Culegere hŧŧp: //contrainformatii1540. blogspot˙com/

1. INTRODUCERE
2. Spioni în Sutana
3. Teroriştii Secreţi
4. Istoria Secretă a Iezuiţilor
5. Inamicul Demascat
6. În Spatele Noii Ordini Mondiale

INTRODUCERE

„O naţiune poate supravieţui nebuniilor proprii, şi chiar ambiţiei, dar nu poate supravieţui trădărilor din interior.

Un inamic stând la poarta este mai puţin formidabil, pentru că acesta este cunoscut şi îşi poartă steagul în mod deschis împotriva cetăţii.

Dar trădătorul se mişcă liber printre cei din interiorul porţilor, murmurul lui viclean susurând pe toate aleile, auzite chiar pe holurile guvernului.

Pentru că trădătorul nu pare a fi trădător. Vorbeşte cu accent similar cu cel al victimelor lui, poartă chipul şi hainele lor, apelând la sentimentele profunde ale inimilor tuturor oamenilor.

Putrezeşte sufletul unei naţiuni; lucrează în secret şi necunoscut în noapte, să submineze stâlpii unui oraş; infectează corpul politic pentru ca acesta să nu mai reziste".

— Mărcuş Cicero, vorbind lui Caesar, Crassus, Pompey şi senatului Roman.

Spioni în Sutana!

Din Cartea: Spioni în Sutană, de Vasile Dumitru Fulger la Aldo Press, 2008.

De unde până unde aceasta asociaţie Iezuit – Spion? Sau invers: Spion – Iezuit. Care este legătura?

Ne lămurim imediat, făcând apel la dicţionar. Termenul de IEZUIT are două înţelesuri. La propriu înseamnă „membru a ordinului călugăresc catolic – „Compania lui Iisus" – întemeiat în anul 1534 de călugărul spaniol Ignaţiu de Loyola pentru combaterea Reformei şi întărirea puterii papale.

Vorbind însă la figurat, IEZUIT înseamnă omul ipocrit, intrigant, perfid, viclean.

Cinstit vorbind, aceste „calităţi" care caracterizează de regulă pe cei care-i gratulam cu termenul de „iezuit" le întâlnim nu numai la cei care ne spionează din curiozitate sau răutate, ci şi la cei care şi-au ales profesiunea de spion.

Din literatură de specialitate, aflăm că „de regulă", membrii ordinului mai sus pomenit erau oameni „aleşi" cu multă grijă, instruiţi în spiritul unei supuneri necondiţionate, oarbe, faţă de şefi. În plus, iezuitul era învăţat să folosească toate mijloacele de influenţare spirituală a credincioşilor, fiind justificate toate procedeele – minciună, calomnia, otravă sau pumnalul (plumbul-glontul) unui asasin plătit.

E. Cerneak, în lucrarea sa „Cinci secole de război secret", dedică un capitol întreg ordinului iezuit (Compania lui Iisus), din care se desprind multe idei ce se axează perfect pe tema abordată în acest volum. Iată câteva dintre ele:

1.^ Statutul şi regulamentul iezuiţilor erau subordonate scopului de a-i transforma în propovăduitori şi agenţi zeloşi ai catolicismului, iar deseori în agenţi secreţi sau organizatori ai unor servicii secrete;

2.^ Adesea, confesorul unui rege sau şeful unei şcoli a iezuiţilor era, în fond, rezidentul căruia îi era subordonata o largă reţea de spionaj sau şeful unei şcoli de spionaj;

3.^ Preoţii audiau cursuri speciale, devenind spioni sau diversionişti bine instruiţi. Deseori, rolurile de predicator şi spion erau cumulate de aceeaşi persoană. Uneori, spionul iezuit renunţa la camuflajul de predicator;

4.^ Agenţi ai ordinului iezuit puteau fi atât membrii ordinului, cât şi persoane laice. De regulă, iezuiţii acţionau doar ca o forţă ce conducea din umbră, căutând să realizeze cele mai tenebroase acţiuni cu „mâini" străine;

5.^ Nu de puţine ori, iscoadele-spionii din „Compania lui Iisus" unelteau chiar pe teritoriul adversarului. În alte cazuri acţionau pe ascuns (secret) prin persoane interpuse, ei înşişi rămânând în ţările

catolice, inaccesibile duşmanilor lor;

6.^ Spionii iezuiţi erau gata să ajute pe cei de la conducerea statului în care se aflau sau, din contră, să acţioneze împotriva acestora, să incite masele populare la tulburări, să predice, pe ascuns sau deschis, uciderea celor pe care-i considerau adversari sau piedici în drumul lor către atingerea unor obiective, totul în funcţie de scopurile pe care le urmăreau la momentul respectiv în ţara vizata;

7.^ Iezuiţii aprobau şi sprijineau încercările unora de a instaura în Europa dominaţia unei singure puteri religioase, desigur cea catolică. „Compania lui Iisus" nu a ţinut niciodată seama de faptul că o asemenea perspectivă este cu totul potrivnica intereselor altor religii şi tari (state);

8.^ Ordinul iezuit, pe lângă serviciul propriu de informaţii, a avut şi unul de contraspionaj. Nu a existat o organizaţie aparte, dar toţi membrii ordinului aveau şi obligaţia de a depista şi demască pe duşmanii strecuraţi în rândurile lor. „Contraspionajul" acţiona în special împotriva celor care, la un moment dat, se rupeau de trecutul lor şi porneau să demaşte tainele (secretele) şi scopurile „Companiei lui Iisus".

Cunoscând toate acestea, se poate spune că iezuiţii au avut, la vremea lor (notă: dar mai ales astăzi-sec. XX-XXI), un adevărat „Serviciu de Informaţii şi Contrainformaţii", fiecare fiind angrenat într-o direcţie sau alta.

Literatura de specialitate consemnează faptul că serviciul de spionaj al iezuiţilor a organizat zeci de comploturi, revolte şi asasinate.

Acelaşi serviciu a influenţat încheierea unor acorduri politice şi destrămarea mai multor alianţe între state, tot ei au ajutat la instaurarea la putere sau, din contră, la răsturnarea de la putere a diferitelor grupuri şi clici de pe la curţile regale.

Iezuiţii au luat parte, direct sau indirect, la unele asasinate politice de la sfârşitul sec. XVI şi în prima jumătate a sec. al XVII-lea (notă: de asemenea în sec. XVIII, XIX, XX şi desigur în XXI).

Wilhelm de Orania, considerat un duşman înverşunat al bisericii, a fost asasinat, la 10 iulie 1584, ca urmare a unui complot pus

la cale de „Ordinul lui Iisus”.

Iezuiţii au fost implicaţi şi în masacrele comise în Noaptea Sfântului Bartolomeu (Franţa – 24 august 1572).

S-au aflat, de asemenea, în culisele mai multor curţi regale (Spania, Germania, Italia, Anglia, Franţa) trăgând sfori pentru pregătirea şi desfăşurarea unor conflicte, chiar războaie, religioase. Activitatea pentru obţinerea în prealabil a datelor şi informaţiilor necesare organizării şi desfăşurării acţiunilor preconizate era în toi, se extindea şi se perfecţiona permanent.

Notă:

În cartea lui Eric Frattini, „Sfânta Alianţa-500 de ani de spionaj la Vatican”, apărută la editura „Sens Tritonic” în anul 2008, se vorbeşte despre existenţa unui „Serviciu de Informaţii şi Contrainformaţii” aparţinând Vaticanului, şi care poartă numele de „Sfânta Alianţă”.

„Sfânta Alianţă” ca şi Serviciu de Informaţii, a fost fondat în anul 1566 din ordinul lui Papa Pius V iar Serviciul de Contrainformaţii numit „Socialitium Pianum” (SP) a fost fondat în anul 1910 din ordinul lui Papa Pius X.

Autorul precizează faptul că „Sfânta Alianţă” ca şi serviciu de spionaj şi contraspionaj, număra (avea) în rândurile sale foarte mulţi iezuiţi încă de la constituire.

Cu toate astea, acest serviciu secret al Vaticanului nu trebuie confundat cu activitatea de spionaj a Iezuiţilor, care aveau propriul lor serviciu secret.

În anul 1773, atunci când Ordinul Iezuit era desfiinţat general, prin bulă (decretul) lui Papa Clement al XIV-lea (Dominus ac Redemptor), acest serviciu secret al Vaticanului „Sfânta Alianţă”, a fost păgubit de cei mai „talentaţi” spioni.

Papa Clement al XIV-lea îl revocă pe cardinalul Torrigiani (prieten al iezuiţilor) de la Secretariatul de Stat şi-l înlocuieşte cu cardinalul Pallavicini, în timp ce ordonă epurarea totală a serviciilor de spionaj (Sfânta Alianţă) din Sfântul Scaun (Vatican) de infiltrarea iezuiţilor.

Nu este lipsit de importanţă ca acest Papă (Clement al XIV-lea)

care promulga decretul (bulă) moare otrăvit, un an mai târziu, la fel ca şi predecesorul său (Papa Clement al XIII-lea) care iniţiase decretul.

(Vezi materialul „Schema cu J")

Ordinul Iezuit este repus în drepturi în anul 1814 prin decretul lui Papa Pius al VII-lea.

Chiar dacă în perioada suprimării generale Iezuiţii fuseseră deosebit de activi (vezi materialul de mai sus menţionat) sub protecţia unor mari lideri politici ai timpului cum ar fi Marele Frederick al Prusiei (cel mai puternic mason al vremii), Ţarul Alexandru al Rusiei, regele George al III-lea al Marii Britanii, etc.

Iezuiţii hotărăsc să intre într-o şi mai mare clandestinitate în ceea ce priveşte „Serviciul de Informaţii-Contrainformaţii Iezuit".

Iată ce spune John Le Carre, în cartea sa, „Spionul Perfect":

„Pentru fiecare operaţiune de spionaj, exista o misiune oficială şi alta secretă, ascunsă cu mare măiestrie. Misiunea oficială trebuie să se pună de acord cu regulile societăţii şi să le respecte. Dar ceea ce se afla ascuns (secret), motivul real al misiunii, trebuie să-şi găsească manieră potrivită în care aceasta să fie dusă la îndeplinire".

Asta ˣs-a întâmplat şi cu Ordinul Iezuit începând cu acel an, 1814.

Chiar dacă există un „Serviciu de Spionaj" al Vaticanului care poartă numele de „Sfânta Alianţă" pe Informaţii şi „Socialitium Pianum" pe Contrainformaţii, chiar dacă aceste servicii sunt mai mult sau mai puţin oficiale (recunoscute), chiar dacă Iezuiţii se afişează (oficial) prin „bunătatea", „înţelegerea" şi „realizările" lor, noi toţi trebuie să fim extrem de conştienţi de un singur lucru:

Serviciul de Informaţii şi Contrainformaţii al Ordinului Iezuit de astăzi (sec. XX-XXI) este cu mult mai experimentat şi periculos (subtil) decât era în secolele trecute.

Herve Yannou, Iezuiţii şi Compania-2008, spune:

Iată ce cântau Iezuiţii, în anul 1819, la doar câţiva ani de la „renaşterea" lor:

„Oameni în negru, de unde ieşiţi? Ieşim de sub pământ, jumătate vulpi, jumătate lupi. Regula noastră este MISTERUL. Suntem fiii lui

Loyola".

Nicolae Iorga spunea:

„Istoria nu este o însuşire seacă de date, ci un IZVOR de îndrumări, o carte de învăţătură pentru PREZENT, un mijloc de ridicare a conştiinţei naţionale…

Datoria istoricului este de a lămuri pe ascultători asupra problemelor zilnice, asupra întrebărilor ce se prezintă înaintea fiecăruia, pentru că istoria este viaţă omenească, problemele de odinioară sunt problemele de acum, în altă formă, cu alţi oameni…

Cristian Troncotă, România şi Frontul Secret-2008, spune:

„Pentru recuperarea „tradiţiei", în activitatea de „Informaţii şi Siguranţa Naţională", esenţial nu este doar efortul de cercetare şi reconstituire cât mai corectă a adevărului istoric.

Mai este nevoie ca şi analiza să fie corectă, iar oamenii cărora le se adresează un asemenea demers analitic, să aibă pregătirea necesară şi să dovedească SOLICITUDINE ?i BUNĂ CREDINŢĂ".

Teroriştii Secreţi!

TERORIŞTII SECREŢI

«După ce a menţionat pe scurt diferitele personaje care joacă un rol într-o singură ordine mondială, personaje despre care aţi mai auzit vorbindu-se ca CFR (Consiliul de Relaţii Externe), Comisia trilaterală, Comitetul celor 300, Rothschilds, Bilderbergers, Rockefellers, etc., el vorbeşte despre „legătura care lipseşte", care este centrala tuturor, care lucrează prin, peste şi controlează totul – dar pe care majoritatea oamenilor au pierdut-o din vedere.

CAPITOLUL 1. ŢINTA: AMERICA

Foarte curând, Statele Unite vor trebui să înfrunte cel mai puternic inamic pe care l-au înfruntat vreodată. Acest inamic nu este doar obişnuitul inamic militar, ci unul care are organizarea şi capacitatea necesară spionajului masiv şi operaţiunilor clandestine în Statele Unite. Acesta foloseşte o faţadă perfectă pentru a-şi ascunde operaţiunile.

În realitate, chiar acum, acest inamic lucrează în secret să submineze principiile care au făcut această ţara cea mai mare naţiune

din lume. Acest inamic ˣs-a infiltrat în cele mai înalte niveluri şi departamente ale guvernului Statelor Unite şi expune America la un pericol extrem.

Haideţi să privim puţin în istorie şi să înţelegem metodele folosite de acest inamic în trecut şi cum lucrează astăzi în secret. În sfârşit, Europa se odihnea. Războaiele napoleonice se terminaseră, după ce duraseră 20 de ani. Luminatul şi vicleanul Napoleon acoperise Europa cu sângele nobililor ei fii. A fost pace pentru o perioadă lungă. În consecinţă, suveranii Europei au convocat un consiliu general la Viena, Austria, în 1814. Acest consiliu a devenit cunoscut sub numele de Congresul de la Viena. Consiliul şi-a continuat procesul timp de un an, terminându-se în anul 1815.

Congresul de la Viena a fost o conspiraţie neagră împotriva Guvernelor Populare, la sfârşitul căruia, „înaltele părţi participante", au anunţat că formaseră o „Sfânta Alianţă". Aceasta a fost o cortină sub care ˣs-au mascat ca să înşele oamenii. Tema principală dezvoltată la Congresulde la Verona, a fost RATIFICAREA articolului şase din Congresul de la Viena care a fost, în scurt, o promisiune pentru prevenirea sau distrugerea Guvernelor Populare oriunde ˣs-ar găsi, şi restabilirea monarhiei acolo unde aceasta fusese înlăturată.

„Înaltele părţi participante" care au fost Rusia, Prusia (Germania), Austria şi Papa Pius AI VII-lea (regele Statelor Papale), au intrat într-un tratat secret să facă astfel. — Burke MȻˣCarty, The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln, Arya Varta Publishing, 1924, pag. 7.

Conform afirmaţiilor lui MȻˣCarty, Congresul de la Viena a format „Sfânta Alianţă", a cărei scop principal era distrugerea tuturor guvernelor populare. Guvernele populare sunt acelea unde guvernul permite cetăţenilor lui să se bucure de anumite drepturi inalienabile. Cunoaşteţi vreun guvern popular care să se fi stabilit în lume şi să fi oferit cetăţenilor lui drepturi inalienabile în jurul anului 1815?

Senatorul Robert L. Owen a inclus următoarea afirmaţie în Registrul Congresului din 25 Aprilie 1916, care arăta clar părerea lui că principala ţinta a „Sfintei Alianţe" era Statele Unite:

„Sfânta Alianţă", după ce distrusese guvernele populare în Spania şi în Italia, făcuse, de asemenea, planuri iscusite să distrugă guvernul popular în „Coloniile Americane", care se revoltaseră faţă de Spania şi Portugalia în America Centrală şi în America de Sud, sub influenţa exemplului de succes al Statelor Unite.

Din cauza acestei conspiraţii a monarhiilor europene împotriva „Republicilor Americane", politicianul englez Carming a atras atenţia guvernului nostru la ea. — Ibid. Pag. 9,10. (Sublinieri adăugate)

Senatorul Owen a înţeles, din Congresul de la Viena, ca monarhiile unite ale Europei ar căuta să distrugă marea republica americană şi libertatea ei cumpărată cu sânge. Senatorul Owen nu a fost singurul care a ştiut despre această conspiraţie împotriva libertăţii americane şi a constituţiei.

În anul 1894, R.W. Thompson, Secretarul American al Marinei, a scris:

„Suveranii „Sfintei Alianţe" adunaseră armate masive, şi, curând, i-a convins să intre în jurământ, să se dedice suprimării oricărei iniţiative din partea oamenilor, în favoarea susţinerii guvernului; şi el (Papa Pius al VII-lea) dorea să îi dedice pe iezuiţi, susţinuţi de puterea să pontificala, îndeplinirii acestui scop. El ştia cu câta credincioşie urmau ei să se consacre acestei misiuni, şi de atunci el i-a sfătuit, în decretul de restaurare, să se supună cu strictețe sfaturilor folositoare şi salutare din care Loyola făcuse piatra din capul unghiului pentru societate". — R.W. Thompson, The Footorints of the Iezuits, Hunt and Eaton, 1894, pag. 251.

Thompson a specificat exact care aveau să fie agenţii folosiţi de monarhii Europei spre distrugerea republicii America, anume, iezuiţii Romei! Din anul 1815, a existat un asalt continuu al Americii de către iezuiţi, încercând să distrugă drepturile constituţionale ale acestei mari naţiuni.

Renumitul inventator al Codului Morse, Samuel B. Morse, a scris, de asemenea, despre acest complot sinistru împotriva Statelor Unite:

„Autorul îşi ia răspunderea să arate ca o conspiraţie împotriva

libertăţii acestei republici se afla, acum, în plină acţiune sub conducerea vicleanului print Metternich al Austriei care, fiind conştient de imposibilitatea de a diminua acest exemplu de naţiune măreaţă şi liberă prin forţa şi arme, intenţionează să-şi îndeplinească scopul prin agenţii armatei iezuite. Mulţimea de evidente şi argumente, care vor dovedi existenţa unei astfel de conspiraţii, vor uimi pe oricine va deschide cartea cu aceeaşi incredulitate cum am făcut noi". — Samuel B. Morse, Foreign Conspiracy Against The Liberties of the United States, Crocker and Brewster, 1835, Prefaţă.

Mulţimea de cărţi scrise, care descriu complotul sinistru al Congresului de la Viena şi al iezuiţilor împotriva Republicii Americane, sunt numeroase. Ca această conspiraţie ×s-a accentuat din anul 1815 este o realitate istorică.

Vom arăta că această conspiraţie se afla în plină manifestare în prezent şi acesta este motivul pentru care America are atâtea probleme şi se afla în pragul pierderii libertăţii. Cei mai mulţi oameni ştiu foarte puţin despre iezuiţii papalităţii, aceasta datorită faptului că fac parte dintr-o societate secretă.

Ca să puteţi înţelege ce include ordinul iezuiţilor, vă rog, luaţi în considerare următorul citat:

„Prin Creştinătate, protestantismul a fost ameninţat de inamici formidabili. După ce primele triumfuri ale Reformaţiunii au trecut, Roma a apelat la noi forţe, sperând să ducă la bun sfârşit distrugerea ei.

În acest moment a fost creat ordinul iezuiţilor, cel mai crud, lipsit de scrupule şi puternic dintre toţi campionii papalităţii.

Despărţiţi de toate legăturile pământeşti şi de interesele omeneşti, morţi faţă de nevoile afecţiunilor naturale, cu raţiunea şi conştiinţa complet tăcute, nu recunoşteau nicio regulă, nicio legătură în afară de cea a ordinului lor, nu recunoşteau nicio obligaţie în afară de extinderea puterii lor. Evanghelia lui Hristos oferise aderenţii ei capacitatea de a întâmpina pericolul şi de a îndura suferinţa fără să fie speriaţi de frig, foame, munca grea şi sărăcie, să ţină sus drapelul adevărului în faţa temniţei sau rugului.

Pentru a combate aceste forţe, iezuiţii au inspirat pe urmaşii lor cu fanatism care le-a permis să îndure pericole şi să se opunaputerii adevărului cu toate armele înşelăciunii. Nu exista nicio crimă prea mare pentru ei ˣs-o comită, nicio amăgire nu era prea josnica ca ˣs-o prac tice, nicio deghizare prea dificilă ca ˣs-o poată folosi. Supuşi sărăciei şi umilinţei perpetue, a fost scopul lor bine studiat să-şi asigure bogăţie şi putere, să fie devotaţi înlăturării protestantismului şi restabilirii supremaţiei papale.

Înd apăreau ca membri ai ordinului lor, purtau o înfăţişare de sfinţire, vizitând închisori şi spitale, slujind bolnavilor şi săracilor, proclamând renunţarea faţă de lume şi purtând numele sfânt al lui Iisus, care mergea din loc în loc făcând bine. Dar sub acest exterior ireproşabil, adesea, se ascundeau cele mai criminale şi fatale scopuri.

„Scopul scuză mijloacele" era un principiu fundamental al ordinului. În baza acestui cod, minciună, hoţia, sperjurul, asasinatul, nu erau doar demne de iertare, ci chiar recomandabile când serveau intereselor bisericii.

Sub diferite deghizări, iezuiţii au ajuns să ocupe poziţii de răspundere în guverne, până acolo că au devenit consilieri de regi, modelând politica naţiunilor.

Au devenit slujitori ca să acţioneze ca spioni împotriva superiorilor. Au fondat colegii pentru fiii prinţeselor şi nobililor şi şcoli pentru oamenii obişnuiţi; astfel, copiii protestanţilor au împrumutat rituri papale.

Toată pompa exterioară a închinării Romei a fost folosită să zăpăcească mintea şi să captiveze imaginaţia şi astfel, libertatea pentru care părinţii au luptat din greu şi au sângerat, a fost trădată de fii.

Iezuiţii ˣs-au răspândit cu uşurătate în Europa şi, oriunde ˣs-au dus, a avut loc o redeşteptare a papalităţii. — E.G. White, The Great Controversy, pag. 234,235, Pacific Press Publishing Assn., 1911.

Iezuiţii funcţionează ca poliţie secretă mondială a papalităţii.

Sunt foarte discreţi şi călătoresc la mari distanţe ca să-şi păstreze operaţiunile secrete.

Nu spun nimănui că sunt iezuiţi.

Aparenţa exterioară este identică oamenilor normali. Un ultim autor va fi citat în cele ce urmează:

Sunt iezuiţi. Această societate de bărbaţi, după ce şi-au exercitat tirania două sute de ani, a devenit atât de formidabila lumii, ameninţând întreaga ordine a societăţii, încât chiar Papa, ai cărui supuşi devotaţi sunt, şi trebuie să fie prin jurământul societăţii lor, a fost constrâns să-i dizolve. (Papa Clement a suprimat ordinul iezuit în 1773).

Ei nu au fost reprimaţi, totuşi, timp de cincizeci de ani, înainte ca influenţa descrescânda a papalităţii şi a despotismului să ceară serviciul lor folositor, în vederea opunerii faţă de lumină libertăţii democratice şi înainte ca Papă Pius al VII-lea, simultan cu formarea „Sfintei Alianţe" (1815), să reînvie ordinul iezuiţilor în toată puterea lui. Au americanii (dar romanii… restul lumii???) nevoie să li se spună ce sunt iezuiţii?… sunt o societate secretă, un fel de Ordin Masonic, de o mie de ori mai periculoşi.

Nu sunt simpli preoţi sau aderenţi la un crez religios; ci comercianţi, avocaţi, editori şi bărbaţi de profesii diferite, neavând nicio insignă după care să fie recunoscuţi; se afla aproape în întreaga societate. Pot adopta orice caracter; cel de înger de lumină sau de slujitor al întunericului, în vederea împlinirii marelui lor plan… toţi sunt bărbaţi educaţi, pregătiţi şi legaţi prin jurământ să înceapă în fiecare moment şi în orice direcţie, pentru orice serviciu, comandaţi de generalul ordinului, neataşaţi de vreo familie, comunitate sau ţara, de niciun fel de legătură omenească obişnuită, vânduţi pe viaţa cauzei Pontifului Român". — J. Wayne Laurens, The Crisis în America: or the Enemies of America Unmasked, G.D. Miller, 1855, pag. 265 – 267.

Ignaţiu de Loyola a fondat ordinul iezuit în anul 1540. Poziţia lui în biserica Romano Catolică a fost întărită în timpul conciliului de la Trent, care ˣs-a desfăşurat între anii 1546 – 1563. Conciliul de la Trent a fost convocat cu un mare scop propus: dizolvarea Reformaţiunii protestante care a început în 1517 când Martin Luther, neînfricatul călugăr german, a ţintuit 95 de teze pe uşa capelei din Wittenberg.

Aceste teze au pus sub semnul întrebării, printre altele, doctrina

odioasă a indulgenţelor, învăţată de Roma, care declara că un om se poate salva pe sine şi pe cei dragi prin plătirea a cât mai multe monede în tezaurul Bisericii Catolice. Marile învăţături ale lui Luther, că numai Biblia este singurul standard al oricărei doctrine sau practici religioase şi că salvarea se capăta numai prin credinţă în Iisus Hristos, au produs un ecou plăcut în mii de inimi în Europa şi valuri de ecouri tulburi pe holurile Vaticanului.

Astfel, Consiliul de la Trent a fost convocat să oprească Reformaţiunea, iezuiţii fiind instrumentele de bază ale Romei spre distrugerea fiecărei urme de protestantism, oriunde era găsit.

Cele mai mari documente ale Americii, Declaraţia de Independenţă şi Constituţia, sunt pline de afirmaţii protestante care sunt absolut intolerabile pentru iezuiţii Romei.

Vă surprinde faptul că Vaticanul condamna documentele fondatoare a Statelor Unite? „Vaticanul a condamnat Declaraţia de Independenţă ca fiind o nelegiuire şi a numit Constituţia Americii un document satanic. „Avro Manhattan, The Dollar and the Vatican, Ozark Book Publishers, 1988, pag. 26.

Iată o parte din jurământul iezuit:

„Mai departe, promit şi declar că nu voi avea părere şi voinţa proprie sau vreo rezervă mentală, exact ca un cadavru, ci mă voi supune fără ezitare oricărui ordin primit din partea superiorilor mei în Miliţia Papei… mai departe, promit şi declar că, ori de câte ori am ocazia, voi provoca război, în secret sau pe faţă, împotriva tuturor ereticilor, protestanţilor şi liberalilor, după cum mi se va comanda, să-i extirp şi să-i extermin de pe faţa pământului, necruţând indiferent de vârsta, de sex, de stare.

Mă angajez să-i prind, să-i distrug şi să-i spulber fie prin strangulare, prin fierbere în cazane sau îngropându-i de vii pe toţi aceşti eretici. Voi spinteca pântecele mamelor însărcinate, le voi scoate plodul şi-i voi zdrobi capul de pereţi, desfiinţând pentru totdeauna aceasta sectă periculoasă. Când nu voi putea acţiona deschis împotriva acestor eretici, voi folosi în secret cupă cu otrava, lame sau seringi otrăvitoare şi gloanţe de plumb indiferent de rang, demnitate sau

autoritate.

În orice condiţii, voi fi un ostaş credincios Papei sau superiorilor mei din ordinul iezuit". — Edwin A. Sherman, The Engineer Corps of Hell; or Rome3s Sapper3s and Miners, Private Subscripţion, 1883, pag. 118 – 124.

A gândi că o persoană se poate compromite să depună un astfel de jurământ, depăşeşte orice raţiune. Nimeni nu-şi poate imagina un jurământ mai vrednic de dispreţ. Cuvântul eretic menţionat în jurământ se referă la orice persoană care nu este de acord cu Papa.

Într-o scrisoare de la John Adams pentru preşedintele Thomas Jefferson despre iezuiţi, citim:

„Nu vom avea noi roiuri de ei aici, în atât de multe deghizări cum numai un rege al Romilor o poate face, îmbrăcaţi în zugravi, editori, scriitori şi profesori? Dacă a existat vreodată vreo categorie de oameni care să merite condamnare pe pământ şi în iad, aceasta este societatea lui Loyola (iezuiţii). — George Reimer, The New Iezuits, Little, Brown, and Co., 1971, pag. 14.

Napoleon Bonaparte a făcut următoarea precizare:

„Iezuiţii sunt o organizaţie militară, nu un ordin religios. Conducătorul lor este un general de armată, nu un simplu părinte de mănăstire. Şi ţinta principală al acestei organizaţii este: PUTEREA. Putere în cea mai despotica practica posibilă. Putere absolută, putere universală, putere să controleze lumea, după plăcerea unui singur om. Iezuitismul este absolutul despotismului şi, în acelaşi timp, cel mai mare şi enorm abuz. Generalul Iezuiţilor insista în a se considera maestru, suveran, mai sus de suverani. Oriunde iezuiţii sunt acceptaţi, vor fi maeştri, coste aceasta cât ar costa. Societatea lor este, din natură, dictatorială. De aceea, este inamicul ireconciliabil al oricărei autorităţi constituite. Orice act, crimă, oricât de feroce, sunt considerate acţiuni meritorii dacă sunt întreprinse în interesul societăţii iezuite, sau din ordinul generalului". — General Montholon, Memorial of the Captivity of Napoleon a×t St. Helena, pag. 62,174.

„Nu există nicio deghizare pe care să nu şi-o poată asuma. De aceea, nu există niciun loc în care ei să nu fi putut pătrunde. Puteau

intra neauziţi, chiar şi în garderoba Monarhului, sau în biroul oamenilor de stat.

Puteau lua loc în convocări sau adunări generale, amestecându-se în dezbateri, fără să fie suspectaţi.

Nu era limbă pe care să n-o poată vorbi, sau crez pe care să nu-l poată profesa, astfel că, nu există niciun stat în care să nu poată călători, nicio biserică a căror membri să nu poată fi şi a cărei funcţiune să n-o împlinească…" – J.A. Wylie, The History of Protestantism, Vol. II, pag. 412.

(citat în Sydney, Hunter, Îs Alberto for Real?, Chick Publicaţions, Page 13.)

În lumina acestor afirmaţii, se ridică diferite întrebări. Întrucât iezuiţii şi-au început asaltul împotriva Americii în anul 1815 şi nimic nu sta în calea lor, înseamnă că politica Americii de azi se afla sub controlul lor?

Au fost asasinările diferiţilor preşedinţi, ca Abraham Lincoln, William M₡×Kinley, James Garfield şi William Henry Harrison, inspirate de iezuiţi?

Au fost atrocităţile, ca Waco, Oklahoma City şi distrugerea celor două turnuri gemene din New York, planificate în spatele zidurilor de la Vatican?

Ce putem spune despre constituţia noastră preţioasă şi proiectul de lege privitor la drepturi, care a venit sub un astfel de atac, în ultimele decade?

Este acesta premiul final al iezuiţilor pentru anihilarea libertăţii noastre (civile) şi religioase, plătită cu un preţ atât de mare?

Capitolele următoare vor analiza câteva dintre aceste întrebări. Cum Congresul de la Viena nu a fost destul de clar pentru atingerea obiectivelor monarhilor Europei şi a ordinului iezuit, au fost convocate alte două congrese.

Primul dintre ele a avut loc în Verona, în anul 1822. Cu ocazia aceasta ×s-a stabilit ca America este ţinta emisarilor iezuiţi şi că trebuie să fie distrusă cu orice preţ. Fiecare principiu al constituţiei trebuia să fie dizolvat şi înlocuite cu noi principii iezuite care să înalte papalitatea

pentru a domina în America.

Următoarea întâlnire (a treia) a avut loc în Chieri, Italia, în anul 1825. Iată ce ˣs-a hotărât acolo:

„În anul 1825, cam unsprezece ani de la redeşteptarea ordinului iezuit, a avut loc o întâlnire secretă a conducătorilor iezuiţi, colegiul lor din Chieri, lângă Turin, în nordul Italiei. La acea adunare, au fost discutate planuri pentru avansarea puterii papale la nivel mondial, pentru destabilizarea guvernelor care au stat în cale şi pentru a zdrobi toate opoziţiile faţă de schemele şi ambiţiile iezuiţilor… La ce ne concentrăm noi, este impˣeriul lumii… Trebuie să le dăm de înţeles (marilor oameni ai lumii) că originea răului, aluatul rău, vor rămâne atâta timp cât protestantismul va exista, acel protestantism deci, trebuie să fie abolit… Ereticii sunt inamicii pe care suntem juraţi să-i exterminăm… Atunci, Biblia, acel şarpe care, cu capul ridicat şi cu ochii sclipind ne ameninţă cu veninul ei în timp ce cutreiera pământul, va fi schimbată într-un toiag, în clipa în care vom fi capabili ˣs-o sechestrăm". — Hector Macpherson, Iezuiţii în Istorie, Ozark Book Publishers, 1997, appendix.

Scopul adunării de la Chieri se cunoaşte; distrugerea protestantismului cu orice preţ şi restaurarea temporară a papalităţii – LA NIVEL MONDIAL. Văzându-l pe Papa Ioan Paul al II-lea (azi Benedict al XVI-lea) traversând globul şi fiind acceptat ca om al păcii, putem înţelege cât de bine funcţionează planul iezuit, instituit la Chieri.

Aceste trei întâlniri la Viena, Verona şi Chieri, au avut loc în maxim secret. Totuşi, la primele două a fost prezent un bărbat care nu a rămas tăcut. Ministrul de externe britanic, George Carming, a contactat guvernul Statelor Unite pentru a-l avertiza că monarhii Europei plănuiau să distrugă instituţiile libere a Americii.

„Din cauza acestei conspiraţii a monarhilor europeni împotriva republicilor americane, marele om de stat englez, Carming, a atras atenţia guvernului nostru la ea, şi atunci, oamenii noştri de stat inclusiv Thomas Jefferson care încă mai era în viaţă, au luat o atitudine activa în a face posibilă declaraţia preşedintelui Monroe cu ocazia

următoarei transmiteri a mesajului anual către congresul Statelor Unite, că Statele Unite să considere aceasta un act de dușmănie față de guvernul Statelor Unite și o atitudine neprietenoasă, dacă aceasta coaliție, sau oricare alta putere a Europei a plănuit vreodată să stabilească vreun control pe continentul american sau în vreuna din republicile americane, sau să dobândească vreun drept teritorial.

Aceasta este ceea ce se numește Doctrina Monroe.

Amenințarea de sub tratatul secret de la Verona, ca să suprime guvernele populare este baza doctrinei lui Monroe. Acest tratat secret afișează clar conflictul între guvernele monarhice și cele populare, între guvernul celor puțini împotriva guvernului celor mulți". — Bruke MȻ×Carty, The suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln, pag. 10.

Doctrina Monroe a fost răspunsul Americii la congresul iezuiților, de la Viena și Verona.

America ar considera un act de război dacă vreo națiune europeană ar încerca o extindere colonială în emisfera vestică.

Iezuiții au fost capabili, în secret, să atace și să se infiltreze în America, să împlinească exact lucrarea împotriva căreia doctrina Monroe încerca să protejeze.

Ei au reușit să o înlăture pentru că au făcut-o în mare secret, sub masca unei biserici.

Într-o scrisoare către președintele Monroe, Thomas Jefferson a făcut următoarele observații:

„Problema prezentată în scrisorile pe care mi le-ai trimis, este cea mai importantă din câte au fost oferite contemplării mele, după cea a independenței. Aceea ne-a făcut o națiune, aceasta pune compasul și arata cursul pe care să-l urmăm prin oceanul timpului care se deschide înaintea noastră. Și niciodată n-am fi putut îmbarca pe ea sub circumstanțe mai propice. Prima și cea mai fundamentală maximă a noastră ar trebui să fie, niciodată să nu ne lăsăm prinși în capcana Europei. A doua, să nu permitem Europei să se amestece în afacerile de dincolo de Atlantic. America, cea de Nord și cea de Sud, are un set de interese, diferit de cele ale Europei, care este al ei, personal. De aceea,

ar trebui să aibă un sistem propriu, separat de cel al Europei. În timp ce cea de-a doua se străduieşte să devină un domiciliu al despotismului, dorinţa noastră arzătoare ar trebui să fie, să facem din emisfera noastră una a libertăţii… (Noi trebuie să declarăm protestul nostru împotriva violării drepturilor naţiunilor, prin interferenţa unuia, în problemele interne ale altuia, începuta de Bonaparte şi acum continuată de la fel de nelegiuita Alianţă, numindu-se pe sine Sfânta… Ne vom opune, prin orice mijloc, intervenţiei forţate al oricărei alte puteri… Problema propusă acum implica consecinţe atât de dăinuitoare şi efecte atât de decisive pentru destinele viitorului nostru, încât revigorează tot interesul pe care îl am şi care se manifestă cu astfel de ocazii, şi mă determina în luarea de opinii hazardate, care vor dovedi numai dorinţa mea de a contribui cu orice ar fi folositor ţării noastre". — Archives, Mount Holyoke Collège.

Jefferson a văzut această ca o mare criză în istoria tânăra a Americii pentru că iezuiţilor vicleni şi siniştri li se ordonase să ţintească distrugerea Americii. Doctrina Monroe a pus sub semnul întrebării orice înaintare a Europei spre America.

Totuşi, Monroe nu a înţeles că iezuiţii nu ar folosi forţa armelor la început, pentru atingerea scopurilor, ci ar folosi viclenia şi discreţia maximă.

Ei ar apela la trăsăturile cele mai josnice ale oamenilor. Şi-ar aşeza agenţii în poziţii de bogăţie şi putere ca, după aceea, să-şi folosească influenţa pentru a căpăta premiul dorit – distrugerea oricărui principiu protestant descris în Constituţia Statelor Unite.

CAPITOLUL 2. PREŞEDINTELE ANDREW JACKSON

Andrew Jackson a fost ales la preşedinţie în anul 1828. Vitejia şi îndemânarea militară dovedite în înfrângerea britanicilor în războiul din anul 1812 sunt bine cunoscute. A luptat în multe bătălii în câmp deschis, dar acum întâmpina un inamic cu totul diferit.

Acest inamic pretindea a fi american, exact ca el, pretindea a dori binele Americii, exact ca el şi ocupa poziţii înalte de răspundere, exact ca el.

Iezuiţii urmau să distrugă America conform dispoziţiei date de

consiliul sinistru de la Viena, Verona şi Chieri, şi ˣs-a întâmplat ca ei să înceapă să aplice trădarea în plină forţă, în timpul preşedinţiei lui Andrew Jackson.

Aceşti iezuiţi ˣs-au mutat printre americani şi arătau exact ca americanii. Erau, bine înţeles, cetăţeni americani, dar loialitatea lor era dedicată papei de la Roma. Scopurile lor erau cele ale papalităţii. Aceşti oameni erau trădători şi o adevărată ameninţare pentru continuarea existenţei Statelor Unite.

„O naţiune poate supravieţui nebuniilor proprii, şi chiar ambiţiei, dar nu poate supravieţui trădărilor din interior. Un inamic stând la poartă este mai puţin formidabil, pentru că acesta este cunoscut şi îşi poartă steagul în mod deschis împotriva cetăţii. Dar trădătorul se mişcă liber printre cei din interiorul porţilor, murmurul lui viclean susurând pe toate aleile, auzite chiar pe holurile guvernului. Pentru că trădătorul nu pare a fi trădător. Vorbeşte cu accent similar cu cel al victimelor lui, poartă chipul şi hainele lor, apelând la sentimentele profunde ale inimilor tuturor oamenilor. Putrezeşte sufletul unei naţiuni; lucrează în secret şi necunoscut în noapte, să submineze stâlpii unui oraş; infectează corpul politic pentru că acesta să nu mai reziste”. — Mărcuş Cicero, vorbind lui Caesar, Crassus, Pompey şi senatului Roman.

Doi dintre aceşti trădători au fost John C. Calhoun şi Nicholas Biddle. Andrew Jackson a câştigat preşedinţia în anul 1828. Vicepreşedintele lui a fost John C. Calhoun din South Carolina. Calhoun a realizat că dragostea pentru libertate era foarte puternică în inima tuturor americanilor. A realizat că sclavia era pe sfârşit pentru că aproape toate teritoriile cumpărate de la Spania şi Franţa fuseseră eliberate. Fără o continuă extindere a sclaviei, poate că aceasta ar fi fost învinsă. Pentru a putea contracara curentul anti-sclavie în America, Calhoun a tipărit un ziar în Washington, numit United States Telegraph. În acest ziar el a început să susţină ideea numită Drepturile Statale. Doctrina Drepturile Statale ar fi condus, inevitabil, la desfiinţarea completă a Statelor Unite. Aceasta presupunea că un stat avea un drept inerent să facă ce voia. Sub principiul Drepturilor

Statale, dacă un stat voia să se retragă din Uniune, ar fi putut face aceasta. Acest amănunt ar fi eliminat Statele Unite. Calhoun a convins statele sudice să se retragă din Uniune. Problemă delicată erau tarifele ridicate în importurile străine, ceea ce a făcut bunurile europene mai scumpe. Cum Europa cumpăra cantităţi mari de bumbac sudic şi alte produse, tariful părea că aduce mai puţini bani pe export comercianţilor sudici. Această taxă a ajutat pe fabricanţii nordici pentru că acum, fabricanţii sudici cumpărau mai mult de la ei. Calhoun a convins statele sudice că făceau o afacere foarte proastă şi că ar fi putut renunţa la Uniune, pentru această problemă.

„Sudul, fiind o regiune agricolă, a fost uşor de convins că tariful ridicat la taxa pe importul străin îl afectă. După aceea, şi-a propus să explice sudului că aceste datorii ridicate priveau doar anumite articole, ca o favoare specială pentru apărarea intereselor locale. Astfel, el a spus oamenilor din sud ca ei erau taxaţi ca să susţină pe fabricanţii din nord. Pe baza acestei probleme populare el şi-a plantat steagul distructiv… Această nouă democraţie bastardă şi-a luat dreptul să distrugă paşnic sau forţat (când era gata) Uniunea Federală”. — John Smith Dye, The Adder3s Den, pag. 22.

Curând după ce Calhoun a început tipărirea ziarului, a avut loc o întâlnire în memoria lui Thomas Jefferson. La această întâlnire, Andrew Jackson a fost rugat să vorbească. El ˣs-a ridicat şi a spus: Uniunea Federală trebuie să fie protejată. După aceste cuvinte, ˣs-a aşezat. Calhoun ˣs-a ridicat şi a declarat:

„Uniunea, după libertăţile noastre, este lucrul cel mai drag. Fie ca noi să ne amintim că poate fi protejată numai prin respectarea drepturilor statale, distribuind în mod egal beneficiile şi responsabilităţile Uniunii”. — Idem pag. 19.

Calhoun a aşezat Uniunea pe locul doi, după libertăţile noastre. Uniunea şi constituţia este ceea ce a stabilit libertăţile noastre. Dacă Uniunea ar fi dizolvată, statele ˣs-ar ataca unul pe altul, ca ţările Europei de-a lungul istoriei. Resursele statelor ar fi consumate, pregătindu-se pentru război, unul împotriva altuia. Acesta era obiectivul lui Calhoun şi al papalităţii, de la început. Scopul lor era

distrugerea Statelor Unite. Calhoun a folosit tariful ca să creeze fricţiune între Nord şi Sud. Congresul ar fi putut să schimbe tariful, ca să nu existe niciun motiv de discordie.

Mulţi au vorbit împotriva metodelor subtile folosite de el. Daniel Webster a spus:

„Domnule, întreaga lume va crede, cu siguranţă, că toată această controversă, împreună cu toate mijloacele pe care aceasta le cere, nu are alt fundament decât diferenţa de opinie între majoritatea oamenilor din Carolina de Sud de o parte şi vasta majoritate a cetăţenilor Statelor Unite de cealaltă parte. Lumea nu va acredita acest fapt. Chiar şi nouă, care auzim şi vedem, ne este greu să credem". — Idem, pag. 25.

Daniel Webstern a ştiut că problema mersese mult mai adânc decât un tarif. Calhoun era instrumentul folosit de iezuiţi spre divizarea Americii. John Quincy Adams, în Casa Reprezentanţilor, a declarat:

„În opoziţie faţă de compromisul domnului Clay, nu este necesară nicio victimă, şi totuşi tu propui să ne legi de mâini, să verşi sângele nostru pe altar, să satisfaci nemulţumirea nenaturală a sudului – o nemulţumire care are o rădăcină mai adâncă decât Tariful, şi va continua când acesta va fi uitat". — Idem, pag. 25.

Adams era corect în observaţia lui. Problema Tarifului a murit, dar jarul pâlpâind al diviziunii a împărţit America în două. Sângele războiului civil poate fi pus pe răspunderea iezuitului, John C. Calhoun. Privindu-l pe Calhoun căutând să dividă America, să ne amintim cuvintele unui fost preot catolic, Charles Chiniquy:

„Roma a văzut deodată că simpla existenţă a Statelor Unite era o ameninţare pentru viaţa ei însăşi. Încă de la început, în mod perfid, ea a semănat seminţele discordiei şi a urii între două mari secţiuni ale acestei ţări şi a reuşit prin divizarea Sudului de Nord pe baza problemei arzând-e a sclaviei. Acea diviziune a fost ocazia ei de aur să zdrobească o parte prin cealaltă parte, ca să împărăţească pe ruinele sângerânde ale amândurora, o poliţă de lungă durată". — Charles Chiniquy, Fifty Years în the Church of Rome, Chick Publicaţions, pag.

291, sublinieri adăugate. Calhoun nu era un cetăţean credincios Statelor Unite. El lucra pentru avansarea agendei papale. Părea a fi american, dar, în realitate, era iezuit în armata papei, în efortul de a distruge America.

Preotul Phelan face următoarea precizare:

„De ce dacă guvernul Statelor Unite ˣs-ar afla în război cu biserica, am spune, mâine, „în iad cu guvernul Statelor Unite?" şi dacă biserica şi toate guvernele lumii ˣs-ar afla în război, am spune: „În iad cu toate guvernele lumii". Oare de ce are Papa o putere atât de mare? Pentru că Papa este conducătorul lumii. Toţi împăraţii, toţi regii, toţi prinţii, toţi preşedinţii lumii sunt ca nişte BĂIEŢI DE ALTAR ai mei". — Priest Phelan, Western Watchman, June 27,1912. Sublinieri adăugate.

John C. Calhoun a fost unul dintre BĂIEŢII DE ALTAR, făcând ceea ce i se spunea. Andrew Jackson, în mesajul său către Congres în anul 1832 a precizat:

„Dreptul cetăţenilor unui singur Stat de a se absolvi pe ei înşişi de la cele mai solemne obligaţii la propria alegere şi fără consimţământul altor State, riscând libertăţile şi fericirea a milioane de oameni, nu poate fi recunoscut. O astfel de autoritate este considerată de-a dreptul ameninţătoare atât pentru principiile pe care Guvernul General este constituit, cât şi pentru obiectivele pe care acesta a fost format să le obţină". — John Smith Dye, The Adder3s Den, pag. 25.

Jackson ştia că complotul lui Calhoun avea drept scop distrugerea Statelor Unite şi libertăţile sale (civile) şi religioase, lucru inacceptabil pentru el. Jackson stătea în calea Congresului de la Viena, Verona şi Chieri, iar iezuiţii au trebuit să aibă grijă de el.

Nicholas Biddle, un alt agent de-al lor, a condus mai departe faza a doua a atacului iezuit. Biddle era un contabil strălucit care a absolvit universitatea din Pennsylvania la vârsta de treisprezece ani. Era un maestru în ştiinţa banilor. Când Jackson venise la preşedinţie în anul 1828, Biddle avea control absolut asupra Băncii Federale Centrale ale Guvernului. Nu fusese pentru prima oară când o bancă centrală era fondată. De două ori înainte, prima oară sub Robert Morris, şi după aceea, sub Alexander Hamilton, ˣs-a încercat stabilirea unei bănci

centrale, dar în ambele cazuri ˣs-a ajuns la eşec, din cauza acţiunilor frauduloase întreprinse de bancherii care controlau. După război, în 1812, când ˣs-a încercat fondarea altei bănci, aceasta a treia oară, îl vedem pe domnul Biddle implicat.

Cine se afla în spatele lui Nicholas Biddle şi în spatele iniţiativei de a avea o bancă centrală în America? „Realitatea evidentă este că dinastia bancară Rothschild în Europa era o forţă dominantă, atât financiar cât şi politic, în formarea Băncii Statelor Unite". — G. Edward Griffin, The Creaturi from Jekyll Island, American Opinion Publishing, pag. 331.

„Cu trecerea anilor, de când N.M. (Rothschild), fabricantul de textile din Manchester, a cumpărat bumbac din statele sudice, familia Rothschild dezvoltase angajamente americane puternice. Nathan… împrumutase diferite state din Uniune şi, pentru un timp, fusese bancherul european principal pentru guvernul Statelor Unite, fiind un suporter al Băncii Statelor Unite". — Derek Wilson, Rothschild: The Wealth and Power of a Dynasty, Charles Scribner3s Sons, pag. 178.

„Familia Rothschild a avut o influenţă puternică în a dicta Americii legile financiare. Registrele legii arată că ei erau puterea în vechea Bancă a Statelor Unite". — Gustavus Myers, History of The Great American Fortunes, Random House, pag. 556.

Instigatorii din spatele lui Biddle în stabilirea unei bănci centrale erau Rothschild. Pentru cine lucra familia Rothschild? „Conştient că Rothschild era o familie evreiască importantă, am căutat în Enciclopedia Iudaică şi am descoperit că purtau titlul „Guardians of the Vatican Treasury" (Păzitorii Vistieriei Vaticanului)…

Numirea lui Rothschild a dat negrei papalităţii libertate financiară absolută şi posibilitatea de a lucra în secret. Cine ar bănui vreodată că o familie iudaică ar fi cheia bogăţiei Bisericii Romano-catolice?" – F. Tupper Saussy, Rulers of Evil, Harper Collins, page 160,161.

Membrii familiei Rothschild erau iezuiţi care se foloseau de descendenţa lor iudaică pentru a-şi acoperi activităţile sinistre. Iezuiţii, lucrând prin Rothschild şi Biddle, au căutat să câştige control asupra

sistemului bancar a Statelor Unite. Andrew Jackson nu era mulţumit cu banca centrală. Când Biddle căuta să schimbe statutul băncii în 1832, preşedintele Jackson a propus realegerea lui şi a stopat intenţia congresului de a schimba statutul. A făcut-o pentru trei motive: banca devenea un monopol, nu era constituţional, şi prezenta un pericol pentru ţară ca banca să fie dominată de interese străine (iezuiţii).

Jackson simţea că securitatea Americii se afla în pericol din partea acestor interese străine. El a spus:

„Nu există un pericol pentru libertate şi independentă într-o bancă, care, în natura ei, este atât de puţin legată de ţara noastră? Nu exista aici un motiv de a tremura pentru puritatea alegerilor noastre în pace, şi pentru independenţa ţării noastre în război? Controlând moneda noastră, primind banii noştri publici, şi ţinând mii din cetăţenii noştri în dependenţă, această situaţie ar fi mai formidabila şi mai periculoasă decât o putere navală şi militară a inamicului". — Herman E. Kross, Documentary History of Banking and Currency în the United States, Chelsea House, pag. 26,27. Comentariile lui Jackson nu erau nimic nou. Alţii înţelegeau puterea deţinută de cei ce conduceau banca. Mayer Rothschild a spus:

„Permiteţi-mi să controlez banii naţiunii, şi nu mă interesează cine scrie legile". — G. Eduard Griffin, The Creaturi from Jekyll Island, American Opinion Publishing, pag. 218.

Aceasta este regula de aur iezuită/rothschildiană. Cel care are aurul, face regulile! Griffin scrie:

„Dinastia Rothschild a capturat lumea mai eficient, mai şiret, şi mai durabil decât toţi Cezarii dinaintea lor şi decât toţi Hitlerii de după ei". — Idem pag. 218.

Thomas Jefferson are să ne spună următoarele despre Banca Centrală:

„O bancă centrală privată manevrând banii publici, este o ameninţare mai mare pentru libertatea poporului, decât o armată activă… Nu putem permite conducătorilor noştri să ne încarce cu o datorie perpetuă". — Idem. pag. 329.

Iezuiţii au folosit pe Biddle şi Rothschild să câştige conducerea

Băncii Americane pentru că ştiau că astfel puteau controla oamenii şi rescrie Constituţia conform legii papale. Jackson încerca să-i oprească.

Haideţi să aruncăm o privire mai detaliată la Banca Centrală, ca să vedem de ce era periculoasă. Mulţi oameni nu înţeleg Banca Centrală, Banca Rezervelor Federale. Aici avem un scenariu simplificat care explica una dintre operaţiunile Rezervelor Federale. Avem nevoie să înţelegem că Banca Rezervelor Federale nu este posedată de guvernul Statele Unite, cum mulţi cred. Banca Centrală, Banca Rezervelor Federale, este o bancă privată, posedată de unii dintre cei mai bogaţi oameni din lume. Această bancă nu are nimic de-a face cu guvernul Statelor Unite, în afară de legătura care permite operaţiunea descrisă mai jos.

Banca Rezervelor Federale are un monopol total, sprijinit de guvern, în domeniu financiar. Înainte de a avea o bancă centrală, fiecare bancă individuală concura cu alte bănci; clienţii primeau cele mai bune profituri. Dar acum, nu mai este la fel. Noi toţi ştim că astăzi, guvernul Statelor Unite împrumută bani şi operează sub datorii astronomice. De ce? Oricine poate spune că o poliţă care duce la o datorie atât de mare, mai curând sau mai târziu, va distruge organizaţia care o practică, pentru că interesul pentru datorie creşte dincolo de venitul ei, făcând plătirea datoriei imposibilă.

Acum, să ne întoarcem la scenariul nostru. Aşa decurge operaţiunea. Să presupunem că guvernul Statelor Unite vrea să împrumute un miliard de dolari. Guvernul deschide un cont de depozit pentru această sumă aşa cum o companie de apă o face când doreşte să adune bani pentru o nouă conductă sau un nou baraj. Guvernul dă acest cont de depozit Băncii Rezervelor Federale. Banca Rezervelor Federale ia contul şi face o comandă la departamentul de tipărire şi de înregistrare, să tipărească bancnote în valoare de un miliard de dolari. După aproximativ două săptămâni, când bancnotele sunt deja tipărite, departamentul de tipărire şi înregistrare trimite bancnotele la Banca de Rezervă Federală, care scrie un cec de aproximativ două mii de dolari, ca să plătească tipărirea bancnotelor în valoare de un miliard de dolari.

Banca de Rezervă Federală ia miliardul de dolari şi îl împrumută guvernului Statelor Unite, iar poporul ţării plăteşte dobânda la o rată uriaşă în fiecare an, pentru aceşti bani, care au fost făcuţi din nimic. De aceea, vedem că atunci când guvernul Statelor Unite intră în datorii de 1 dolar, 1 dolar plus dobânda merg în buzunarele posesorilor Băncii de Rezervă Federală.

Aceasta este cea mai mare, cea mai colosală, hoţie cunoscută vreodată în istoria omenirii, şi este aşa de subtilă şi ascunsă de propagandă ştirilor media, că victimele nici măcar nu sunt conştiente de ce se întâmplă.

Puteţi vedea care este motivul pentru care iezuiţii fac totul ca această operaţiune să fie ţinută secretă. Constituţia Statelor Unite dă putere Congresului să fabrice bani. Dacă Congresul ar fabrica banii aşa cum impune constituţia, acesta n-ar trebui să plătească sute de miliarde de dolari în dobânzi, pe care acum îi plăteşte anual bancherilor pentru datoria naţională, pentru bani făcuţi din nimic. Banii făcuţi de Congres ar fi liberi de datorie.

Biddle a răspuns refuzului lui Jackson de a-i permite restabilirea băncii centrale prin limitarea proviziilor de bani ale naţiunilor. El a făcut aceasta, prin refuzul de a face împrumuturi. Făcând astfel, economia a suferit, banii au dispărut, iar rata şomajului ˣs-a ridicat enorm. Companii au dat faliment pentru că nu au putut plăti datoriile. Naţiunea a intrat în panică depresivă. Biddle credea că va putea forţa pe Jackson să păstreze banca centrală. Era atât de sigur, că ˣs-a lăudat în public ca el a dus economia Americii de râpă. Datorită acestei afirmaţii nebune, alţii au venit în sprijinul lui Jackson, iar banca centrală a murit. A murit până la restabilirea ei în anul 1913. A fost restabilită atunci, de către aceeaşi oameni (iezuiţii Romei), cu acelaşi scop, readucerea Americii pe genunchi şi replantarea temporară a Papei în America. Proiectul Iezuiţilor pentru o bancă centrală în America a fost stopat temporal în timpul preşedinţiei lui Andrew Jackson. El se opusese doctrinei lui Calhoun despre drepturile statale, şi a stopat intenţia lui Biddle de a continua cu banca centrală. Când alte lucruri au eşuat, jurământul iezuit declara, că se apelează la ucidere

dacă cineva le stă în cale. „Preşedintele câştigase ura nemuritoare a oamenilor de ştiinţă monetară, atât în America cât şi în afara ei. (iezuiţii erau furioşi). Nu este surprinzător. De aceea, pe 30 Ianuarie 1835, o încercare de asasinare a fost făcută împotriva lui. În mod miraculos, ambele pistoale ale asasinului au ţintit greşit şi Jackson a scăpat printr-un capriciu al sorţii. A fost primul atentat de acest gen împotriva unui preşedinte ale Statelor Unite. Asasinul era Richard Lawrence care era nebun sau ˣs-a dat drept nebun ca să scape de o pedeapsă aspră. Oricum, Lawrence a fost declarat nevinovat, datorită nebuniei. Mai târziu ˣs-a lăudat la prieteni că fusese în legătură cu oameni puternici în Europa care promisese să-l protejeze de pedeapsă dacă ar fi fost prins". — Idem. P. 357.

Ordinul iezuit era foarte serios în planul de a captura Statele Unite. ˣS-au infiltrat în guvern la cel mai înalt nivel, şi şi-au folosit agenţii în controlarea sistemului bancar american. Ei ar folosi asasinarea dacă ar fi necesar, când cineva ˣs-ar împotrivi planului lor. Andrew Jackson a fost aproape asasinat de către o unealtă iezuită căruia i-a fost oferită promisiunea de către europeni puternici, că va fi eliberat dacă urma să fie prins. Au urmat alţi preşedinţi care, de asemenea, au suferit mânia nemuritoare a Romei. Unii au fost asasinaţi, alţii au scăpat. Capitolul următor, care comentează preşedinţiile lui William Henry Harrison, Zachary Taylor şi James Buchanan, va completa detaliile.

CAPITOLUL 3. PREŞEDINŢII HARRISON, TAYLOR ŞI BUCHANAN

William Henry Harrison a fost ales la preşedinţia Statelor Unite în anul 1841. Se afla deja la vârsta înaintată de 67 de ani dar era foarte sănătos şi robust. Toţi cei care-l cunoşteau puteau spune că nu avea nicio problemă care să-l împiedice să parcurgă cei patru ani în oficiu. Totuşi, numai 35 de zile după ce a depus jurământul intrării în oficiu, preşedintele Harrison a murit, pe 4 Aprilie 1841. Cele mai multe, dacă nu toate, dintre enciclopedii spun că a murit de pneumonie, după ce a adresat cuvântarea de inaugurare, din cauza frigului aspru din Washington D.C., dar nu este adevărat. Nu a murit de pneumonie.

Când Harrison a intrat în oficiu, exista o situaţie foarte

tensionată în ţară. Problema existentă era binecunoscutul conflict între Nord şi Sud, cu privire la sclavie. Se discuta despre anexarea Texasului, să fie acceptat liber sau cu sclavie. Fusese deja făcut un atentat asupra lui Jackson cu şase ani mai înainte.

Harrison a ajuns în oficiu cu numai douăzeci de ani înainte de războiul Civil. Influenţa iezuiţilor apasa greu asupra Americii. După cum deja am văzut, Congresele de la Viena, Verona şi Chieri, au hotărât distrugerea guvernelor populare, oriunde ar fi fost găsite. Prima ţintă a fost America şi distrugerea fiecărui principiu protestant. Iezuiţilor, vrednici de dispreţ, li ˣs-a ordonat să aducă la îndeplinire această distrugere.

Andrew Jackson a înfruntat atacul iezuiţilor prin politica lui John C. Calhoun şi vrăjitoriile financiare ale lui Nicholas Biddle. William Henry Harrison refuzase, de asemenea, să accepte împlinirea scopului iezuit, pentru America. În cuvântarea adresată cu ocazia inaugurării intrării în oficiu, a făcut următoarele comentarii:

„Nu permitem nici unui guvern, prin drept divin, crezând că până acum, vorbind despre putere, Creatorul nu a făcut distincţie între oameni; că toţi sunt egali, şi că singurul drept la guvernare aparţine celui care este în mod expres împuternicit de cei care sunt guvernaţi”. — Burke MȻˣCarty, The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln, Arya Varta Publishing. Pag. 44.

Prin ceea ce spusese, preşedintele Harrison de-abia provocase mânia mortală a iezuiţilor. „Cu aceste cuvinte fără greşeală, preşedintele Harrison a făcut poziţia sa clară; el a lansat o provocare inamicilor Dreptului Divin al Guvernului nostru Popular. (Burke MȻˣCarty vorbeşte despre Roma când spune aceasta). A făcut chiar mai mult – pentru că, prin acele cuvinte, el şi-a semnat sentinţa de moarte. După numai o lună şi cinci zile de la acea dată, preşedintele Harrison era mort în Casa Albă. A murit prin otrăvire cu arsenic, administrată de uneltele Romei. Jurământul iezuit fusese împlinit cu promptitudine. „Mai departe, promit şi declar că, ori de câte ori am ocazia, voi declara război, în secret sau pe faţă, împotriva tuturor ereticilor, protestanţilor şi liberalilor, după cum mi se va comanda, să-i

extirp şi să-i extermin de pe faţa pământului… Când nu voi putea acţiona deschis împotriva acestor eretici, voi folosi în secret cupă cu otravă, lame sau seringi otrăvitoare şi gloanţe de plumb indiferent de rang, demnitate sau autoritate… indiferent de condiţii, în public sau particular, după cum mi se va ordona de către un agent al Papei sau de către un Superior al Frăţietăţii Credinţei Sfinte, al Societăţii Iezuiţilor". Idem. Pag. 44,46.

Pentru aproape o mie de ani, preoţii romano-catolici au crezut că au condus prin drept divin, că puterea lor venise direct de la Dumnezeu, că toţi oamenii trebuiau să se supună autorităţii şi controlului lor. Dacă un conducător nu şi-ar fi aşezat poziţia şi ţara pe care o conducea în mâinile papei, atunci, acea persoană nu avea dreptul să guverneze. Când Harrison a spus că, „nu admitem nici unui guvern, prin drept divin, „declară că Statele Unite nu aveau să se supună nicicum controlului Papei. Pentru Papă şi iezuiţii lui haini, aceasta a fost ca o pălmuire peste obraz, care i-a determinat să ia măsuri imediate. Nu numai Harrison respinsese autoritatea Romei, pentru că el, pur şi simplu, a amintit ceea ce Declaraţia de Independenţă şi Constituţia deja declaraseră înaintea lui. Republica noastră a refuzat total controlul pe care Papa şi iezuiţii voiau să-l aplice. Când o naţiune, o biserică sau un individ refuză să se supună autorităţii papale, aceştia sunt terminaţi. Dacă Dumnezeu nu intervine, vieţile acelora care se opun papalităţii, vor fi terminate. Acest concept este complet străin gândirii oamenilor care au trăit sub un guvern liber, constituţional. Drepturile de închinare la Dumnezeu conform convingerii conştiinţei personale, şi un guvern fără rege, sunt considerate actuale şi aplicabile pentru Statele Unite de azi. Noi nu realizăm ca afirmaţia lui Harrison a fost ca un pumnal înfipt în inima existenţei papalităţii.

Un alt conducător, care a refuzat să accepte direcţiunile papalităţii, a fost Regina Elisabeta a Angliei. Aceasta era una dintre fiicele lui Henry al VIII-lea şi a condus ţara din anul 1558 până în anul 1603. A urcat pe tron după moartea surorii ei, „Bloody Mary" (Mary cea Sângeroasă) care a condus Anglia din anul 1553 până în anul 1558.

Mary fusese suveran catolic dar Elisabeta era protestantă. „După întronare, Elisabeta a scris domnului Richard Crane, ambasadorul Angliei la Roma, să informeze oamenii despre întronarea sa. Dar ea a fost informată de „Sfinţenia Sa" că Anglia era slujitorul sclavilor, că Elisabeta nu-şi putea asuma coroana fără permisiunea sa, că nu a fost născută dintr-o căsătorie legală, şi că, de aceea, nu putea fi regina Angliei; că cea mai sigură acţiune din partea ei ar fi renunţarea totală la tron şi supunerea fără rezervă, voinţei lui; astfel, el ar trata-o cât mai delicat posibil. Dar dacă refuza acest sfat, el nu o va cruţa! Regina a refuzat sfatul Papei, iar ura lui Pius şi a succesorilor lui a fost asigurată". — J.E.C. Shepherd, The Babington Plot, Wittenburg Publicaţions, pag. 46.

Regina Elisabeta a respins în mod înţelept „Dreptul Divin" asumat de papalitate, de a conduce şi controla tronul Angliei. Din cauza aceasta, au avut loc cel puţin cinci intenţii de asasinat împotriva ei. Aceste asasinate au eşuat pentru că ea avea un serviciu secret excelent. Astfel, viaţa i-a fost salvată. Când papalitatea a realizat că toate eforturile lor de a o asasina pe Regina Elisabeta au eşuat, a început să trateze cu unul din fiii lor catolici, Filip al II-lea al Spaniei.

În 1580 papalitatea a pus la cale invadarea Angliei de către Spania. „Mai târziu, Papa Sixtus al X-lea, a promis lui Filip al Spaniei un miliard de scuzi pentru a-şi echipa armata să distrugă tronul Elisabetei, singura condiţie pe care Papa a pus-o în schimbul darului său, era: „ca el să câştige titlul de suveran al Angliei, iar împărăţia să devină slujitoare bisericii". — Idem, pag. 47.

Faimoasa Armadă Spaniolă a fost trimisă să zdrobească Anglia pentru că Elisabeta nu renunţa la tron şi la împărăţie, în favoarea Papei. Timp de treizeci de ani iezuiţii au încercat ˣs-o ucidă pe Elisabeta, dar au eşuat. În final au conspirat cu Filip al II-lea al Spaniei ˣs-o anihileze cu ajutorul Armadei:

„Considerăm că papii sunt responsabili pentru „succesiune", aceştia fiind principalii manipulanţi în viaţa adultă a Elisabetei, căutând ˣs-o distrugă pe ea şi împărăţia ei, forţând întoarcerea Angliei sub dominaţia sistemului rău, conducător la sclavie, numit Biserica

romano-catolică.

Papa nu a fost doar principalul manipulant al intrigii în Anglia, ci era principala sursă a trădării în mişcare. „Papa a insistat în exercitarea absolută a autorităţii şi suveranităţii peste toţi regii şi prinţii, şi dorea să-şi asume prerogativele Divinităţii, mânuind săbiile lui spirituale şi temporare". — Idem, pag. 98,99. (sublinieri adăugate).

La fel, când William Henry Harrison a depus jurământul să devină preşedintele Statelor Unite, iezuiţii au văzut în el un om care se opunea lor şi planurilor lor. Din nefericire, preşedintele Harrison a fost otrăvit după numai treizeci şi cinci de zile de oficiu. „Generalul Harrison nu a murit de boală naturală – nu a existat niciun semn de slăbire a sănătăţii sau a puterii – ci ceva subit şi fatal. Nu a murit de apoplexie, care este o boală. Otrăvirea produce o moarte subită şi este fatală de la început. Aceasta este arma numărul unu al asasinului medical. Acidul oxalic şi acidul prusic provoacă moarte imediată şi dă foarte puţine şanse de scăpare din mâna criminalului. De aceea, în cazul lui nu a fost vorba de otrăvire acută, când moartea are loc aproape simultan, ci de otrăvire cronică, când pacientul moare încetul cu încetul. Harrison a trăit vreo şase zile după ce a primit medicamentul". — John Smith Dye, The Adder3s Den, pag. 37.

Senatorul Statelor Unite, Thomas Benton este de acord. „Nu a existat niciun semn de slăbire a sănătăţii sau a puterii care să indice un astfel de eveniment sau să dea de bănuit că Harrison nu ar putea parcurge întregul termen în oficiu, cu aceeaşi vigoare cu care a început. Atacarea lui a fost subită şi fatală de la început". — Senator Thomas Benton, Thirty Years View, volumul II, pag. 21. (citat în John Smith Dye3s book, The Adder3s Den, pagina 36.

William Henry Harrison a devenit primul preşedinte care a căzut victimă iezuiţilor, în încercarea lor de a lua cu asalt Statele Unite, de a distruge Constituţia, şi de a face din papalitate conducătorul suprem al Americii. Dacă vreun preşedinte al Statelor Unite, sau oricare alt conducător ar refuza să primească ordine de la iezuiţi, şi ei ar deveni ţinta asasinării. Zachary Taylor a refuzat să accepte distrugerea Americii şi a fost al doilea care a căzut. Taylor a fost

cunoscut ca un mare militar. Prietenii îl numeau „Bătrân Aspru şi Gata". A venit la Casa Albă în anul 1848 şi şaisprezece luni mai târziu era mort. Au folosit invazia Cubei ca test pentru Zachary Taylor, şi au avut planurile lor pregătite pentru lansarea proiectului lor în faza de debut a administraţiei sale dar, încă de la început, preşedintele Taylor le-a spulberat orice speranţă de a le permite desfăşurarea lor în timpul termenului său". — Burke M₡ˣCarty, The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln, Arya Varta Publishing, pag. 47.

Iată ce ˣs-ar fi ˣîntâmplat dacă Taylor ar fi invadat Cuba. Austria catolică, Spania catolică, Franţa catolică, şi Anglia, aşteptau să pornească război contra Americii, dacă el ar fi invadat Cuba. Ce şansă ar fi avut tânăra republică împotriva puterilor unite ale Europei catolice în acel timp? Papalitatea ştia foarte bine lucrul acesta, de aceea insista că Taylor să invadeze Cuba. Taylor a comis o altă „crimă" împotriva Romei. El a vorbit cu pasiune despre păstrarea Uniunii. Iezuiţii se luptau crâncen să împartă naţiunea în două, iar preşedintele se străduia din greu ˣs-o ţină laolaltă. Agentul iezuit, John C. Calhoun, a vizitat Departamentul de Stat, şi a cerut preşedintelui să nu menţioneze nimic despre Uniune, în următoarea sa adresare către naţiune. Dar Calhoun avea prea puţină influenţă asupra lui Taylor, pentru că, după vizita lui, următorul pasaj a fost adăugat luării de cuvânt a lui Taylor:

„Ataşamentul faţă de Uniunea de State ar trebui să fie fierbinte în fiecare inimă americană. Pentru că, pentru mai mult de o jumătate de secol, timp în care multe împăraţii şi impˣerii au căzut, această Uniune a rămas nezdruncinată… După părerea mea, dizolvarea ei ar fi cea mai mare dintre calamităţi, iar prevenirea acestei calamităţi ar trebui să fie ţinta nestrămutată a fiecărui american. De păstrarea ei trebuie să depindă fericirea noastră şi a generaţiilor care vor urma. Oricare ar fi pericolele care să o ameninţe, eu voi sta alături de ea şi o voi păstra în toată integritatea, până la maxima limită a obligaţiilor impuse şi a puterii acordate mie de către Constituţie". — John Smith Dye, The Adder3s Den, pag. 51,52.

M₡ˣCarty preia istoria din acest punct. „Nu a existat nicio

subtilitate în aceasta. Conducătorii pro sclavie nu au găsit niciun sprijin în Taylor, aşa că au decis să-l asasineze… „Temându-se că ˣs-ar fi putut ridica vreo bănuială dacă preşedintele ar fi omorât la începutul administraţiei sale, ca în cazul preşedintelui Harrison, iezuiţii i-au permis să slujească un an şi patru luni, după care, pe data de patru iulie, i ˣs-a administrat arsenic în timpul unei celebrări în Washington, la care fusese invitat să ia cuvântul. A mers acolo sănătos perfect, dimineaţă, şi ˣs-a întors bolnav după amiază, la aproximativ ora cinci, şi a murit lunea următoare, după ce fusese bolnav acelaşi număr de zile şi avusese exact aceleaşi simptome ca predecesorul lui, preşedintele Harrison". — Burke MȻˣCarty, The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln, Arya Varta Publishing, pag. 48.

„Puterea sclaviei [iezuiţii], avea acum motive suficiente ca să-l considere inamic, şi istoria lui le-a dat de înţeles că niciodată nu ˣs-a supus. Aceia care, politic, aveau problema sclaviei în grijă, juraseră, cu mult timp înainte, că nicio persoană care se opune planurilor lor în interesul sclaviei, n-ar trebui să ocupe scaunul preşedinţiei. Au hotărât să-i ia viaţa… „Iezuiţii au înţeles, şi au hotărât să-i slujească aşa cum înainte slujise generalului Harrison, aşteptând o ocazie favorabilă pe care ˣs-o folosească spre aducerea la îndeplinire a intenţiei lor viclene. Celebrarea de la 4 iulie se afla în prag; şi ˣs-a hotărât să se folosească de această zi pentru a-i da medicamentul fatal". — John Smith Dye, The Adder3s Den, pag. 52,53.

Şase ani mai târziu, James Buchanan, un democrat din Pennsylvania, a fost ales preşedinte. Acesta băuse şi cinase cu cei din Sud, şi se părea că ar ţine cont de dorinţele lor. „Noul preşedinte ˣs-a dovedit a fi un bărbat decis. Deşi era din Nord, curtase puternic pe conducătorii din Sud cărora le dăduse de înţeles că era trup şi suflet alături de ei… „Buchanan pusese urechea la pământ şi auzise zgomotul roţilor abolţionişţilor… El i-a informat că era preşedinte atât în Nord cât şi în Sud. Această schimbare de atitudine a fost evidenţiata prin atitudinea lui hotărâtă împotriva lui Jefferson Davis şi a partidului lui, şi şi-a făcut cunoscută intenţia de a pune la punct problema sclaviei în

Statele Libere, spre satisfacerea cetăţenilor din acele State". — Burke MȻ×Carty, The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln, Arya Varta Publishing, pag. 50.

James Buchanan n-a trebuit să aştepte mult ca să afle ce i-ar face iezuiţii pentru că i-a păcălit. „De ziua Washington-ului, poziţia lui Buchanan a devenit cunoscută, iar următoarea zi a fost otrăvit. Complotul a fost adânc şi planificat cu grijă. Cum domnul Buchanan se afla, de obicei, în compania bărbaţilor de vârsta lui, avea o masă şi scaune rezervate pentru el în sala de mese a Hotelului Naţional. Preşedintele era cunoscut ca fiind un băutor de ceai înrăit, nordicii servind, din fire, foarte rar altceva decât ceai seara. Sudicii prefera cafea. Astfel, să fie siguri de Buchanan şi prietenii lui nordici, otrava arsenica a fost pulverizata în vasele care conţineau ceai şi zahăr şi puse pe masă la care el urma să se aşeze. Zahărul pulbere de la celelalte mese nu conţinea otrava. Nicio persoană din Sud nu a fost afectată sau rănită. Cincizeci sau şaizeci de persoana au cinat acolo, în acea seară, şi, din câte se poate cunoaşte, aproximativ treizeci şi opt au murit din efectul otrăvii. Preşedintele Buchanan a fost otrăvit, şi cu mare greu, viaţa i-a fost salvată. Doctorii l-au tratat cu înţelegere, din instrucţiunile pe care le-a dat el, ştiind foarte bine ce se întâmplase. „De la acest incident, mesele Hotelului Naţional erau aproape goale. „Proprietarii Hotelului sau servitorii au fost afectaţi? Dacă nu, cu ce se deosebea hrana servită de ei, de cea servită de musafiri? „În această calamitate se afla mai mult decât ce poate vedea ochiul. Este ceva ce n-ar trebui trecut cu vederea". — The New York post, March 18,1857. (Missing credit. Translate.) James Buchanan a fost otrăvit şi aproape a murit. A trăit totuşi, pentru că ştia că i se dăduse arsenic şi astfel şi-a putut informa doctorii. Ştia că iezuiţii otrăvise pe Harrison şi Taylor. Ordinul iezuit şi-a împlinit din nou jurământul, care spune că vor otrăvi, omorî sau ar face orice ar fi necesar, să elimine pe aceia care ×s-ar opune planurilor lor. Din 1841 până în 1857, vedem că trei preşedinţi au fost atacaţi de iezuiţi, după cum fusese plănuit de Congresul de la Viena, Verona şi Chieri. Doi au murit iar al treilea de-abia a scăpat. Nu permit nimănui să stea în calea lor spre

dominarea absolută a Americii, şi a distrugerii Constituţiei. Privind spre America, preoţii Romei au spus:

„Suntem hotărâţi să luăm Statele Unite în posesie, dar trebuie să o facem în secret. „În linişte şi cu răbdare, trebuie să înghesuim pe romano-catolicii noştri în mările oraşe ale Statelor Unite, ţinând cont de faptul că votul unui sărac călător, chiar dacă este acoperit cu zdrenţe, are tot atâta greutate în escală puterilor, ca milionarul Astor, şi aceasta dacă noi avem două voturi împotriva unuia al lui, va deveni la fel de lipsit de putere. Haideţi deci, să înmulţim voturile noastre, să chemăm pe săracii dar credincioşii noştri catolici irlandezi din orice colţ al lumii, şi să-i adunăm în inimile oraşelor Washington, New York, Boston, Chicago, Buffalo, Albany, Troy, Cincinnati. „Sub umbrele acelor mari oraşe, americanii se consideră a fi o rasă uriaşă, invincibilă. Privesc la catolicii irlandezi săraci cu dispreţ suprem, ca fiind buni numai pentru săparea şanţurilor, pentru maturarea străzilor şi să lucreze în bucătăriile lor. Să nu cumva să treziţi pe aceşti lei adormiţi, astăzi. Să ne rugăm la Dumnezeu să-i mai ţină adormiţi încă câţiva ani, să se trezească numai pentru a-şi vedea voturile lor nenumărate, în timp ce-i eliminăm pentru totdeauna din orice poziţie de onoare, putere şi profit!… Ce vor spune acei aşa numiţi uriaşi când vor vedea că nici măcar un senator sau membru din Congres nu va fi ales fără să se fi supus sfântului părinte, Papa! „Noi nu doar alegem preşedintele, dar vom umple şi comanda armatele, vom manevra navele, şi vom ţine cheile casieriei publice!… „Atunci, da! Atunci, vom conduce Statele Unite, şi le vom conduce la picioarele Vicarului lui Iisus Hristos, ca el să sfârşească cu sistemul lor de educaţie lipsit de Dumnezeu!!!, cu legea libertăţii de conştiinţă care sunt o insultă pentru Dumnezeu şi om!!!" – Charles Chiniquy, Fifty Years în the Church of Rome, Chick Publicaţions, pag. 281,282. Când ei spun „Vicar al lui Iisus Hristos", se referă la Papă.

CAPITOLUL 4. PREŞEDINTELE ABRAHAM LINCOLN

În 1856, un sclav evadat numit Dred Scott căutase câştigarea libertăţii în statul liber, Kansas. Cazul era atât de bine cunoscut, încât a ajuns în Tribunalul Suprem. Decizia mârşava cu privire la cazul Dred

Scott a fost acordată de judecătorul romano-catolic fanatic, Taney, Judecător Suprem al Statelor Unite pe atunci. Decizia Taney, pe scurt, era ca negrul nu avea drepturi pe care omul alb trebuia să le respecte. Aceasta vrea să spună că cetăţeanul negru este inferior cetăţeanului alb, iar cel dintâi nu avea drepturi. Abraham Lincoln, pe când era copil, observa vânzarea de tineri şi tinere negri, într-un oraş mic din Illinois. În timp ce se plimba cu un prieten, după o licitaţie de sclavi, Lincoln ×s-a întors către prietenul lui şi a spus:

„Într-o zi, îi voi da o lovitură grea!" În Noiembrie, 1855, Charles Chinquy, un preot catolic în Kankakee, Illinois, fusese atacat, într-o serie de cazuri de tribunal, de către episcopul diocezei din Chicago. Chiniquy vorbise des despre subiectul cumpătării şi despre efectele negative ale lichiorului. Cum mulţi dintre preoţi erau alcoolici, şi mulţi dintre ceilalţi erau beţivi comuni, prezentările lui Chiniquy despre cumpătare nu erau apreciate. Adesea, acesta câtă Biblia, pentru susţinerea unor poziţii pe care el le luase. Acest lucru a provocat mânia episcopului de Chicago, împotriva lui. Ca să-l pună la tăcere, a fost acuzat de o femeie imorală folosită de preoţi, pentru conduita nepotrivită faţă de ea. Cazul lui Charles Chiniquy a fost astfel publicat în presă Illinoisului, că foarte puţini avocaţi acceptau să-l apere. Realizau că luptau nu numai împotriva unui preot din Chicago; luptau împotriva Bisericii romano-catolice. Charles Chiniquy a aflat despre Abe Lincoln, un avocat credincios şi corect din Illinois. Chiniquy a trimis lui Lin coln un mesaj telegrafic, apelând la sprijinul lui, în douăzeci de minute primind răspunsul afirmativ: „Da, voi apăra viaţa şi onoarea ta în procesul din mai anul viitor, în Tribunalul din Urbana. Semnat A. Lincoln. Chiniquy relatează:

„A sosit timpul ca şeriful de Kankakee să mă târască din nou ca pe un criminal şi deţinut, în Urbana şi să mă dea pe mâinile şerifului acelui oraş. Am ajuns acolo pe 20 octombrie, cu avocaţii mei, Domnii Osgood şi Paddock, şi o duzină de martori. Domnul Abraham Lincoln sosise cu câteva minute înaintea mea, din ×Springfield". — Charles Chiniquy, Fifty Years în The Church of Rome, Chick Publicaţions, pag. 273.

Când Charles Chiniquy a fost aparat de Abraham Lincoln, citäm, „Apoi a despicat cariera părintelui Chiniquy, cum acesta fusese persecutat pe nedrept, iar în concluzie a spus: „Atâta timp cât Dumnezeu îmi va da inima să simt, creier să gândesc, sau o mâna să execut voinţa mea, o ˣs-o devotez împotriva acelei puteri care încearcă să folosească maşinăriile tribunalelor să distrugă drepturile şi caracterul unui cetăţean american. „Şi această promisiune făcută de Abraham Lincoln, a fost împlinita în anii de mai târziu. — Burke MȻˣCarty, The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln, Arya Varta Publishing, pag. 41.

Lincoln observase că Chiniquy fusese acuzat pe nedrept. În noaptea dinaintea încercării de condamnare a lui Chiniquy la închisoare pentru o crimă pe care n-o comisese, un ochi martor, care ascultase complotul de a distruge pe Chiniquy, a intervenit şi a fost salvat. Abraham Lincoln şi-a făcut o grămadă de duşmani după procesul lui Chiniquy. Părăsind sala de judecată, Charles Chiniquy era în lacrimi. Abraham Lincoln l-a întrebat:

„Părinte Chinquy, de ce plângi? „Dragă Domnule Lincoln, „i-am răspuns, „Dă-mi voie să spun ca bucuria pe care, natural, ar trebui ˣs-o simt cu ocazia unei astfel de victorii, este distrusă când mă gândesc ce ar putea să te coste pe dumneata. În tribunal erau, nu mai puţin de zece sau doisprezece iezuiţi din Chicago şi St. Louis, care veniseră să asculte sentinţa mea de condamnare la penitenţă… ceea ce tulbură sufletul meu chiar acum şi face să-mi curgă lacrimi, este că, se pare, că am citit condamnarea ta la moarte, în ochii lor vicleni. Câţi alţi oameni nobili au căzut la picioarele lor!” – Charles Chiniquy, Fifty Years în the Church of Rome, pag. 280,281. Abraham Lincoln, încă din 1855,1856, era un om însemnat, pe care Roma caută să-l distrugă. Patru ani mai târziu, Abraham Lincoln a fost ales Preşedintele Statelor Unite. Pe drum din Illinois spre Washington D.C., a trebuit să treacă prin oraşul Baltimore. Mai târziu a spus lui Chiniquy:

„Sunt atât de încântat să te văd din nou!… Vezi că prietenii tăi, iezuiţii, încă nu m-au omorât. Dar ar fi făcut-o când am trecut prin cel mai devotat oraş al lor, Baltimore, dacă n-aş fi trecut pe acolo,

incognito, câteva ore înainte ca ei să mă aştepte. Avem dovezi ca aceea companie care fusese selectată şi organizată să mă omoare, era condusă de un romano-catolic numit Byrne; Era compusă, aproape în întregime, de romano-catolici; mai mult, între ei se aflau doi preoţi deghizaţi care să-i încurajeze… L-am întâlnit pe Domnul Morse, învăţatul inventator al telegrafului electric; mi-a spus că pe vremea când se afla în Roma, nu de mult, a găsit dovada celei mai formidabile conspiraţii împotriva acestei ţări şi toate instituţiile ei. Este evident că oribilul război civil, care ameninţa acoperirea ţării cu sânge şi ruine, se datorează intrigilor şi emisarilor papali. „Îmi pare rău că profesorul Morse a trebuit să părăsească Roma înainte de a afla mai mult despre planurile secrete ale iezuiţilor, împotriva libertăţilor şi chiar a existenţei acestei ţări. — Idem, pag. 292.

„Douăzeci de oameni fusese angajaţi, în Baltimore, să asasineze pe preşedintele ales, în drum spre Washington. Conducătorul acestei bande era un refugiat italian, un frizer bine cunoscut în Baltimore. Planul lor era următorul: când domnul Lin coln ajungea în acel oraş, asasinii trebuiau să se amestece prin mulţime, şi să se apropie de el cât mai mult cu putinţă, să-l împuşte cu pistoalele. Dacă se afla într-un vehicul, grenade de mâna fuseseră pregătite, umplute cu praf explozibil, aşa cum făcuse Orsini în încercarea asasinării lui Louis Napoleon. Acestea urmau să fie aruncate în vehicul. Pentru a face moartea şi mai sigură, pistoalele urmau să fie descărcate trăgând în vehicul, în acelaşi moment. Asasinii aveau deja un vas care-i aştepta gata pregătit în port. De acolo, urmau să fie transportaţi în Mobile, în statul Alabama. — John Smith Dye, The Adder3s Den, pag. 113.

„Un frizer italian, bine cunoscut în Baltimore, un Romanist, urma să-l înjunghie când era aşezat în vehiculul său, când a pornit de la depozit. — Burke M₡×Carty, The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln, Arya Varta Publishing, pag. 66.

Din fericire, primul complot al iezuiţilor, de a-l omorî pe Lincoln, a eşuat, în timp ce căutau să-i ia viaţa înainte să fi ajuns vreodată la Casa Albă! În timp ce călătorea cu trenul, John Wilkes Booth a lăsat o scrisoare trimisă lui de către Charles Selby. Curând după aceea,

scrisoarea a fost găsită şi „Înmânata preşedintelui Lincoln, care, după ce a citit-o, a scris cuvântul ASASINAT peste ea şi a arhivat-o în biroul lui, unde a fost găsită după moartea sa şi a fost în evidente, ca o expoziţie de tribunal. — Idem, pag. 131.

Iată o porţiune din acea scrisoare:

„Abe trebuie să moară, şi aceasta acum. Vă puteţi alege armele. Cupă, cuţitul, glonţul. Cupa ne-a eşuat odată şi ar putea-o face din nou… Ştii unde să-ţi găseşti prietenii. Deghizările tale sunt atât de perfecte şi complete… Luptă-te pentru casa ta; lupta pentru ţara ta; aşteaptă momentul potrivit, dar lupta sigur. — Idem, pag. 132 (sublinieri adăugate). Această scrisoare a fost folosită spre convingerea Doamnei Mary E. Surrat şi a altor conspiratori, în procesul de judecată a asasinării lui Lincoln. Au vrut să-l înjunghie, dacă aceea a eşuat, au încercat să-l împuşte, şi să-l arunce-n aer. Acestea au eşuat, deci, au încercat să-l otrăvească. Erau emisarii Papei, iezuiţii. John Smith Dye, care a fost martor acestor evenimente, ne spune, „Era o zi întunecată în istoria ţării noastre, când o gardă înarmata trebuia să înconjoare hotelul [Willard], unde Magistratul Şef îşi aşezase locuinţa temporară, să evite asasinarea lui. Şi în ziua de 4 Martie, 1861, la inaugurarea lui, a fost escortat pe bulevardul Pennsylvania, înconjurat de cavalerie, şi supravegheat de către Generalul Scott, ce dorea să evite asasinarea lui publică pe drum spre Capitol unde urma să-şi expună luarea de cuvânt cu ocazia inaugurării. Acestea erau vremuri teribile… — John Smith Dye, The Adder3s Den, pag. 135.

Când vă gândiţi la Consiliul de la Viena, Metternicht, la Papă şi la planurile ordinului iezuit de a distruge această ţară şi libertatea ei, să distrugă protestantismul şi să omoare preşedinţi, ce vă spun acestea despre caracterul vicios, plin de răutate al iezuiţilor? Când vă gândiţi la atentatele împotriva lui Andrew Jackson, al lui William Henry Harrison, asasinarea lui Zachary Taylor, atentatul de asasinare al lui James Buchanan, Atentatul de asasinare al lui Abraham Lincoln şi, în final asasinarea lui, ce vă spun toate acestea despre Biserica Catolică? Va arăta ca aparenţă de biserica este exact aceasta: O APARENTĂ. Se ascund sub o mască religioasă, ca să nu fie bănuiţi de multele nelegiuiri

pe care le practica continuu în această ţară şi în întreaga lume… Abraham Lincoln a spus:

„Atât de multe comploturi au fost deja făcute împotriva vieţii mele, că este o adevărată minune ca toate au eşuat, când considerăm că, în mare majoritate, acestea au fost în mâinile criminalilor romano-catolici, evident, antrenaţi de iezuiţi. Dar putem aştepta ca Dumnezeu să facă o minune perpetua pentru a-mi salva viaţa? Cred că nu. Iezuiţii sunt atât de experţi în acele fapte de sânge încât Henry al IV-lea a spus că era imposibil să le scapi, şi el a devenit victima lor, deşi a făcut tot ce putea fi făcut ca să-şi protejeze viaţa. Scăparea mea din mâinile lor, de când scrisoarea Papei către Jeff Davis a ascuţit un milion de pumnale să-mi despice pieptul, ar fi mai mult decât o minune. „Dar aşa cum Domnul nu a auzit niciun murmur de pe buzele lui Moise când îi spusese că va muri înainte de a trece Iordanul din cauza păcatelor poporului, la fel sper şi mă rog ca El să nu audă niciun murmur din partea mea când va trebui să cad pentru cauza naţiunii mele. „Singurele favoruri pe care le cer lui Dumnezeu sunt: mai întâi ca ęu să mor pentru cauza sacră în care m-am angajat, şi să fiu purtătorul stindardului drepturilor şi libertăţilor ţării mele. „A doua favoare pe care i-o cer lui Dumnezeu este: ca fiul meu Robert, când eu voi fi plecat, să fie unul dintre cei care vor ridica steagul libertăţii care va acoperi mormântul meu, şi să-l poarte cu onoare şi fidelitate, până la sfârşitul vieţii lui, aşa cum tatăl lui a făcut, înconjurat de milioanele care vor fi chemate să lupte împreună cu el şi să moară pentru apărarea şi pentru onoarea ţării noastre. — Charles Chiniquy, Fifty Years în the Church of Rome, Chick Publicaţions, pag. 302,303. Abraham Lincoln înţelegea că timpul lui era aproape. „În mijlocul succesului neegalat, când toate clopotele patriei sunau cu bucurie, o calamitate a căzut asupra noastră şi a umplut ţara cu consternare şi uimire. Vineri seara, pe 14 aprilie, Preşedintele Lincoln era prezent la teatrul lui Ford în Washington. Era aşezat liniştit în cabina lui, ascultând prezentarea, când un bărbat a intrat în holul care conducea la cabina lui, încuind uşa după el. Apropiindu-se de preşedinte, a scos un pistol din buzunar şi l-a împuşcat în ceafă. În timp ce preşedintele cădea lipsit de simţuri, rănit

mor tal iar ţipătul soţiei, care era aşezată lângă el, pătrundea orice ureche, asasinul a sărit din cabină, ce se afla la o înălţime de aproximativ cinci picioare. În timp ce ˣs-a grăbit traversând scena, a exclamat: Şic siemper tyrannus!" şi a dispărut în spatele scenelor laterale. — Idem, pag. 307,308. „Nobilul Abraham, adevărat descendent al Tatălui Credincioşilor, onest în orice poziţie, umil ca un copil, tandru la inima ca o femeie, care n-ar fi putut suporta să rănească nici pe cel mai aspru duşman, un bărbat care în momentul triumfului, era îngrijorat că simţămintele adversarilor ar fi fost rănite de înfrângere, cu dragoste pentru toţi, ura pentru nimeni, înzestrat cu bun simţ şi putere intelectuală care îi permitea să înfrunte cei mai uriaşi oponenţi în dezbateri, dezvoltând capacităţi de om de stat care au câştigat gratitudinea ţării lui şi admiraţia întregii lumi, moare din glonţul asasinului! „Dar cine era asasinul? Booth nu era nimic altceva decât o unealtă a iezuiţilor. Roma i-a direcţionat mâna după ce i-a corupt inima (minţea). — Idem, pag. 308.

„Şi după douăzeci de ani de cercetări, vin fără teama înaintea poporului american, să spun şi să dovedesc că preşedintele Abraham Lincoln a fost asasinat de preoţii şi iezuiţii Romei. „În cartea mărturiilor date în procesul asasinării lui Lincoln, publicat de Ben Pittman, şi în cele două volume ale procesului lui John Surrat, în 1867, avem dovadă legală şi necontestabila ca complotul asasinilor lui Lincoln a fost gândit, dacă nu cumva şi început în casa Mariei Surrat, 561 H. Street, Washington D.C. Mărturiile juraţilor arata că a fost locul obişnuit de adunare a preoţilor din Washington. Ce impresie face în lume, prezenţa atâtor preoţi în acea casă? Niciun om de rând, care nu ştie nimic despre preoţii Romei, nu se poate îndoi de faptul că aceştia erau consilierii, spuma acelui complot infernal. „Acei preoţi care erau prietenii profesionali şi părinţii confesori ai lui Booth, John Surratt, doamnă şi domnişoara Surratt, nu puteau fi constant acolo, fără să ştie ce se petrecea. Fiecare dintre acei preoţi, ştiind că infailibilul lui papa numise pe Jeff Davis fiul lui preaiubit, şi luase confederaţia de Sud sub protecţia sa, ˣs-a angajat să creadă că cel mai sfânt lucru pe care un om îl poate face, este să lupte pentru cauza Sudică, prin distrugerea

acelora care-i stau împotrivă. „Citiţi istoria asasinării amiralului Coligny, Henry III, Henry IV, şi William Taciturn-ul, de către asasinii angajaţi ai Iezuiţilor; compraţi-o cu asasinarea lui Abraham Lincoln, şi veţi vedea că se aseamănă ca două picături de apă. Veţi înţelege că toate aceste acte au aceeaşi sursă – Roma. — Idem, 309. „Acel arhirebel (Jeff Davis) putea da banii, dar numai iezuiţii puteau selecta şi antrena asasinii, promiţându-le o coroană de glorie în ceruri, dacă omorau pe autorul vărsării de sânge, faimosul apostat – inamicul papei şi a bisericii – Lincoln. „Cine nu poate vedea lecţiile date lui Booth de către iezuiţi, la întâlnirile lor zilnice în casa Mariei Surratt, când citeşte acele rânduri scrise de Booth cu câteva ore înainte de moartea lui:

„Nu mă pot căi niciodată. Dumnezeu m-a făcut instrumentul pedepsei Sale. „Compraţi aceste cuvinte cu doctrinele şi principiile predate de con silii, decretele papei, şi legile Sfintei Inchiziţii, şi veţi observa că sentimentele şi convingerile lui Booth curg din acele principii, aşa cum râul curge din sursa lui. „Şi ca pioasa doamna Surratt, care, a doua zi după moartea lui Lincoln, a spus, fără să fie mustrată, în prezenţa altor martori: „Moartea lui Abraham Lincoln nu este mai mult decât moartea oricărui negru în armată. „De unde a luat ea maximă aceasta, dacă nu de la biserica ei? Nu proclamase acea biserică recent, prin… judecătorul romano-catolic devotat, Taney, în decizia Dred Scott, că negrii nu au drepturi pe care albii sunt responsabili să le respecte? Aducând preşedintele pe aceeaşi treaptă cu cel mai de jos negru, Roma spunea că el nu avea dreptul, nici măcar la viaţă. — Idem, pag. 310.

Imediat după moartea Lui Lincoln, John Surratt, care făcea parte din conspiraţia asasinării, a fugit în Montreal. Din Montreal a fost luat la Liverpool, Anglia, şi de acolo, la Roma. Când un oficial al Statelor Unite a luat legătura cu el, în final, se afla în armata personală a Papei! „Trei sau patru ore înainte ca Lincoln să fie omorât în Washington, pe 14 Aprilie 1865, acea crimă nu numai că a fost cunoscută de cineva, dar circula şi se vorbea despre ea pe străzile şi în casele oraşului dedicat preoţilor şi Romei, St. Joseph, Minnesota. Acest fapt este de netăgăduit; mărturisirile sunt de neschimbat şi nu existau căi ferate

sau telegraf mai aproape de patruzeci sau optzeci de mile de la St. Joseph… „Domnul Linneman, care este romano-catolic, ne spune că, deşi a auzit aceasta de la mulţi în magazinul său, nu-şi aminteşte numele nici unuia dintre ei… Dar dacă memoria domnului Linneman este aşa de deficienţă în acest subiect, îl putem ajuta spunându-i cu acurateţe matematică ce a fost spus… „… Preoţii din Saint Joseph vizitau des Washington-ul, rămânând, probabil, la domnii Surratt… Acei preoţi din Washington se aflau în continuă comunicare cu co-rebelii lor preoţi din St. Joseph; erau prietenii lor intimi. Nu exista niciun secret între ei… Detaliile crimei, precum ziua comiterii ei, erau cunoscute printre preoţii din St. Joseph, aşa cum erau cunoscute printre cei din Wash ington… „Cum ar putea preoţii să ascundă, de prietenul lor Linneman, un eveniment atât de fericit? El era omul lor confidenţial, era mâna lor dreaptă între credincioşii din St. Joseph… „Preoţii Romei ştiau şi au răspândit moartea lui Lincoln, în oraşul lor romano-catolic, St. Jo seph, Minnesota, cu patru ore înaintea evenimentului propriu-zis. — Idem, pag. 316,317. Există mult mai multe informaţii! „În procesul lui John Surratt, un predicator francez cu numele Rufus King a specificat următoarele:

„Cred că el (John Surratt) este protejat de cler şi că această crimă este rezultatul unui complot adânc înrădăcinat, nu numai împotriva preşedintelui Lincoln, dar şi împotriva existenţei acestei republici, fiind conştienţi că preoţimea şi regalitatea sunt, şi întotdeauna au fost, împotriva libertăţii". — Burke M₵ˣCarty, The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln, Arya Varta Publishing, pag. 185.

Patru oameni au fost judecaţi, condamnaţi şi executaţi prin spânzurare pentru asasinarea lui Abraham Lincoln. Numele lor erau: Davy Harold, Lewis Payne, George Atzerodt şi Mary E. Surrat. Toţi aceştia erau romano-catolici. Această informaţie se găseşte în Teatrul Ford, în mai multe vitrine de sticlă, arătând multe alte informaţii despre Lincoln, războiul civil şi asasinarea lui. În timp ce Abraham Lincoln era asasinat, ˣs-a făcut un atentat şi pentru asasinarea lui William Seward, Secretarul de Stat. De asemenea, se încerca un atentat

la viaţa lui Ulysses S. Grant, dar Grant a trebuit să călătorească urgent la New Jersey, pentru a fi la patul unei rude muribunde. Andrew Johnson, vicepreşedintele Statelor Unite, urma să fie asasinat de asemenea în acest timp. Persoana care trebuia să-l asasineze ˣs-a temut şi a renunţat, fugind prin ţara, călare pe un cal, şi nu şi-a adus la îndeplinire planul. „Lewis Payne, cunoscut că Băiatul de Florida, un tânăr atletic, uriaş, care cu câteva luni înainte se unise cu conspiraţia, ˣs-a dus la uşa din faţă a locuinţei secretarului de stat William Seward. „William Seward fusese bolnav de două săptămâni, suferind de mandibulă fracturată, ca rezultat al fugii de echipa lui. Se afla acum sub îngrijire. „Payne a sunat la soneria de la uşă, la care a răspuns majordomul de culoare. El a spus celui din urmă că fusese trimis cu ceva medicamente pe care trebuie să le ducă în camera bolnavului. Majordomul a refuzat să-i permită să intre, spunând că-i fusese interzis să permită cuiva să intre în camera domnului Seward. Străinul, Lewis Payne, l-a pus la pământ, după o scurtă luptă, şi a fugit urcând scările. A dat buzna în camera bolnavului după ce lovise pe fiecare dintre cei doi fii ai secretarului… El (Lewis Payne) ˣs-a aruncat peste omul bolnav şi l-a înjunghiat de trei ori. Printr-un efort supranatural, cel din urmă a luptat cu agresorul lui care l-a lăsat pe podea, sângerând din cauza rănilor. După asaltul asupra lui Seward, criminalul a coborât scările ţipând cu toată puterea, „Sunt nebun! Sunt nebun! Desigur că era. Se afla sub controlul influentelor hipnotice a nelegiuiţilor sub a căror putere şi-a permis să fie. — Idem, pag. 121,122. „Parte din planul lui Michael O Laughlin, unul dintre conspiratorii din Baltimore, era asasinarea generalului Grant în acea noapte. Aceasta n-a fost posibilă, datorită schimbării făcute în agenda generalului. „Lui Atzerodt îi revenea asasinarea vice preşedintelui Johnson, dar acesta a devenit fricos şi a petrecut ziua fugind călare… a fost găsit după câteva zile la nişte rude în partea de jos a Washingtonului. Înainte de a fi executat, a făcut o mărturisire scrisă, care confirmă prezenţa lui Surratt în Washington în acea zi fatală, fapt jurat de nouă martori". — Idem, pag. 122.

Astfel, avem de-a face cu o conspiraţie care nu doar omoară pe

preşedinte, dar vrea să aducă guvernul Statelor Unite în haos. Nu vedem aici împlinirea deciziilor Consiliului de la Viena şi Verona în 1865? Nu vedem mâna Ordinului iezuit şi a Bisericii romano-catolice în încercarea de a distruge Statele Unite? Deja am văzut că Biserica romano-catolică a semănat sămânţa divizării între două mari secţiuni ale acestei ţări, despărţind Nordul de Sud, pe baza subiectului fierbinte a sclaviei. „Acea diviziune a fost ocazia ei de aur pentru zdrobirea unei părţi de către cealaltă, ca să guverneze peste ruinele amândoura, o poliţă favorabilă, pe termen lung. A sperat că a sosit ora triumfului ei suprem peste această ţară. A ordonat împăratului Franţei să aibă armata pregătită în Mexic, gata pentru susţinerea Sudului, şi a îndemnat pe toţi catolicii să se înroleze sub steagul sclaviei, unindu-se cu partidul democrat". — Charles Chiniquy, Fifty Years în the Church of Rome, Chick Publicaţions, pag. 291.

Abraham Lincoln i-a spus lui Charles Chiniquy:

„Îţi voi fi ×întotdeauna mulţumitor pentru cuvintele de avertizare pe care mi le-ai adresat, cu privire la pericolele care îmi pasc viaţa, din partea Romei. Ştiu că nu sunt pericole imaginare. Dacă aş lupta împotriva unui Sud Protestant, ca naţiune, nu ar exista pericole de asasinare. Naţiunile care citesc Biblia lupta cu curaj pe câmpurile de luptă, însă, ei niciodată nu-şi asasinează inamicii. Papa şi iezuiţii, cu Inchiziţia lor infernală, sunt singura putere organizată în lume, care recurge la serviciul asasinilor pentru omorârea celor pe care nu-~~i~~ pot convinge cu argumente sau învinge cu sabia. „Din nefericire, simt, din zi în zi mai mult, că nu lupt numai împotriva americanilor din Sud, ci mai mult împotriva papei de la Roma, a iezuiţilor lui perfizi, şi împotriva sclavilor lor orbi şi setoşi de sânge. Atâta timp cât ei speră să captureze Nordul, mă vor cruţa; dar, în momentul în care încercam derutarea armatelor lor, le luăm oraşele şi îi forţăm să se supună, atunci, după părerea mea, iezuiţii, care sunt principalii conducători ai Sudului, ar face ceea ce, aproape invariabil au făcut în trecut. Pumnalul şi pistolul vor face ceea ce braţele puternice ale războinicilor n-au putut face. Acest război civil pare a fi nimic mai mult decât o problemă politică, pentru aceia care nu văd

ceea ce văd eu, sursă secretă a acestei drame. Dar este mai mult un război religios decât unul civil. Este Roma care vrea să domine şi să degradeze Nordul, aşa cum a dominat şi a degradat Sudul, din prima zi a descoperirii lui. Există foarte puţini lideri ai Sudului care să nu se afle sub influenţa iezuiţilor, prin soţii, relaţii de familie, şi prietenii. Câţiva membri ai familiei lui Jeff Davis aparţin Bisericii Romei... „Dar este cert că dacă poporul american ar putea vedea ceea ce ştiu eu despre ură feroce a preoţilor catolici împotriva instituţiilor noastre, împotriva şcolilor noastre, împotriva celor mai sacre drepturi ale noastre, şi împotriva dragei noastre libertăţi, ei i-ar izgoni mâine din mijlocul nostru, sau i-ar împuşca ca pe nişte trădători. Dar tu eşti singurul căruia îi spun aceste secrete, pentru că ştiu că tu le-ai învăţat înaintea mea. Istoria acestor ultimi o mie de ani, ne arată ca oriunde Biserica Romei nu este pumnalul care să despice sânul unei naţiuni libere, aceasta (Roma), este ca o piatră la gâtul ei, încercând ˣs-o paralizeze şi ˣs-o ţină departe de civilizaţie, ştiinţa, inteligenta, fericire şi libertate. — Idem, pag. 294,295. Lincoln a spus, „Acest război n-ar fi fost niciodată posibil fără influenţa sinistră a iezuiţilor. Faptul că vedem acest pământ udat de sângele celor mai nobili fii ai lui, se datorează Papalităţii... Mi-e milă de preoţi, episcopii, şi de călugării Romei din Statele Unite, când oamenii vor afla că ei sunt, în mare parte, responsabili pentru lacrimile, şi sângele vărsate în acest război. — Idem, pag. 296,297. „Eşti perfect corect când spui că Romano-catolicii care ˣs-au înrolat în armata noastră trebuie separaţi. De la publicarea acelei scrisori (a Papei), Un mare număr dintre ei au dezertat de sub steagul lor şi au devenit trădători... Este, de asemenea adevărat, ca Meade a rămas cu noi şi a câştigat bătălia sângeroasa de la Gettysburg. Dar cum ar fi putut pierde când era înconjurat de astfel de eroi ca Howard, Reylonds, Buford, Wadsworth, Cutler, Slocum, Sickles, Hancock, Barnes, etç. Dar este adevărat că romanismul lui a supărat patriotismul lui după bătălie. El a lăsat armata lui Lee să scape când ar fi putut, foarte uşor, să-i taie retragerea, şi să-l forţeze să se supună, după ce pierduse aproape jumătate din soldaţi în ultimele trei zile. „Când Meade trebuia să ordoneze vânarea după bătălie, un străin a

venit la sediu, şi acel străin era iezuit deghizat. După zece minute de conversaţie cu el, Meade a făcut un astfel de aranjament pentru vânarea inamicului, încât acesta a scăpat numai cu pierderea a doua pistoale! Idem, pag. 298.

Lincoln a spus, Oamenii comuni aud marele şi gălăgioasele roti ale vehiculelor Confederaţiei Sudice: aceştia îi numesc Jeff Davis, Lee, Toobs, Beauregard, Semmers, etc., şi cred onest ca ei sunt puterea motivatoare, prima cauză a greutăţilor noastre. Dar aceasta este o greşeală. Adevărata putere motivatoare se afla în spatele zidurilor groase ale Vaticanului, colegiile şi şcolile Iezuiţilor şi cabinele de mărturisire ale Romei. — Idem, pag. 305.

Împlinind directivele Conciliilor de la Viena, Verona şi Chieri, Biserica Catolică a divizat Nordul de Sud prin agentul ei, John C. Calhoun. Au încercat distrugerea economiei prin Biddle şi apoi au folosit cupă cu otrava şi gloanţele asasinilor să asasineze şi să atenteze la asasinarea a unui total de cinci preşedinţi, în decursul a douăzeci şi cinci de ani. Au înroşit pământul american cu sângele a mii de tineri americani în teribilul război civil. Oh, dacă am avea ochi să vedem că Roma nu se schimbă niciodată! Ceea ce a făcut, face încă şi astăzi. Dumnezeu să ne ajute să înţelegem răutatea papalităţii Romane de atunci şi acum.

CAPITOLUL 5. SCUFUNDAREA TITANICULUI

Când ne gândim la evenimente care ×s-au petrecut în istorie în ultimii o sută – două sute de ani, există câteva evenimente care ies în evidenţă că fiind însoţite de mare oroare, mare surpriză şi mare tristeţe. Între multele care vin în minte, cele mai devastatoare evenimente au fost cel de la World Trade Center în New York City şi cel al scufundării Titanicului. Cele mai mari tragedii din ultimii două sute de ani pot fi puse pe răspunderea iezuiţilor. Vom vedea acum că iezuiţii au pus la cale şi au reuşit scufundarea Titanicului, de asemenea, vom arăta de ce au făcut-o. De la începutul anilor 1830, America n-a avut o bancă centrală. Iezuiţii voiau cu disperare o nouă banca centrală în America, ca să poată avea un rezervor de nesecat din care să sustragă bani pentru multele lor războaie şi alte proiecte

ciudate în întreaga lume. În anul 1910, şapte oameni ˣs-au întâlnit pe insula Jekyll, aproape de coastă Georgiei, să înfiinţeze o bancă centrală, pe care au numit-o Banca de Rezervă Federală. Aceşti oameni erau Nelson Aldrich şi Frank Vanderlip, amândoi reprezentând impˣeriul financiar Rockefeller; Henry Davison, Charles Norton, şi Ben jamin Strong, reprezentând J.P. Morgan; şi Paul Warburg, reprezentând dinastia bancară a Europei, Rothschild. Deja am văzut ca agenţii Rothschild erau reprezentanţii bancari ai iezuiţilor papali, deţinând „cheile bogăţiilor Bisericii Romano Catolice. „Morgan era competitoare prietenoasă cu Rothschild de care ˣs-a apropiat social. Firma Morgan din Londra a fost salvată de la ruină financiară în anul 1857, de către Banca Angliei, asupra căreia Rothschild avea o mare influenţă. După aceea, Morgan apare servind ca agent financiar al Rothschild şi a făcut tot posibilul să apară ca fiind American… Intrarea lui (Rockefeller) pe piaţă, n-a fost bine primită de Morgan şi au devenit competitori feroce. În cele din urmă, au decis să micşoreze competiţia, intrând în afaceri comune. În final, au lucrat împreună pentru crearea unei bănci naţionale numită Sistemul de Rezervă Federală. — G. Edward Griffin, The Creaturi from Jekyll Island, American Opinion Publishing, pag. 209.

(sublinieri adăugate). Aceste trei familii financiare, Rothschild, Morgan şi Rockefeller, toate fac jocul Ordinului Iezuit, datorită infiltrării iezuiţilor în organizaţiile lor. Ei fac tot ce este necesar pentru distrugerea libertăţii constituţionale în America şi să aducă pe Papa să domine lumea. Dacă privim înapoi la secolul XX, putem vedea cât de plini de succes au fost iezuiţii. Au continuat să risipească bogăţiile Americii, în timp ce au atacat continuu marea ei constituţie şi libertăţile civile. Puterea Papei a crescut zilnic în Vatican. Într-o zi vor câştiga puterea supremă din nou. Construirea Titanicului a început în anul 1909, într-un şantier naval din Belfast, capitala Irlandei de Nord. Belfast era un port protestant, foarte urât de iezuiţi. Primul Război Mondial a început numai câţiva ani mai târziu. Titanicul era parte a flotei posedate de compania internaţională de corăbii, White Star Line. Banca nu era singură afacere în care Morgan avea interes financiar.

Folosind controlul pe care-l deţinea peste căile ferate naţionale ca influent financiar, a creat un trust internaţional de corăbii, care includea două, cele mai mari linii Germane, plus una din cele două a Angliei, White Star Lines. — Idem, pag. 246.

Existau nişte oameni foarte bogaţi care au făcut clară poziţia lor împotriva Sistemului Rezervei Federale. Iezuiţii au ordonat lui J.P. Morgan să construiască Titanicul. Această corabie de nescufundat avea să fie folosită pentru omorârea celor care se opuneau planului iezuit de a forma Sistemul de Rezervă Federală. Aceşti oameni bogaţi şi puternici ar fi fost capabili să blocheze înfiinţarea Rezervei Federale, de aceea, puterea şi avantajele pe care aceştia le aveau, trebuiau luate din mâinile lor. Trebuiau să fie distruşi prin mijloace care n-ar da de bănuit că au fost omorâţi, ca nimeni să nu suspecteze pe iezuiţi. Titanicul urma să fie vehiculul distrugerii acestor oameni. Pentru a proteja papalitatea şi pe iezuiţi de suspiciuni, mulţi catolici irlandezi, francezi, şi italieni care emigrau spre Lumea Nouă, au fost îmbarcaţi la bord. Erau oameni de care se puteau lipsi. Protestanţi din Belfast care voiau să emigreze în Statele Unite au fost de asemenea invitaţi. Toţi bogătaşii şi oamenii puternici, de care iezuiţii voiau să scape, au fost invitaţi să navigheze. Trei dintre cei mai bogaţi şi mai importanţi erau Benjamin Guggenheim, Isador Strauss, şeful Departamentului de magazine Macy, şi John Jacob Astor, probabil cel mai bogat om din lume. Totalul bogăţiei lor, folosind dolarul pentru acel timp, era de 500 milioane. Astăzi, acea cantitate de bani ar fi echivalentă cu 11 miliarde de dolari. Aceşti trei oameni au fost ademeniţi şi încurajaţi să se îmbarce în palatul plutitor. Trebuiau să fie distruşi pentru că iezuiţii ştiau că ei ar fi folosit bogăţia şi influenţa lor în a se opune formării unui Sistem Bancar de Rezervă Federală, şi războaielor care se aflau în curs de planificare. Edward Smith era căpitanul Titanicului. Călătorise pe apele Atlanticului Nordic mai mult de douăzeci şi şase de ani şi era cel mai experimentat maestru din lume, pe rutele nord-atlanticului. Lucrase mulţi ani pentru iezuitul, J.P. Morgan. Edward Smith era iezuit, Tempore co-adjutor. Aceasta însemna că nu era preot, ci era iezuit cu mantie scurtă. Iezuiţii nu sunt neapărat preoţi. Cei care nu sunt preoţi

slujesc ordinului în profesiile lor. Oricine ar putea fi iezuit, şi identitatea lor n-ar fi cunoscută. Edward Smith slujea Ordinul Iezuit în profesia sa de căpitan de marină. Multe puncte interesante despre Titanic sunt comentate într-o casetă video, făcută de Naţional Geographic în anul 1986. Caseta video este intitulată Secretele Titanicului. Când Titanicul a pornit din sudul Angliei pe 10 Aprilie 1912, Francis Browne, maestrul iezuit al lui Edward Smith, ˣs-a îmbarcat în Titanic. Acest om era cel mai puternic iezuit din toată Irlanda şi răspundea direct generalului Ordinului Iezuit, la Roma. Caseta video declară: Un preot în vacanţă, părintele Francis Browne, a realizat aceste fotografii amare ale tovarăşilor lui de călătorie, cei mai mulţi dintre ei aflându-se în voiaj spre veşnicie. Următoarea zi, Titanicul a făcut ultima oprire pe coasta Queenstown, Irlanda. Aici, organizatorii au îmbarcat pe ultimii pasageri; în majoritate emigranţi irlandezi, în căutare de cămin în America. Aici, norocosul părinte Browne a debarcat… Părintele Browne l-a fotografiat pe căpitanul Smith privind în jos de pe puntea Titanicului, şovăind la marginea destinului. — The Secret of the Titanic, Naţional Geographic, caseta video, 1986. Aici este trădare iezuită în toată puterea cuvântului. Părintele provincial, Francis Browne, se îmbarca pe Titanic, fotografiază victimele, face pe căpitan conştient de jurământul lui de iezuit, îi urează rămas bun. — Eric J. Phelps, Vatican Assasins, Halycon Unified Services, pag. 427.

Browne i-a repetat lui Edward Smith ce trebuia să facă în apele nord-atlantice. Generalul iezuit a spus lui Francis Browne ce urma să se întâmple; După aceea, Browne îi spune lui Smith şi restul e istorie. Edward Smith credea că Generalul Iezuit… este dumnezeul societăţii iezuite, şi nimic în afară de atingerea lui electrică nu putea da viaţa şi pune în mişcare cadavrele lor. Până ce el vorbeşte, ei sunt ca nişte şerpi încolăciţi în mormintele lor, lipsiţi de viaţă şi inactivi; dar în momentul în care el rosteşte cuvântul poruncii, fiecare membru izvorăşte spontan la picioarele lui, lăsând neterminat orice l-ar ţine ocupat, gata să asalteze pe oricine i ˣs-ar porunci să asalteze şi să lupte oriunde i ˣs-ar porunci să lupte. — R.W. Thompson, The Footorints of

the Iezuits. Hunt and Eaton, pag. 72,73. Lui Edward Smith i ˣs-a poruncit să scufunde Titanicul, şi aceasta este exact ce a făcut. Prin porunca lui Dumnezeu (Generalul Iezuit) este legal să omori pe cei nevinovaţi, să furi, să comiţi orice destrăbălare, pentru că el (Papa) este domnul vieţii, al morţii şi a tuturor lucrurilor; de aceea, a-i împlini ordinele, este datoria noastră. — W.C. Brownlee, Secret Instructions of the Je suits, American and Foreign Christian Union, pag. 143.

Nu exista niciun raport în istorie, despre o asociaţie a cărei organizaţie să stea neatinsă şi nealterata de asalturile oamenilor şi a timpului pentru trei sute de ani, şi care ˣs-o fi exercitat o astfel de imensa influenţa asupra destinelor omenirii… Scopurile scuză mijloacele, este maxima lui favorită; şi cum singurul său scop, după cum am putut vedea, este Ordinul, la cererea lui, Iezuitul este gata să comită orice crimă. — G.B. Nicolini, The History of the Iezuits, Henry G. Bohn, pag. 495,596 (sublinieri adăugate). Haideţi să ne amintim jurământul pe care îl depune cineva, când devine parte din Ordinul Iezuit: Ar trebui să mă consider pe mine însumi ca un cadavru, fără voinţă şi gândire proprie, ca un mic crucifix care este întors fără rezistenţa faţă de voinţa aceluia care-l poartă, ca un obiect în mâinile unui om bătrân, care-l foloseşte aşa după cum doreşte, şi îi cade mai bine. — R.W. Th ompson, The Footorints of the Iezuits, Hunt and Eaton, pag. 54.

Când o persoană depune jurământul iezuit, se leagă de maestrul său până în ziua în care acesta moare. Edward Smith devenise un om fără voinţă sau gândire proprie. El ar fi comis orice crimă pe care ordinul voia ca el ˣs-o comită. Edward Smith fusese chemat la martiraj. În acea noapte pe Titanic, Edward Smith îşi cunoştea datoria. Corabia fusese construită pentru inamicii iezuiţilor. După trei zile pe mare, cu doar un binoclu pe punte, Edward Smith a propulsat Titanicul înainte, cu toată viteza, pe o noapte întunecată, fără lună, într-un gheţar uriaş, de aproape optzeci de mile mărime. Edward Smith a făcut aceasta în ciuda a cel puţin opt telegrame, avertizându-l că mergea prea repede. A avut Edward Smith nevoie de prudenţă? Nu, pentru că navigase pe acele ape, cel puţin douăzeci şi şase de ani. Ştia că existau gheţari în

zonă, dar opt avertismente nu l-au putut opri pe acest om care se afla sub jurământul iezuit, şi sub ordinul de a distruge Titanicul. Absurditatea de a avertiza pe căpitanul veteran Edward Smith, în mod repetat, de a încetini viteza, în noaptea tragică a Titanicului, nu este deloc ridicolă. Faptul că Smith nu a ascultat niciodată la avertismente, este nebunie curată. Primise ordine de la dumnezeul lui din Vatican, şi nimic nu-l putea opri de la îndeplinirea planului. Enciclopediile pictează figura lui Smith din ultimele lui ore, într-un mod foarte tragic. Când a sosit vremea să se dea ordinul de coborâre a bărcilor de salvare, Smith ezită, şi un subaltern a trebuit să se apropie de el, să-l îndemne să dea ordinul. Îndemânarea legendara al lui Smith părea că-l părăsise; era indecis şi neobişnuit de grijuliu, în acea noapte fatală. Sunt acestea cuvinte care să descrie un căpitan de vas legendar cu 26 de ani de experienţă? Sau sunt cuvinte care să descrie un om care se lupta cu el însuşi în a alege să-şi facă datoria de căpitan sau să se supună maestrului lui care-i ordonase să scufunde corabia? Soţia lui Jacob Astor a coborât în barca de salvare şi a fost salvată, în timp ce Jacob Astor a pierit în apele nord-atlanticului. Nu erau destule bărci de salvare şi multe dintre ele erau pe jumătate pline cu copii şi femei. Pentru a împiedica corăbiile de marfă să vină în ajutor, luminile de semnal erau albe, când ar fi trebuit să fie roşii. Semnalele luminoase de culoare albe însemnau, pentru corăbiile de marfă, că acolo se desfăşura o petrecere. Una dintre cele mai mari tragedii ale secolului XX, scufundarea Titanicului, se datorează* Ordinului Iezuit. Corabia de nescufundat, palatul plutitor, a fost creat pentru a fi mormântul bogătaşilor care ˣs-au opus Sistemului de Rezervă Federală. În jurul lunii aprilie, 1912, toată opoziţia împotriva Rezervei Federale a fost eliminată. În decembrie 1913, Sistemul de Rezervă Federală a luat fiinţă în Statele Unite. Opt luni mai târziu, iezuiţii aveau destule fonduri pentru începerea Primului Război Mondial.

CAPITOLUL 6. PRIMUL RĂZBOI MONDIAL

Moştenitorul tronului austro-ungar, arhiducele Francis Ferdinand şi soţia lui, erau în Sarajevo pe 26 iulie 1914. Făcându-şi loc prin străzile aglomerate într-un vehicul descoperit, ˣs-au auzit câteva

împuşcături, şi amândoi erau morţi. Cetăţenii Sarajevo-ului erau, predominant, Sârbi. Convingerea lor religioasă era cea creştin-ortodoxă. Din anul 1054, Biserica Catolică purta război împotriva creştinilor ortodocşi. Cincizeci de ani înainte de asasinare. Croaţii, care sunt catolici, deveneau extrem de fanatici în ura lor faţă de Sârbi, care erau rivalii Romei şi trebuiau să fie exterminaţi. Papa Pius al X-lea, în ura lui faţă de creştinii ortodocşi, incita în mod continuu pe Regele Francis Joseph al Austro-ungariei, să provoace pe Sârbi. După Sarajevo, pe 26 Iulie, 1914, Baron Ritter, reprezentantul Bavariei la Sfântul Scaun a scris guvernului sau: „Papa aprobă tratamentul dur din partea Austriei faţă de Serbia. Nu are o opinie plăcută despre armată Rusiei şi a Franţei în evenimentul războiului cu Germania. Cardinalul Secretar de Stat, nu poate vedea când ar putea Austria să facă război, dacă nu se decide să-l facă acum… „Aici, în culori reale, se afla Vicarul lui Hristos (Papa), gentilul apostol al păcii, Sfântul Pontif, pe care autori pioşi îl prezintă ca pe unul care murea de tristeţe văzând izbucnirea războiului. — Edmund Paris, The Vatican Against Europe, The Wickliffe Press, pag. 14.

Cineva poate spune cu siguranţă că în 1914, Biserica Romano-catolică a început seria de războaie. Atunci, tributul de sânge pe care ea l-a luat întotdeauna de la popoare, a început să curgă într-un torent veritabil. — Idem, pag. 48.

Astfel, putem vedea ca Papă era conştient că dacă Austro-ungaria zdrobea pe sârbi, atunci, fraţii sârbilor ortodocşi din Rusia aveau să intre pe scenă. Atunci, Germania, Franţa şi alţii ar intra pe scenă de asemenea, aceasta însemnând Primul Război Mondial. Papalitatea era emoţionată să vadă Rusia implicată în conflict. Rusia era, predominant, Ortodoxă, iar papalitatea îşi dorea mult anihilarea creştinilor ortodocşi din Rusia şi din întreaga lume. Iezuiţii papali aveau un alt motiv de bucurie văzând Rusia implicată în conflict. Sosise vremea răzbunării. Aproximativ 100 de ani înainte de începerea Primului Război Mondial, Alexandru I, Regele Rusiei, a scos pe iezuiţi afară din Rusia. Ţarul Alexandru era obligat să editeze un decret regal în 1816, prin care să-i expulzeze (pe iezuiţi), din St. Petersburg şi

Moscova. Acesta dovedindu-se fără efect, a editat un altul în 1820, excluzându-i în totalitate de pe teritoriul Rusiei. — R.W. Thompson, The Footorints of the Iezuits, Hunt and Eaton, pag. 245,246. Cinci ani mai târziu, Alexander a fost otrăvit, sub atacul Iezuiţilor. Alexandru al II-lea a întrerupt toate legăturile diplomatice cu Roma în 1877, şi chiar a propus o Constituţie. Alexandru al II-lea progresase bine cu marile reforme şi a ataşat semnătura lui la o Constituţie care să fie adoptată de Rusia. Următoarea zi, o bombă a fost aruncată la vehiculul lui, care a omorât şi a rănit câţiva însoţitori, care urmau vehiculul. Regele, în adânca simpatie, şi-a părăsit vehiculul, să privească la oamenii murind, când ce a doua bombă a explodat şi l-a rupt în bucăţi. — Arno Gaebelien, Conflict of Ages, The Exhorters, pag. 85.

În final, în 1917, ultimul Tar şi toată familia lui au fost omorâţi. Niciodată n-avea să se mai ridice vreun rege urât de catolicism, care să protejeze Biserica Ortodoxă. Timpul răzbunării sosise. De aceea, eliminarea sistemului ţarist, a adus cu sine eliminarea Bisericii Ortodoxe. Pentru Vatican, care declarase război împotriva Bisericii Ortodoxe încă din secolul al XI-lea, vestea căderii rivalului milenar, era prea bună ca să fie adevărată. — Avro Manhattan, The Vatican Billons, Chick Publicaţions, pag. 120,121. Cine a ajutat şi finanţat pe revoluţionari în capturarea Rusiei? Cine se afla în spatele lui Lenin, Trotsky şi Stalin în timp ce ei creau revoluţia şi vărsarea de sânge prin toată Rusia? Instrumentele acestei noi alianţe între Sovietici şi Vatican, trebuiau să fie iezuiţii, descrişi că inamicii ereditari ai Bisericii Ortodoxe. Conform rapoartelor, în timpul revoluţiei, existau mulţi iezuiţi în Moscova. — James Zatko, Descent into Darkness, University of Notre Dame Press, pag. 111.

Printre cele 1,766,188 de victime până în anul 1922, cifre obţinute din documente sovietice, aproximativ 5000 erau preoţi, profesori, călugări, etc., ortodocşi… Aproximativ 100,000 de luterani au fost izgoniţi… Sate întregi au fost desfiinţate… Mii de biserici, de diferite denominaţiuni au fost demolate şi lucrarea de distrugere merge înainte… — Arno Gaebelien, Conflict of Ages, The Exhorters, pag. 103,106. Actualii finanţatori ai revoluţiei se găseau în America.

William Franklin Sands, un director al Băncii de Rezervă Federală în New York, contribuise cu 1,.000,000 de dolari la bolşevici – Anthony Sutton, Wall Street and the Bolshevik Revoluţion, Veritas Publishing. P. 133,134. Jacob Schiff era principalul iezuit în America, căruia i se încredinţase înfiinţarea unei Rezerve Federale. Jacob Schiff a venit în America târziu, în anii 1800, cu ordine de la Rothschild, să ia controlul sistemului Bancar în America. Pe timpul intrării în noul secol, 1900, Schiff era maestrul întregii fraternităţi bancare, pe Wall Street. — Myron Făgan, The Illuminati and the Council on Foreign Relaţions, Taped Lecture. Cum Schiff deţinea controlul Băncii de Rezervă Federală, avea o sursă de bani pentru finanţarea revoluţiei comuniste în Rusia. În ediţia New York Journal American din 3 februarie, 1949, nepotul lui Schiff, John, a fost citat de către ziaristul Cholly Knickerbocker, spunând că bunicul său (Jacob Schiff), dăduse aproximativ 20 de milioane de dolari pentru triumful comunismului în Rusia. — G. Edwaed Griffin, The Creaturi from Jekyll Island, American Opinion Publishing, pag. 265.

În banii de azi, acei 20 de milioane ar fi 420 de milioane de dolari, evident, bani furaţi de la poporul american, prin Banca de Rezervă Federală. Jacob Schiff deţinea controlul întregii fraternităţi bancare şi finanţa un guvern al cărui principii sunt în antiteza directă cu Constituţia Statelor Unite. Schiff pretindea a fi capitalist american. Trăia în America, dar obiectivul lui era cel al papalităţii: distrugerea totală a Americii. Mai erau şi alte scopuri pe care Iezuiţii urmăreau să le atingă prin Primul Război Mondial. Toate naţiunile mari, incluzând Statele Unite, erau plictisite de război, devastate, bocindu-şi morţii. Pacea era marea dorinţa universală. Astfel că, la propunerea lui Woodrow Wilson de a se forma o Ligă a Naţiunilor care să asigure pacea, toate naţiunile au sărit în sprijinul ei, chiar fără să citească tipăritură măruntă a acelei poliţe de asigurare. — Myron Făgan, The Iluminaţi and the Council on Foreign Relaţions, Taped lecture. După Primul Război Mondial, ˣs-a încercat formarea unui guvern unic mondial, şi Liga Naţiunilor a fost înfiinţată. Senatorul Henry Cabot Lodge Sr. A prevenit Statele Unite din a face parte din Liga Naţiunilor.

Complotul iezuit, de a crea un corp guvernant mondial, a fost oprit temporal. Această parte a planului iezuit a trebuit să mai aştepte alţi 27 de ani pentru o repetare a performantei, când cel al Doilea Război Mondial a dat naştere Naţiunilor Unite. Înainte de a privi la un alt motiv pentru care papalitatea se desfăta în Primul Război Mondial, să luăm aminte la preşedintele Woodrow Wilson. Wilson era controlat şi dominat de Colonelul Edward Mandell House. Wilson a spus: Domnul House este a doua mea personalitate. El este eu însumi, independent. Gândurile mele şi ale lui sunt una. — Charles Seymour, The Intimate Papers of Colonel House, Houghton Mifflin, vol. I, pag. 114,115. Pentru şapte ani îndelungaţi, Colonelul House a fost al doilea eu al lui Woodrow Wilson… House formulase primele poliţe a administraţiei şi, practic, a condus afacerile externe al Statelor Unite. Aveam, într-adevăr, doi preşedinţi în loc de unu… Super ambasador, vorbea cu regii ca de la egal la egal. El era generalul spiritual al administraţiei. — George Viereck, The Strângest Friendship în History: Woodrow Wilson and Colonel House, Liveright Publishers, pag. 18,19,33. Vierick spune, la paginile 106 – 108, că, în timp ce Wilson candida pentru realegeri în 1916 pe platforma „pentru că el ne-a ţinut departe de război, „House negocia o înţelegere secretă cu Anglia şi Franţa, în numele lui Woodrow Wilson, afirmând că America va intra în război, imediat după alegeri. House era intim familiarizat şi cu centrele de bani şi putere în Europa. House avea contacte apropiate atât cu J.P. Morgan cât şi cu familiile bancare vechi, ai Europei. — G. Edward Griffin, The Creaturi from Jekyll Island, American Opinion Publishing, pag. 239.

Edward Mandell House controla pe Woodrow Wil son în totalitate. House era un iezuit care îndeplinea orice dorinţă a iezuiţilor (superiori). El l-a folosit pe Wilson ca marionetă, pentru crearea Ligi Naţiunilor, în favoarea iezuiţilor. Wilson nu era nimic mai mult decât o unealtă a Romei, care le făcea gusturile. Un alt motiv pentru Primul Război Mondial era revanşa cu Germania, pentru opoziţia manifestată faţă de papalitate şi faţă de iezuiţi, în anii 1860 şi 1870. Germania era locul naşterii luteranilor, atât de urâţi de papalitate. De două ori în acest timp, Cancelarul Otto din Bismark, a condus Germania, cunoscută

ca Prusia, la victorii militare asupra ţărilor controlate de iezuiţi, Austria în 1866 şi Franţa în 1870. Bismark a scos în afara legii Ordinul Iezuit, prin legea Kulturkampf în 1872. Aceste „crime" împotriva Romei şi a iezuiţilor, trebuiau să fie plătite. De atunci, mii de Germani au fost omorâţi în baia de sânge a Primului Război Mondial. Germania a fost cea mai afectată ţara la sfârşitul războiului. Naţiunile victorioase a Europei au folosit Tratatul de la Versailles să jefuiască Germania. Tratatul a impus o astfel de nedreaptă povară asupra Germaniei pentru reparaţiile de război, ca la întrebarea presei cu privire la ce se oferea lumii prin acest tratat, liderul Francez Clemenceau a răspuns: „Am garantat un alt război în 20 de ani. „Germania a fost de acord cu termenii pentru că era slabă şi învinsa, dar ei ˣs-au reconstruit rapid şi au acţionat spre a se revanşa împotriva inamicilor lor, pentru datoria cu care îi încărcase la sfârşitul Primului Război Mondial. Acea revanşa avea să fie AL Doilea Război Mondial. După încheierea Primului Război Mondial, iezuiţii nu primiseră ce doreau. Woodrow Wilson şi Edward Mandell House au reuşit să le înfiinţeze Liga Naţiunilor, dar aceasta a eşuat mizerabil pentru că Statele Unite nu ˣs-au implicat. De aceea, un alt război era necesar, un război atât de devastator, încât oamenii să ajungă să strige după formarea ƶNaţiunilor Unite. Acesta a fost unul dintre scopurile celui de-al Doilea Război Mondial. Ne vom ocupa de acesta şi alte motive pentru război, în capitolul următor.

CAPITOLUL 7. AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL

Cel de-al Doilea Război Mondial a fost cel mai extins şi devastator din istorie. Sute de mii de oameni au murit în acest război. Cei mai mulţi dintre oameni nu ştiu de ce acest război a avut loc, sau care a fost cauza izbucnirii lui. Războaiele nu izbucnesc la întâmplare. Ele sunt planificate şi executate de oameni cu poziţii înalte în guvern, pentru avantaje proprii. Preşedintele Franklin D. Roosvelt a spus: „În politică, nimic nu are loc la întâmplare. Dacă se întâmpla, trebuie să fiţi siguri că a fost plănuit astfel. „Haideţi să vedem cine a planificat cel de-al Doilea Război Mondial. Papa şi agenţii iezuiţi sunt instigatorii războaielor, iar, în timp ce lumea are dureri reale, Roma are şampanie. — Jeremiah J. Crowley (un fost preot catolic), Romanism: A Menace to

the Nation, Menace Publishing, pag. 144.

Papa era implicat în AL Doilea Război Mondial, aşa cum erau implicaţi Hitler şi catolicul Mussolini şi de aceea, la fel de vinovat pentru moartea a şase milioane de evrei. În realitate, papii erau implicaţi şi au instigat cele mai multe, dacă nu toate, războaiele europene, de-a lungul secolelor. — F. Paul Peterson, Peters Tomb Recently Discovered în Jerusalem, pag. 63.

(Citat în: Îs Alberto for Real, Sidney Hunter, Chick Publicaţions, page 41). Oricine poate spune că în 1914, Biserica Romano-catolică a început seria de războaie. Atunci, tributul de sânge pe care ea l-a luat întotdeauna de la popoare, a început să curgă în torente veritabile. — Edmond Paris, The Vatican Against Europe, The Wickliffe Press, pag. 48.

Aceştia nu sunt singurii autori renumiţi care implică papalitatea ca instigatori al celui de-al Doilea Război Mondial, şi, de asemenea, a tuturor celorlalte războaie. În lumina acestor afirmaţii, este dezgustător să auzi despre o întâlnire recentă în Assisi, Italia, unde Papa Ioan Paul AI II-lea a fost citat spunând: „Violenţa, niciodată din nou! Război, niciodată din nou! Terorism, niciodată din nou!" Papalitatea a instigat şi încă mai instiga războaie, iar Papa are îndrăzneala să facă astfel de afirmaţii! America, actualmente, duce război împotriva terorismului. Afirmaţiile de mai sus indică faptul că papalitatea este responsabilă pentru că face acest război, împotriva terorismului, o necesitate. George Bush a declarat în USA Today, pe 17 Septembrie 2001, ca administraţia lui pregăteşte o cruciadă împotriva terorismului. În istoria trecută, cruciadele erau războaie religioase, în favoarea intereselor papale. Voia Bush să spună prin aceasta ca războiul împotriva terorismului este luptat în favoarea intereselor papalităţii? Adolf Hitler a fost vinovat de multe atrocităţi în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. A fost el într-adevăr responsabil pentru aceste atrocităţi, sau el doar aducea la îndeplinire ordine? Luaţi seama la cine trăgea sforile în Germania hitleristă. În Germania, ambasadorii Papali din Berlin, Mgr. Pacelli şi Franz von Papen, şambelanul particular al Papei, au realizat o uniune cu Roma şi s-au

concentrat asupra distrugerii Republicii de la Weimar. Catolicii germani erau ostili faţă de nazism, dar aceştia au fost informaţi ca Papă însuşi era în favoarea lui Hitler. În consecinţă, Centrul Catolic, axa tuturor majorităţilor parlamentare, a votat dând drepturi totale lui Hitler, pe 30 Ianuarie, 1933. Această operaţiune a fost imediat îndeplinită în Italia, prin încheierea unei înţelegeri care a fost cea mai avantajoasă pentru biserica Romană. Episcopatul german a jurat loialitate Fuhrerului şi organizaţiilor Tineretului Catolic, combinate cu cea a Nazismului. — Edmond Paris, The Vatican Against Europe, The Wickliffe Press, page 15.

Vaticanul a ajutat pe Hitler să câştige putere şi apoi, l-a ajutat să-şi consolideze dominaţia în Germania. Aceasta a fost făcută în grup, prin a sfătui Partidul Catolic în Germania, să voteze pentru candidaţii naziști. Votul Catolic a dat lui Hitler majoritatea de care avea nevoie, ca să poată forma un guvern în 1933. Mai departe, Vaticanul a ordonat membrilor Catolici ai Parlamentului Reichstag, să susţină legislaţia, dând lui Hitler putere să guverneze, prin decret. Aceasta autoritate a dat lui Hitler puterea dictatorială de care avea nevoie pentru a distruge pe comuniştii germani. Toată afacerea Vatican – Hitler fusese condusă în secret înainte că Hitler să devină Cancelarul Germaniei, în ianuarie, 1933. În iunie al aceluiaşi an, Hitler şi Vaticanul au semnat un acord prin care biserica ajurat loialitate regimului nazist… Curând după aceea, catolicul Franz von Papen (Cavaler de Malta), al doilea în autoritate după Hitler, a descris esenţa alianţei Hitler – Vatican, în următoarele cuvinte: „Al treilea Reich, „a spus el, „este prima putere care nu numai recunoaşte, dar şi pune în practică, înaltele principii ale Papalităţii”. — Avro Manhattan, The Vatican Moscow Washington Alliance, Ozark Books, (Citat în Sydney Hunter, Îs Alberto Reak, Chick Publicaţions, pag. 42,43). Ce afirmaţie uimitoare! Von Papen spune că atrocităţile pe care le-a comis Hitler în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, erau principiile Papalităţii! Poate exista vreo îndoiala că papalitatea este cel puţin la fel de rea aşa cum a fost Hitler şi regimul lui? Hitler însuşi admite că a fost ajutat de metodele iezuite din timpul Contra˟-˟Reformei, pentru a-şi urma ideologia în război… (Noi) am fost

martori la susţinerea deschisă a fiecărui pas făcut de Nazi-Fascism, în a impune regimuri autoritare asupra tuturor popoarelor. — Leo H. Lehman, Behind the Dictators, Agora Publishing, pag. 36,38,39. O descriere amănunţită a istoriei, aşază ameninţarea iezuit-catolică, chiar la inima regimului Hitlerist. Catolicul von Papen şi partidul Centrul Catolic au fost aceia care l-au aşezat pe Hitler în poziţia pe care a deţinut-o, în 1933, şi ca să-şi manifeste mulţumirea, al treilea Reich al lui Hitler era un model al principiilor papale. Hitler a fost un simplu pion în mâinile iezuiţilor papalităţii. Cine a susţinut pe Hitler în devastată Germanie? Amintiţi-vă că Germania fusese redusă la sărăcie prin Primul Război Mondial şi prin Tratatul de la Versailles. Sume imense care aparţineau depozitarilor băncii noastre naţionale, au fost date Germaniei pe baza nici unei securităţi… Miliarde peste miliarde din banii noştri au fost daţi Germaniei de către comitetul Băncii de Rezervă Federală… Pe 27 Aprilie 1932, Băncile de Rezervă Federală au trimis Germaniei 750,000 de dolari, în aur, care aparţineau depozitarilor. O săptămână mai târziu, alţi 300,000 de dolari, în aur au fost trimişi în Germania, pe aceeaşi cale. La mijlocul lunii mai, 12,.000,000 de dolari, în aur, au fost trimişi în Germania, de către Băncile de Rezervă Federală. Aproape în fiecare săptămână se trimitea aur în Germania. — H.S. Kenan, The Federal Rezerve Bank, The Noontide Press, 1966, pag. 158.

După cum am văzut într-un capitol anterior, Banca de Rezervă Federală era creaţia iezuiţilor. Ei o foloseau pentru finanţarea marionetelor lor, ca Adolf Hitler. Kenan afirma că Rezervă Federală a finanţat pe Hitler şi pe Nazişti. Dacă Banca de Rezervă Federală este controlată de americani, cum poate ea să finanţeze un duşman de moarte că Hitler, care a luat poziţie în favoarea a tot ceea ce Constituţia noastră condamna? Conform afirmaţiilor făcute de Kenan, Banca de Rezervă Federală nu este americană; este duşmanul nostru, finanţând pe duşmanii noştri. Astfel este de înţeles faptul că o bancă iezuită finanţează o marionetă ca Adolf Hitler, folosită de iezuiţi. (Tactică de a fi ×învins cu propriii tăi bani!!!) De la Germania controlată de iezuiţi, să ne întoarcem spre Spania şi Francisco Franco. Spre sfârşitul anilor

1800, Spania trecea prin convulsie. Mergea înainte şi înapoi, între monarhie romano-catolică şi guvern repub lican liber. În final, în anii 1930, corpuri de copii au fost găsite sub câteva mănăstiri din Spania. Doctori au descoperit că aceşti copii muriseră prin sufocare. Vedeţi, preoţi şi călugăriţe se uniseră în adulter, iar copiii nedoriţi erau omorâţi la naştere. Oamenii catolici din Spania, care nu ştiau nimic despre aceste crime crude, au fost influenţaţi de descoperiri, iar multe legi care împiedicau pe catolici, au fost aprobate. Conform fostului iezuit Alberto Rivera: În 1936, noua inchiziţie Spaniolă a explodat. A fost numită „Războiul Civil Spaniol, „orchestrata în secret din Vatican… Papa a excomunicat capii Republicii Spaniole şi a declarat război între Sfântul Scaun şi Madrid… Sub steagul Vaticanului, musulmanii au invadat Insulele Canare, după care au atacat sudul Spaniei… Când Inchiziţia şi-a îndeplinit scopurile, Spania se afla în ruine, sângerând şi învinsa, dar, în siguranţă, înapoi în mâinile Vaticanului… generalul Franco a devenit dictatorul romano-catolic în Spania. Guvernul lui Franco a fost recunoscut de Vatican pe 3 August, 1937, cu 20 de luni înainte de sfârşitul Războiului Civil. — Jack Chick, Alberto pts. 1,3,6, Chick Publicaţions, pag. 12,21,28,29. Când Franco mărşăluia spre Madrid aproape de încheierea războiului civil în Spania, când reinstala guvernul catolic înlăturând guvernul poporului pe care protestanţii îl stabiliseră în urmă cu câţiva ani, a spus: „Am patru coloane de soldaţi cu mine. Am şi a cincea coloană în Madrid, care va trăda şi va preda oraşul în mâinile mele, când ajung acolo”. — Albert Garner, The Devil3s Masterpiece: The Mistery of Iniquity, Blessed Hope Foundation, pag. 70,71. Pe 31 Martie 1934, Pactul Romei a fost semnat şi a cerut suportul lui Mussolini şi Hitler pentru Rebeliune. Sfântul Război a început în 1937. În timpul războiului, Vaticanul a dat recunoştinţa guvernului lui Franco, purtătorul sabie lui, care, mai târziu a fost decorat cu Ordinul Suprem a lui Hristos. „Binecuvântate fie pistoalele dacă Evanghelia înfloreşte în urma lor!” Curând, Acţiunea Catolică avea să-şi împrăştie tirania prin întreaga ţară ruinată. Pax Christi! — Edmond Paris, The Vatican Against Europe, The Wickliffe Press, pag. 15.

Benito Mussolini, era foarte respectat de iezuiţii Romei. Pentru ei, el era omul providenţei, care retrocedase Vaticanul în mâinile papalităţii, în 1929. (Aduceţi-vă aminte că în anul 1870,20 septembrie, trupele Italiene ocupa Roma, în timpul papei Pius IX, la scurt timp fiind declarat „Regatul Italian". Deci în 1870, Vaticanul este desfiinţat, ca autoritate!!! Şi locaţie.)

Ce ˣs-a întâmplat în Europa între cele două masacre? În Italia, au avut loc negocieri secrete între agenţi Papali şi Mussolini, „omul providenţei. „Preotul Don Sturzo, şef al grupului catolic, avea drepturi depline acordate de Duce (Mussolini), în Noiembrie, 1922. După aceea, a venit Tratatul Lateran, care a sigilat uniunea Fascismului şi a Papalităţii, cucerirea Etiopiei – binecuvântata de clerşi, în Vinerea Mare 1939, agresiunea împotriva Albaniei. — Idem, pag. 15.

Conform cu Pius al XI-lea, Mussolini îşi face loc rapid, şi, cu putere dezlănţuită, va cuceri totul în calea lui. Mussolini este un om minunat. — Mă auziţi? — Un om minunat… Viitorul este al lui. — Idem, pag. 69.

Pentru prezent, Roma considera regimul fâs cist ca fiind cel mai apropiat dogmelor şi intereselor ei. Noi nu avem numai pe reverendul (iezuit) părinte Coughlin lăudând Italia lui Mussolini ca fiind o „democraţie creştină, „căci, Civilta Catolică, organul casei Iezuiţilor spune clar… „Fascismul este regimul care corespunde cel mai îndeaproape conceptelor Bisericii Romei". — Pierre Van Paassen, Days of our Years, Hillman-Curl, pag. 465.

Am văzut într-un citat anterior că Hitler a pus în practică principiile papalităţii. Acum vedem că Mussolini a făcut acelaşi lucru. Nu numai cele trei puteri a Europei, cu marionetele lor catolice, au făcut pe placul Romei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Franklin Roosvelt, Preşedinte al Statelor Unite, a adus la îndeplinire dorinţele Romei, de asemenea. Roosvelt i-a oferit cardinalului Spellman o ocazie fără precedent, care, în final necesita renunţarea la arhidiocezie, pentru luni bune… Propunerea uimitoare făcută de Roosevelt, era ca Spellman să lucreze ca agent clandestin al lui, în cele patru colţuri ale pământului. În acest caz, răspunderea arhiepiscopului

era să contacteze şefi de state în Orientul Mijlociu, în Europa, în Asia şi Africa. El purta mesaje din partea preşedintelui… şi activă că ochi şi urechi ai lui Roosevelt… Preşedintele i-a dat mai multă putere decât vreun alt personaj religios american a avut vreodată. Spellman urma să umble printre cele mai mari personaje politice, ca unul dintre ei… Dar puţini oameni erau siguri cu privire la ceea ce arhiepiscopului făcea în timpul lungilor călătorii. Lucrarea lui clandestină a dat naştere la întrebări acasă, cu privire la rolul unui personaj religios, profund implicat în afaceri guvernamentale. — John Cooney, The American Pope, Times Books, pag. 124,125. Prima prioritate pentru Spellman era Papa Pius al XII-lea, şi totuşi, era folosit de Franklin Roosevelt ca agent personal. Despre Roosevelt citim din nou: Roosevelt şi Eisenhower au aprobat repatrierea forţată a şase milioane de creştini ortodocşi ruşi, dintre care mulţi au fost torturaţi sau omorâţi la sosirea lor la destinaţie. Doi ruşi care au scris despre această decizie abominabilă din partea conducătorilor americani, au fost Nikolai Tolstoi şi Alexander Soljeniţ în Americanii au numit aceasta repatriere Operaţion Keelhoul, după forma navală de tortură, în care prizonierul este tras sub chila vaporului printr-o funie legată de corpul prizonierului, ca să fie tăiat brutal de elementele de pe fundul vaporului. Aceşti 6 milioane de indivizi nu erau numai soldaţi care luptaseră pentru germani în favoarea Rusiei, ci erau, de asemenea, copii şi femei… Deşi Churchill şi Roosevelt erau aceia care au luat decizia incredibilă de a trimite milioane de ruşi anticomunişti înapoi la moarte sigură, Generalul Dwight Eisenhower a impus Operaţiunea Keelhaul, în aparenţă, fără mustrări de conştiinţă. — Ralph Epperson, The Unseen Hand, Publius Press, pag. 301.

Roosevelt nu doar a folosit pe Spellman ca agent al său, ci a şi îndeplinit planurile iezuiţilor de anihilare a cât mai mulţi creştini ortodocşi. Iezuiţii căutau să distrugă pe creştinii ortodocşi din Serbia, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, iar prin aceasta repatriere, la sfârşitul războiului, ei au distrus mult mai multe milioane de creştini ortodocşi ruşi. Roosevelt, Eisenhower şi Churchill, au îndeplinit planul sângeros al iezuiţilor, cu mare succes. Generalul Iezuit, contele Halke

von Ledochowscki, era dispus să organizeze, pe baze comune de anti-comunism, un oarecare grad de colaborare între Serviciul Secret German şi Ordinul Iezuit… Von Ledochowski, considera că încheierea socotelilor dintre Rusia şi Germania era inevitabilă… Şi Baseler Nachrichten (27 Martie 1942) nu a ezitat să scrie: „Una dintre întrebările care se ridică din activitatea Germaniei în Rusia, care este de o supremă importanţă pentru Vatican, este problema evanghelizării Rusiei. „Acest amănunt este confirmat de Părintele Duɔlos însuşi, într-o carte, „În timpul verii 1941, Hitler a apelat la toate forţele creştine… (el) a autorizat misionari catolici să meargă în noi teritorii estice… „Nici nu a fost uitat că în Franţa, Cardinalul Baudrillant şi Mgr. Mayol de Luppe a recrutat L.V. F.-ul pentru cruciadă împotriva Rusiei". — Edmond Paris, The Vatican Against Europe, The Wickliffe Press, pag. 240,241. În timp ce Rusia creştin-ortodoxă era exterminata de papalitate, un masacru asemănător avea loc în Iugoslavia. Unele dintre multele cărţi scrise despre atrocităţile celui de-al Doilea război Mondial, include Te converteşti… sau mori! Scrisă de Edmond Paris, The Vatican Holocaust by Avro Manhattan, şi Ravening Wolves by Monica Farrell. Aceste cărţi amintesc despre uciderea celor aproximativ un milion de ortodocşi creştini, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, comise de ustaşi catolici. Pe coperta cărţii scrisă de Farrell citim: Acesta este raportul torturilor şi crimelor comise în Europa în 1941 – 1943, de către o armată de activişti catolici, cunoscuţi ca ustaşi, conduşi de călugări şi preoţi, şi chiar de călugăriţe. Victimele au suferit şi murit pentru cauza libertăţii de conştiinţă. Puţinul pe care noi îl putem face este să citim raportul suferinţelor lor şi să păstrăm în minte că aceasta nu ˣs-a întâmplat în timpul evului mediu întunecat, ci în timpul generaţiei noastre ILUMINATE. Ustaşi este un alt nume pentru Acţiunea Catolică. — Monica Farrell, Ravening Wolves, Protestant Publicaţions, cover. Expulzarea în masă şi convertirea forţată a creştinilor ortodocşi la catolicism erau pe agendă. Toate măsurile care conduceau la eliminarea Şerbiei în Croaţia, au fost îndeplinite sub sloganul anunţat de unul dintre miniştri croaţi: „Vom masacra prima treime de sârbi,

vom expulza a doua treime, iar ultima treime va fi forţată să accepte credinţa catolică, prin care vor fi absorbiţi de elementul catolic". — Lazo M. Kostich, Holo caust în the Independent State of Croaţia, Lib erty, pag. 18.

Papalitatea încă mai încerca să extermine pe creştinii ortodocşi în Serbia spre sfârşitul anilor 1900, folosindu-se de Statele Unite ca terorişti în acel conflict, să bombardeze Serbia. Adevăratul măcelar al Balcanilor este Papa şi Biserica Catolică, nu Slobodan Milosević. Ei judeca persoană nepotrivită pentru crime de război. Un alt ţel al acestui război era să facă lucrurile atât de imposibile pentru evrei, încât aceştia să fie determinaţi să se întoarcă în Palestina. Aproape de sfârşitul Primului Război Mondial, Declaraţia Balfour a fost semnată, împuternicind pe evrei să se întoarcă acasă, în Palestina. Aceasta urma să fie casa lor permanentă. Totuşi unii evrei au avut succes în unele părţi ale lumii şi nu au vrut să se întoarcă. Când al Doilea Război Mondial şi Holocaust-ul au început, evreii persecutaţi îşi doreau un loc pe care să-l numească CASA şi ˣs-au întors în Palestina. În 1948, Israel a fost declarat a fi o Naţiune Suverană. Conform cărţii lui Cooney, American Pope, page 187, Francis Spellman fusese factorul de decizie în acceptarea Israelului ca Stat Suveran. De ce ar folosi iezuiţii pe Hitler pentru anihilarea evreilor, că mai apoi, Cardinalul iezuit Francis Spellman, să îngrijească de o casă în Palestina, pentru ei? Atenţie! Vaticanul cauta să distrugă pe evrei de 1000 de ani… în spatele steagului Sionist, trebuia să se găsească speranţa Mesianică veche, pentru o teocraţie globală ce avea să vină, după cum a fost prezis de văzătorii şi profeţii Sionului. Urma să fie o teocraţie în care Iehova, şi nu Hristos, avea să fie Rege. Spectrul crcării unei astfel de teocraţii, a fermecat camerele interioare a bisericii Catolice, şi totuşi este o frică dominantă. În ochii Vaticanului, de aceea, dorul milenar după o teocraţie globală Ebraică, reprezintă o ameninţare mortală pentru învăţăturile escatologice ale bisericii Catolice. Când sunt traduse în termeni pur politici, o astfel de concepţie înseamnă nu numai rivalitate ci şi duşmănie. — Avro Manhattan, The Vatican Moscow Washington Alliance, Ozark Books, pag. 169,170. La suprafaţă, statul Israel în

Palestina, părea a fi o mare ocazie pentru evrei, pentru a avea ţara lor proprie. Totuşi, care a fost rezultatul întoarcerii evreilor în Palestina? De când li ×s-a acordat statut de suveran în 1948, evreii se afla în conflict continuu cu arabii. Mulţi evrei au murit, exact cum iezuiţii au dorit şi au ştiut că se va întâmpla. Prin întoarcerea evreilor în Palestina, iezuiţii au sperat că se va ajunge la o astfel de vărsare de sânge, ca lumea va fi nevoită să apeleze la un făcător de pace care să vină în regiune. Şi cine urma să fie acel făcător de pace? Papa Vaticanului, bine-nţeles. Iezuiţii doreau de mult să restaureze puterea temporară a Papei. Când Papei i se va da tronul lui Solomon în Ierusalim, mult aşteptată ţinta va fi atinsă. Războiul împotriva terorismului început pe 11 Septembrie 2001, pe care George Bush îl numeşte cruciadă, ar putea, cu siguranţă, agrava situaţia în acea regiune, şi să rezulte în domnia pontifului din Ierusalim. Iezuiţii au eşuat în încercarea de a avea un corp unit guvernând lumea după Primul Război Mondial. Dar şi-au îndeplinit scopul sinistru, după al Doilea Război Mondial. După război, lumea plictisită a fost condiţionată să accepte un guvern internaţional. Astfel ×s-a născut ceea ce se numeşte Naţiunile Unite. De la crearea Naţiunilor Unite în 1945, acest aşa numit corp de conservare a păcii, a eşuat în mod mizerabil în încercarea de a păstra lumea în pace. De ce? Pentru că păstrarea păcii nu este ţelul lor, chiar dacă ei continuă să pretindă că da. În prezent, există aproximativ 83 de războaie în lume. Totuşi, a fost, cu siguranţă, un instrument pentru suprimarea iubitorilor de libertate. Katanga şi Rhodesia sunt doar două exemple de naţiuni distruse de forţele ONU. Naţiunile Unite ×s-au străduit din răsputeri să restabilească puterea temporară a papalităţii – ţinta lor de la început. Vom lua aminte la încă un scop al iezuiţilor cu al Doilea Război Mondial. Sosise vremea revanşei împotriva Japonezilor. Spre finalul anilor 1500, japonezii acceptase pe toţi străinii care doreau să trateze cu ei. Misionarii catolici erau bineveniţi de asemenea. După o vreme, catolicii au devenit intolerabili cu celelalte credinţe. Rezultatul a fost lipsa de odihnă şi vărsare de sânge pentru multe decade. În final, în anul 1639, edictul de excludere a fost acceptat. Acesta afirmă: Pentru viitor, atâta

timp cât soarele mai luminează lumea, nimeni să nu îndrăznească să navigheze spre Japonia, nici măcar în calitate de ambasadori, iar această hotărâre nu va putea fi niciodată revocata, nici cu preţul vieţii. — Avro Manhattan, Vietnam: Why did we go?, Chick Publicaţions, pag. 153.

Pentru aproape 200 de ani, porturile japoneze au fost închise pentru misionarii catolici, care încercaseră să ocupe Japonia pentru mândrul Papa. Prin a doua jumătate al secolului al XIX-lea, puterea militară a fost folosită împotriva naţiunii insulare. Aceasta a fost înmuiată până la conflictul sângeros în sudul Pacificului, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, culminând cu bombardarea Hirosimei şi Nagasaki. Japonia a fost adusă pe genunchi pentru totdeauna. Vremea revanşei sosise. Notă: De asemenea a nu se uita că Germania era în nord-est protestantă iar în sud catolică. În timpul celui de al doilea război mondial au murit peste 2 milioane de protestanţi, despre care nimeni nu spune nimic, iar teritoriul protestant a fost puternic bombardat de forţele aliate* (americane/engleze) iar după ce războiul a luat sfârşit, teritoriul de est (protestant) al Germaniei, a fost lăsat* în mâna ruşilor comunişti care au desăvârşit* ceea ce începuse Hitler şi aliaţii săi. Aşa hotărâseră învingătorii, Roosvelt, Churchil şi Stalin, la Yalta în anul 1945. Aşa lucrează iezuiţii atunci când vorbesc de exterminarea ereticilor*...!

CAPITOLUL 8. PREŞEDINTELE JOHN KENNEDY

Recent, noi informaţii relevante cu privire la asasinarea preşedintelui Kennedy, au fost descoperite. Acestea arată cine a planificat şi a comis această crimă. Această nouă dovadă demonstrează că raportul Comisiei Warren, care este ultimul cuvânt al guvernului cu privire la asasinare, este doar o acoperire a aceea ce ×s-a întâmplat în realitate. Următoarele analize a asasinării vor include câteva evenimente şi situaţii care poate nu vor părea a avea de-a face cu această crimă, dar va arăta intriga intensă din spatele ei. În timp ce se deplasa într-un vehicul descoperit, Kennedy a fost împuşcat în Dealy Plaza, pe 22 Noiembrie, 1963, la ora 12: 30 p. m. mulţimile erau vesele. Era o scenă de bucurie în timp ce preşedintele Statelor Unite înainta pe

străzile centrului oraşului Dallas. Părea că fiecare zâmbea în acele mii de oameni care îşi vânturau mâinile deasupra capului. Dintr-odată, ×s-au auzit împuşcături, iar preşedintele Kennedy zăcea mort în spitalul Parkland Memorial. Acest caz a uluit lumea pentru ultimele patru decade, şi este unul dintre cele zece mistere nerezolvate, în ultimii o sută de ani. Comisia Warren a fost desemnată să cerceteze cazul, iar aceasta a conclus ca un pistolar nebun, Lee Harvey Oswald, a făcut aceasta. Ei au spus că Oswald a împuşcat pe Kennedy din clădirea depozitului de carte din Dallas, din spatele vehiculului. Dar acum există o mulţime de dovezi care dezaproba concluzia raportului Comisiei Warren şi indica la o mascare masivă şi conspiraţie în spatele asasinatului. La două zile după moartea preşedintelui Kennedy, Jack Ruby l-a omorât pe Oswald. De ce? Nu cumva ca să-l împiedice să vorbească? Există, două motive principale pentru care Kennedy a fost omorât. Aceste două motive au de-a face cu războiul din Vietnam, şi cu Banca de Rezervă Federală. Preşedintele a trimis două ajutoare în Vietnam, M₡×Namara şi Taylor, care a adunat informaţii ce l-au convins că Statele Unite trebuie să se retragă din Viet n-am. Raportul lor către preşedinte era intitulat Report of M₡×Namara-Taylor Mission to South Vietnam. Cu acest raport în mână, Preşedintele Kennedy avea ceea ce dorea. Conţinea esenţa deciziilor pe care trebuia să le ia. Trebuia să fie reales pentru a termina programele pe care le propusese în timpul primului termen; trebuia să scoată pe americani din Vietnam. — Col. L. Fletcher Prouty, JFK: The CIA, Vietnam, and the Plot to Assassinate John F. Kennedy, Carol Pub-lishing Group, pag. 264.

Fletcher Prouty ne spune că, Pe 22 Noiembrie 1963, guvernul Statelor Unite fusese ocupat de grupul super puterii care voia o intensificare a războiului în Indochina, şi o moştenire militară continua, pentru generaţiile următoare. — Idem, pag. 264.

În timp ce preşedintele Kennedy reducea implicaţiile Americii în sud-estul Asiei, acest grup super puternic plănuia omorârea lui. După asasinarea lui Kennedy, au făcut sigură rămânerea Americii în Vietnam pentru multă vreme. Cine era acest grup? Cine ne-a vrut în Sudul Vietnamului şi de ce? Când vom răspunde la această întrebare, oamenii

care se afla în spatele asasinării lui Kennedy vor fi cunoscuţi. Avro Manhattan era un jurnalist britanic, care a lucrat mulţi ani pentru Compania britanică de transmisiuni ră dio. El a scris cel puţin 15 cărţi despre rolul Bisericii Catolice în problemele lumii. În cartea lui, Vietnam: Why Did We Go? El ne spune, Originea militară şi politică a războiului din Vietnam, a fost descrisă cu milioane de cuvinte scrise sau rostite. Totuşi, nimic nu a fost spus despre una dintre cele mai semnificative forţe care a contribuit la promovarea lui, adică rolul jucat de religie, ceea ce, în acest caz, înseamnă rolul jucat de Biserica Catolică şi de partenerul ei politic, Vatican. Participarea lor nu este simplă speculaţie. Este un fapt istoric, la fel de concret ca prezenţa Statelor Unite sau a rezistenţei gherilei masive a comunismului asiatic. Activităţile celor două din urmă au fost dezbătute de mii de cărţi, dar prima nu a fost niciodată amintita nici măcar în treacăt. Biserica Catolică trebuie să fie considerată ca fiind iniţiatorul principal în originea, dezvoltarea şi executarea conflictului din Vietnam. De la bun început, această motivaţie religioasă a ajutat la pornirea acestei avalanşe care avea să cauzeze agonii interminabile în continentele asiatice şi americane. Preţul plătit a fost imens: Mii de miliarde de dolari; dislocaţia în masă a populaţiei; anarhie politică; devastare militară pe o scară fără prece dent, dispreţ faţă de lumea civilizată; pierdere a mii şi mii de vieţi de tineri asiatici şi americani; mutilare şi moarte a sute de mii de bărbaţi, femei şi copii. Tragedia din Vietnam va intra în istorie ca una dintre cele mai crude fapte ale alianţei contemporane între politica şi religia organizată. Factori de natură politică, ideologica, economică şi militară au jucat un rol în desfăşurarea războiului, dar religia Bisericii Catolice a fost una dintre principalii instigatori. De la început, rolul acesteia a fost minimizat, totuşi, faptele concrete nu pot fi ignorate uşor. Acest amănunt urmează să fie analizat, deşi pescurt. — Avro Manhattan, Vietnam: Why Did We Go?, Chick Publicaţions, 1984, pag. 13, (Sublinieri adăugate). Cuvântul înainte al editorului acestei cărţi, pagina 3, comentează: Avro Manhattan, autoritate globală în politica Vaticanului, a descoperit realitatea motivului pentru care tinerii noştri au suferit şi au murit în

Vietnam. El pune moartea lor pe răspunderea dorinţei pasionate a Vaticanului, de a face Asia romano-catolică. Agenţii Vaticanului au provocat începerea Războiului din Vietnam. Soldaţii americani slujeau Vaticanului în lupta lor disperată pentru supravieţuire în jungle, pentru a face faţă iadului războiului, a durerii, morţii şi distrugerii. Totul a fost pus la cale de… iezuiţii ei. — Idem, pag. 3. Mulţi oameni, în special catolici, pot face excepţie de realităţile menţionate în citatele anterioare, dar trebuie să prezentăm faptele aşa cum sunt şi cum ˣs-au întâmplat. Când această carte vorbeşte despre romano-catolici, ea nu se referă la membri sinceri ai bisericii, care nu ştiau nimic despre astfel de lucruri, ci se referă la conducătorii Vaticanului şi la Ordinul Iezuiţilor. Conform cu Avro Manhattan, războiul în Vietnam a avut loc din cauză că Vaticanul a vrut să creeze o bază de putere în sud-estul Asiei, de unde să ocupe tot sud-estul Asiei, iar mai apoi, întreaga Asie. Următoarele citate sunt extrase din aceeaşi carte. Ho Chi Minh, a început, înaintea Celui De-al Doilea Război Mondial, să facă manevre pentru stabilirea comunismului în Vietnam. El a primit ajutor din partea Statelor Unite împotriva Japonezilor, dar a folosit acest ajutor spre consolidarea dominaţiei teritoriului Tonkin. În Au gust, 1945 el a mărşăluit în Hanoi şi a stabilit guvernul provizoriu al Republicii Democrate Viet n-am. Ca un maestru strateg, el a cooperat în transplantarea a aproape un milion de nord Vietnamezi catolici, în Sud… După alegerea lui Papa Ioan al XXIII-lea în 1958, şi întoarcerea Vaticanului de la războiul rece la cooperarea cu Marxismul, Ho Chi Minh a încheiat o înţelegere secretă cu Papa Ioan care a condus la control total a ţării, de către Nord. — Idem, pag. 177.

Preşedintele Vietnamului de Sud, Ngo Dinh Diem, era un catolic practicant care a condus Vietnamul de Sud cu mâna de fier. El a fost un credincios autentic în răului comunismului şi al unicităţii Bisericii Catolice. La început, el fusese adus la preşedinţie de către cardinalul Spellman şi Papa Pius al XII-lea. El a transformat preşedinţia într-o adevărată dictatura catolică, zdrobind oponenţii politici cu cruzime. Mulţi călugări budişti ˣs-au sinucis dându-şi foc de vii, în semn de protest împotriva persecuţiei religioase. Persecuţia lui discriminanta

împotriva ne catolicilor, specific – budişti, a cauzat răsturnarea guvernului şi dezertare din armată. Aceasta a condus la intervenirea armatei Statelor Unite în Vietnamul de Sud. În această terorizare, el a fost ajutat de cei doi fraţi ai lui Catolici, şeful poliţiei secrete, şi Arhiepiscopul de Hue. — Idem, pag. 56 (Sublinieri adăugate). Cardinalul Francis Spellman, arhiepiscopul de New York, a fost omul cheie care a condus America în conflict. Era activ în a insista că Statele Unite să aleagă pe Diem şi să-l susţină că preşedinte al Vietnamului de Sud. A fost făcut Vicar General a forţelor armate al Statelor Unite pe care le numea Gis – Soldaţi lui Hristos (aceasta însemnând soldaţi pentru Biserica Catolică) în vizitele lui frecvente la frontul războiului din Vietnam. Idem, pag. 71.

Vaticanul a jucat de ambele părţi în lupta uneia împotriva alteia, în acest război din Vietnam. Îl controlau pe Diem în Sud, în timp ce sfătuia pe Chi Minh şi încheia înţelegeri secrete cu el, în Nord. Astfel, totuşi, războiul ˣs-a desfăşurat, Vaticanul a triumfat, şi a câştigat controlul în Vietnam. Încercarea preşedintelui Kennedy de a înăbuşi baia de sânge, a provocat mânia nemuritoare a instigatorilor războiului – iezuiţii papalităţii. Preşedintele Kennedy a început să reducă implicarea Americii în Vietnam, chiar înaintea morţii sale. În ziua următoare omorârii sale brutale, ˣs-au întâmplat următoarele: La ora 8: 30 a. m., Sâmbătă, 23 Noiembrie, 1963, limuzina care transporta pe directorul CIA, John MȻˣCone, a pătruns pe proprietatea Casei Albe… El era acolo, de asemenea, pentru a încheia o afacere, înainte de a fi implicat în toate detaliile determinate de schimbarea de preşedinte – semnarea Memorandumului 278, al Securităţii Naţionale, un document secret care a inversat imediat decizia lui John Kennedy de a limita războiul din Vietnam. Efectul Memorandumului 278 a dat Agenţiei Centrale de Informaţii (CIA) cale liberă să procedeze la o escalare totală a războiului în Estul îndepărtat… Ca rezultat, din 23 Noiembrie 1963, Orientul îndepărtat a luat locul Cubei ca tepus în coasta Americii. De asemenea, a creat o nouă sursă de narcotice pentru piaţa globală a mafiei. — Robert Morrow, First Hand Knowledge, Shapolsky Publishers, pag. 249.

Ziua următoare omorârii lui Kennedy, decizia de a opri America din implicarea în Vietnam a fost anulată, iar programul Vaticanului a continuat. Afirmaţia lui Morrow descoperă, de asemenea, un alt motiv pentru care iezuiţii voiau să continue războiul; ei ar fi câştigat miliarde de dolari în traficul internaţional de droguri. În ultimele patru secole, iezuiţii fuseseră implicaţi în traficul de droguri din Orientul îndepărtat şi, cu siguranţă, n-ar fi vrut să piardă acest avantaj, chiar dacă aceasta implica pierderea a milioane de vieţi omeneşti! Cum misiunea originală a iezuiţilor fusese stabilită în Beijing în 1601, societatea lui Iisus (iezuiţii) au deţinut cheile traficului Orientului îndepărtat. — Inclusiv traficul de droguri. — As-sorted authors, Dope, Inc.: The Book That Drove Kissenger Crazy, Executive Intelligence Review, pag. 117Politicienii din Washington controlaţi de iezuiţi, voiau continuarea războiului în Vietnam. Voiau să creeze o putere catolică în sud-estul Asiei. Voiau să continue cu deţinerea controlului asupra pieţei internaţionale de droguri, pe care-l condusese 400 de ani în Estul îndepărtat. Când preşedintele Kennedy ×s-a aşezat în calea lor, a trebuit să fie dat la o parte. Iezuiţii au pus la cale asasinarea lui. Al doilea motiv pentru care Kennedy a fost asasinat, este intenţia eliminării Băncii de Rezervă Federală. Colonelul James Gritz explică: Când Kennedy a propus întoarcerea monedei americane la cea de aur şi dizolvarea Sistemului de Rezervă Federală, când a încercat să-şi exercite autoritatea de conducător, dată lui de către Constituţia Statelor Unite… Kennedy şi-a pregătit propria moarte. Sosise timpul să plece. — Colonel James Gritz, Called to Serve: Profiles în Conspiracy from John F. Kennedy to George Bush, Lazarus Publishing, pag. 511,512. Preşedintele Kennedy a încercat dizolvarea Sistemului Rezervei Federale, care este banca centrală a Statelor Unite, o creaţie a iezuiţilor. Constituţia Statelor Unite da congresului putere să facă banii. Dacă Congresul Statelor Unite ar fi făcut banii proprii, aşa cum impune Constituţia, n-ar mai trebui să plătească sute de miliarde de dolari de interes pe care îi plăteşte acum bancherilor pentru datoriile naţionale, din bani care au fost făcuţi din nimic. De aceea, Kennedy a început să tipărească banii guvernului Statelor Unite, care erau liberi

de datorie, să înlocuiască dolarii Rezervei Federale, pe care îi folosim astăzi. Am văzut în capitolele anterioare cine este responsabil pentru crearea Băncii Rezervei Federale, şi a operaţiei neconstituţionale a acestei bănci care fură bani de la cetăţenii americani. Iezuiţii, dacă vă amintiţi din capitolul doi, au încercat să asasineze pe preşedintele Andrew Jackson pentru că a întrerupt activitatea băncii centrale. Din nefericire, au reuşit să asasineze pe Kennedy pentru că a încercat să facă acelaşi lucru. Iezuiţii folosesc bogăţia creată de Rezervă Federală, pentru finanţarea faptelor lor criminale. John Kennedy a provocat mânia criminală a iezuiţilor, îndrăznind să acţioneze ca un adevărat preşedinte, şi nu ca marioneta a lor. Aţi putea spune, „Stai puţin ca Kennedy era romano-catolic. A fost singurul preşedinte catolic pe care l-am avut vreodată. „E adevărat. Chiar dacă era catolic, el a considerat că interesele Statelor Unite erau o prioritate faţă de dorinţele papalităţii. Nu era iezuit. Există o secţiune interesantă în instrucţiunile secrete a ordinului iezuit, scrisă de fondatorul lor, Ignatius Loyola. În concluzie, fie ca ei (iezuiţii) să aibă întâietate peste prinţi, nobili, şi magistraţi în orice loc, ca aceştia să fie la dispoziţia noastră, să sacrifice până şi pe cele mai apropiate rude, şi pe cei mai intimi prieteni, când considerăm că aceasta ar susţine interesele noastre. — W.C. Brownlee, Secret Instructions of the Iezuits, American and Foreign Christian Union, pag. 47.

Vedem aici că dacă ordinul iezuit spune că o anumită persoană trebuie să moară, nu contează dacă această persoană îţi este cel mai bun prieten, dacă îţi este tată, sau frate; trebuie să moară. Ce sistem! Credeţi că Biserica Catolică nu este atât de puternică? Credeţi că aceasta exagerează în ai prezenta ca fiind prea puternici? Avro Manhattan ne spune: Cardinalul Francis Spellman, de New York, a fost vicarul militar a Forţelor Armate Americane în Vietnam. El era, de asemenea, legătura neoficială dintre papa, Foster Dulles, Secretarul de Stat a Statelor Unite şi, fratele secretarului, Alan, care era capul C.I.A. – Avro Manhattan, Murderin the Vatican, Ozark Books, pag. 35,36. Astfel. Prin Cardinalul Francis Spellman, Biserica Romano-catolică şi iezuiţii au avut acces şi control asupra lui John Foster Dulles, Secretarul de

Stat, şi asupra fratelui lui, Alan, care era capul CIA. Acele două departamente, împreună cu F.B.I. ˣse aflau în mâinile cardinalului Francis Spellman, Prim Cardinal al Bisericii Romano-catolice, în New York. Biserica Catolică în Statele Unite, din punct de vedere financiar, depăşeşte toate bogăţiile Americii. Politic, se furişează în Casa Albă, în Senat şi în Congres. Este o forţă în Pentagon, un agent secret în FBI, şi ocupa poziţii principale în C.I.A. – Idem, pag. 271.

Jean Hill, a fost martor omorârii lui Kennedy. În cartea ei, intitulată JFK: The Last Dissenting Witness, ea menţionează că, în timpul unei conversaţii cu prietenul ei, J.B., care era unul dintre poliţiştii însoţitori ai lui Kennedy, acesta i-a spus: În timp ce Kennedy era ocupat strângând mâinile mulţimii adunate în aeroport, oamenii-Serviciului Secret al lui Johnson au venit la poliţiştii de pe motociclete şi ne-a dat o serie de instrucţiuni. Cel mai ciudat lucru pe care ni i-a spus era că ruta paradei prin Dealy Plaza a fost schimbată. „Schimbată? Cum?" A întrebat Jean I – Iil l. „Iniţial, trebuia să se meargă direct pe strada principală. „A spus J.B., „dar ne-au cerut să nu mai ţinem cont de ruta veche. În schimb, ni ˣs-a cerut să dăm colţul pe strada Houston şi să ˣs-o scurtăm pe Elm. „Jean a simţit că i se încleştează gura. „Dacă rămâneaţi pe strada principală, probabil că Kennedy ˣs-ar fi aflat în afara zonei din care avea să fie împuşcat. „J. B. ˣa făcut ochii mari şi a exclamat: „Poate că din cauza aceasta au schimbat ruta. Dar asta nu-ı tot. Ne-au aşezat în cea mai nebună poziţie de care am auzit vreodată. Normal, patru poliţişti pe motocicletă, mergeau în cele patru laturi ale vehiculului preşedintelui, dar de data aceasta ne-au aşezat pe toţi într-o parte, lăsând vehiculul preşedintelui fără escortă în faţă. Ni ˣs-a ordonat să stăm în spate şi să nu ne apropiem de partea din faţă cu niciun chip. Nu auzisem niciodată de o astfel de formaţiune, dar ni ˣs-a spus că voiau ca oamenii să se bucure de vizibilitate nerestricţionată. Bănuiesc că CINEVA a căpătat o vizibilitate nerestricţionată suficientă. — Jean H – I i l l, JFK: The Last Dissenting Witness, Pelican Publishing, pag. 113.

Deci, ruta prin Dallas a fost schimbată, pentru că oamenii să aibă acces vizibil la preşedintelui Statelor Unite. Asasinii iezuiţi au avut, cu

siguranţă! ˇS-a mai întâmplat ceva ciudat. Lyndon Johnson, vice preşedintele Statelor Unite, aparent, avea o problemă reală. Continuând cu conversaţia dintre Jean Hill şi prietenul ei martor, Despre ce vorbeşti? A întrebat Jean inocenta. Nu înţeleg. „Prietenii mei din formaţie spun că Johnson a început să se aplece jos în vehicul, aproximativ 30 – 40 de secunde înainte de auzirea primei împuşcături. Cred că acesta este o mică ciudăţenie. Nu crezi?" „Oh, fii serios J.B. „A spus Jean Hill crezând că prietenul ei glumea. „Cu siguranţă nu vorbeau serios. „După părerea mea, erau foarte serioşi. „A spus J.B. „Unul dintre ei i-a spus lui Maguire că l-a văzut pe Johnson aplecându-se în vehicul înainte ca vehiculul să intre pe strada Houston. „Hm! Poate Johnson a scăpat ceva jos, şi ˇs-a aplecat. Deci, ar putea fi o simplă explicaţie. „Poate că da, „A replicat J.B. „Nu pretind că ştiu ce l-a determinat să se aplece, dar acest coleg spunea că părea să se aştepte la gloanţe. Când am auzit aceasta, am început să-mi pun o serie de întrebări". — Idem, pag. 114 – 116. Lyndon Johnson acţiona ca şi cum ştia că aveau să zboare gloanţe, aplecându-se de mai multe ori, înainte de auzirea împuşcăturilor. Legea, în Texas, interzice ca oamenii care mor în statul Texas să fie luaţi înainte de efectuarea autopsiei. Totuşi, corpul preşedintelui Kennedy a fost luat fără autopsie. De ce? Pentru că erau destule evidente că a fost împuşcat de mai multe gloanţe. Erau destule evidente că raportul prezentat era numai minciuni. Erau multe gloanţe pe care doctorii le-ar fi găsit şi astfel, ideea că pistolarul principal a fost Lee Harvey Oswald. De aceea nu ˇs-a permis efectuarea autopsiei în Texas. De aceea corpul lui Kennedy a fost transportat la Washington D.C., unde autopsia federală a fabricat evidente care să se potrivească cu minciunile comisiei care dăduse un raport. Există o conspiraţie condusă de iezuiţi care omorâse pe Kennedy, aceştia nepermiţând evidenţelor să iasă la lumină, indiferent de numărul de persoane care ar fi murit. Dacă într-adevăr ˇs-au tras mai multe focuri în acea zi în Dealy Plaza, cu siguranţă, vehiculul conţinea evidente ale acestui fapt. Trei zile după asasinare, Carl Renas, capul securităţii la Dearborn Division de la Ford Motor Company, conduce limuzina de la Washington la Cincinnati, cu elicopterele securităţii zburând pe

deasupra. El a observat mai multe găuri produse de gloanţe, cea mai evidentă fiind una în parbriz, care, conform lui Renas, era o lovitură principală şi nu un fragment. Limuzina a fost dusă de Renas la Hess şi Eisenhart de Cincinnati unde parbrizul a fost înlocuit. Serviciul secret i-a spus lui Renas, „Ţine-ţi gura. „Charles Crenshaw, JFK: Conspiracy of Silence, Penguin Books UŞA, pag. 106.

Renas era şeful securităţii reprezentând Diviziunea Dearborn a Companiei Ford Motor. Cine era şeful acelei diviziuni în 1963, când lui Renas I ˣs-a încredinţat sarcina vieţii lui? Henry Ford ÎI spune astăzi ca prima oară când îşi aminteşte să-l fi ˣîntâlnit pe Lee Iacocca, era noiembrie 1960, când acesta l-a chemat să-i spună că îi va încredinţa conducerea diviziunii Ford, la Dearborn. — Robert Lacey, Ford, the Men and the Mashine, Ballantine Books, pag. 531.

Lee Iacocca era şeful Diviziunii Dearborn a companiei Ford Motor, care a trimis pe Carl Renas să aducă maşina în care Kennedy se afla când a fost asasinat, de la Washington D.C. Iacocca a fost şef principal a Diviziunii Dearborn, până când a devenit Preşedintele Companiei Ford Motor, în 1970. Iacocca a fost parte din acoperirea adevărului pentru că a eliminat evidenţele cu privire la asasinarea lui JFK. (Iacocca era Cavaler de Malta-ordin militar al Vaticanului subordonat Iezuiţilor). Ce legături avea el cu Biserica Catolică? În autobiografia lui, acesta spune, Mi-a luat un număr de ani până am înţeles de ce trebuia să fac o bună mărturisire unui preot înainte să merg la Sfânta Cina, dar în adolescenţă am înţeles importanţa acestui drept greşit interpretat al Bisericii Catolice. În anii de mai târziu, m-am simţit complet împrospătat după mărturisire. Am început chiar să frecventez întâlniri la sfârşit de săptămână, unde iezuiţii, într-o examinare de conştiinţă faţa către fată, m-au făcut să înţeleg viaţa pe care o trăiam. — Iacocca: An Autobiography, Bantam Books, pag. 8. Romano-catolicul Lee Iacocca, şef principal al diviziunii Dearborn a companiei Ford Motor, a fost acela care a trimis pe Carl Renas să aducă limuzina care purta semne de multiple gloanţe, trase de multiple pistoale, care l-au omorât pe John F. Kennedy. Nu este uimitor că mulţi ani după aceea, ca preşedinte la Chrysler, Lee Iacocca a mers la

Congres şi a cerut ajutor financiar? Cum catolicul Iacocca fusese un serv atât de supus cauzei iezuiţilor, un alt catolic supus, cu numele Thomas Tip Neill, şi-a folosit puterea, ca purtător de cuvânt al Casei Albe, ca să facă rost de toţi banii de care Lee Iacocca a avut nevoie. Au existat mulţi oameni care au ştiut mult despre asasinarea lui Kennedy dar, din nefericire, aproape toţi au murit sub circumstanţe misterioase. ×S-a făcut un efort deosebit pentru înlăturarea oricărui mijloc de aflare a adevărului, pentru că niciun secret să nu fie divulgat. Chiar şi Jean Hill a precizat că au existat câteva încercări să fie omorâta ea, şi copiii ei. Jim Marrs, autorul cărţii Crossfire: Complotul care l-a omorât pe Kennedy, „a scris: „În decursul a trei ani de la omorârea preşedintelui Kennedy şi Lee Harvey Oswald, au murit 18 martori – şase prin împuşcare, trei în accident, doi prin sinucidere, unul prin tăierea gâtului, unul printr-o lovitură de carate la gât, cinci din cauze natu râle. „… Un matematician, angajat de London Sunday Times în Februarie 1967, a ajuns la concluzia că probabilitatea că numărul de martori implicaţi în asasinarea lui Kennedy să moară între 22 Noiembrie 1963 şi dată mai sus menţionată, era de 100…000 trilioane la unu… În perioada de timp dintre 22 Noiembrie 1963 până în August 1993, au murit peste 115 martori, căzând victime morţii în circumstanţe ciudate. — Craig Roberts and John Armstrong, JFK: The Dead Witnesses, Consolidated Press, pag. 3. Kennedy a fost unul dintre mulţii preşedinţi, regi, tari şi împăraţi care au refuzat să se opună iezuiţilor şi au fost omorâţi pentru aceasta. Rolul jucat de papalitate în această crimă şi ascunderea realităţii, nu pot fine gate. Am văzut că Vaticanul avea un plan, oamenii în poziţii cheie l-au adus la îndeplinire, şi alţi oameni în poziţii cheie au ascuns dovezile. A existat un singur grup, o organizaţie, a cărui istorie trecută a fost caracterizată de plănuirea şi îndeplinirea unor astfel de fapte; care a avut un motiv durabil consistent înainte, în timpul şi după comiterea crimei; care a avut conexiunile internaţionale necesare; care a avut banii; care a putut introduce sinuciderea şi sacrificiul de sine în membri ei; şi care a continuat să existe prin toate fazele conspiraţiei de asasinare. Aceasta este Biserica Romano-catolică. — Emmett M₡×Loughlin, An Inquiry

into the Assasination of Abraham Lincoln, Lye Stuart, Inc. 1963, pag. 161.

Winston Churchill, faimosul Prim Ministru Englez în timpul Celui De-al Doilea Război Mondial, a spus odată, Cei mai mulţi dintre oameni, ocazional, se împiedica de adevăr, dar se ridică şi continuă ca şi cum nimic nu ˣs-a întâmplat. Acum înţelegem realitatea cu privire la unul dintre cele mai controversate subiecte în istoria americană. Te vei împiedica în adevăr aici şi vei merge mai departe ca şi cum nimic nu ˣs-a întâmplat, sau vei începe să analizezi istoria şi evenimentele actuale într-o nouă lumină?

CAPITOLUL 9. MASACRUL DE LA WACO

Un grup religios, cunoscut că Gruparea Davidienilor trăiau în tabăra lor, pe care o numeau „Muntele Carmel", în afara oraşului Waco, Texas. Pe 19 Aprilie 1993, agenţi ai guvernului Statelor Unite au atacat tabăra lor şi au omorât femei şi copii neajutoraţi, cu tancuri de armată, aruncătoare de flăcări, şi gaz lacrimogen. Ca rezultat, aproape 100 de oameni şi-au pierdut viaţa. Ceea ce face aceasta o tragedie de cele mai teribile proporţii, este faptul că davidienii nu făcuseră nimic să provoace acest atac din partea guvernului Statelor Unite. Davidienii se aveau bine cu cei din comunităţile vecine. Aveau câteva păreri religioase diferite de alte biserici, dar, multe dintre aşa numitele biserici recunoscute, aveau opinii diferite între ele. Diferenţele religioase nu puteau fi un motiv pentru care să fie atacaţi, să li se distrugă casele şi vieţile, în special, fără să aibă loc o judecare a cazului. Primul amendament la Constituţie, garantează dreptul la închinare conform conştiinţei fiecăruia, dar guvernul a ignorat total acest drept, în masacrul de la Waco. Un punct foarte important de înţeles, este că, efectiv, tot ceea ce guvernul şi canalele de ştiri au spus despre aceşti oamenii erau numai minciuni. Mulţi dintre aşa numiţii experţi au expus mărturii care au făcut pe mulţi să creadă exact opusul adevărului. Din cauza acestor minciuni, foarte puţini oameni ştiu cum erau membrii Grupării Davidienilor, şi foarte puţini oameni ştiu ce a avut loc în timpul asediului de la Waco. Minciunile au fost spuse în intenţia de a se justifica, pe cai imposibile chiar, ceea ce guvernul a

făcut acolo. Primul amendament al Constituţiei spune că guvernul nu va face legi care aparţin religiei. Drepturile constituţionale ale Grupării Davidienilor au fost totalmente ignorate. Criminalii au fost vinovaţi de cele mai crude crime. În dimineaţa dinaintea paştelui anul trecut, Shirley Burton, purtătorul de cuvânt al Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea, a spus că a primit un telefon înspăimântător. Pe linie, se afla un oficial al bisericii din Australia, transmiţând o avertizare cum că următoarea zi, o explozie de violenţa va avea loc în Waco, Texas, cult care cuprindea o duzină de foşti adventişti. Omul primise mesajul de la părinţii unui membru al cultului. „Părinţii de-abia au primit mesajul că va avea loc un masacru sinucigaş, „a spus Burton, adăugând că mintea ei ˣs-a umplut cu imagini a suicidului lui Jim Jones şi 900 dintre urmaşii lui, în Guyana. Autorităţi ale bisericii au înştiinţat poliţia şi Pastele a trecut fără incident. Dar pacea a ajuns la un sfârşit sângeros, duminica trecută, când membri ai sectei au început împuşcăturile cu agenţii federali. — The Washington Post, 3 Martie, 1993. Cuvintele „cult" şi „secta" sunt folosite de guvern sau mass media, să arunce suspiciuni sau să discrediteze un grup sau o biserică. Primăvara trecută, oficiali ai bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea au auzit de la colegii lor din Sydney că Gruparea Davidienilor plănuia o sinucidere în masă pentru ziua de Paşti. Aproape în acelaşi timp, Departamentul de Stat aflase de la surse din Australia ca grupul lui Koresh pregăteau arme şi plănuiau sinuciderea. Statul a transmis informaţia la ATF (Departamentul Guvernamental de Alcool, Tutun şi Arme de Foc) care şi-a început investigarea în Iunie, 1992.ˆ Newsweek, 15 Martie, 1993. Aceste două articole vorbesc despre veşti răutăcioase circulând despre Gruparea Davidienilor. Nimic, niciodată nu venise de la ei. David Koresh, liderul Davidienilor, auzise ca ATF voia să primească informaţii complete despre el, în iunie 1992. Koresh a invitat BATF (Biroul Alcool Tutun şi Arme de Foc al guvernului) să vină la Tabăra Muntele Carmel să vadă orice ar fi dorit să vadă. Din nefericire, BATF a refuzat să vină. Asedierea taberei Davidiene a început pe 28 Februarie 1993. În loc să bată la uşa din faţă, 100 agenţi BATF au atacat tabăra, ca să aresteze pe David Koresh. Koresh mergea frecvent la jogging, iar

guvernul l-ar fi putut aresta atunci, dar ei nu erau interesaţi în arestarea lui Koresh, pur şi simplu. Guvernul voia o confruntare. Agenţi BATF ?i FBI neamenintaţi, au deschis foc trăgând în uşă şi pereţi ştiind că în interiorul clădirii se aflau femei şi copii. În timpul asedierii, patru agenţi BATF au fost omorâţi. Aceşti agenţi care au murit pe 28 Februarie, fuseseră gărzile de corp ale lui Bill Clinton din timpul Convenţiei Democratice până când Bill Clinton a devenit preşedinte. Aceşti patru agenţi au fost singurii agenţi federali care au murit în asediul de la Waco. Caseta Video a Lindei Thompson intitulată „Waco, marea minciună", arata că acei agenţi nu au fost omorâţi de Gruparea Davidienilor. Caseta arată pe agenţi intrând în clădirea taberei printr-o fereastră la etaj. Apoi, arata un alt agent BATF, care se afla afară, pe acoperiş, împuşcând prin fereastra pe care intraseră, cei patru agenţi care au murit. Aceştia au fost omorâţi de oamenii lor! Există multe întrebări fără răspuns în tragedia de la Waco. De ce a mers Clinton la astfel de extreme la Waco? Existaseră probleme la tabăra de la Muntele Carmel în 1987. Avuseseră loc împuşcături între David Koresh şi urmaşii lui şi George Roden şi urmaşii lui. Şapte Davidieni au fost arestaţi, judecaţi şi condamnaţi pentru tentativa de omor, împreună cu David Koresh. Conform procurorului în caz, avocat al districtului MȻ×Clennan, Vic Feazel: Nu am avut probleme. I-am tratat ca pe fiinţe umane, în niciun caz că pe nişte răufăcători. Erau extrem de politicoşi. După proces, deşi noi nu suntem de acord cu tot ce credeau sau spuneau, mulţi dintre angajaţi erau destul de drăguţi cu ei. — Houston Chronicle, 1 Martie 1993. Acţiunea guvernului a fost un abuz de autoritate, fiind întâmpinat cu frică de către Davidieni. Dacă guvernul federal ar fi sunat să vorbească ȼu Davidienii, aceştia le-ar fi dat orice doreau. Koresh avea o altă problemă, implicând autorităţile federale. Într-un interviu televizat, pe 21 Aprilie 1993, Henry MȻ×Mahon, care deţinea un magazin de arme în Waco, a spus: David Koresh a cumpărat de la mine arme de foc în valoare de cel puţin 50…000 de dolari. În Iulie 1992, ofiţeri BATF au venit la magazinul meu, întrebând despre Koresh şi cumpărarea armelor. L-am sunat pe David Koresh când ofiţerii BATF erau încă în magazin. Koresh mi-a

spus că, dacă era vreo problemă, să cer ofiţerilor să meargă la el. M-am oferit să-i însoţesc până la Campusul Muntele Carmel ca să vadă armele pe care Koresh le cumpărase, dar agenţii BATF au refuzat. Koresh fusese extrem de cooperant în 1987 şi apoi în 1992. Cu siguranţă, a existat un motiv sinistru pentru care agenţii federali, sub conducerea lui Bill Clinton, au apelat la o astfel de cruzime la Muntele Carmel. Haideţi să investigăm adevăratul motiv pentru masacrul de la Waco. Dacă David Koresh era principala ţinta a guvernului, de ce nu l-au arestat paşnic, astfel încât vieţile inocente să fi fost cruţate? Minciunile agenţilor BATF au fost ca Koresh nu a ieşit niciodată din campus unde ar fi putut fi arestat. Paul Fatta, un Davidian, care nu se afla în campus când a început conflictul, a comentat de mai multe ori, pentru publicare în presa: David Koresh, eu şi alţii împreună cu noi, am mers la jogging pe şosea cinci kilometri, de mai multe ori. De ce nu a fost arestat atunci? Ne-am aflat în afara proprietăţii de mai multe ori. De ce nu a fost Koresh arestat în timpul unei ieşiri la jogging sau în Waco? Ştiau Davidienii că erau atacaţi de agenţii federali? David Thibodeau, un supravieţuitor al masacrului, a fost intervievat într-un show de televiziune „A Current Af-fair", pe 3 Mai 1993. El a specificat că unul dintre membri Davidieni, Wayne Martin, un avocat educat la Harvard, a sunat la 911 la scurt timp după ce agenţii federali au atacat campusul. A fost transferat la altă agenţie unde persoana care a răspuns a spus: „Bine, salut băieţi, cum stau lucrurile pe la voi?" Wayne Mar ţin strigă în telefon: „Se trage în noi! Suntem omorâţi, suntem omorâţi!". Cum toate apelurile telefonice 911 sunt păstrate, pare a fi uşor să confirmi acest apel, dar, după cum a spus reportera de la curent Affairs Mary Garafolo, „Această întâmplare devenise atât de controversata, ca poliţia a refuzat să elibereze acest apel presei. „Nu a existat niciun răspuns la acel apel, la 911. De ce nu? Numai oameni care lucrează pentru o putere care urăşte libertăţile noastre pot face aşa ceva. Iezuitul Bill Clinton, care, cu un jurământ solemn a promis să respecte constituţia, a ignorat constituţia cu ocazia masacrului de la Waco. Aici se face simţită puterea teribilă a bisericii Catolice. Prin această dispoziţie iezuită oamenii de stat sunt determinaţi să

acţioneze, nu pentru binele ţării căreia ei aparţin, ci pentru binele bisericii care îi controlează. Aici se decid subiectele de natura secretă. — M.F. Cusack, The Black Pope, Marshall Rusell & Cę., pag. 106.

Trebuie să explicăm aici ca numele „Papa Negru" este numele sau titlul dat generalului suprem iezuit, care este, probabil, cel mai puternic om din lume. Acţionează în secret şi foarte puţini ştiu despre el. Haideţi, în cele ce urmează, să investigăm acuzaţiile de abuz fizic sau sexual care se spune că au avut loc în campusul de la Muntele Carmel. James Tom, un fost Davidian, a fost cel mai puternic critic a Davidienilor. El a menţionat ca David Koresh a bătut-o pe fiica lui timp de 30 – 40 minute, iar tatăl ei era de faţă şi nu a făcut nimic să-l oprească. Dacă acest lucru ar fi adevărat, cum putea el, ca tata, să vadă pe fiica lui fiind tratată astfel, şi să nu intervină în niciun fel? Tom a declarat că David Koresh era imaginea lui Charles Manson. Dacă Koresh era imaginea lui Manson, de ce Tom ˣs-a alăturat lui? Când ˣs-a permis părăsirea campusului din Muntele Carmel a 21 de copii, postul Houston a declarat că cei 21 de copii erau într-o stare psihologică bună. Se aflau în bune condiţii fizice şi erau foarte bine educaţi. În concluzie, copiii care au părăsit campusul de la Muntele Carmel un fuseseră abuzaţi deloc fizic, mental sau moral. David Koresh era considerat demon şi monstru nebun de către oamenii vinovaţi de masacrul de la Waco. Bob Ricks, omul responsabil de masacrul de la Waco a spus că David Koresh era sociopat clasic. Rick a fost responsabilul acţiunii de la Waco. — The (UK) Observer, April 22,2001. Judecătorul Suprem Janet Reno l-a numit criminal periculos. Editorul de la Fort Worth News l-a numit ucigaş în masă şi Bill Clinton ˣs-a referit la el ca fiind periculos, iraţional şi, probabil, nebun. Aceşti oameni practică ceea ce V.I. Lenin a sfătuit: „Numeşte inamicii tai ceea ce eşti tu şi, întotdeauna, spune opusul adevărului. „David Koresh a fost descris ca demon, pentru ascunderea şi justificarea crimelor comise de ei. O altă crimă teribilă comisă la Waco a fost folosirea gazului CS în campus, pentru femei şi copii. Membrul Congresului Statelor Unite, Ron Paul a spus: Gazul CS este interzis, sub Convenţia de la Paris, a se folosi în război. Statele Unite nu-l pot folosi în război.

Este ilegal. Totuşi, l-au folosit împotriva propriilor cetăţeni. — The Washington Times, April 23,1993.

Benjamin Garrett, director executive la Controlul Armelor Chimice şi Biologice a specificat: Gazul CS a afectat în mod deosebit copiii – Cu cât eşti mai mic, cu atât mai curând simţi efectul. — Idem.

Gazul CS este una dintre cele mai crude otrăvuri pe care guvernul putea să-l folosească împotriva copiilor. Imagini de la masacru arata copii arşi negri. Aceea trebuie să fi fost cea mai teribilă moarte. Oamenii care au ordonat folosirea gazului CS îl numeau pe David Koresh cu cele mai teribile nume. Ei, de asemenea, au menţionat că au pompat gazul pentru binele copiilor. Numele cu care l-au numit pe Koresh se atribuie lor. Aceşti oameni: Bill Clinton, Janet Reno şi Bob Ricks au ucis acei copii la Waco. De multe ori, un eveniment poate fi ×înţeles mai bine prin evenimentele care au loc după el. Cine beneficiază? Două săptămâni după masacrul din Campusul Muntele Carmel, John Chafee, un senator din Rhode Island, a cerut impunerea unei noi legi naţionale care să interzică deţinerea de arme de mâna. Această lege ar interzice vânzarea, posedarea, importarea şi exportarea de arme de mâna. Dacă propunerea lui Chafee ar fi devenit lege, ar fi produs o schimbare uriaşă în al doilea amendament al constituţiei americane, care spune „… dreptul oamenilor de a păstra şi purta arme de mână, nu va fi ×încălcat. „Orice lege cu privire la arme pe care Congresul îl aprobă, este o încălcare împotriva acestui drept. Cine vrea să dezarmeze cetăţenii americani? Nimeni un vrea să fie dictatorul unei naţiuni cu 200 milioane de arme în posesie. Când cetăţenii unei naţiuni sunt înarmaţi, unde dreptul lor de a deţine arme nu este încălcat, rata de crime este extrem de joasă. Fiecărui om în Elveţia i se cere să aibă o armă de foc în casă, inclusiv puşca de asalt. În Elveţia, crimă aproape nu există. În state şi oraşe din America, unde se permite purtarea de arme, rata de crime este foarte joasă. În timpul celui de-al doilea război mondial, Hitler a vrut să invadeze Elveţia. Elveţienii i-a spus că poate să-şi trimită armata peste graniţă dar că niciunul dintre ofiţeri nu urma să se întoarcă. Hitler a dat ordin pentru invadarea Elveţiei de mai multe ori, dar ofiţerii nu se supuneau. Elveţia

a rămas neutră de-a lungul războiului. Cine a urât constituţia de la început? De la începutul acestei ţări, iezuiţii au încercat să distrugă Constituţia. Ei au numit constituţia a fi un document satanic. Marele General Francez Lafayette a spus odată: Este părerea mea că dacă libertăţile acestei ţări – Statele Unite – sunt distruse, aceasta se va întâmpla datorită subtilităţii preoţilor iezuiţi catolici, pentru că ei sunt cei mai pricepuţi şi periculoşi inamici ai libertăţii. Ei au instigat majoritatea războaielor în Europa. — Eric Jon Phelps, Vatican Assasins, Halycon Unified Services, pag. 54.

Iezuiţii şi-au folosit omul, Bill Clinton, să instige şi să îndeplinească distrugerea de la Waco. Au sperat că după aceea, să poată avea succes în aprobarea legilor ilegale care ar fi abolit amendamentul numărul doi al constituţiei. Este uşor să identifici pe iezuiţi sau marionetele lor în Congresul Statelor Unite, pentru că ei insistă să se accepte propunerea pentru interzicerea purtării de arme. A existat un alt motiv pentru acţiunea de la Waco, pe care Bill Clinton l-a menţionat pe 19 şi 20 Aprilie 1993. Această afirmaţie a fost făcută în Roşe Garden şi poate fi găsită în documentele presei Casei Albe: Vreau să spun, cum am făcut-o ieri, că îmi pare foarte rău pentru pierderea de vieţi care a avut loc la începutul şi la sfârşitul tragediei din Waco. Sper că alţii, care vor fi tentaţi să se ataşeze cultelor şi să se implice cu oameni ca David Koresh, vor fi avertizaţi de scenele oribile pe care le-au văzut în ultimele şapte săptămâni. Şi sper foarte mult că situaţiile dificile cu care ˣs-au confruntat agenţii federali şi cu care, fără îndoială, li se va mai cere să se confrunte în alte contexte în viitor, vor fi cumva mai bine mânuite şi înţelese datorită a ceea ce ˣs-a întâmplat acum. În propriile sale cuvinte, Clinton a exprimat o avertizare şi o ameninţare oricui va îndrăzni să se ataşeze unui grup religios, aşa numit cult. Pentru Clinton, un cult este un grup care un este parte dintr-o organizaţie populară. Orice organizaţie religioasă a fost pătrunsă şi dominată de iezuiţi. Ei vor ca toţi să stea în organizaţiile principale, pentru o mai uşoară îndoctrinare. Oricine se afla în afara bisericilor principale, sunt mai greu de manipulat. Conform fostului preot iezuit Alberto Rivera, toate bisericile populare au fost dominate

de iezuiţi în jurul anilor 1980. Dr. Rivera a explicat că pe când se afla sub jurământul extrem al iezuiţilor, i ˣs-a spus că se va da un semn se creţ iezuiţilor la nivel mondial, când mişcarea ecumenică va fi măturat cu succes protestantismul, în pregătirea pentru semnarea unei înţelegeri între Vatican şi Statele Unite. Semnul era când un preşedinte al Statelor Unite îşi depune jurământul de oficiu în faţa unui obelisc. Pentru prima oară în istoria Statelor Unite, jurământul în ceremonii a fost mutat în partea de est al capitalei, şi preşedintele Reagan a stat cu faţa la Monumentul Washingtonului. Aceasta ˣs-a întâmplat pe 20 Ianuarie, 1981.ˆ Jack Chick, The Godfathers, Alberto Part Three. Chick Publicaţions, pag. 26.

Waco a fost o avertizare împotriva ataşamentului faţă de o biserică nepopulară, unde adevărul despre papalitate şi anticrist ar fi expus. Bill Clinton a declarat că Waco a fost o încălzire pentru confruntarea altor grupări religioase! Sună acestea a cuvinte exprimate de un om care apără drepturile constituţionale ale cetăţenilor Americani, sau sună a cuvinte exprimate de un iezuit care îndeplineşte planurile papalităţii? Amintiţi-vă! La congresul secret de la Chieri, ˣs-a declarat: De aceea, Protestantismul trebuie să fie abolit… Catolicii vor fi umpluţi cu ură faţă de eretici (Un eretic este oricine nu crede în religia catolică, oricine se opune papei, oricine crede că papă este antihristul)… Vom da lovitura de moarte ereziei… — Hector Macpherson, The Iezuits în History, Ozark Book Publishers, Appendix I.

Bill Clinton a fost iezuit, hotărât să îndeplinească planul iezuit de la Chieri. Papa Ioan Paul AI II-lea a spus clar: Activitatea de prozelitism a sectelor şi a grupelor religioase noi în America este o piedică gravă în lucrarea de evanghelizare [ceea ce vrea să spună este că există grupări religioase independente care îngreunează activitatea papei în scopul de a prelua controlul asupra lumii]. Succesul prozelitismului practicat de secte şi grupuri religioase noi în America nu poate fi ignorat. Aceasta cere de la biserica pe continent un studiuamănun ţit, să fie îndeplinit în fiecare naţiune şi la nivel internaţional… Pentru că răspunsul la provocarea sectelor să fie

eficient, este nevoie de o coordonare potrivită de iniţiative între preoţi, concentraţi asupra realizării unei cooperări mai eficiente prin proiecte împărtăşite care vor produce rezultate mai bune. — Papa Ioan Paul al II-lea, The Challenge of the Sects, Exhortation, Article 73. Toate aceste noi grupări religioase au un lucru în comun; toţi cred că sistemul diavolesc anticrist este papalitatea. Malachi Martin comentează despre aceste grupări şi spune că acestea: Sunt destinate să treacă printr-o serie de şocuri şi mutaţii severe pentru că, vrând-nevrând, să se adapteze la noua globalizare, care vine din partea unor grupări mai puternice. Nu exista nicio posibilitate prin care oricare din aceste grupări să-şi poată menţine vitalitatea şi puterea în creştere dacă nu permite (sau suferă) caracteristicilor specifice ale acesteia să fie extinse peste limitele menţinute în mod tradiţional… Ca grupări, ele vor trebui să facă faţă la alternative extreme. Sau aceste grupări vor fi complet şi în mod real globalizate… Sau, ca grupări, ele vor rămânea pe loc, se vor diminua în număr şi influenţa, şi în final îşi vor pierde identitatea ca părţi operative în noua ordine mondială. — Malachi Martin, The Keys of This Blood, Simon and Schuster, pag. 291,292. Cu alte cuvinte, oricine va accepta planul iezuit pentru lume, i se va permite să trăiască, iar aceia care nu o fac, vor experimenta Waco! Waco a fost o avertizare că iezuiţii vor să întoarcă lumea într-un alt Ev întunecat în care toţi oamenii devin sclavi papalităţii. Dacă vreunul nu se supune papalităţii, va fi tratat ca cei de la Muntele Carmel. Un ultim gând. Dacă tu ai fi fost preşedintele Statelor Unite sau Judecătorul General în timpul Masacrului de la Waco, şi nu ai fi vrut să otrăveşti copiii cu gaz CS, ai avea autoritatea să stopezi o astfel de acţiune? Sigur că da. Tot ce trebuia să faci era să ridici receptorul. Faptul ca Bill Clinton şi Janet Reno nu au făcut-o, dovedeşte că era dorinţa lor ca masacrul să aibă loc.

CAPITOLUL 10. DISTRUGERE ÎN ORAŞUL OKLAHOMA

Exploziile au demolat clădirea federală Alfred E. Murrah în oraşul Oklahoma pe 19 Aprilie 1995.168 de americani au murit ca rezultat, incluzând un număr de copii mici, aflându-se într-o grădiniţă, care forma parte din clădire. Guvernul Statelor Unite a declarat şi încă

susţine că explozia ˣs-a datorat unei cisterne de îngrăşământ parcată în faţa clădirii. Am văzut în capitolele anterioare ca în situaţii ca acestea, ceea ce guvernul declara că ˣs-a întâmplat, este de necrezut. Benton K. Partin, un General de brigadă pensionat, şi 31 de ani veteran al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite, este expert în explozive. A servit ca comandant Laboratorul Tehnologiei de Armament a Forţelor Aeriene, şi a fost responsabil de dezvoltarea muniţiilor pentru serviciile înarmate. El este un expert recunoscut în sistemul armelor moderne, precise. Generalul Partin a făcut o analiză amănunţită a exploziei de la clădirea Murrah. El declară în raportul lui: Este imposibil ca distrugerea clădirii ˣs-o fi fost provocată doar de o astfel de cisternă. Pentru realizarea unei astfel de avarie care a avut loc la Clădirea Murrah, trebuia ˣs-a fi existat explozive la baza câtorva stâlpi de susţinere a clădirii, localizaţi în locuri inaccesibile din stradă, pentru suplimentarea exploziei cisternei. Într-adevăr, o examinare atentă a fotografiilor care arata stâlpul de susţinere căzut, evidenţiază ca acesta a fost afectat de un exploziv de demolare şi nu de explozia din faţa clădirii… Explozia prin aer produce o energie insuficientă pentru a dărâma grinzi şi stâlpi concreţi… În contrast, structuri puternice, fixe, pot fi distruse eficient prin declanşarea a explozive aflate în contact direct cu structurile puternice, grinzi şi stâlpi. Clădirea Federală Murrah nu a fost distrusă doar de o cisternă. Factorul major în distrugere pare să fi fost declanşarea de explozive aflate la baza a patru stâlpi de susţinere a clădirii. Singura avarie care poate fi concret atribuita exploziei cisternei este cea a tavanului primului şi celui de-al doilea etaj, în zona din spatele stâlpului B_4 şi B6. Chiar şi acestea e posibil să fi fost provocate de explozia de la stâlpul B_3.^ Benton K. Partin, Bomb Damage Analysis Of Alfred P. Murrah Federal Building, July 30,1995, (sublinieri adăugate). Astfel, vedem că a fost imposibil pentru o cisternă să distrugă clădirea Murrah. Alte bombe au fost strate gic aşezate la baza stâlpilor structurali pentru realizarea distrugerii provocate. Cineva care a avut acces în interiorul clădirii, care ştia unde se afla stâlpii structurali, care avea acces la planurile construcţiei, a pus bombele care au distrus clădirea. Reporteri care au

ieşit pe scena la puţin timp după ce clădirea ˣs-a prăbuşit, au raportat ca muncitori adunau bombe care nu erau din interiorul clădirii. Bombele care au explodat nu au explodat simultan. Rafalele bombei au fost înregistrate de două seismometre, unul la muzeul Omniplex, la 4.34 mile nord-est depărtare de clădire, al doilea la Universitatea Oklahoma în Norman, la 16.25 mile sud-est depărtare de clădire. Ambele seismometre au înregistrat două explozii diferite, prima urmată de a doua la un timp foarte scurt, ambele fiind de aceeaşi intensitate. De asemenea, mai mulţi martori de înalta credibilitate, au raportat că au auzit diferite explozii. La scurt timp după explodare bombei, brigada de detonare a bombelor, a detonat o bombă neexplodată în interiorul clădirii. Când preşedintele Kennedy a fost omorât, a fost declarat că un pistolar nebun, Lee Harvey Oswald, a comis crima. După cele citite în capitolul opt, au existat mai mulţi pistolari care au tras în Kennedy. Lee Harvey Oswald a luat vina, iar ceilalţi au fost liberi. Când clădirea Murrah a sărit în aer, ˣs-a spus că un singur om era responsabil, Timothy MȻˣVeigh. Dar Benton Partin, un expert militar în explozive, a arătat că era imposibil pentru o cisternă să provoace astfel de avarii. Alţii au avut acces la planurile de construcţie ale clădirii şi au pus explozivi în jurul stâlpilor. Ei erau mai vinovaţi decât MȻˣVeigh, dar au rămas liberi. Cine sunt oamenii într-adevăr responsabili pentru tragedia din oraşul Oklahoma? În timpul unui interviu televizat în direct, un Şef Asistent al departamentului pompierilor, a spus că echipa de genişti a fost la clădirea Murrah la ora şapte dimineaţa, două ore înaintea exploziei. Ce făcea acolo cu două ore înaintea exploziei? Imediat după explozii, Maiorul Ron Nordick, Dr. Randall Heather, Guvernatorul Frank Keating, şi alţi numeroşi reporteri de ştiri, au declarat că FBI ƨi ATF confirmaseră că explozive de calibru mare au fost scoase din clădire. Acum, concluzia oficială este că a fost o bombă de îngrăşământ. Minţeau guvernatorul, maiorul şi reporterii de ştiri, sau, pur şi simplu, nu au fost puşi la punct la timp, să spună acelaşi lucru? Departamentul de Alcool, Tutun şi arme de foc aveau birouri în clădirea Murrah. În ziua exploziei, niciunul dintre agenţii ATF nu au venit la lucru

dimineaţă. Agenţii ATF care aveau copii în grădiniţa din clădire, nu şi-au lăsat copiii în acea dimineaţă. Pe lista exploziei întâmplătoare din Oklahoma, nu se afla niciunul din agenţii ATF, nici copiii lor. — Freedom Network News, June/July 1996, pag. 5,6.

Uimitor! O agenţie a guvernului Statelor Unite, care avea birouri în clădire, nu au venit la lucru, nici nu şi-au adus copiii la grădiniţă în ziua exploziei. Credeţi că ştiau ce urma să se întâmple clădirii? În timpul unei discuţii deschise radio, la 10 zile după explozie, (Mark) Boswell a intervievat pe veteranul CIA James Black şi asistentul Ron Jackson cu privire la documente de susţinere, aflându-se acum în posesia lor, sprijinite de doi oficiali al departamentului de justiţie, document care menţionează că ei erau parte dintr-un comitet format din zece persoane, care au plănuit explozia din Oklahoma. — Martin O. De Brook, Cherith Chronicle, May-July, 1995, pag. 5.

În lumina tuturor evidenţelor, aceasta este singură poveste care are sens. Ca în cazul omorârii lui Kennedy, la fel este şi în cazul exploziei din oraşul Oklahoma. Agenţi înalţi ai guvernului Statelor Unite, pretinzând că iubesc America şi libertatea noastră, slujeau altui stăpân, îndeplinind scopurile lui. După cum vom vedea, a existat un scop bine determinat pentru explozia din Oklahoma. E uimitor că atât de multe vieţi au trebuit să se piardă pentru a se răspunde apelului papalităţii. Ca JFK, Waco şi World Trade Center, explozia din Oklahoma lasă în urmă o mulţime de întrebări la care nimeni nu a răspuns până în prezent.

Să analizăm unele dintre aceste întrebări.

1. De ce a fost judecătorul Statelor Unite Wayne Alley, al cărui birou se afla în clădirea Federală, avertizat cu câteva luni înainte, într-un memo al Departamentului de Justiţie, că un atac terorist anonim urma să aibă loc împotriva clădirii Federale?

De ce, cercetarea geologică a directorului Universităţii Oklahoma, Dr. Charles Mankin, spune mijloacelor media că, conform cu două înregistrări seismografice distincte, au fost două rafale de explozii? De ce informaţia lui Benton K. Partin nu a ieşit la lumina zilei?

De ce administraţia Clinton blamează programele radio legate

de incident, şi ordonă cele mai diavoleşti legislaţii pentru poliţia statală, care au fost propuse vreodată în Statele Unite, aşa de curând după rafale? Această legislaţie propusă a fost atât de bine organizată, că, ×s-a evidenţiat clar, că a fost plănuită cu mult timp înaintea distrugerii clădirii.

De ce ×s-au grăbit impunerea unor proiecte de lege în Congres, privind terorismul domestic, doar câteva zile după explozie? Aceste legi includ o ameninţare la adresa deţinătorilor de arme. Vă amintiţi de Waco? Existau măsuri de restrângere a libertăţii în Congres, imediat înaintea exploziei din Oklahoma, măsuri care aşteptau să fie impuse. După explozie, acestea au fost imediat votate. Actul Terorist Omnibus Counter din 1995 se afla în lentă desfăşurare în Congres, şi era subiectul unei discuţii dacă acesta va viola unele dintre libertăţile civile fundamentale, incluzând dreptul unuia de a-şi confrunta acuzatorul. Acum, după explozia din Oklahoma, există câteva pariuri în Washington. Democraţi şi republicani au anunţat prin intermediul ştirilor joi, chemând pentru votarea unui proiect de lege. — Terror în the Heartland: Terrorism Bill Moves Very Fast, Orlando Sentinel, April 21 st, 1995 (sublinieri adăugate).

Preşedintele Clinton a îndemnat Congresul vineri, să voteze legislaţia antiterorism propusă de el, fără o analiză politică interminabilă asupra detaliilor. Congresul trebuie să acţioneze şi ×s-o facă prompt. Pachetul lui antiterorism de 1.25 miliarde ar extinde puterile de investigaţie a impunerii legii şi a pedepselor dure pentru anumite crime. Republicanii au reacţionat pozitiv la propunerile făcute de Clinton miercuri, la o săptămână după explozia din Oklahoma. — Clinton Urges Swift Acţion on Anti-Terrorism Legislation, Orlando Sentinel, April 29th, 1995.

Scopul urmărit prin explozia din oraşul Oklahoma era acela de a determina Congresul să voteze proiectele de lege privind antiterorismul, fără dezbateri. Dacă ar fi avut loc dezbateri, problema libertăţii constituţionale şi a înfiinţării poliţiei de stat ar fi fost ridicate. Iezuiţii în Congres preferă să implementeze poliţia de stat fără anunţ public, prin crearea unui climat de isterie naţională, folosind un atac

terorist înscenat. Proiectul de lege a fost votat fără dezbateri. Una dintre legile luate în considerare pentru vot, după explozia din Oklahoma, a fost distrugerea Primului Amendament aparat în proiectul de lege al lui Charles Schumer, HR 2580. În acest proiect, se propunea o sentinţă de cinci ani de închisoare pentru implicarea publică în speculaţii scandaloase şi publicarea sau transmiterea prin telegraf sau mijloace electronice a teoriilor conspiratorii lipsite de dovezi, privind guvernul federal al Statelor Unite. Am văzut că, după explozia din Oklahoma, un număr considerabil de legi restrângând libertatea a fost votat foarte repede. Explozia a creat un climat de frică în America. În această atmosferă, legi au fost votate cu câteva voci abţinatoare. În mijlocul isteriei, legile neconstituţionale au fost votate cu uşurinţă. Oamenii au nevoie de confort şi siguranţă, de aceea, nu au obiectat împotriva acestor legi. Aceste legi au afectat libertăţile constituţionale care au fost piatra din capul unghiului pentru prosperitatea Americii pentru mai mult de 200 de ani. E uimitor cât de repede un proces care normal ia mult timp, este urgentat când agenda este deja pregătită. Oamenii nu realizează că puterile guvernamentale sunt extrem de periculoase. De-a lungul istoriei, inamicul cel mai periculos al oamenilor a fost propriul lor guvern. Când libertăţile constituţionale sunt eliminate, nu exista nimic care să împiedice guvernul să facă tot ce vrea, ceea ce va rezulta în persecuţie ucigătoare. Pentru un timp, în curând, americanii îşi vor pune întrebări care presupuneau să-i conducă nu mai aproape de Ierusalim sau Belfast, sau, în cel mai rău caz, Manhattan. Cât de mult ar putea ei face să protejeze viaţa de atacuri teroriste? Şi pentru a atinge acest scop, cât de mult ar trebui să fie binevoitori să plătească în bani sau sacrificând libertăţile pe care le-am moştenit? — Time Magazin, May 1,1995, page 68.

Americanii nu realizează că, în timp ce renunţă la libertate, ei nu fac viaţa mai sigură, ci nesigură. Ei se aşază într-o poziţie în care risca să sufere persecuţie guvernamentală. Guvernul, deja confisca proprietăţi în valorare de sute de mii de dolari, fără un proces de judecare. Deja, viaţa umană nu mai este considerată sacră. Vă amintiţi

de Waco? Betonul şi oţelul pot ajuta. Dar opunere faţă de terorism acasă, ridica întrebarea: cât de mult trebuie să plătim în bani şi libertate? — Newsweek, May 1,1995, page 56.

În acest articol, Brent Scowcroft, fost consilier în securitatea naţională, a spus: Este aşa de uşor ˣs-o faci, cere atât de puţini oameni; materialele sunt atât de disponibile. Dar să te opui este atât de scump în dolari şi, cel mai important, în libertăţi civile. Este clar că teroarea a fost şi încă este folosită, ca să-i determine pe americani să renunţe la libertăţile constituţionale? A fost folosită cu succes la Waco, la Oklahoma, şi la World Trade Center. Nu va face să vă întrebaţi ce mai urmează? Cine se afla în spatele scenei, conducând politicieni Americani să distrugă libertatea civilă în America? Cine a dispreţuit şi urât libertăţile noastre pentru ultimii 200 de ani? Cine elimina oameni care le stau în cale? Unul dintre papi a spus: Doctrinele absurde care apăra libertatea de conştiinţă sunt cele mai grave erori. — O pacoste între celelalte, cea mai vrednică de temut în orice stat. – Pope Pius IX, Encyclical Letter, August 15,1854. Libertatea de conştiinţă este detestata de papalitate. Libertatea de conştiinţă este garantată NUMAI în primul amendament la constituţia Statelor Unite. În 1864, în scrisoare lui enciclica, Pius IX a anatemizat pe aceia care promovează libertatea de conştiinţă. (Pope Pius IX, Encyclical Letter, December 8,1864.) El spune că oricine crede că se poate închina lui Dumnezeu conform conştiinţei, trebuie să fie anatemizat. A anatemiza pe cineva înseamnă a condamna la moarte; a considera pe cineva eretic, vrednic de condamnare. În mintea lui Pius, constituţia ar trebui arsă în foc… şi împreună cu ea, oricine o iubeşte. Libertatea de conştiinţă este considerată a fi cel mai sacru principiu, pe care fiecare cetăţean să şi-l însuşească… dar, aceiaşi constituţie este considerată, de către papi şi consiliul Roman, cel mai nesfânt şi diabolic lucru, pe care, orice catolic adevărat ar trebui să-l distrugă cu orice preţ. — Charles Chinquy, Fifty Years în the Church of Rome, Chick Publicaţions, page 284.

Jurnalistul postului British Broadcasting Avro Man hattan a spus: Vaticanul a condamnat Declaraţia de Independenţă ca fiind păcătoşenie… şi a numit constituţia Statelor Unite un document

satanic. — Avro Manhattan, The Dollar and the Vatican, Ozark Book Publishers, page 26.

În prefaţa cărţii lui Samuel B. Morse, este scris: Autorul arata ca o conspiraţie împotriva libertăţilor acestei Republici se afla în acţiune, sub comanda şiretului Prince Matternich de Austria, care, fiind conştient de imposibilitatea de a suprima această naţiune prin forţa armelor, încearcă să o facă prin agenţia armatei iezuite. — Samuel B. Morse, Foreign Conspiracy Againstthe United States, Crocker and Brewster, vol urne 1, pag. 4, preface.

Samuel B. Morse şi persoana care a scris prefaţa la această carte, au înţeles că iezuiţii şi Sfânta Alianţă erau hotărâţi să distrugă libertăţile acestei mari Republici a Statelor Unite. Un fost preot a scris: Vom conduce Statele Unite, şi le vom aşeza la picioarele Vicarului lui Hristos (Papa), care va sfârşi cu sistemul lor de educaţie păcătos, şi cu legile de libertate de conştiinţă care sunt o insultă faţă de Dumnezeu şi om. — Charles Chinquy, Fifty Years în the Church of Rome, Chick Publicaţions, pag. 282.

William Jefferson Clinton, care a studiat în Universitatea Georgetown, care este colegiul iezuit în Washington DC, a insistat asupra votării proiectului de lege antiterorist, care urma să fie un asalt direct împotriva libertăţilor de care ne bucurăm în America. Explozia din oraşul Oklahoma, a fost planificată şi adusă la îndeplinire de către iezuiţi, guvernul Statelor Unite şi preşedinte. Jucătorii din spatele acestora, care au încercat să distrugă libertăţile acestei republici în ultimii 200 de ani, sunt iezuiţii Bisericii Romano-catolice. Ei au vrut să sfârşească cu legile care ne garantează libertatea, nouă, ca cetăţeni Americani (şi lumii). Pentru a putea realiza acest lucru, ei au adus la îndeplinire cele mai oribile atacuri teroriste pe pământul Statelor Unite şi în istoria Statelor Unite înainte de World Trade Center, când au făcut-o din nou. Alte atacuri vor veni. Libertatea va fi atacată şi luată. Iezuiţii vor continua să folosească aşa zişii politicieni americani, care sunt parte integrală a conspiraţiei papalităţii spre încercarea distrugerii constituţiei şi a acestei mari Republici. Ei condiţionează America, pregătind oamenii pentru capturarea inevitabilă.

CAPITOLUL 11. ATACUL DE LA WORLD TRADE CENTER

Povestea distrugerii de la World Trade Center pe 11 Septembrie 2001, nu începe în acea zi. A început la scurt timp după Primul Război Mondial. După război, iezuitul Edward Mandell House şi Woodrow Wilson au creat Liga Naţiunilor. Când senatorul Statelor Unite, Henry Cabot Lodge Sr. a ţinut America în afara ligii, iezuiţii au fost înfuriaţi şi şi-au propus să nu permită ca aceasta să se întâmple din nou. Deci, în 1921, sub influenţa lui House, în America ×s-a format o organizaţie numită Consiliul Relaţiilor Străine (CFR). Această organizaţie a atras oameni de putere, bogăţie şi influenţa. Politicieni, oameni de la media şi oameni de afaceri. Scopul final al CFR a fost să rupă toate legăturile naţionale şi să stabilească un unic sistem de guvernare mondial. Amiralul în retragere Chester Ward, un membru al CFR timp de 16 ani a spus: Cea mai puternică camarila în aceste grupuri are un obiectiv comun, ei vor să reuşească supunerea suveranităţii independenţei Statelor Unite. — Barry Goldwater, With no Apologies, William Morrow and Company, page 2798Iezuitii au urât America întotdeauna şi lucrează neobosit pentru a distruge această ţară. Marele obiectiv al CFR a fost distrugerea suveranităţii americane şi a libertăţilor constituţionale. Pentru atingerea acestei ţinte, atât partidul Republican cât şi cel Democrat trebuiau să fie controlate şi o bancă centrală să fie creată, Banca de Rezervă Federală. Când un nou preşedinte apare la bord, are loc o schimbare de personal, dar nicio schimbare de statute. Exemplu: În timpul anilor lui Nixon (Republican), Henry Kissinger, membru CFR ?i Nelson Rockefeller erau responsabili cu statutele străine. Când Jimmy Carter (Democrat) a fost ales, Kissinger a fost înlocuit de către Zbigniew Brzezinski, membru CFR, şi David Rockefeller. — Idem, page 279.

Iezuiţii au avut succes în îndeplinirea scopului mă lign propus de papalitate la Congresul de la Viena, Verona şi Chieri. Iezuiţii, cu ajutorul CFR, controlează poziţiile cele mai înalte politice, legislative, de afaceri, bancare, media, şi religioase în Statele Unite. Planurile lor sunt exacte. Când au eşuat să implice America în Liga Naţiunilor după Primul Război Mondial, au creat CFR, care a început imediat să

folosească şcolile, colegiile, şi mijloacele media, să constrângă pe americani să accepte a doua încercare a iezuiţilor de a forma un Guvern Mondial după Cel De-al Doilea Război Mondial. America a fost atât de constrânsa, încât a acceptat Naţiunile Unite şi ˣs-a înrolat. Organizaţia Iezuiţilor (CFR) este extrem de periculoasă pentru existenţa Republicii America. Câţiva patrioţi, ca Chester Ward şi preşedintele Kennedy, au respins planurile lor şi au luptat împotriva agendei iezuite. Kennedy a plătit insubordonarea cu însăşi viaţa lui. Unii dintre foştii membri ai CFR care au fost iezuiţi sau marionetele lor, au fost: Dwight D. Eisenhower, Richard Nixon, Adiai Stevenson, Hubert Humphrey, şi George MȻˣGovern. Membrii CFR în timpul prezent includ pe preşedintele Băncii de Rezervă Federală, Alan Greenspan, membrul congresului Newt Gingrich şi Richard Gephardt, ambii Preşedinţi George Herbert Walker Bush şi fiul George Walker Bush, Vice Preşedintele Dick Cheney, Secretarul de Stat Colin Lieberman, şi John Chafee. (Chafee a fost omul care a introdus legile pentru interzicerea deţinerii de arme după Waco. Vă amintiţi?) Bill Clinton, bineînţeles, este membru al CFR. Companii mari, aflate sub controlul Iezuit/CFR includ Ford Motor Company, Boeing Corporation, Pepsi-Cola. Hainz Co., Lockheed-Martin, Time Warner, and Chev ron. În media, NBC, CBS, N.Y. Times, Washington Post, Newsweek, and Time, sunt doar câteva dintre agenţiile media dominate de iezuiţi. Toate aceste agenţii promovează planul iezuiţilor spre distrugerea Americii. Unii dintre oamenii media care promovează planurile iezuiţilor sunt: Tom Brokaw, Barbara Walters, David Brinkley, John Chancellor, Katharine Graham, şi Ted Koppel, toţi fiind membri ai CFR. John Swinton, şeful personalului agenţiei New York Times, care este considerat a fi decanul profesiei lui, a făcut o foarte clară mărturisire. În 1953, la New York Press Club, a declarat: În acest moment din istorie, în America, nu exista nicio agenţie de presă independenta. Voi ştiţi aceasta şi eu o ştiu de asemenea. Niciunul dintre voi nu doreşte să scrie propriile lui opinii oneste. Dacă o faceţi, ştiţi că nu va apărea la tipar. Sunt plătit săptămânal pentru a-mi păstra propriile opinii fără să le tipăresc. Alţii dintre voi sunteţi plătiţi cu salarii similare pentru

servicii similare, şi oricare dintre voi ar fi atât de nechibzuit să tipărească propriile opinii, va ajunge pe stradă, căutând altceva de lucru. Dacă eu permiteam opiniilor mele să apară în presă, în mai puţin de 24 de ore, slujba mea ar fi pierdută. Munca jurnalistului este să distrugă adevărul, să mintă, să prevină, să ascundă, să cadă la picioarele mamonei şi să-şi vândă ţara şi neamul pentru pâinea cea de toate zilele. Noi suntem uneltele şi vasele oamenilor bogaţi din spatele scenei. Noi suntem păpuşi. Ei trag sforile, iar noi dansăm. Talentele noastre, posibilităţile noastre, şi vieţile noastre sunt proprietatea altor oameni. Suntem prostituaţi intelectuali. — Multiple contributers, A.U.S. Police Acţion: Operaţion Vampire Killer, The American Citizen and Laumen Associaţion, pag. 18,19, (sublinieri adăugate). Swinton a explicat atât de bine că agenţiile media sunt sub controlul celor bogaţi. Am arătat anterior ca cei mai bogaţi oameni din America sunt iezuiţi sau persoane sub controlul iezuiţilor. Iezuiţii ne spun nouă, prin ziare şi reviste, şi prin oricare mijloc media, exact ceea ce vor ca noi să credem. Unul dintre cele mai mari eforturi ale lor este de a face pe oamenii lumii să creadă că Papă este marele om al păcii, când, în realitate, Papa şi iezuiţii lui lucrează constant să stabilească pe Papa ca dictator suprem al lumii, aşa cum a fost în Evul Mediu întunecat. Când îşi vor atinge ţinta, persecuţia Evului întunecat se va reîntoarce. Americanii sunt în proces de a renunţa la libertăţile civile constituţionale şi la ţara lor. Tragediile la care suntem martori astăzi sunt atribuite organizaţiilor teroriste, dar aceste organizaţii teroriste au fost infiltrate şi controlate de iezuiţi. Aceasta acoperă eficient implicarea papalităţii în aceste tragedii. Haideţi să ne referim la distrugerea World Trade Center pe 11 Septembrie 2001. Împreună cu distrugerea World Trade Center, au murit mii de oameni inocenţi. Impactul negativ asupra Americii şi a economiei ei a fost devastator. Afaceri multiple au fost ruinate din cauza aceasta. Pentru apărarea împotriva atacurilor viitoare de genul acesta, Guvernul Statelor Unite a făcut o încercare slabă de ai găsi pe cei care au comis acest dezastru, în Afghanistan. Dar intenţia lor majoră în acest atac împotriva terorismului a fost luarea a ceea ce a rămas din libertăţile cetăţenilor

Americani. Pentru anumite motive inexplicabile, dacă drepturile civile ale americanilor sunt anulate, nu va mai exista terorism. Acest atac împotriva Americanilor a venit de la Casa Albă, de la Departamentul de Justiţie, de la Congres, şi de la ştiri media. Oamenii din guvern depun jurământul promiţând să apere şi să se supună Constituţiei Statelor Unite, dar jurământul lor ˣs-a dovedit a fi o minciună uriaşă. Ei ignora constituţia în totalitate, prin votarea legilor distructive. De la începutul preşedinţiei sale, George Bush promovează agenda iezuită. Două luni în preşedinţie, înconjurat de cardinali ai Romei, Preşedintele a dedicat celui mai mare inamic al acestei republici – Papa de la Roma, un centru cultural în Washington D.C. Bush a declarat că va impune cuvintele şi învăţăturile papei aici, în America. Cel mai bun mod prin care să onorezi pe Papa Ioan Paul al II-lea, într-adevăr unul dintre oamenii mari, este de a-i lua învăţăturile în serios, de a asculta cuvintele lui şi a pune învăţăturile lui în acţiune, aici, în America! Patricia Zapoa, Catholic News Sevice, March 24,2001. Cuvintele şi învăţăturile papei Ioan Paul al II-lea reprezintă planul de distrugere a protestantismului, a Constituţiei Statelor Unite, şi de restaurare a tronului sau ca monarh universal. Prin propriile sale cuvinte, vedem că George Bush îndeplineşte planul iezuiţilor de a distruge America. În 1960, John Kennedy a mers de la Wash ington la Texas, să asigure pe predicatorii protestanţi ca el nu se va supune papei. În 2001, Bush a venit din Texas la Washington, să asigure un grup de episcopi catolici, ca el se va supune papei. — Washington Times, April 16,2001. Cine conduce în Washington D. C? Dacă credem că preşedintele Statelor Unite, ne înşelăm. Papa este conducătorul lumii. Toţi împăraţii, regii, prinţii, toţi preşedinţii lumii sunt supuşii lui. — Priest D.S. Phelan, Western Wachman, June 27,1912. Ar trebui să fim surprinşi dacă Bush şi colegii săi supuşi papalităţii vor impune programul iezuiţilor? Trebuie să fim surprinşi să vedem pe Bush dând ordine execu tive pentru distrugerea libertăţilor constituţionale? Să fim surprinşi văzând cum congresul votează legi care distrug libertăţile constituţionale? Aceasta este o informaţie alarmantă. Cei mai înalţi oameni în Guvernul Statelor Unite, cei mai înalţi oameni de afaceri şi finanţe, cei mai înalţi oameni în şcoli,

colegii, şi media, toţi pretind a fi americani. Toţi pretind că lucrează pentru binele Americii. Toţi pretind a lucra pentru conservarea Constituţiei. În realitate ei se afla sub controlul iezuiţilor, cei mai periculoşi duşmani ai republicii. Folosindu-se de faţadă patriotică şi religioasă, în mod secret, conduc America la ruină. Înşelătoria este practicată de cel mai sinistru dintre inamici, iezuiţii Romei. Aici se face cunoscută puterea teribilă a bisericii. Prin aceasta direcţiune (Iezuiţii), oamenii de stat sunt obligaţi să acţioneze, nu pentru beneficiul ţării căreia îi aparţin, ci spre binele bisericii care îi controlează. — M.F. Cusack, The Black Pope, Marshall, Rusell, and Co., pag. 106.

Ce ˣs-a întâmplat în distrugerea World Trade Center? Ziua următoare distrugerii centrului, Orlando Sentinel scrie: Experţi spun că este mult de lucru. Şi va implica mult mai multă cheltuiala şi plănuire, îngreunând facilitaţi şi, probabil, taxe mai înalte şi restrângerea unor libertăţi personale. — Tighter Security Means Less Freedom, Orlando Sentinel, Wednesday, September 12th, (sublinieri adăugate). Întrucât Statele Unite întâmpina un nou război împotriva unor inamici incerţi, ascunşi, ispita de a sacrifica libertatea noastră cu speranţa de a ne proteja, este foarte puternică. Pericolul este să ajungem, în final, să nu fim nici în siguranţă, nici liberi. Protecţia constituţionala de exprimare care este atât de mult apreciată de americani, reflectă un echilibru între libertate individuală şi securitate de stat. Numai ca modul în care acestea sunt aplicate, este direct afectat de ameninţările adresate securităţii ţării noastre… Întâmpinam ameninţări împotriva securităţii naţionale. Provocarea este de a răspunde acestora fără a afecta caracterul constituţional sau fără a submina libertatea, care sunt sursa puterii noastre. — UŞA Today, Thursday, September 13,2001 (sublinieri adăugate). Libertate sau siguranţa? Antiterorism poate însemna răpirea anumitor libertăţi personale – Orlando Sentinel, Wednesday, September 12th, (sublinieri adăugate). În forumul cititorului al ziarului Orlando Sentinel din 12 Septembrie, ˣs-a ridicat întrebarea: „La ce libertăţi personale aţi renunţa pentru lupta împotriva terorismului?” Ziua următoare, o persoană a răspuns scriind: „Eu n-aş avea nicio problemă cu a renunţa

la ceva pentru mai binele meu şi a fraţilor şi surorilor mele. „Această persoană nu realizează că ţu cât guvernul deţine mai multă putere, libertatea şi siguranţa descresc în măsura proporţională. Această persoană nu realizează că dacă guvernul deţine toată puterea, nimeni un este în siguranţă, iar rezultatul va fi persecuţie sângeroasa. Vă amintiţi de Waco? Scopul principal al atacului de la World Trade Center a fost determinarea americanilor de a renunţa la libertăţi. Acest atac a fost necesar pentru că distrugerea din Oklahoma nu a produs destulă panică printre americani, astfel încât legile aşa numite antiterorism să fie votate. Virginia Solan a realizat că dacă teroriştii ar fi vrut să atace libertăţile americane, ar fi ajuns undeva… Libertarienii civili se aşteaptă la noi apeluri pentru crearea documentului naţional de identificare… Şi aceasta înseamnă depozitarea tuturor datelor colectate, ceva de care libertarienii civili se tem, ceea ce va permite guvernului să controleze fiecare individ. Dacă sistemele ar fi instalate asupra unui oraş, fiecare individ va fi filmat când se urcă într-un tren, când se opreşte la bancă şi când intra într-un magazin sau la locul de muncă. — Time Magazin, Sept. 24,2001. Unul dintre lucrurile înfricoşătoare cu privire la acest sistem de control este că poţi fi identificat ca terorist doar pentru că aparatul a făcut o greşeală. Unii dintre apărătorii drepturilor individuale, cea mai notabila fiind Uniunea Americană a Libertăţilor Civile, au rămas tăcuţi până în prezent. Organizaţia a interzis angajaţilor să speculeze public, săptămâna trecută, posibilele cauze ale tragediei de marţi. În schimb, ACLU (Uniunea Americană a Libertăţilor Civile), a editat un paragraf scurt, îndemnând pe liderii noştri să continue să menţină principiile libertăţii naţiunii în timp ce se cauta responsabilii pentru acel atac devastator pe pământul american. Particular, libertarienii sunt îngrijoraţi că grabă pentru mărirea securităţii va călca în picioare libertăţi dorite. Ei scot în evidenţă câteva propuneri care fuseseră deja luate în considerare şi respinse de către guvern, cu ocazia trezirii din oraşul Oklahoma… Un ziar din Los Angeles (Los Angeles Times) din Aprilie 1995 a specificat că 49% dintre oamenii intervievaţi, au spus că ar fi necesar să renunţăm la unele dintre libertăţi, iar 43% nu au fost

de acord. Un alt interviu 11 luni mai târziu, a găsit ca 30% încă gândeau că renunţarea la anumite libertăţi ar fi necesară, iar 65% au spus că nu este necesar. — Orlando Sentinel, Sept. 13,2001. Au existat o mulţime de articole de ziare sugerând renunţarea la anumite libertăţi, exact cum pretinde agenda iezuită. Pe 26 Octombrie 2001, George Bush a semnat aşa numitul Actul Patriot din 2001, care a fost propus cinci zile după tragedie. La numai şase săptămâni după ce World Trade Center a fost distrus, acest proiect de lege a fost votat. Acest lucru este uimitor. Este imposibil ca un proiect de lege să fie conceput, scris, discutat şi votat atât de repede. Vedeţi? Ei deja aveau proiectul de lege scris, înainte că tragedia să aibă loc. Proiectul de lege sporeşte abilitatea autorităţilor federale de a controla telefoanele, de a face schimb de informaţii, controla folosirea Internetului, e-mail-uri şi telefoane celulare, abilitatea de a proteja graniţele Statelor Unite. — Bush Signs Sweeping New Laws to Combat Terrorism, Reuters News Service, October 26,2001. Laura Murphy de la Uniunea Americană de Libertăţi Civile a spus într-un articol, „Noi nu putem, ca naţiune, permite ca anxietatea publică să imunizeze administraţia şi Congresul de la obligaţia lor de a proteja proiectul de lege privind drepturile şi de la valorile fundamentale pe care documentul le cuprinde. „În numele luptei împotriva terorismului, guvernul răpeşte libertăţi constituţionale cât de repede posibil. Aceasta va conduce la persecuţie teribilă în Statele Unite, care va fi mult mai rea decât tragediile fizice. Legiuitorii, supăraţi pentru unele dintre acţiunile administraţiei antiterorism, vor chestiona pe Judecătorul General John Ashcroft cu privire la această problemă. Unii membri ai Congresului spun că acţiunile administraţiei au mers prea departe în restrângerea libertăţilor civile. — UŞA Today, November 26,2001 (sublinieri adăugate). În acelaşi ziar, în aceeaşi zi, este un desen cu doi copii, decorând un pom de crăciun. Unul cânta, „El ştie când dormi, el ştie când eşti treaz, el ştie dacă ai fost bun sau rău… „Celălalt copil spune, „Deja destul despre Procurorul General Ashcroft!" În America, în ultimii opt ani (în 2002 a apărut această carte), au existat trei tragedii teribile: Waco, Oklahoma, şi World Trade Center. În fiecare caz, soluţia

guvernului la probleme a rezultat în creşterea puterii guvernului şi pierderea libertăţilor constituţionale. În această perioadă scurtă, am fost martori la o transformare teribilă a Constituţiei, cel mai măreţ document creat vreodată de om. Un război nemaivăzut împotriva libertăţii constituţionale dă târcoale în America. În spatele distrugerii World Trade Center, este cert, ca aceasta ˣs-a urmărit, aceasta a fost ţinta politicienilor şi a agenţiilor media. Pretinzând a fi americani loiali, agenţi ai iezuiţilor în congres şi în media, au adus la îndeplinire planul lor de distrugere a Americii cu aproape nicio opoziţie. Vă amintiţi? Iezuiţii sunt totalmente antagonişti faţă de constituţia Americană. Charles Chiniquy a spus: Cu mult înainte de a fi consacrat ca preot, am ştiut că biserică era cel mai mare inamic al acestei republici. Profesorii mei… fuseseră unanimi în a-mi spune că principiile şi legile Bisericii Romei erau absolut opuse faţă de principiile care formează fundamentul Constituţiei Statelor Unite ale Americii. — Charles Chinquy, Fifty Years în the Church of Rome, Chick Publicaţions, pag. 283.

Fiţi atenţi cum Chinquy compara distincţiile dintre cele două. Cel mai sacru principiu a Constituţiei Statelor Unite este egalitatea fiecărui cetăţean înaintea legii, dar principiul fundamental al bisericii este negarea acelei egalităţi. Libertatea de conştiinţă este proclamata, de către Statele Unite, a fi cel mai sacru principiu, pe care fiecare cetăţean să şi-l însuşească, chiar cu preţul sângelui. Dar, libertatea de conştiinţă, este declarată, de către toţi papii şi conciliile Romei, cel mai nesfânt şi diabolic lucru, pe care fiecare catolic ar trebui să-l ignore şi distrugă cu orice preţ. Constituţia americană asigura independenta absolută a civililor din puterea ecleziastică sau bisericească; dar biserica Romei declara că o astfel de independenta este o insultă la adresa lui Dumnezeu. Constituţia americană permite oricărui om să servească lui Dumnezeu conform conştiinţei proprii; dar biserica Romei declara că niciun om un a avut vreodată un astfel de drept, şi că numai singur Papa poate şti şi spune ceea ce omul trebuie să creadă şi să facă. Constituţia Statelor Unite neagă dreptul unuia de a pedepsi pe altul pentru că diferă de el în religie; dar biserica Romei spune că ea

are dreptul de a pedepsi prin confiscarea bunurilor, sau cu pedeapsa morţii, pe aceia care se opun papei în religie. Statele Unite au stabilit şcoli în tot teritoriul lor imens, unde invita poporul să-şi trimită copiii, pentru că ei să-şi cultive inteligenta, ca să devină cetăţeni buni, folositori. Dar Biserica Romei a blestemat, în public, toate aceste şcoli, şi a interzis copiilor să frecventeze, ameninţându-i cu excomunicarea în această lume şi cu condamnare în lumea viitoare. 7. Constituţia Statelor Unite este bazată pe principiul că poporul este sursa principală a puterii. Dar, de sute de ori, Biserica Romei a proclamat ca acest principiu este necurat şi eretic. Ea spune că toate guvernele trebuie să aibă bază în credinţa catolică; cu singur papa ca sursa legitimă şi infailibilă, şi interpret a legii. — Idem, pag. 284.

Am văzut că preşedintele Statelor Unite a declarat în Washington Times, ca el se va supune Papei. Dacă-i aşa, el trebuie să distrugă Constituţia. În spatele distrugerii de la World Trade Center, Bush, în aparenţă, a urmat agenda papei la literă. Nimic un este mai clar decât că, dacă principiile Bisericii Romei, predomina aici, Constituţia noastră va cădea. Cele două nu pot sta împreună. Ele se afla în directă contrazicere cu teoria fundamentală a guvernului nostru şi al oricărui guvern popular. — Richard Thompson, The Papacy and the Civil Power, citat în Fifty Years în the Church of Rome, pag. 285.

Dacă catolicii vor ajunge să atingă suficientă majoritate numerică în această ţară, libertatea religioasă ˣs-ar afla la finalul ei. — The Shepherd of the Valley, jurnal oficial al episcopului de la St. Louis, November 23rd, 1851. Distrugerea clădirii Murrah din oraşul Oklahoma a fost eveniment planificat pentru scopul specific de a produce teroare în America, astfel încât americanii, prin frică, să renunţe la libertăţile şi drepturile constituţionale. Planul iezuiţilor lucrează extrem de bine. Cu politicieni, şcoli şi colegii, agenţii media, şi corporaţii mari la îndemână, America este învinsa cu rapiditate, de către inamicul din lăuntru. În timp ce trupele americane se pregăteau pentru lupta împotriva unei grupări musulmane extremiste în Afghanistan, USA Today citează pe preşedinte spunând că „administraţia lui pregăteşte o cruciadă împotriva terorismului”. (UŞA

Today, September 17,2001.) o cruciadă? Cruciadele erau războaiele catolice în timpul evului întunecat, împotriva musulmanilor care refuzau să cedeze Ierusalimul papei. Ce vrea George Bush să spună prin cruciada? Alberto Rivera, un fost preot iezuit, în seria să „Crusader" a spus clar că Vaticanul a creat Islamul pentru distrugerea creştinilor şi a evreilor, să protejeze pe catolici şi să captureze Ierusalimul pentru papa. În primii câteva sute de ani ai existenţei, Islamul a făcut numai această. Când a sosit timpul ca generalii puternici ai Islamului să supună Ierusalimul la picioarele papei, devenind conştienţi de puterea pe care o deţineau, au refuzat să renunţe la el. Astfel, papalitatea a creat cruciadele să izgonească Islamul din Ierusalim, şi să stabilească tronul papei în „cetatea făgăduita. „De ce o cruciadă acum? De ce lupta America cu rebelii islamici extremiştii? Sunt trei lucruri pe care iezuiţii le câştigă din această situaţie. După cum am văzut, Constituţia a fost ca un tepus în coastă pentru ei, timp de sute de ani; o vor complet distrusă. Continuând să producă teroare în America, iezuiţii, într-o zi, îşi vor atinge scopul final. De asemenea, vor să se revanşeze împotriva Islamului pentru insubordonare, nedând Ierusalimul papei când acesta şi l-a dorit. În final, războiul în Estul Mijlociu va continua până ce oamenii împovăraţi vor striga după ajutor, căutând o soluţie pentru conflict. Când acest timp soseşte, ghici cine va fi singurul făcător de pace a cărui prezenţă în Ierusalim va aduce pacea mult dorită? Aşezând pe Papa ca lider în acea regiune problematică, va părea să fie singurul răspuns pentru că agenţiile media controlate vor obişnui pe oameni cu ideea. Astfel, Papa va împăraţi în Ierusalim, ceea ce va face ca misiunea să fie îndeplinită. (Un scenariu posibil!) Haideţi să ne ocupăm puţin de Osama Bin Laden. Bin Laden a fost ajutat de America în timpul conflictului afghano-sovietic în anii 1980, şi a luptat cu America în timpul conflictului din Balcani, târziu în anii 1990. Informaţii multiple descoperă relaţiile de afaceri dintre Bin Laden şi familia Bush, iar el a avut contact cu CIA chiar în Iulie 2000. Osama Bin Laden este o plantă (unealtă) aşa cum Lee Harvey Oswald şi Timothy MȻ×Veigh au fost plante (unelte). El este folosit ca marionetă (ţap

ispăşitor), pentru îndepărtarea blamei de pe cei în cauză, iezuiţii papalităţii. Milt Bearden, un fost director CIA în operaţiunile din Afghanistan, şi consilier servicii secrete al lui Bin Laden, a fost intervievat de Dan Rather pe 12 Septembrie 2001. Rather dorea ca Bearden să menţioneze că Bin Laden este responsabil pentru dezastrul de la World Trade Center. Bearden a spus: „Dacă n-ar avea un Bin Laden, ar inventa unul. „Recent, Rick Wiles, vorbitor pentru American Freedom News, a intervievat pe Dr. Koryagina, consilier economic al lui Vladimir Puţin, liderul Rusiei. În interviu, ˣs-a discutat despre societăţi secrete, organizaţii criminale şi religioase care controlează lumea. Ea a menţionat că există un guvern în umbră, căutând să doboare Statele Unite şi să creeze un guvern mondial. Ea a avertizat în Moscova, în iulie 2001, ca America va fi atacată. Ea a mai spus că pe când poporul American se va trezi să vadă ce i se întâmpla, şi cine a făcut-o, se vor afla într-o stare de şoc. „Oricine ştie despre crime organizate şi Mafia. De asemenea, oamenii ştiu de multă vreme despre societăţi secrete şi aşa mai departe. În timpul cercetărilor mele, am început să realizez că acele structuri pot fi puse la un loc şi să se unească. Şi am realizat că chiar acum, avem de-a face cu un monstru criminal, un hibrid de crimă organizată, Mafia şi societăţi secrete unite". (aired December 6,2001) Vom asculta noi la cuvintele acestui economist rus? Societăţile secrete aduc toate aceste agenţii laolaltă, pentru realizarea unui guvern mondial. Când Americanii vor ajunge să cunoască aceste lucruri, vor fi şocaţi. Dr. Koryagina a spus tot, cu excepţia numirii societăţii secrete care comanda, şi care a produs distrugerea de la World Trade Center. Iezuiţii Romei.

CAPITOLUL 12. TERORISM RELIGIOS ÎN AMERICA

Unde îşi are originea agenda iezuiţilor cu privire la America şi întreaga lume? Pentru mai mult de 200 de ani, ţinta a fost distrugerea completă a Constituţiei Statelor Unite. Aceasta ar însemna abolirea libertăţilor preţioase garantate de acest document. Dreptul la exprimare, dreptul presei, dreptul religiei, sau dreptul la închinare conform conştiinţei proprii, dreptul de a purta arme, dreptul la viaţa particulară, toate vor fi eliminate. Pentru ultimii câţiva ani, am fost

martori acestui război împotriva Constituţiei şi a libertăţii. În arenă religioasă, planul iezuiţilor este să elimine orice urmă de protestantism şi alte religii, şi să restaureze dominaţie papală mondială. În cele ce urmează, vom vedea dacă iezuiţii vor avea succes în îndeplinirea acestui plan sinistru. Singura sursă demnă de încredere spre care merita să ne îndreptăm atenţia pentru a ne informa cu privire la evenimente viitoare, este profeţia biblică. Biblia a prevestit evenimente care urmau să succeadă de-a lungul istoriei, lucruri care ˣs-au întâmplat cu exactitate. Cu aceeaşi acurateţe negresita, Biblia prevesteşte evenimente care se vor împlini în viitor şi arata rezultatele care vor avea loc în urma aplicării planului iezuit de dominare a lumii. Capitolul biblic care descoperă planurile iezuiţilor este Apocalipsa 13. Sunt două fiare menţionate în acest capitol. Prima se ridică din mare, în primul verset, iar a doua se ridică de pe pământ, versetul 11. Să luăm aminte la citirea acestor versete: Apoi am statut pe nisipul mării. Şi am văzut ridicându-se din mare o fiară… — Apocalipsa 13: 1. Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară… — Apocalipsa 13: 11. Pentru înţelegerea acestor versete, trebuie să stabilim ce simbolizează o fiară în profeţia biblică, şi ceea ce reprezintă marea şi pământul. Haideţi să vedem cum Biblia se interpretează pe ea însăşi. Cartea lui Daniel arata ca o fiară reprezintă o împărăţie, sau în termenii moderni, o naţiune, sau o ţară. Aceste patru fiare mari, sunt patru împăraţi, care se vor ridica pe pământ… El mi-a vorbit aşa: „Fiara a patra este o a patra împărăţie, care va fi pe pământ. Ea se va deosebi de toate celelalte…” – Daniel 7: 17,23. Astfel, vedem că Apocalipsa 13 vorbeşte despre două puteri care au fost stabilite pe pământ. Aceste puteri îşi au începutul în diferite părţi ale pământului. Acum, vom vedea ce reprezintă apele în profeţia Biblică. Apoi mi-a zis: „Apele pe care le-ai văzut, pe care şade curvă, sunt noroade, gloate şi limbi”. — Apocalipsa 17: 15. Vedem aici că prima putere din Apocalipsă 13 şi-a avut începutul într-o zonă populată a lumii, în mijlocul naţiunilor existente. Aceasta sugerează că această primă putere ˣs-a ridicat în zona populată a Europei. A doua putere din Apocalipsă 13: 11, se ridică din pământ, ceea ce înseamnă că ˣs-a ridicat într-o zonă nepopulată, cu

puţini locuitori. Aceasta sugerează că ridicarea unei a doua puteri a avut loc în Emisfera Vestică; unde densitatea populaţiei era foarte joasă. Aici avem ceva mai multe informaţii despre prima fiară… o fiară cu zece coarne şi şapte capete; pe coarne avea zece cununi împărăteşti, şi pe capete avea nume de hulă. Fiara pe care am văzut-o semăna cu un leopard; avea labe ca de urs; şi gura ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie şi o stăpânire mare. — Apocalipsa 13: 1,2. Aici avem, de asemenea, ceva mai multe informaţii despre a doua fiară. Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiara, care avea două coarne ca ale unui miel, şi vorbea ca un balaur. — Apocalipsa 13: 11. Să aruncăm o privire la însemnătatea cuvintelor hula, balaur, şi miel din aceste versete. Prima putere huleşte şi a primit putere, autoritate de la balaur. Marcu explica unul din înţelesurile hulei. Când le-a văzut Iisus credinţa, a spus slăbănogului: „Fiule, păcatele îţi sunt iertate!” Unii din cărturari, care erau de faţă, se gândeau în inimile lor: „Cum vorbeşte omul acesta astfel? Huleşte! Cine poate să ierte păcatele decât numai Dumnezeu?” – Marcu 2: 5 – 7. Ca fiu al lui Dumnezeu, Hristos avea putere să ierte păcate şi încă are puterea de a ierta păcate astăzi. Dacă un om simplu pretinde a avea putere să ierte păcate, atunci, aceea este hulă. Iudeii, care refuzau să-l accepte pe Iisus ca fiu al lui Dumnezeu, au declarat că hulise, pentru că, după părerea lor, Iisus era un simplu om. Această primă putere din Apocalipsă 13 huleşte pentru că pretinde a avea puterea să ierte pe oameni de păcatele lor. Care este alt înţeles a hulei? Iudeii I-au răspuns: „Nu pentru o lucrare bună aruncăm noi cu pietre în tine, ci pentru o hulă, şi pentru că tu, care eşti om, te faci Dumnezeu”. — Ioan 10: 33. Hristos era Dumnezeu în carne omenească, dar iudeii un recunoşteau aceasta. Deci, când Hristos pretindea a fi una cu Tatăl, Iudeii au declarat că hulise. Astfel, când un om pretinde a fi Dumnezeu pe pământ, aceasta este hula, iar prima putere din Apocalipsă 13, pretinde a fi Dumnezeu. Vă puteţi gândi la o putere care, ridicându-se pe teritoriul Europei pretinde a ierta păcate şi pretinde a fi Dumnezeu? Cutia confesională a Bisericii Catolice este cunoscută în toată lumea ca locul în care păcătosul intra să capete iertare de la un preot. Cele mai

teribile crime au rezultat din expunerea gândurilor interioare faţă de o fiinţă umană. Biblia spune, „Este un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni: Omul Iisus Hristos". (1 Timotei 2: 5). Un preot catolic nu are mai multă capacitate de a ierta păcatele, decât oricare dintre oameni! Acum, să luăm aminte la câteva afirmaţii pe care le-a făcut papalitatea despre papa, fiind Dumnezeu pe pământ: Papa are o astfel de demnitate şi este demn de exaltare, pentru că nu este un simplu om, dar ca şi cum ar fi Dumnezeu, şi vicarul lui Dumnezeu. Papa are o astfel de supremă demnitate, că, drept vorbind, el nu a fost aşezat în orice rang de demnitate, ci a fost aşezat în culmea tuturor rangurilor de demnitate… El este, de asemenea, monarhul divin, împăratul suprem şi regele regilor. Întrucât Papa este încoronat cu o triplă coroana, ca Rege al Cerului al Pământului şi a lumii de mai jos decât pământul. — Lucius Ferraris, Prompta Bibliotheca, volumul 6, pag. 438,442. Pentru că tu eşti păstorul, tu eşti medicul, tu eşti stăpânul; în final, tu eşti un alt Dumnezeu pe pământ. — Christopher Marcellus Oration în the Fifth Lateran Council, 4th session. J.D. Mansi, Sacrorum Conciliorum… Collection, volume 32, col. 761, tradus. Papa este judecătorul suprem al legii ţării… El este vicarul lui Hristos, care este nu numai Preot pentru veci, ci şi Rege al regilor şi Domn al domnilor. — La Civilta Catolică, March 18,1871, citat în Leonard Woolsey Bacon, An Inside View of the Vatican Council, American Tract Society, pag. 229.

Haideţi să ne gândim la câteva dintre numele aplicate lui Hristos în Scripturi, şi să vedem dacă ar putea să se aplice papei: Dumnezeu Atotputernic, Creator, Mântuitor, Hristos, Domn, Preasfânt, Rege al regilor şi Reverend. Ce ar putea fi mai hulitor decât ca un om să-şi atribuie vreunul din aceste titluri? „Ea şi-a deschis gura, şi a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu…" (Apocalipsa 13: 6). Citatele de mai sus sunt hule în adevăratul sens. Puterea Romano-catolică este prima fiară din Apocalipsă 13. Apocalipsa 13: 2 ne spune că balaurul i-a dat puterea şi scaunul lui de domnie, şi o stăpânire mare. Cine este balaurul care dă papalităţii putere şi autoritate? Biblia ne spune că balaurul este Diavolul (contrar superstiţiei, diavolul este o fiinţă puternică şi inteligenta dar decăzută, caracter imoral): Şi balaurul cel

mare, şarpele cel vechi, Diavolul şi Satana, care înşală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ şi împreună cu el au fost aruncaţi şi îngerii lui. — Apocalipsa 12: 9. Diavolul însuşi a dat papalităţii puterea lui, tronul lui, şi stăpânire mare. Diavolul conduce papalitatea. Diavolul conduce papalitatea în distrugerea libertăţii pe pământ (vezi juramanul iezuit şi caracterul lor, sunt asemănători tatălur lor, diavolul). Satana este acela care caută omagiu din partea mulţimilor prin a-i face să se plece la picioarele pontifului Romei. Felul brutal de guvernământ pe care papalitatea l-a condus în timpul Evului întunecat, este felul de guvernământ pe care Satana şi papalitatea îl promovează astăzi. Un guvern satanic are următoarele caracteristici: Este controlat numai de câţiva; este dictatorial. Nu oferă libertate poporului. Uneşte biserica şi statul laolaltă. Persecuta pe cei care nu se supun. Faptul că papalitatea este prima putere din Apocalipsă 13, este dincolo de orice îndoiala. Totuşi, cine este a doua putere din Apocalipsă 13? Ştim că ˣs-a ridicat în Emisfera Vestică avea două coarne ca de miel şi vorbea ca un balaur (versetul 11). Acest verset indica că guvernul a luat fiinţă având caracteristicile unui miel, iubitor de libertate şi drept, dar ajunge să adopte sistemul de guvernământ papal sau satanic. Biblia ne spune că Hristos este mielul. A doua zi, Ioan a văzut pe Iisus venind la el, şi a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridica păcatele lumii!” – Ioan 1: 29Si pe când privea pe Iisus umblând, a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu!” – Ioan 1: 36. Hristos este Mielul profeţiei Biblice. A doua putere din Apocalipsă 13, care se ridică în Emisfera Vestică, începe prin adoptarea unui guvern creştin, dar termină în a acţiona ca un balaur (Satana). Începe diferit de papalitate şi sfârşeşte în a fi exact ca ea. Cum un guvern creştin este opusul guvernului satanic, această a doua putere trebuie să fi avut următoarele caracteristici la început: Este un guvern al poporului, pentru popor. Garantează drepturi egale libertăţi cum ar fi libertatea de exprimare, libertatea în religie, etç. Păstrează biserica şi statul separate. Protejează poporul de tiranie politică şi, mai ales, religioasă. A doua putere din Apocalipsă 13 care are aceste caracteristici nu poate fi alta decât Statele Unite ale Americii. Ea ˣs-a ridicat în Emisfera Vestică şi a început prin adoptarea unui guvern

asemănător unui miel. După cum am văzut în această carte, iezuiţii sunt folosiţi să distrugă acest guvern ca un miel, şi să-l facă papal, diavolesc. Apocalipsa 13 a prevestit cu 2000 de ani înainte că iezuiţii vor avea succes, pentru că versetul 11 spune că America va începe cu un guvern asemănător unui miel, dar, într-o zi, va vorbi ca un balaur. Infiltrarea iezuiţilor în toate departamentele guvernului Statelor Unite face ca această ţară să devină o putere tiranică, persecutoare. America vorbeşte şi se comportă că Satana, în fiecare zi mai mult. Apocalipsa 13 descoperă ridicarea papalităţii şi a Statelor Unite. Prezintă caracteristicile guvernului american la început şi prevesteşte capturarea finală de către iezuiţi. De asemenea, ne arată puterea dictatorială a papalităţii manifestata faţă de Reformaţiunea Protestantă. Şi au început să se închine balaurului, pentru că dăduse puterea lui fiarei. Şi au început să se închine fiarei zicând: „Cine se poate asemăna cu fiara şi cine se poate lupta cu ea?” – Apocalipsa 13: 4. În timpul Evului întunecat, pământul se închina la picioarele pontifului Roman. Cu ridicarea lui Luther şi a Reformaţiunii Protestante, Biblia a fost dată oamenilor în limba lor maternă, ca singura regulă de credinţă şi practică. Biblia şi numai Biblia era strigătul Reformatorilor. După un timp, multe mii de oameni au acceptat învăţăturile găsite numai în Biblie. De asemenea, dezvăluie un timp când închinarea la papă va fi din nou solicitată prin ameninţarea cu moartea, şi că Statele Unite va fi puterea care va îndemna lumea să se închine papalităţii. Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei; şi făcea ca pământul şi locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rana de moarte fusese vindecată… I ˣs-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, şi să facă să fie omorâţi toţi cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. — Apocalipsa 13: 12,15. Cum se va închina lumea papalităţii? Ce semn descoperă autoritatea papală pe pământ? Trebuie să vedem cum definesc scripturile închinarea. Felul în care înţelegem şi reacţionam la aceasta, va hotărî destinul nostru, după cum arata versetul următor. Apoi a urmat un alt înger, al treilea, şi a zis cu glas tare: „Dacă se închina cineva fiarei şi icoanei ei, şi primeşte semnul ei pe frunte sau pe mâna, va bea şi el din vinul mâniei

lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei lui; şi va fi chinuit în foc şi pucioasa, înaintea sfinţilor îngeri şi înaintea Mielului". — Apocalipsa 14: 9,10. Aceasta este cea mai severă avertizare din partea lui Dumnezeu. Următoarele versete ne vor arăta diferenţa dintre adevărata închinare la Dumnezeu, şi închinarea falsă. Degeaba mă cinstesc ei, dând învăţături care nu sunt decât porunci omeneşti. Voi lăsaţi porunca lui Dumnezeu. Şi ţineţi datina aşezată de oameni... El le-a mai zis: „Aţi desfiinţat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să ţineţi datina voastră". — Marcu 7: 7 – 9. Evreilor li ˣs-au dat cele zece porunci în Exod 20: 2 – 17. De-a lungul secolelor, evreii au corupt poruncile cu multe tradiţii care au dat înţeles greşit autorităţii celor zece porunci. Acest lucru a fost aspru mustrat de Hristos. El a declarat că atunci când poruncile sunt înlăturate, iar tradiţia omenească îi ia locul, aceasta este numită închinare nefolositoare. Adevărata închinare ar implica onoare faţă de toate cele zece porunci. Închinarea falsă înseamnă onoare faţă de tradiţiile omeneşti. Adevărata închinare înseamnă onoare faţă de poruncile lui Dumnezeu. În Apocalipsă 13 şi 14, suntem confruntaţi cu o tradiţie papală care este înălţată deasupra uneia dintre cele zece porunci ale lui Dumnezeu, iar această tradiţie papală este semnul autorităţii papale în lume. Cunoaşteţi una dintre tradiţiile papale care vin în directă contradicţie cu una dintre poruncile lui Dumnezeu, despre care papalitatea însăşi spune că este semnul autorităţii ei pe pământ? Această tradiţie este atât de rea înaintea cerului încât, dacă cineva continua să se supună poruncii papalităţii fiind deplin conştient că aceasta este contrara poruncii explicite a lui Dumnezeu, „acesta va bea din vinul mâniei lui Dumnezeu". (Apocalipsa 14: 10). Acum, vom privi la câteva afirmaţii amintite în literatura catolică, care vor arăta care este semnul autorităţii papale pe pământ. Dovedeşte-mi numai din Biblie că sunt legat să sfinţesc Duminica. Nu exista o astfel de porunca în Biblie. Este o lege a sfintei biserici catolice. Biblia spune, „Adu-ţi aminte de ziua de odihnă ca ˣs-o sfinţeşti. „Biserica Catolică spune, Nu! Prin puterea mea divină abolesc ziua de Sabat şi vă poruncesc să sfinţiţi prima zi a săptămânii. Şi iată, întreaga lume civilizată, se pleacă în supunere

reverenţa poruncii sfintei Biserici Catolice. — Thomas Enright, CSSR, President, Redemtorist Collège (Roman Catholic), Kansas City, MO., February 18,1884. Observarea duminicii de către protestanţi este un omagiu pe care îl aduc autorităţii Bisericii Catolice. — Monsignor Louis Segur, Plain Talk About the Protestantism of Today (1868), pag. 213.

Dacă protestanţii ar urma Biblia, ei ar trebui să se închine lui Dumnezeu în Sabat, sâmbăta. Prin păzirea duminicii, ei urmează o lege a Bisericii Catolice. — Albert Smith, Chancellor of the Archdiocese of Baltimore, răspunzând pentru cardi nal într-o scrisoare pe 10 Februarie, 1920. Statul, prin votarea de legi cu privire la sfinţirea duminicii, recunoaşte autoritatea bisericii Catolice, şi îndeplineşte, cu credincioşie, sfaturile ei. Duminică, ca o zi din săptămâna pusă de-o parte pentru închinare obligatorie la Dumnezeu, să fie sfinţită suspendând activităţile lucrative şi tranzacţiile de afaceri, şi prin exercitarea devoţiunii, este, pur şi simplu, o creaţie a Bisericii Catolice. — The American Catholic Quarterly Review, Ianuarie, 1883, pag. 152,139. Protestanţii accepta duminica mai degrabă decât Sâmbătă ca zi de închinare publică după ce Biserica Catolică a făcut schimbarea… dar mintea protestantă pare că nu realizează aceasta… prin observarea duminicii, ei acceptă autoritatea purtătorului de cuvânt a bisericii, Papa. — Our Sunday Visitor, 5 Februarie, 1950. Este bine să amintim prezbiterienilor, Baptiştilor, Metodiştilor şi tuturor creştinilor, ca Biblia nu-i susţine nicăieri în păzirea duminicii. Duminică este o instituţie a bisericii romano-catolice, iar aceia care păzesc această zi, păzesc o poruncă a Bisericii Catolice. — Priest Brady, într-o adresare, raportată în Elizabeth, N.J. News, 18 Martie, 1903. Semnul autorităţii Bisericii Catolice în lume este păzirea duminicii. Aceasta este o tradiţie negăsită în Biblie. Îşi are originea în Roma, şi când onoram tradiţia duminicii, dăm omagiu papalităţii. Păzirea duminicii merge în contradicţie directă cu învăţăturile clare ale poruncii a patra, care declară: Adu-ţi aminte de ziua de odihnă ca ×s-o sfinţeşti. Să lucrezi şase zile, şi să-ţi faci lucrul tău. Dar ziua a şaptea este ziua de odihnă închinata Domnului Dumnezeului tău. Să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta,

nici străinul care este în casa ta. Căci în şase zile a făcut Domnul cerurile, pământul şi marea şi tot ce este în ele, iar în ziua a şaptea ×s-a odihnit. De aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă şi a sfinţit-o. — Exod 20: 8 – 11. (sectoarele strict necesare pot funcţiona şi în Sabat. Dumnezeu este şi unul al logicii şi lucrului inteligent făcut) Papalitatea ne spune exact care este semnul ei. Bineînţeles că Biserica Catolică pretinde că schimbarea din sâmbăta în duminica a fost lucrarea ei. Şi aceasta este semnul puterii şi autorităţii sale eclesiastice în probleme de religie. — C.F. Thomas, Chancellor of Cardinal Gibbons. Duminică este semnul autorităţii noastre… Biserica este deasupra Bibliei, iar schimbarea aceasta din sâmbăta în duminica sta ca dovadă al acestui fapt. — Catholic Record, 1 Septembrie, 1923 (Ontario). Prin cuvintele proprii, ei ne spun că păzirea duminicii este semnul Fiarei. Amintiţi-vă că Satana, diavolul, a dat Bisericii Catolice puterea lui şi stăpânire mare în lume. Întrucât papalitatea face lucrarea diavolului, Satana este acela care vrea ca lumea să calce porunca lui Dumnezeu cu privire la Sabat şi să se închine papalităţii, duminica. Apocalipsa 13 şi istoria curentă ne spun că undeva în viitor, iezuiţii vor organiza un nou atac terorist, sau vor crea altă criză, cu scopul de a-şi implanta planul – o Lege Duminicala Naţională. Au folosit dezastrele din Waco, Oklahoma şi World Trade Center, pentru a elimina libertăţi constituţionale preţioase în America. Aceste trei evenimente au fost bine plănuite, în vederea determinării americanilor să renunţe la libertatea lor plătită cu sânge. Acest proces nu va înceta până ce Legi Duminicale vor fi votate în această ţară, şi după aceea, în întreaga lume. Această lege va produce o persecuţie sângeroasa, ca în timpul Evului întunecat. Foarte curând, lumea va fi ×împărţită în două mari categorii. Pe de-o parte, marea majoritate a oamenilor, aliniaţi cu iezuiţii şi Vaticanul în revoltă directă împotriva lui Dumnezeu, iar pe de altă parte, un grup mic format din aceia care iubesc pe Dumnezeu şi păzesc poruncile Sale. Marea linie de despărţire între cele două categorii va fi legea celor zece porunci, în special porunca a patra, Sabatul. De ce parte te vei afla tu? Vei îmbrăţişa scopul final al papalităţii, păzirea duminicii, sau vei îmbrăţişa marele semn al puterii creatoare şi răscumpărătoare a lui

Dumnezeu – Sabatul zilei a şaptea? Păzirea duminicii, omagiu adus papalităţii, va conduce America şi apoi lumea la ruină, în timp ce păzirea Sabatului, care reprezintă supunere totală faţă de voinţa lui Dumnezeu, va conduce la o viaţă cu totul diferită de ceea ce trăim noi acum… viaţa veşnică, într-o lume nouă reintegrată în circuitul universal al marii creaţii dumnezeieşti, este o realitate demonstrată de cuvântul profetic care nu poate fi greşit…

…Dacă se închina cineva fiarei şi icoane ei, şi primeşte semnul ei pe frunte sau pe mâna, va bea şi el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui, şi va fi chinuit în foc şi în pucioasa înaintea sfinţilor îngeri şi înaintea Mielului. — Apocalipsa 14:9 – 1 0

04: 29

Istoria Secretă a Iezuiţilor!

ISTORIA SECRETĂ A IEZUIŢILOR

de Edmond Paris

CUPRINS

PARTEA I Fondarea Ordinului Iezuit
1. Ignaţiu de Loyola.
2. Exerciţii spirituale
3. Fondarea companiei
4. Spiritul Ordinului
5. Privilegiile companiei
PARTEA II
Iezuiţii în Europa în sec. XVI ?i XVII
1. Italia, Portugalia, Spania
2. Germania
3. Elveţia
4. Polonia şi Rusia
5. Suedia şi Anglia
6. Franţa
PARTEA III Misiuni în străinătate
1. India, Japonia, China
2. America; Statul Iezuit al Paraguayului

PARTEA IV
Iezuiţii în societatea europeană
1. Învăţătura iezuiţilor
2. Morala iezuiţilor
3. Eclipsa companiei
4. Renaşterea Societăţii lui Iisus (iezuiţii) în sec. XIX
5. Al doilea Imp×eriu (francez) şi Legea Falloux – Războiul din 1870
6. Iezuiţii la Roma – „Syllabus" (Programa)
7. Iezuiţii în Franţa între 1870 şi 1885
8. Iezuiţii şi Generalul Boulanger. Iezuiţii şi afacerea Dreyfus.
9. Anii dinaintea Primului Război mondial 1900 – 1914
PARTEA V
Ciclul infernal
1. Primul Război mondial
2. Pregătiri pentru cel de al doilea război mondial
3. Agresiunea germană şi iezuiţii. Austria şi Polonia
Cehoslovacia şi Iugoslavia
4. Mişcarea iezuită în Franţa înainte şi în timpul războiului 1939 – 45
5. Gestapo-ul şi iezuiţii
6. Lagărele morţii şi cruciadele antisemite
7. Iezuiţii şi Collegium Russicum
8. Papa Ioan al XXIII-lea ridica masca
Concluzie
INTRODUCEREA EDITORULUI

Nu exista persoana mai autorizată să facă introducerea la cartea lui Edmond Paris, „Istoria secretă a iezuiţilor", decât dr. Alberto Rivera, un fost preot iezuit sub jurământ, care a fost educat la Vatican şi cunoaşte bine istoria iezuiţilor. Informaţiile din această carte sunt reale şi pe deplin documentate şi ar trebui citite de orice credincios biblic. Biblia spune:

„Poporul piere din lipsă de cunoştinţă" – Osea 4: 6.

INTRODUCEREA DR. RIVERA

Cei mai periculoşi oameni sunt cei ce apar ca foarte religioşi, în special atunci când sunt organizaţi şi au o autoritate. Ei se bucura de un respect adânc din partea celor ignoranţi, care nu văd dorinţa lor necurata de putere. Aceşti oameni religioşi, care pretind că L iubesc pe Dumnezeu, vor recurge la crimă, vor incita la revoluţii şi războaie dacă este în spri unul cauzei lor. Sunt şireţi, inteligenţi, politicieni religioşi şlefuiţi care trăiesc în lumea secretelor, a intrigii şi a falsei sfinţenii. Acest model, arătat în „Istoria secretă a iezuiţilor", poate fi văzut, din punct de vedere spiritual, în cărturarii, fariseii şi saducheii din timpul lui Iisus Hristos. Acelaşi duh rău i-a făcut pe imperatorii romani să dea cele zece decrete ucigătoare prin care a fost persecutată biserica primară. „Părinţii bisericii" au luat seama mai mult la străvechiul sistem babilonian, la teologia ebraică şi la filosofia grecească. Ei cu toţii au pervertit cele mai multe din învăţăturile lui Hristos şi ale apostolilor şi au pavat drumul pe care maşina romano-catolică a venit la existenţă. În modul cel mai pios, ei au atacat, au pervertit, au adăugat şi au scos din Biblie. Acest duh religios anticreştin care a lucrat prin ei se poate vedea acum din nou când Ignaţiu de Loyola a creat Ordinul iezuiţilor, cu scopul secret de a îndeplini două deziderate majore ale instituţiei romano-catolice: 1. Puterea politică universală şi 2. O biserică universală, ca împlinire a prorociei din Apocalipsă cap. 6,13,17 şi 18. La vremea apariţiei pe scenă a lui Ignaţiu de Loyola, reforma protestanta cauzase pagube serioase sistemului romano-catolic. Ignaţiu de Loyola a ajuns la concluzia că singura cale prin care „biserică" sa putea supravieţui, era întărirea canoanelor şi doctrinelor puterii tem porare a papei şi instituţiei romano-catolice; nu numai prin distrugerea vieţii fizice a oamenilor, cum făcuseră preoţii dominicani prin Inchiziţie, ci prin infiltrarea şi penetrarea fiecărui sector al vieţii omului. Protestantismul trebuia cucerit şi folosit în beneficiul papei. Aceasta a fost, printre altele, propunerea lui Ignaţiu de Loyola făcută Papei Paul al III-lea. Imediat iezuiţii au trecut la treaba infiltrându-se în secret în TOATE grupările protestante, inclusiv în familiile lor, la locurile lor de muncă, spitale, şcoli, licee, universităţi, etc. Astăzi, iezuiţii aproape că şi-au îndeplinit misiunea. Biblia aşază puterea unei

biserici locale în mâna unui om al lui Dumnezeu, un pastor adevărat. Dar iezuiţii vicleni au reuşit de-a lungul anilor să îndepărteze această putere înspre mâinile conducătorilor deno minaţiunilor, iar acum au împins toate denominaţiunile protestante în braţele Vaticanului. Aceasta este exact ceea ce şi-a propus Ignaţiu de Loyola: o biserică universală şi sfârşitul protestantismului. Citind „Istoria secretă a iezuiţilor", veţi observa o paralelă între domeniul religios şi cel politic. Autorul, Edmond Paris, pune în evidenţă penetrarea şi infiltrarea iezuiţilor în guvernele şi naţiunile lumii pentru a manipula cursul istoriei prin ridicarea dictatorilor şi slăbirea democraţiei, cum ar fi ×în Statele Unite, pavând astfel drumul pentru anarhia socială, politica, morala, militară, educaţională şi religioasă.

DESPRE EDMOND PARIŞ

Într-un sens profetic, Edmond Paris a devenit un martir al lui Iisus. Descoperind această conspiraţie, el şi-a expus viaţa pentru că aceste adevăruri să fie cunoscute. Edmond Paris nu m-a cunoscut, dar eu îl ştiam fără să-l fi ×întâlnit personal atunci când, fiind preot iezuit sub jurământ, am fost avertizat asupra numelor de instituţii şi persoane care erau periculoase pentru instituţia romano-catolică. Numele lui a fost amintit. Alte lucrări ale lui Edmond Paris sunt:

„Vaticanul contra Franţei", „Genocid în statul satelit (al Germaniei naziste) Croaţia", „Vaticanul contra Europei". Lucrările lui Edmond Paris asupra romano-catolicismului i-au determinat pe iezuiţi 1. Să-l distrugă, 2. Să-i distrugă reputaţia, inclusiv familia şi 3. Să-i distrugă lucrările. Chiar şi acum aceste lucrări deosebite ale lui Edmond Paris sunt falsificate, dar noi ne rugăm ca Dumnezeu să păstreze integritatea lor, pentru că ele sunt necesare la salvarea romano-catolicilor.

Dr. Alberto Rivera

„Dragostea de adevăr este unica noastră salvare".

Jean Guehenno – Academia Franţei

„De aceea, lăsaţi-vă de minciună: fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul".

Efeseni 4: 25

CUVÂNT ÎNAINTE

Un scriitor din secolul trecut, Adolphe Michel, îşi aminteşte că Voltaire a estimat numărul de lucrări publicate despre iezuiţi, la aproape şase mii. „La ce număr am ajuns un secol mai târziu?", se întreabă Adolphe Michel, concluzionând imediat:

„N-are importanţă. Atât timp cât vor exista iezuiţi, vor fi scrise cărţi împotriva lor. Nu este nimic nou care să fie scris despre ei, dar apar noi generaţii de cititori în fie care zi... Vor cerceta aceşti cititori vechile cărţi?" Motivul care a fost menţionat ulterior ar fi suficient ca să justifice reluarea acestui subiect. De fapt, majoritatea cărţilor care refac îstoria iezuiţilor nu mai pot fi găsite... Numai în bibliotecile publice mai pot fi consultate, ceea ce le face inabordabile pentru mulţi oameni. Pe de altă parte, aşa cum apar noi generaţii de cititori, apar şi noi generaţii de iezuiţi. Fiii lui Loyola sunt astăzi – şi putem spune mai mult ca niciodată – aripa conducătoare a bisericii romane. La fel de bine, sau chiar mai bine camuflaţi, ei rămân cei mai „ultramontanişti", discreţi dar eficienţi agenţi ai Sfântului Scaun în toată lumea, campioni ai politicii lui, arma secretă a papalităţii. Acest sistem ocult a început acum patru secole ca „lucrând spre slava lui Dumnezeu", dar de fapt pentru slavă papilor. În ciuda unei tendinţe spre „laicizare", în ciuda unui progres spre raţionalism care reduce puţin domeniul „dogmelor", biserica romană nu poate renunţa la ţelul ei de la început: să adune sub crucea ei toate, toate naţiunile de pe glob. Această „misiune" uriaşa trebuie să continue orice ˣs-ar în tâmpla, printre „păgâni" ca şi printre „creştinii separaţi". Clerul are sarcina să mărească turma credincioşilor prin convertirea „ereticilor" şi a „păgânilor". Ei trebuie să păstreze sau să câştige, să apere sau să atace – iar în linia întâi a frontului este aceasta gardă mobila:

„Societatea lui Iisus" – iezuiţii. Concret vorbind, această societate nu este nici laică, nici angajată, în termenii Constituţiei ei, ci este un fel companie rafinată care intervine acolo şi unde este necesar, în biserică şi în afara ei, de fapt „autoritatea cea mai calificată, cea mai perseverenţa., cea mai de temut şi cea mai convinsă a papei", aşa cum scrie unul din cei mai buni istorici (A. Michel). Vom vedea cum ˣs-a

format acest corp de „ieniceri", ce servicii imense a făcut el papalităţii. Vom vedea cât zel ˣs-a depus pentru a-l face în dispensabil instituţiei pe care o servea, exercitând o asemenea influenţa asupra ei, încât Generalul ei a fost numit pe bună dreptate „eminenta cenuşie", astfel că a devenit tot mai dificil să se distingă, în guvernarea bisericii, între autoritatea papei şi cea a puternicului sau ajutor. Unul din factorii care au jucat un rol important în viaţa internă tionala a acestui secol plin de confuzie şi revoluţii – un factor decisiv şi unanim recunoscut – a fost ambiţia bisericii romane. Dorinţa ei de se cole de a se extinde spre Est, a făcut din ea un aliat al pangermanismului şi un complice la încercarea acestuia de a obţine supremaţia în 1914 şi 1939, aducând moartea şi distrugerea peste populaţia Europei. Publicul este în totală necunoştinţă de copleşitoarea responsabili ţâţe pe care o poartă Vaticanul şi iezuiţii şi în declanşarea celor două războaie: o situaţie care poate fi explicată parţial prin imensele re surse financiare care sunt la dispoziţia Vaticanului şi ale iezuiţilor, ceea ce le dă putere în aşa de multe domenii, în special de la ultimu1 război. Studiul pe care-l facem este bazat pe documente de arhivă autentice, publicaţii (interviuri) ale unor personalităţi politice cunoscute, diplomaţi, ambasadori şi scriitori eminenţi, cei mai mulţi fiind catolici cu document de atestare. Aceste mărturii şi documente constituie o acuzaţie zdrobitoare şi, până acum, niciun apologet nu a încercat să le atace. Pe 1 mai 1938, ziarul „Mercure de France" ne aminteşte de ceea ce ne fusese spus patru ani mai devreme:

„Mercure de France" din 15 ianuarie 1938 a spus – şi nimeni nu l-a contrazis – ca Pius al XII-lea a fost cel care l-a „creat" pe Hitler. El a venit la putere nu prin mijloace le gale, ci pentru ca papă a influenţat Zentrum (partid catolic german)… „Crede oare Vaticanul că a făcut o eroare deschizând drumul spre putere pentru Hitler? Se pare că nu… „Nu a fost aşa nici când ˣs-a scris această, nici după Anschluss (alipirea Austriei la al treilea Reich), nici mai târziu, când agresiunile naziste ˣs-au înmulţit, nici în timpul celui de al doilea război mondial. De fapt, pe 24 iulie 1959, Ioan al XXIII-lea, succesorul lui Pius al XII-lea, i-a oferit lui Franz von Papen, prietenul său personal, titlul onorific de

trezorier secret. Acest om fusese spion în SUA în timpul primului război mondial şi unul din cei responsabili pentru dictatura lui Hitler şi pentru Anschluss. Trebuie să fii orb din naştere să nu vezi aceste fapte. Dl. Joseph Rovan, scriitor catolic, comentează astfel acordul diplomatic dintre Vatican şi Reich-ul nazist pe data de 8 iulie 1933:

„Concordatul a adus guvernului naţional-socialist – considerat peste tot ca fiind format din uzurpatori şi briganzi – pecetea unei înţelegeri cu cea mai veche putere internaţională (Vaticanul). Într-un fel, este echivalent cât un certificat internaţional de onorabilitate" („Catolicismul politic în Germania", Paris 1956, pag. 231). Astfel papa, nefiind satisfăcut cu ajutorul personal acordat lui Hitler, a girat în felul acesta suportul moral acordat Reich-ului nazist de către Vatican! În timp ce teroarea începea să domine, fiind tacit acceptată şi aprobată, aşa-numitele „cămăşi brune", aruncau deja în lagărele de concentrare 40…000 de oameni. Pogromurile se înmulţeau, cu accent pe acest marş nazist:

„Când sângele evreu va curge sub cuţit, ne vom simţi iarăşi bine" (Horst-Wessel-Lied). În anii următori Papa Pius al XII-lea a văzut lucruri şi mai rele, fără să spună ceva. Nu este de mirare că şefii catolici germani ˣs-au luat la întrecere unul cu celălalt în servilism faţă de regimul nazist, încurajaţi fiind de „Capul" roman. Ar trebui citite cuvintele desantate şi acrobaţiile verbale ale teologilor oportunişti, cum a fost Michael Schmaus. Mai târziu el a fost numit „prinţ al bisericii" de către Pius al XII-lea şi descris ca „marele teolog din München" de către ziarul „La Croix" (Crucea) în 2 septembrie 1954. Despre cartea „Katholisch-Konservatives Erbgut" cineva scrie:

„Aceasta antologie pune cap la cap texte ale principalilor teologi catolici din Germania, de la Gorres la Vogelsang şi ne face să credem că naţional-socialismul ˣs-a născut, pur şi simplu, din idei catolice" (Günther Buxbaum, „Mercure de France" – 15 ianuarie 1939). Episcopii, prin Concordat, făcuseră un jurământ de supunere faţă de Hitler şi excelau în devoţiune:

„Sub regimul nazist, am primit un ajutor permanent din partea episcopilor, în toată corespondenţa şi declaraţiile demnitarilor

ecleziastici" (Joseph Rovan, op. Cât., pag. 214). În ciuda deosebirii evidente dintre universalismul catolic şi rasismul hitlerist, aceste două doctrine au fost „împăcate armonios" – după cum spune Franz von Papen; motivul acestui scandalos acord a fost: Na zismul este o reacţie creştină împotriva spiritului anului 1789. Să ne întoarcem la Michael Schmaus, profesor la Facultatea de Teologie din München, care a scris:

„Imp×eriul şi biserica" sunt o serie de scrieri care ar trebui să ajute la edificarea celui de al treilea Reich, căci el uneşte statul naţional-socialist cu creştinismul catolic... „În întregime germane şi în întregime catolice, aceste scrieri explorează şi favorizează legăturile şi întâlnirile dintre biserică catolică şi naţional-socialism; ele deschid drumul pentru o cooperare rodnică, aşa cum este subliniat în Concordat... „Mişcarea naţional-socialista este protes tul cel mai mare şi mai viguros împotriva spiritului secolelor al XIX-lea şi al XX-lea... Ideea unei naţiuni şi a unui sânge este punctul central al învăţăturii ei şi toţi catolicii care se supun ordinelor episcopilor germani vor trebui să admită că aşa este... Legile naţional-socialiste şi cele ale bisericii catolice au acelaşi scop..." (Begegnungen zwischen Katolischen Christentum und nazional-sozialistischer Weltanschauung Aschendorff, Münster, 1933). Acest document dovedeşte rolul principal jucat de biserica catolică în ascensiunea la putere a lui Hitler; de fapt, a fost un aranjament stabilit dinainte. El ilustrează pe deplin felul de înţelegeri monstruoase dintre nazism şi catolicism. Ura faţă de liberalism, care este cheia pentru toate lucrurile, iese în evidenţă foarte clar. În cartea sa, „Catolicii din Germania", dl. Robert dzHarcourt de la Academia franceză, scrie:

„Punctul cel mai vulnerabil din toate declaraţiile episcopale ce au urmat alegerilor din 5 martie 1933, se găseşte în primul document oficial al bisericii, care conţine semnăturile tuturor episcopilor germani. Noi ne referim la scrisoarea pastorală din 3 iunie 1933, în care întreg episcopatul german este implicat. „Ce formă a avut acest document?" Cum a început? Pe o notă de op timism şi cu această declaraţie voioasă:

„Conducătorii acestui nou guvern spre marea noastră bucurie,

ne-au dat asigurarea că se vor aşeza pe ei înşişi şi munca lor pe tărâm creştin, o declaraţie de o atât de adânca sinceritate merita recunoştinţa tuturor catolicilor" (Paris, Plon, 1938, pag. 108). Pe la izbucnirea primului război mondial mai mulţi papi au venit şi au plecat, dar atitudinea lor faţă de cele două tabere ce se confruntau în Europa., a rămas invariabil aceeaşi. Mulţi scriitori catolici şi-au exprimat surprinderea şi amărăciunea când au scris despre indiferenta inumană arătată de Pius al XII-lea faţă de groaznicele atrocităţi comise de cei aflaţi în graţiile sale. Printre multe mărturii, vom cita una din cele mai moderate în limbaj, cea a lui Jean l3Hospital, corespondent la „Monde":

„Memoria lui Pius al XII-lea este înconjurata de îndoiala şi întâi de toate este acea întrebare arzătoare pusă de observatori din toate ţările, şi chiar dintre zidurile Vaticanului: a ştiut el despre atrocităţile comise în timpul războiului, declanşate şi conduse de Hitler? Având tot timpul la dispoziţie, şi de peste tot rapoarte regulate de la episcopi, a putut el să ignore ceea ce făceau capii militari germani: tragedia lagărelor de concentrare, deportarea civililor, masacrarea cu sânge rece a celor ce le stăteau în cale, groaza camerelor de gazare unde au fost gazaţi milioane de evrei? Şi dacă ştia despre ele, de ce, ca om de încredere şi purtător de cuvânt al Evangheliei, nu a ieşit îmbrăcat în alb, cu braţele întinse în formă de cruce, să denunţe o crimă fără precedent, să strige NU! „Sufletele pioase vor căuta în zadar enciclice, discursuri şi adrese ale ultimului papa; nu exista nicio urmă de condamnare a acestei «religii a sângelui» instituite de Hitler, acest antihrist... ei nu vor găsi condamnarea rasismului, care este evident contrar dogmei catolice" („Roma în confidente", Grasset, Paris, 1962, pag. 91). În cartea sa, „Tăcerea papei Pius al XII-lea", autorul Carlo Falcon scrie:

„Existenţa unor asemenea monstruozităţi (exterminare în masă a minorităţilor etnice, deportări de civili şi prizonieri) depăşesc orice standard de bine şi rău. Ele desfid demnitatea individului şi a societăţii într-o aşa măsură încât suntem siliţi să-i denunţăm pe aceia care au putut influenţa opinia publică, fie ei oameni de rând sau şefi de state. „A păstra tăcerea în faţa unor asemenea încălcări ale drepturilor, ar

însemna de-a dreptul colaborare. Ar stimula răutatea criminalilor, mărind cruzimea şi vanitatea lor. Dar, dacă fiecare om are datoria morală de a reacţiona faţă de asemenea crime, atunci societăţile creştine şi capii lor, şi în special capul bisericii catolice, ar trebui ˟s-o facă îndoit". „Pius al XII-lea nu a exprimat niciodată o condamnare făţişă şi explicită a războiului de agresiune, nici chiar despre crimele groaznice comise de germani sau complicii lor în timpul războiului". „Pius al XII-lea a tăcut nu pentru că nu a ştiut ce se întâmpla: el cunoştea gravitatea situaţiei încă de la început, poate chiar mai bine decât orice alt conducător de stat din lume..." (pag. 12). Şi asta nu este totul! Vaticanul a dat o mâna de ajutor la comiterea acestor crime prin „împrumutarea" unora din prelaţii săi pentru a deveni agenţi pronazişti. Aşa au fost Hinka şi Tiso. Papa şi-a trimis propriul său legat în Croaţia: pe R.P. Marcone, care împreună cu monseniorul Stepinac trebuia să ţină sub observaţie „munca" lui Ante Pavlici şi a ustaşilor săi. Oriunde ne-am uita, acelaşi spectacol edificator ni se înfăţişează. Aşa cum am mai arătat, crimă de neiertat a Vaticanului consta în rolul decisiv jucat în declanşarea celor două războaie mondiale. Ascultaţi ce spune Alfred Grosser, profesor la Institutul de studii politice al Universităţii din Paris:

„Cartea foarte concisă a lui Günter Lewy, Biserica catolică şi nazismul german, spune că toate documentele sunt în acord a arăta ca biserica catolică a cooperat cu regimul lui Hitler... În iulie 1933, când Concordatul a forţat episcopii să depună un jurământ de supunere faţă de guvernul nazist, lagărele de concentrare erau deja deschise... citatele scrise de Günter Lewy dovedesc lămurit acest lucru. Am găsit printre ele unele dovezi zdrobitoare de la personalităţi ca şi cardinalul Faulhaber şi iezuitul Gustav Gundiach" (Saul Friediander, „Pius XII şi al III-lea Reich", Paris 1964). Conducătorii de la Vatican ar fi trebuit să-şi plece capul de ruşine atunci când un membru al Parlamentului Italian a strigat:

„Mâinile papei sunt năclăite de sânge" (discursul Laurei Díaz, membru al parlamentului din Livorno, vorbit la 15 aprilie 1946), sau când studenţii de la Universitatea din Cardiff şi-au ales ca tema a unei

conferinţe:

„Ar trebui adus papă în faţa tribunalului ca şi criminal de război?" („La Croix", 2 aprilie 1946). Iată cum se exprima Ioan XXIII, referindu-se la iezuiţi:

„Perseveraţi, fiilor dragi, în activitatea care v-a adus deja merite bine cunoscute. În felul acesta, voi veţi bucura biserica şi va creşte cu neobosita ardoare. Calea celui neprihănit este ca lumina zorilor. Fie ca lumina să crească şi să ilumineze pe adolescenţii în formare... În acest fel, veţi ajuta la împlinirea dorinţelor şi intereselor noastre spirituale... Vă dăm binecuvântarea apostolică din toată inima Conducătorului general, vouă şi ajutoarelor voastre, şi tuturor membrilor Societăţii lui Iisus" („L3Observatore Romano", 20 octombrie 1961). Şi din partea papei Paul VI:

„Din vremea reaşezării ei, această familie religioasă se bucura de ajutorul lui Dumnezeu şi ˣs-a îmbogăţit rapid în propăşire... membrii Societăţii au îndeplinit sarcini foarte importante, toate spre slava lui Dumnezeu şi în beneficiul religiei catolice... biserica are nevoie de soldaţi ai lui Hristos de valoare, înarmaţi cu o credinţă cutezătoare, gata să înfrunte dificultăţile... iată de ce avem nădejdea în ajutorul pe care-l va aduce activitatea voastră... fie ca noua era să găsească Societatea pe aceeaşi cale nobilă pe care a păşit şi în trecut. — Dat la Roma, lângă Sf. Petru, pe 20 august 1964, în cel de al doilea an al pontificatului" (L3Observatore Romano", 18 septembrie 1964). Pe 29 octombrie 1965, „L3Observatore Romano" anunţă:

„Părintele Arrupa, Generalul iezuit, a celebrat Sfânta Liturghie pentru Conciliul ecumenic pe 16 octombrie 1965". Iată şi apoteoza eticii papale – anunţul beatificării simultane a lui Pius XII ?i Ioan XXIII:

„Spre întărirea noastră în lupta pentru înnoire spirituală, am decis să începem acţiunile de beatificare ale acestor doi pontificare ne sunt atât de dragi noua" – Papa Paul VI. („L3Observatore Romano", 26 noiembrie 1965).

Fie ca această carte să descopere tuturor cititorilor adevărata natură a stăpânitorului roman, ale cărui cuvinte sunt atât de dulci, pe cât le sunt de feroce acţiunile sale secrete.

PARTEA I

FORMAREA ORDINULUI IEZUIT

Capitolul 1. Ignaţiu de Loyola.

Fondatorul Societăţii lui Iisus, spaniolul basc don Inigo Lopez de Recalde, ×s-a născut în castelul din Loyola, provincia Guipuzcoa, în anul 1491. A fost unul din cele mai ciudate tipuri de călugăr-soldat pe care l-a produs vreodată lumea catolică; dintre toţi fondatorii de ordine religioase, el este acela a cărui personalitate a lăsat cea mai puternic urma (pecete) asupra gândirii şi comportamentului ucenicilor şi succesorillor săi. Acesta poate fi motivul pentru care această notă distinctiva este reală, până la asemănarea fizică. Dl. Folliet contrazice acest lucru dar multe documente dovedesc permanenta tipului „iezuit" de-a lungul veacurilor. Cea mai amuzantă mărturie se găseşte la Muzeul Guimet; pe un fundal auriu reprezentând tabloul secolului al XVI-lea, un artist japonez a pictat – cu tot umorul acestei rase de oameni – debarcarea portughezilor şi în special a fiilor lui Loyola, în insulele Japoniei. Uimirea acestui iubitor al naturii şi a culorilor vii este evidentă în felul cum reprezintă umbrele negre şi lungi, cu fetele grave, pe care a îngheţat toată are ganta stăpânitorului fanatic. Asemănarea dintre lucrarea artistului oriental din sec. XVI şi lucrările lui Daumier (pictor francez sec. XIX) este izbitoare. La fel ca mulţi alţi „sfinţi", Inigo – care mai târziu şi-a latinizat numele, devenind Ignatius – nici pe departe nu părea a fi predestinat să-şi ilumineze contemporanii. Tinereţea sa furtunoasa fost plină de greşeli şi chiar de „crime odioase". Un raport al poliţiei spune că era „perfid, brutal, răzbunător". Toţi biografii lui admit că el n-a dat niciunui prieten de pahar, în ce priveşte violenta instinctelor lui, decât lucruri vulgare. „Un soldat nesupus şi îngâmfat", a spus unul din confidenţii lui – „a dus o viaţă dezordonată în ce priveşte femeile, jocurile de noroc şi duelurile", a adăugat secretarul său, Polanco. Toate acestea ne sunt relatate de către unul din fii săi spirituali, R.P. Rouquette, care a încercat să scuze şi să explice acest temperament vulcanic, care a fost transformat mai târziu „spre o şi mai mare slavă a lui Dumnezeu". Aşa cum a fost cazul multor eroi ai bisericii romano-catolice, a fost necesară o lovitură

fizică violenţa pentru a-i schimba personalitatea. A început ca paj al trezorierului de Castilia, până la căderea în dizgraţie a acestuia. Apoi a intrat în slujba Viceregelui de Navara. A dus o viaţă de om al curţii domneşti, până când şi-a început viaţa de soldat apărând Pampeluna împotriva francezilor conduşi de Contele de Foix. Rana care i-a decis viitorul a primit-o în timpul acestui asediu. Cu un picior zdrobit de un glonţ, el a fost dus de francezii victorioşi la fratele lui, Martin García, în castelul Loyola. Acum a început martirajul unei inter venţii chirurgicale fără anestezie, prin care a trebuit să treacă de două ori, căci prima dată nu a reuşit. Piciorul a trebuit rupt din nou şi rea sezat. În ciuda acestor intervenţii, Ignaţiu a rămas şchiop. Se înţelege că el avea nevoie de o asemenea experienţă puternică care să-i producă o cădere nervoasă. „Darul lacrimilor" care i-a fost dat „din belşug" – şi în care biografii lui văd un har de sus – a fost poate rezultatul puternicei sale naturi emoţionale, care de atunci încolo l-a afectat tot mai mult. Singura lui distracţie în timpul când a stat întins în pat în durere a fost citirea „Vieţii lui Hristos" şi a „Vieţii sfinţilor", singurele cărţi care se găseau în castel. Fiind practic needucat şi încă sub efectul teribilului şoc, suferinţele crucificării lui Hristos şi martirajul sfinţilor au avut un impact de neşters asupra lui; această obsesie l-a condus pe luptătorul şchiop pe calea apostolatului. „El punea cărţile deoparte şi visa cu ochii deschişi. Un caz clar de visare în stare trează; aceasta era o continuare în anii maturităţii a jocului imaginar din copilărie… dacă lăsăm să invadeze psihicul, rezultatul va fi nevroza şi renunţarea la voinţa; în felul acesta realul ocupa locul secund" (R. P. Rouquette). La prima vedere este greu să aplici un asemenea diagnostic la fondatorul unui ordin atât de activ, sau la alţi „mari mistici" şi creatori de societăţi religioase, mai toţi având mari capacităţi organizatorice. Dar aflăm ca toţi au fost incapabili să reziste imaginaţiei lor foarte active şi, pentru ei, imposibilul a devenit posibil. Iată ce mai spune acelaşi autor despre acest subiect:

„Aş vrea să subliniez consecinţă practicării misticismului de către o persoană cu o inteligenţă sclipitoare. O minte slabă care pătrunde în misticism se afla pe un teren periculos, dar un mistic

inteligent prezintă un şi mai mare pericol, căci intelectul sau lucrează într-un fel mai larg şi mai adânc. Când misticul predomina asupra realului într-o inteligentă activă, acesta duce la fanatism; o infestare a voinţei care va suferi de o mărire unilaterală şi distorsiune". Ignaţiu de Loyola a fost un exemplu de prima clasă de „misticism activ" şi „distorsiune a voinţei". Desigur, transformarea războinicului în „general" al celui mai militant ordin al bisericii romane, a fost foarte lentă. Au fost mulţi paşi ezitanţi înainte să-şi găsească adevărata vocaţie. Nu este intenţia noastră să-l urmărim prin toate aceste stadii. Să reamintim numai punctele principale: în primăvara lui 1522 a părăsit vechiul castel, hotărât să devină un sfânt că cei ale căror fapte le citise. Pe lângă această, nu-i apăruse Fecioara însăşi într-o noapte, ţinând în braţe pe pruncul Iisus? După o spovedanie completă la mănăstirea din Montserrat, a plănuit să plece la Ierusalim. Ciuma bântuia la Barcelona şi, cum orice trafic maritim era oprit, a trebuit să stea la Manresa aproape un an. Acolo şi-a petrecut tot timpul în rugăciuni, posturi, au to flagelări, practicând tot felul de mortificări, apărând mereu în faţa „curţii de penitenta", deşi confesiunea lui la Montserrat se pare că a ţinut trei zile întregi; o asemenea confesiune completa ar fi trebuit să fie suficientă pentru un păcătos mai puţin scrupulos. Toate acestea arată foarte clar starea mintală şi nervoasă a omului. Eliberat în sfârşit de obsesia păcatului prin decizia pe care o luase – acesta fiind un truc al Satanei – el ×s-a dedicat complet viziunilor abundente şi variate care îi hărţuiau mintea febrilă. „Datorită unei viziuni – spune H. Boehmer – a început iarăşi să mănânce carne; o serie întreagă de viziuni i-au descoperit tainele dogmelor catolice şi l-au ajutat să le trăiască cu adevărat: astfel, a meditat la Trinitate sub forma unui instrument muzical cu trei corzi; taina creaţiei lumii prin „ceva" ca o ceată şi lumina care a ieşit dintr-o rază de soare; miraculoasa coborâre a lui Hristos în euharistie, ca izbucniri de lumina care intra în apă sfinţită, când preotul o ridică şi se roagă pentru ea; natura umană a lui Hristos şi sfânta Fecioară, sub forma unui trup de o albeaţă orbitoare; şi, în sfârşit, Satan, ca o formă şerpuitoare şi lucitoare, asemănătoare cu o multitudine de ochi

scânteietori şi misterioşi". Nu este acesta începutul binecunoscutei creaţii iezuite (picturi şi sculpturi) de idoli? Dl. Boehmer adăuga ca acest înţeles adânc al dogmelor i-a fost descoperit ca un har deosebit de sus, printr-o intuiţie transcendentă. „Multe taine ale credinţei şi ştiinţei i-au devenit dintr-odată clare şi mai târziu el a pretins că a învăţat în acele scurte momente mai mult decât în tot timpul studiului său; totuşi, el nu a fost niciodată în stare să explice care au fost acele taine care i-au devenit deodată clare. Era nu mai o amintire ceţoasă, un sentiment a ceva miraculos, ca şi cum în acel moment el devenise „un alt om cu o altă inteligenţă". Toate acestea pot fi rezultatul unei dezordini nervoase şi poate fi asemănata cu ceea ce se întâmpla cu fumătorii de opiu şi cei ce înghit haşiş: aceasta extindere a eu-lui, această iluzie de înălţare dincolo de ceea ce este real, o senzaţie de strălucire care lasa numai o amintire ameţitoare. Viziunile exaltante şi iluminările l-au însoţit în permanenţă în viaţă pe acest mistic. „El nu ˣs-a îndoit niciodată de realitatea acestor viziuni. El l-a gonit pe Satan cu un băţ, la fel cum ar fi făcut-o cu un câine turbat; vorbea cu Duhul Sfânt aşa cum un om vorbeşte cu altul; cerea acordul lui Dumnezeu, al Trinităţii şi al Madonei asupra tuturor proiectelor sale şi izbucnea în lacrimi de bucurie când ei îi apăreau. În asemenea situaţii, el avea o stare de beatitudine cerească; cerurile îi erau deschise, şi dumnezeirea era vizibilă. Şi perceptibilă pentru el" (H. Boehmer). Nu este acesta cazul unei persoane care halucinează? Cum pot apărea trei persoane în dumnezeire, când Dumnezeu este Unul şi nimeni, niciun proroc şi niciun apostol n-au văzut decât pe Acela care se descoperea? Aceasta dumnezeire trinitară vizibilă şi perceptibilă o vor oferi în mod constant omenirii fiii lui Loyola – nu numai din motive politice, bizuindu-se şi flatând înclinaţia adânc înrădăcinată în inima oamenilor pentru idolatrie – dar şi din convingere, fiind bine şi sincer îndoctrinaţi. Încă de la început, misticismul medieval a prevalat în Societatea lui Iisus; el este încă cel ce animă Ordinul, în ciuda aspectelor lumeşti, intelectual şi educaţionale asumate cu destulă rapiditate. Axiomă lui de bază este „Totul pentru toţi". Artele, literatură, ştiinţa şi chiar filosofia au fost mai degrabă mijloace sau

curse cu care prind sufletele, ca indulgentele pentru care au fost adesea acuzaţi. Pentru acest ordin, nu exista domeniu al slăbiciunii omeneşti asupra căruia să nu se poată acţiona, spre a incita spiritul şi voinţa spre renunţare şi întoarcere la un devotament liniştit şi copilăresc. Aşa că ei au acţionat înspre a instaura „Împărăţia lui Dumnezeu" în conformitate cu propriul lor ideal: o mare turmă sub crucea Sfântului Părinte. Ca oameni învăţaţi au avut un asemenea ideal anacronic, este foarte ciudat, deci este de netăgăduit că aşa este şi este confirmarea unui fapt trecut adesea cu vederea: preeminenta emoţiilor în viaţa spiritului. Pe lângă această, Kant a spus că fiecare filosofie este expresia temperamentului sau caracterului filosofului. În afara metodelor individuale, „temperamentul" iezuit pare mai mult sau mai puţin uniform în rândurile lor. „Un amestec de pietate (evlavie) şi diplomaţie, ascetism şi înţelepciune lumească, misticism şi calcul rece; aşa cum a fost caracterul lui Loyola, la fel este şi „marca" acestui ordin" (J. Huber, „Iezuiţii", pag. 127). Mai întâi, fiecare iezuit a ales acest ordin deosebit din cauza propriei lui înclinaţii naturale; dar el a devenit cu adevărat un „fiu" al lui Loyola după probe aspre şi un antrenament sistematic care dura nu mai puţin de 14 ani. În acest fel, paradoxul acestui ordin a continuat timp de patru sute de ani: un ordin care se străduieşte să fie „intelectual" dar, în acelaşi timp, a fost întotdeauna – în biserica romană şi în societate – campionul rânduielilor celor mai stricte.

Capitolul 2. Exerciţii spirituale.

Când a sosit vremea să părăsească Monresa, Ignaţiu nu-şi putea prevede viitorul, dar un lucru era sigur: teama privind propria lui mântuire nu mai era prima lui grijă; mai degrabă ca misionar decât ca pelerin, el pleacă spre Ţara Sfânta în martie 1523. A ajuns la Ierusalim pe 1 septembrie, după multe aventuri, de unde a trebuit să plece curând la ordinele conducătorului franciscan al provinciei, care nu dorea ca pacea firavă dintre creştini şi turci să fie periclitată de un prozelitism prematur. Misionarul dezamăgit ˣs-a întors prin Veneţia, Genova şi Barcelona în drumul său spre Universitatea din Alcala, unde şi-a început studiile teologice; acolo şi-a început „vindecarea

sufletelor" în mijlocul ascultătorilor voluntari. „În aceste adunări, cea mai comună manifestare de evlavie a sexului slab era leşinul; astfel, ne dăm seama ce greu îi era să aplice metodele sale religioase şi cum propaganda să fervent㠠a dat naştere curiozităţii şi suspiciunii inchizitorilor". În aprilie 1527, Inchiziţia l-a aruncat pe Ignaţiu în închisoare, urmând a-l judeca sub învinuirea de erezie. Ancheta a examinat incidentele ciudate din mijlocul devotaţilor lui, strania afirmaţie a acuzatului privind minunată putere a castităţii ce i-a fost dată, precum şi bizarele sale teorii privind diferenţe dintre păcatele de moarte şi cele care se pot ierta. Eliberat, dar interzicându-i-se să mai ţină întâlniri, Ignaţiu a placat la Salamanca unde curând şi-a reluat aceleaşi activităţi. Suspiciuni asemănătoare din partea inchizitorilor l-au dus din nou în închisoare. Eliberat cu condiţia curmării activităţii, a plecat la Paris pentru a-şi continua studiile la Colegiul Montaigue. Eforturile sale de a-şi îndoctrina studenţii-ucenici în conformitate cu metodele sale speciale, l-au adus din nou în necazuri cu inchizitorii. Devenind mai prudent, el a continuat să se întâlnească cu numai şase din prietenii lui de la colegiu, dintre care doi vor deveni unii din cei mai de seamă membri: Salmeron şi Lainez. Ce era în el ca să atragă atât de puternic pe tineri, la un student bătrân? Era idealul său şi puţinul farmec pe care-l purta cu el: o carte mică, de fapt un jurnal, care, în ciuda scurtimii sale, a fost una care a influenţat destinul umanităţii. Acest volum a fost tipărit de atâtea ori încât nici nu se mai cunoaşte numărul copiilor. A fost de asemenea obiectul a peste 400 de comentarii. Este manualul iezuiţilor şi în acelaşi timp rezultatul dezvoltării interioare a stăpânului lor. Se numeşte: „Exerciţii spirituale".

Dl. Boehmer a scris mai târziu:

„Ignaţiu a înţeles mai bine decât orice alt conducător care l-a precedat ca cea mai bună cale de a educa un om pentru un anumit ideal este să devii stăpânul imaginaţiei lui. Noi „îmbibăm în el forte spirituale pe care mai târziu el nu le va mai putea elimina decât cu greu, forţe care durează mai mult decât cele mai bune principii şi învăţături; aceste forţe pot ieşi la suprafaţă după ani în care nici să nu

fi fost observate, şi să devină atât de imperative încât voinţa este neputincioasă în a li se opune şi trebui să le urmeze impulsul irezistibil" (H. Boehmer). Astfel, toate „adevărurile" dogmelor catolice vor trebui, nu numai să se mediteze asupra lor, ci şi trăite şi simţite de cel ce se devo teaza acestor „Exerciţii", cu ajutorul unui „conducător". Cu alte cuvinte, el va trebui să retrăiască taină cu cea mai mare intensitate posibila. Sensibilitatea candidatului se impregnează cu aceste forţe, a ca ror persistenta în memoria şi subconştientul lui va fi pe atât de puternică şi îndelungata, pe cât de puternic a fost efortul de a le evoca şi asimila. Pe lângă văz, şi celelalte simţuri – auzul, mirosul, gustul şi pipăitul – vor avea un rol de jucat. Pe scurt, este mai degrabă o auto sugestie controlată. Răzvrătirea îngerilor, izgonirea lui Adam şi Eva din Paradis, judecata lui Dumnezeu, scenele şi tablourile patimilor, sunt, cum ar spune cineva, retrăite în faţa candidatului. Scene dulci şi fericite alternează cu cele mai sumbre, într-un ritm ales cu pricepere. Nu mai este nevoie să spunem că iadul are un rol important în acest „spectacol", cu iazul de foc în care sunt aruncaţi cei condamnaţi cu corul îngrozitor de strigăte, cu mirosul mortal de sulf şi flăcări pârjolitoare. Şi totuşi, Hristos este acolo întotdeauna ca să-l susţină pe vizionar, care nu ştie cum să-l mulţumească pentru că nu l-a aruncat deja în iad ca să plătească pentru păcatele trecute. Iată ce a scris Edgar Quinet:

„Nu numai viziunile sunt aranjate dinainte, ci de asemenea suspine, inhalaţii, răsuflări erau notate în carte. Pauzele şi intervalele de tăcere erau scrise ca o foaie de muzică. În caz că nu mă credeţi, voi cita: ‚Al treilea fel de rugăciune: prin măsurarea cuvintelor şi a perioadelor de tăcere. Acest mod deosebit de rugăciune consta în exprimarea câtorva cuvinte între fiecare respiraţie; şi puţin mai departe: ‚Asiguraţi-vă să ţineţi pauze egale între respiraţii şi să rostiţi cuvântul cu suspine, ceea ce înseamnă că omul, inspirat sau nu, devine o maşină care trebuie să suspine, să plângă, să strige sau să-şi ţină respiraţia la momentul prescris şi în ordinea pe care experienţa o arata a fi cea mai profitabilă". Este de înţeles că, după patru săptămâni devotate acestor exerciţi intense cu un conducător ca singurul tovarăş,

candidatul ar fi copt pentru fazele următoare de sfărâmare şi educare. Iată ce spune Quinet despre creatorul unei asemenea metode halucinante:

„Ştiţi ce-l deosebeşte pe el de toţi ceilalţi asceţi din trecut? Faptul că el se putea observa şi analiza pe el însuşi în mod rece şi calculat în starea de răpire, în timp ce pentru alţii chiar şi ideea de reflecţie era imposibilă. Impunând ucenicilor acţiuni care, pentru el, erau spontane, el avea nevoie de numai treizeci de zile pentru a frânge – cu aceasta metodă – voinţa şi raţiunea, în acelaşi mod în care un călăreţ îşi înfrânge calul. El avea nevoie de numai treizeci de zile pentru a subjuga un suflet. Notaţi ca iezuitismul ˣs-a extins odată cu Inchiziţia modernă: în timp ce Inchiziţia frângea trupul, exerciţiile spirituale frângeau gândurile sub maşina lui Loyola" (Michael şi Guinet „Iezuiţii", Paris 1845, pag. 185 – 187). În orice caz, cineva nu-şi putea examina viaţa să „spirituală" prea adânc, chiar şi fără a avea onoarea de a fi un iezuit; metodele lui Loyola sunt recomandate în special credincioşilor şi preoţilor, aşa cum ne amintesc unii comentatori ca R.P. Pinard, autor al „Rugăciunii minţii pentru toţi"; inspirat de Sfântul Ignaţiu, acest ajutor valoros pentru suflet ar fi mai potrivit, credem noi, şi mai explicit dacă ar fi intitulat „Înstrăinare" în loc de „Rugăciune".

Capitolul 3. Fondarea Companiei.

„Societatea lui Iisus" a fost constituită în ziua de înălţare, în anul 1534, în capela bisericii Notredame din Montmartre. Ignaţiu avea 44 de ani. După ce au luat cina (euharistia), conducătorul şi tovarăşii săi au jurat să meargă în Ţara Sfânta îndată ce-şi vor sfârşi studiile, spre a-i converti pe păgâni. Dar anul următor i-a găsit la Roma, unde papa organiza atunci o cruciadă împotriva turcilor, cu ajutorul împăratului german şi al Republicii Veneţia. Astfel, papa le-a arătat cât de imposibil era de realizat planul lor din cauza cruciadei. Aşa că Ignaţiu şi tovarăşii lui ˣs-au dedicat lucrării misionare în ţările creştine; la Veneţia, modul său de lucru a iscat din nou suspiciuni din partea inchizitorilor. Constituţia Companiei lui Iisus a fost în sfârşit concepută şi aprobată la Roma de către Papa Paul III, în anul 1540. Iezuiţii ˣs-au pus la dispoziţia papei, promiţându-i ascultare necondi tionata. Învăţătura,

mărturisirea, predicarea şi lucrarea de ajutorare erau domeniile în care acţiona noul Ordin. Dar misiunile în străinătate nu erau excluse, căci în anul 1541, Francis Xavier şi doi însoţitori au părăsit Lisabona pentru a merge să evanghelizeze Orientul îndepărtat. În anul 1546 a fost lansat aspectul politic al carierei lor, când papa i-a ales pe Lainez şi Salmeron să-l reprezinte la Conciliul de la Trent, cu titlul de „teologi pontificali". Dl. Boehmer scrie:

„Atunci (la început), Ordinul era folosit de papa doar temporar. Dar el şi-a îndeplinit funcţiunile cu o aşa promptitudine şi zel, încât deja sub papa Paul III a fost implantat puternic în tot felul de activităţi şi a câştigat încrederea Curiei pentru totdeauna" (H. Boehmer, pag. 47 – 48). Încrederea era pe deplin justificată; iezuiţii, şi Lainez în special, împreună cu prietenul lor devotat, cardinalul Morone, au devenit campionii perfizi şi neobosiţi ai autorităţii pontificale şi ai intan gibilităţii dogmelor în timpul celor trei sesiuni ale Conciliului care ˣs-a încheiat în 1562. Prin manevrele lor inteligenţe şi dialectica lor, ei au reuşit să învingă opoziţia şi toate cererile „ereticilor": căsătoria preoţilor, Cina cu cele două elemente, folosirea limbii indigene la slujbele religioase şi, în special, reforma papalităţii. Numai reforma mănăstirilor a fost reţinută pe agenda de lucru. Lainez însuşi, printr-un contraatac viguros, a susţinut infailibilitatea pontificală, care a fost decretată, trei secole mai târziu de Conciliul de la Vatican (1870). Sfântul Scaun a ieşit întărit din această criză, mulţumită acţiunilor viguroase ale iezuiţilor. Termenii aleşi de Papa Paul III pentru a descrie acest nou ordin în Bula de Autorizare, sunt pe deplin justificaţi: Regimen Ecclesiae Militantis. Spiritul luptător ˣs-a dezvoltat din ce în ce mai mult pe măsură ce timpul a trecut. Pe lângă misiunile în străinătate, activităţile fiilor lui Loyola au început să se concentreze asupra sufletelor oamenilor, în special printre cei din pătura conducătoare. Politică devine principalul lor domeniu de activitate, toate eforturile „conducătorilor" concentrându-se spre un ţel unic: supunerea întregii lumi faţă de papalitate – şi pentru a atinge acest scop, „capii" trebuiau cuceriţi mai întâi. Armele lor în atingerea scopului propus erau: să devină confeso râi celor puternici şi ai

conducătorilor şi să se ocupe de educaţia copiilor lor. În felul acesta, prezentul era asigurat iar viitorul era pregătit. Foarte curând, Sfântul Scaun şi-a dat seama de vigoarea pe care o aducea acest nou ordin. La început, numărul membrilor lui era limitat la 60, dar aceasta restricţie a fost anulată foarte prompt. În 1556, când Ignaţiu a murit, fiii lui activau în mijlocul păgânilor din India, China, Japonia, Lumea Nouă, dar şi în Europa: Franţa, Germania de Sud şi de Vest, unde ei luptau împotriva „ereziei", în Spania, Portugalia, Italia, şi chiar în Anglia, unde au ajuns prin Irlanda. Istoria lor, plină de necazuri, va fi cea a unei reţele „romane" pe care ei au încercat în permanenţă să o întindă asupra lumii, şi ale cărei fire vor fi mereu rupte şi refăcute.

Capitolul 4. Spiritul Ordinului.

„Să nu uităm – scrie iezuitul Rouquette – ca din punct de vedere istoric, ultramontanismul a fost afirmarea concretă a universalismului. Universalismul atât de necesar ar fi fost un cuvânt gol dacă nu ar fi dus la o coeziune concretă sau supunere a creştinismului: iată de ce voia Ignaţiu ca echipa sa să fie la dispoziţia papei… şi să fie o campioană a unităţii catolice, unitate care putea fi asigurată numai prin supunerea efectivă faţă de locţiitorul lui Hristos" (R. P. Rouquette) Iezuiţii voiau să impună absolutismul monarhic în biserica romană şi ei l-au menţinut în societatea civilă, privindu-i pe monarhi care prezentanţi temporari ai Sfântului Părinte, adevăratul cap al creştinătăţii; atât timp cât monarhii erau pe deplini ascultători şi docili faţă de stăpânul comun, iezuiţii le erau cei mai credincioşi susţinători. Pe de altă parte, dacă aceşti prinţi se răzvrăteau, ei găseau în iezu îţi cei mai vajnici duşmani. În Europa, în orice loc în care interesele Romei impuneau ridica rea norodului împotriva regilor lor, sau dacă aceşti stăpânitori tem porari luau decizii care stânjeneau biserica, conducerea bisericii ştia că nu găseşte pe cineva mai capabil, perfid sau îndrăzneţ când este vorba de intrigă, propagandă sau chiar revolta deschisă, decât Societatea lui Iisus (Rene Fulop Miller, „Iezuiţii şi secretul puterii lor"). Am văzut cum fondatorul acestei companii, prin spiritul exerciţiilor, era destul de înapoiat în misticismul sau simplist, în disciplina ecleziastica şi, în general, în concepţia sa despre subordonare.

Constituţia şi „Exerciţiile", lucrări de bază ale acestui sistem, nu lasa nicio îndoială asupra acestui subiect. Indiferent ce ar spune discipolul lui – în special astăzi, când ideile moderne asupra acestei teme sunt total diferite – supunerea necondiţionată era pe primul loc în legea acestui Ordin. Dl. Folliet ar putea pretinde că vede în ea doar o „şu punere religioasă", necesară oricărei adunări religioase; R.P. Rouquette scrie cu îndrăzneală:

„Departe de a fi o limitare a omului, aceasta supunere conştientă şi de bunăvoie este culmea libertăţii... o eliberare de sub robia eu-lui". Cineva trebuie doar să citească aceste texte pentru a înţelege extremismul, dacă nu caracterul monstruos al acestei înrobiri a sufletului şi spiritului impuse de iezuiţi, care îi făcea întotdeauna instrumente docile în mâinile superiorilor lor şi duşmani ai oricărei forme de libertate. „Faimoasa formulare perinde ac cadaver (ca un cadavru în mâna celui ce-l ţine) poate fi găsită în toată literatura spirituală", după cum susţine dl. Folliet, şi chiar în scrierile orientale. Iezuiţii trebuie să fie în mâinile superiorilor lor ca un toiag în mâna celui ce-l ridică, ca un bulgăre de ceară care poate fi modelat oricum, ca un mic crucifix care poate fi ridicat şi mişcat după dorinţa". Aceste formulări plăcute sunt destul de lămuritoare. Remarcile şi explicaţiile creatorului acestui ordin înlătura orice îndoiala asupra adevăratului lor înţeles. Pe lângă acestea, la iezuiţi nu numai voinţa, dar şi raţiunea şi scrupulele morale trebuiau sacrificate acestei virtuţi primordiale care este supunerea necondiţionată. Aceasta este „fortificaţia cea mai puternică a Societăţii lui Iisus", a spus Borgia. „Să fim convinşi că totul este bine şi corect când este poruncit de superior", scrie Loyola. Şi din nou:

„Chiar dacă Dumnezeu ţi-ar da un animal fără minte că stăpân, să nu eziţi să i te supui ca unui stăpân şi conducător, pentru că Dumnezeu a poruncit să fie aşa". Şi acum ceva şi mai tare: iezuitul trebuie să vadă în superiorul său nu un om care greşeşte, ci pe Hristos însuşi. Huber, profesor de teologie catolică în München, autorul uneia dintre cele mai importante lucrări despre iezuiţi, a scris:

„Iată un fapt dovedit: Constituţia Ordinului repeta de 500 de ori

ca în persoana Generalului trebuie văzut Hristos" (J. Huber, „Iezuiţii", pag. 71 – 73). Disciplina Ordinului, asimilata adesea cu cea militară, depăşeşte realitatea:

„Supunerea militară nu este echivalentă cu supunerea necondiţionată iezuita; cea din urmă este mai largă, cuprinzând omul în tregime şi nu este satisfăcută că cea dintâi cu un act exterior, ci cere sacrificarea voinţei şi punerea la o parte a judecăţii personale" (J. Huber „Iezuiţii" pag. 71 – 73). Ignaţiu însuşi a scris într-o scrisoare adresată iezuiţilor portughezi:

„Noi trebuie să vedem negrul ca alb, dacă biserica o spune aşa". Aşa arata „culmea libertăţii" şi „eliberarea din robia eu-lui", ridicată în slăvi mai înainte de R.P. Rouquette. Într-adevăr, iezuitul era eliberat de sine devenind total supus stăpânului său; orice îndoiala sau scrupul îi era imputat că păcat. H. Boehmer scria:

„În anexele la Constituţie, superiorii erau sfătuiţi să ordone subalternilor, ca Dumnezeu lui Avraam, lucruri aparent criminale, pentru a-i pune la încercare; dar ei trebuiau să drămuiască încercările după puterea fiecăruia. Nu este greu să-ţi imaginezi care ar fi rezultatul unei asemenea educaţii" (Gabriel Monod, în introducerea la cartea lui H. Boehmer, „Iezuiţii"). Suişurile şi coborâşurile din viaţa Ordinului – nu exista ţară din care să nu fi fost alungaţi – depun mărturie asupra pericolului pe care-l reprezenta şi care a fost recunoscut de toate guvernele, chiar şi catolice. Prin infiltrarea în rândul claselor conducătoare ca învăţători, a unor oameni devotaţi orbeşte cauzei lor, Compania – campioană a universalismului şi deci a ultramontanismului – a fost recunoscută în mod inevitabil ca o ameninţare la adresa autorităţii civile, activitatea Ordinului îndreptându-se din ce în ce mai mult spre politica. Pe o cale paralelă, ceea ce numim „spiritul iezuit", ˣs-a dezvoltat şi în mijlocul membrilor Ordinului. Fără îndoială, fondatorul Ordinului, inspirat în principal de necesităţile misiunilor din ţară şi din străinătate, nu a uitat să dezvolte abilitatea oamenilor săi. Iată ce a scris el în „Sententiae asceticae":

„O abilitate inteligenta împreună cu o puritate mediocră, este mai bună decât o mare sfinţenie cuplată cu o mai slabă abilitate. Un

bun păstor de suflete trebuie să ştie cum să ignore multe lucruri şi să nu pretindă că le înţelege. Odată ce el este stăpân al voinţelor, el este în stare să-şi conducă ucenicii oriunde vrea el. Oamenii sunt absorbiţi în întregime de interese trecătoare, aşa că nu trebuie să le vorbim prea apăsat despre sufletele lor: asta ar fi ca şi cum a-i arunca cârligul fără momeala". Chiar şi expresia feţii pe care trebuiau ˣs-o aibă fiii lui Loyola este arătată:

„Ei trebuie să-şi ţină capul puţin coborât, fără a-l înclina în stânga sau în dreapta; ei nu trebuie să se uite în sus, şi când vorbesc cu cineva, nu trebuie să-l privească drept în ochi, ci în aşa fel ca să-l vadă dintr-o parte, indirect" (Pierre Dominique, „Politica iezuiţilor" – Paris 1955, pag. 37). Urmaşii lui Loyola au învăţat bine această lecţie şi au aplicat-o pe scară largă pentru atingerea scopurilor lor.

Capitolul 5. Privilegiile Companiei.

După 1558, Lainez, subtilul tactician de la Conciliul de la Trent, a devenit General al Ordinului, având puterea (autoritatea) de a organiza Ordinul aşa cum era inspirat. Împreună cu Salmeron, a scris „Declaraţiile", care au fost adăugate la Constituţie ca să formeze comentariile. Acestea accentuau şi mai puternic despotismul generalului care era ales pe viaţă. Un consilier, un guvernator şi asistenţii care îşi aveau şi ei sediul la Roma, îl ajutau în administrarea Ordinu lui, care atunci era împărţit în cinci congregaţii: Germania, Franţa, Spania, Anglia şi America. Aceste congregaţii erau, la rândul lor, împărţite în provincii, care grupau diferite localuri ale Ordinului. Numai consilierii şi asistenţii erau numiţi de congregaţie. Generalul Ordinului numea toate celelalte posturi, emitea ordonanţe care nu modificau Constituţia, administra averea Companiei cum voia şi direcţiona activităţile ei, fiind răspunzător numai înaintea papei. Acestei miliţii atât de strâns legată de şeful ei şi care avea nevoie de o mare autonomie pentru a-şi concretiza acţiunile, papa i-a acordat unele privilegii ce par exorbitante în comparaţie cu cele ale altor ordine religioase. Prin Constituţia lor, iezuiţii erau exceptaţi de la regulile vie ţii monahale. De fapt, ei erau călugări trăind „în lume" şi, priviţi în exterior, nimic nu-ı distingea de preoţimea clasică. Dar,

contrar acesteia şi altor ordine religioase, ei nu erau supuşi autorităţii episcopului. Încă din 1545, o bulă a papei Paul III i-a împuternicit să predice, să asculte confesiunile, să acorde sacramentele şi să spună liturghia. Singura slujbă pe care n-o puteau ţine era căsătoria. Ei aveau puterea să ierte păcatele, să schimbe legămintele (jurămintele) cu unele mai uşor de îndeplinit, sau chiar să le anuleze. Dl. Gaston Bally scrie:

„Puterea generalului în ceea ce priveşte iertarea păcatelor şi dispensele era chiar mai mare. El putea ridica orice pedeapsă a vreunui membru al Societăţii, înainte sau după intrarea lui în Ordin; el putea absolvi toate păcatele lor, chiar şi păcatul ereziei, a schismei, a falsificării scrierilor apostolilor etc… Generalul îi absolvă – personal sau prin delegat – pe toţi cei ce sunt sub autoritatea lui şi care sunt excomunicaţi, suspendaţi sau sub interdicţie şi ale căror fapte nu sunt cunoscute, în afară de tribunalul papal, de prea mulţi… El, de asemenea, absolvă de bigamie, pagube cauzate altora, crima, aşa sinat… atât timp cât aceste fapte rele nu sunt cunoscute public şi nu fac obiectul vreunui scandal" (Gaston Bally „Iezuiţii" pag. 11 – 13). În sfârşit, papa Grigore XIII a dat dreptul Companiei să facă comerţ şi să se ocupe de activităţi bancare, drept de care ea ˣs-a folosit foarte mult mai târziu. Aceste dispense şi puteri fără precedent erau pe deplin garantate Companiei. „Papii au cerut chiar regilor şi suveranilor să garanteze şi să apere aceste privilegii; ei ameninţau cu marea excomunicare pe cei ce le-ar atinge. În 1574, o bulă a papei Pius V a dat dreptul generalului de a aduce la starea iniţială aceste privilegii, împotriva tuturor încercărilor de a fi modificate sau micşorate, chiar dacă asemenea modificări erau documentate prin revocări papale. Garantând iezuiţilor asemenea privilegii extraordinare care erau contrare constituţiei bisericii, papalitatea voia nu numai să le dea acestora nişte arme puternice pentru a lupta împotriva „necredincioşilor", dar şi să-i folosească pe iezuiţi că garda de corp care să le apere puterea neîngrădita în biserică şi împotriva bisericii… Pentru a păstra supremaţia temporară şi spirituală pe care au uzurpat-o în timpul Evului mediu, papii au vândut biserici Ordinului

iezuiţilor şi, în consecinţă, ˟s-au predat pe ei înşişi în mâinile lor… Dacă papalitatea era susţinută de iezuiţi, atunci existenta iezuiţilor depindea de supremaţia temporară şi spirituală a papalităţii. În acest fel, interesele ambelor părţi erau strâns legate împreună" (Gaston Bally, „Iezuiţii" pag. 9 – 10,16 – 17). Dar această armată selecta avea nevoie de ajutoare secrete cu care să domine societatea civilă; această parte a căzut în sarcina celor afiliaţi Companiei iezuiţilor. „Mulţi oameni importanţi au fost legaţi în felul acesta de Societatea iezuită: Împăratul Ferdinand ÎI ŞI Ferdinand III, Sigismund III, Regele Poloniei, care a aparţinut oficial Companiei, Cardinal Infant, duce de Savoia. Şi aceştia au fost foarte folositori" (Pierre Dominique, „La politique de Iezuites"). La fel este şi astăzi; cei 33…000 de membri oficiali ai Societăţii activează în întreaga lume, printre ei fiind capi de partide politice oficialităţi înalte, generali, magistraţi, medici, profesori universitari, etc., toţi luptându-se să ducă la îndeplinire, fiecare în sfera sa de activitate, „The Opus Dei" (Lucrarea lui Dumnezeu), de fapt planurile papalităţii.

PARTEA II

IEZUIŢII ÎN EUROPA ÎN SEC. XVI ŞI XVII

Capitolul 1. Italia, Portugalia, Spania.

„Franţa – scria H. Boehmer – este leagănul Societăţii lui Iisus, dar în Italia a căpătat program şi constituţie. Prin urmare, în Italia a lua naştere şi de aici ˟s-a răspândit peste hotare". Autorul notează creşte rea numărului de colegii şi academii iezuite (128 şi 1680); „dar – spune el – istoria civilizaţiei italiene de-a lungul secolelor XVI – XVII arata rezultatele acestui fapt într-un mod mult mai frapant. Astfel, dacă o Italie bine educată (instruită) îmbrăţişează din nou credinţa şi ritualurile bisericii, admiţând un nou zel pentru ascetism şi activitate misionară, compunea din nou poeme pioase şi imnuri pentru biserică, dedica cu conştiinciozitate penelurile pictorilor şi dălţile sculptorilor spre a preamări idealul religios, nu este urmarea faptului că clasele cultivate ale societăţii italiene erau instruite în colegii şi confesionale iezuite?" (H. Boehmer, „Iezuiţii", pag. 82 – 83). Se terminase cu „simplitatea copilărească, bucuria, vivacitatea sau iubirea pentru

natură". „Elevii iezuiţi erau mult prea bisericoşi, devotaţi, preocupaţi pentru a păstra aceste caracteristici. Ei erau prinşi de viziunile extatice şi de iluminări; ei erau literalmente îmbătaţi de tablouri ale mortificării, chinurilor şi torturilor aplicate mar ţârilor; ei aveau nevoie de pompă, strălucire şi teatralitate. Începând cu sec. XVI, arta şi literatura italiană reproduc cu fidelitate această transformare morală… Neliniştea, ostentaţia, şocul susţinut care caracterizează creaţia acelei perioade, încurajează apariţia unui sentiment de respingere în loc de simpatie pentru convingerile pe care se presupune ca ei le tălmăceau şi le glorificau" (Boehmer, „Iezuiţii"). Aceasta este nota specifică, unică a Companiei. Această dragoste pentru denaturat, afectat, strălucire, teatralitate, ar părea stranie pentru nişte mistici formaţi prin „Exerciţii spirituale", dacă nu am detecta în ea acel scop iezuit esenţial de a impresiona mintea. Este o aplicaţie a maximei „scopul scuză mijloacele" aplicată cu perseverenţă de iezuiţi în artă şi în literatură, cât şi în problemele politice şi morale. Italia a fost atinsă în mod puternic de Reformă. Cu toate acestea, valdenzii, care au supravieţuit încă din Evul mediu în ciuda persecuţiilor şi ˣs-au stabilit în nordul şi sudul peninsulei, ˣs-au alipit la biserica calvinistă în anul 1532. Într-un raport al iezuitului Possevino, Emmanuel Philibert de Savoia a lansat o altă prigoană sângeroasa împotriva supuşilor săi „eretici", în anul 1561. Acelaşi lucru ˣs-a întâmpla în Calabria, la Casal de San Sisto şi Guardia Fiscale. „Iezuiţii au fost implicaţi în multe masacre; ei erau ocupaţi cu convertirea victimelor" (J. Huber „Iezuiţii", pag. 165). Cât despre părintele Possevino, „… el a urmat armata catolică în calitate de capelan şi a recomandat exterminarea prin foc a păstorilor eretici, ca fiind o necesitate şi un act sfânt" (H. Boehmer). Iezuiţii erau atotputernici în Parma, la curtea lui Farnese, ca şi în Napoli, de-a lungul sec. XVI ?i XVII. Dar în Veneţia, unde fuseseră copleşiţi de favoruri, au fost alungaţi la 14 mai 1606 ca fiind „cei mai credincioşi slujitori şi purtători de cuvânt ai papei". Cu toate acestea, li ˣs-a permis reîntoarcerea în 1656, dar influenţa lor în Republica avea să fie de acum încolo doar o slabă umbră a celei pe care o avuseseră în trecut. Portugalia a fost o ţară deosebită pentru Ordin. „Încă sub papa Ioan III

(1521 – 1559), în Portugalia era cea mai puternică comunitate religioasă din regat". Influenţa ei a crescut chiar mai mult după revoluţia din 1640, care i-a adus la tron pe braganzi. „Sub primul rege al casei Braganza, părintele Fernandez era membru al guvernului şi, sub domnia minorului Alphonse VI, sfătuitorul cel mai preţuit al reginei Louisa. Părintele de Ville a reuşit să-l înlăture de la tron pe Alphonse VI în 1667, iar părintele Emmanuel Fernandez a fost numit deputat al Curţii în 1667 pe lângă regele Petru ÎI. În ciuda faptului că aceşti preoţi nu îndeplineau nicio funcţie publică, ei erau mult mai puternici în Portugalia decât în orice altă ţară. Ei nu erau numai sfătuitori spirituali ai tuturor familiilor regale, dar regii şi miniştrii îi consultau în toate situaţiile importante. Din una dintre propriile lor mărturisiri, aflăm că niciun post din administraţia statului sau din bise râca nu putea fi obţinut fără asentimentul lor; cu atât mai mult cu cât clerul, înalta societate şi cei din popor se întreceau în a le câştiga favorurile şi asentimentul. Politica externă era de asemenea sub puternica lor influenta. Orice om normal ar fi văzut că o astfel de stare a lucrurilor era dăunătoare stării regatului" (H. Boehmer). De fapt, putem vedea rezultatele după starea decadenta în care a ajuns acest tărâm nefericit. Au fost necesare toată energia şi perspicacitatea marchizului de Pombal, la mijlocul sec. XVIII, pentru a smulge Portugalia din sfera mortală de influenţă a Ordinului. În Spania, pătrunderea Ordinului a fost mai lentă. Clerul superior şi dominicanii i ˣs-au opus multă vreme. Monarhii înşişi, regii Charles şi Philip II, cu toate că le acceptaseră serviciile, nu aveau încredere în aceşti soldaţi ai papei şi se temeau de violarea propriei lor autorităţi. Dar, cu multă abilitate, Ordinul a înfrânt în cele din urmă această rezistenţă. „În timpul sec. XVII, ei au fost atotputernici în Spania printre clasele sus-puse şi la Curte. Chiar părintele Neidhart, fost ofiţer de cavalerie german, a condus în exclusivitate regatul în calitate de Consilier al Statului, prim ministru şi mare inchizitor… În Spania, ca şi în Portugalia, decadenta regatului a coincis cu ascensiunea Ordinului" (H. Boehmer). Iată ce a avut de spus Edgar Quinet despre acest lucru:

„Ori de câte ori văd murind o dinastie regală, pot vedea

ridicându-se şi stând în spatele ei un fel de geniu al răului, una din acele figuri întunecate care sunt duhovnicii, care o conduce blând şi părinteşte la moarte". Desigur, nu se poate pune decadenta Spaniei numai în cârca Ordinului. „Totuşi, este adevărat că Ordinul iezuiţilor, împreună cu biserica şi alte ordine religioase, i-au grăbit căderea. Cu cât Ordinul devenea mai bogat, cu atât era mai săracă Spania; astfel ca la moartea regelui Charles II, vistieria statului nu dispunea nici măcar de suma necesară pentru a plăti 10…000 de slujbe, care se ţineau de obicei pentru salvarea sufletului unui rege care a murit" (H. Boehmer). Capitolul 2. Germania.

„Nu Europa de sus, ci cea centrală: Franţa, Olanda, Germania, Polonia, a fost scena acelei lupte istorice dintre catolicism şi protestantism. Aşa că aceste ţări au fost principalul câmp de bătaie pentru Societatea lui Iisus" (H. Boehmer). Situaţia era deosebit de gravă în Germania. „Nu numai pesimiştii, ci şi catolicii gânditori şi înţelepţi au considerat cauza vechii bise râci din toate landurile Germaniei ca fiind aproape pierdută. De fapt, chiar şi în Austria şi Boemia ruptura de Roma a fost atât de totală, încât protestanţii puteau spera pe drept cuvânt să cucerească Austria în câteva decenii. Atunci, cum de nu a avut loc această schimbare şi ţară a fost chiar împărţită în două sectoare? Partidă catolică, la sfârşitul sec. 16, nu are nicio ezitare în a răspunde la această întrebare, căci ea a ştiut întotdeauna că gruparea Witelsbach, habsburgii şi iezuiţii erau răspunzători pentru aceasta întorsătură ‚fericitaz a evenimentelor" (H. Boehmer). Rene Fulop-Miller scrie despre rolul iezuiţilor în aceste evenimente:

„Cauza catolică putea spera la un succes real doar dacă preoţii iezuiţi ar fi fost în stare să-i influenţeze şi să-i manipuleze pe suve răni în orice timp şi orice împrejurări. Confesionalele ofereau iezuiţilor mijloacele pentru asigurarea unei influenţe politice durabile, fiind astfel o armă deosebit de eficace". În Bavaria, tânărul duce Albert V, fiul unui catolic zelos şi educat la Ingolstadt, vechi oraş catolic, a făcut apel la iezuiţi pentru a combate efectiv erezia: la 7 iulie 1556,8 preoţi şi 12 învăţători iezuiţi au intrat în Ingolstadt. Era începutul unei ere noi pentru Bavaria… Statul însuşi a primit o nouă pecete… concepţiile

romano – catolice dirijau de acum politica suveranilor şi conduita înaltei şo cietăţi. Dar acest nou spirit a acaparat numai clasele sociale superioare. El nu a câştigat inimile oamenilor obişnuiţi. Totuşi, sub disciplina de fier a statului şi a bisericii revigorate, ei au redevenit catolici devotaţi, docili, fanatici şi intoleranţi faţă de orice erezie". „Poate ar părea exagerat să atribui asemenea virtuţi şi acţiuni unei mâini de oameni. Totuşi, în aceste condiţii forţa lor era invers proporţională cu numărul lor, iar ei erau deosebit de eficace imediat ce nu mai întâlneau niciun obstacol. Emisarii lui Loyola au cucerit de la început inima şi mintea ţării... Începând cu următoarea generaţie, Ingolstadt a devenit tipul perfect al oraşului iezuit german" (H. Boehmer) Se poate judeca starea de spirit pe care preoţii au introdus-o în această forţăreaţă a credinţei, citind următoarele rânduri:

„Iezuitul Mayrhofer învaţă în cartea sa, „Oglinda predicatorului": ‚Noi nu vom fi judecaţi dacă cerem uciderea protestanţilor mai mult decât am fi jude câţi pentru pedepsirea cu moartea a hoţilor, criminalilor, falsificatorilor şi răzvrătiţilor" (Rene Fulop-Miller). Succesorii lui Albert V şi în special Maximilian I (1597 – 1651) au completat lucrarea acestuia. Deja Albert V fusese foarte scrupulos în a-şi îndeplini „datoria" de a asigura „mântuirea" supuşilor săi:

„Imediat ce preoţii iezuiţi au pătruns în Bavaria, atitudinea lui (a lui Albert V – n.t.) faţă de protestanţi şi faţă de simpatizanţii lor a devenit şi mai severă. Începând cu anul 1563, el i-a alungat fără milă pe toţi „recalcitranţii" şi n-a arătat niciun fel de îndurare faţă de anabaptişti, care au trebuit să sufere înecul, focul, închisoarea şi lanţurile, toate acestea fiind lăudate de iezuitul Agricolă. În ciuda tuturor acestor persecuţii, a trebuit să treacă (moară) o întreagă generaţie de bărbaţi pentru că persecuţia să fie încununata cu un succes deplin. Nu mai târziu decât în anul 1586, anabaptiştii au reuşit să ascundă 600 de victime de ducele Guillaume (este vorba de anabaptiştii din Moravia). Acest singur exemplu ne dovedeşte că aici au fost alungaţi mii şi nu sute, o spărtură groaznică într-un ţinut puţin populat. „Dar – a spus Albert V la Conciliul de la München – cinstea lui Dumnezeu şi mântuirea sufletelor trebuie puse deasupra oricăror înţe

rese momentane" (H. Boehmer). Încetul cu încetul, învăţământul bavarez a trecut în mâinile iezuiţilor şi acea regiune a devenit baza pătrunderii lor în estul, vestul şi nordul Germaniei. Începând cu anul 1585, preoţii iezuiţi au convertit partea din landul Westfalia ce ţinea de Köln; în 1586 ei apar la Neuss şi Bonn, una din reşedinţele arhiepiscopului din Köln; ei deschid colegii la Hildesheim în 1587 şi la Münster în 1588. Acesta din urmă avea deja în 1618,1300 de elevi… O mare parte din Germania de vest a fost recucerita de catolici în felul acesta, mulţumită lui Wittelsbach şi iezuiţilor. „Alianţa dintre Wittelsbach şi iezuiţi a fost poate mai importantă pentru ,regiunile austriece decât pentru Germania de vest. Arhiducele Charles de Styrie, ultimul fiu al împăratului Ferdinand, ˣs-a căsătorit în 1571 cu o prinţesă bavareză, care a adus în castelul Gratz tendinţe catolice înguste şi prietenia, pentru iezuiţi care domina curtea de la München. Sub influenţa ei, Charles a trudit din greu pentru a ,extirpa ereziaʑ din trupul regatului lui şi când a murit, în 1590, el l-a obligat pe fiul şi succesorul lui, Ferdinand, să jure că va continua această luptă. În orice caz, Ferdinand era bine pregătit pentru aceasta. ,Timp de 5 ani, el a fost elevul iezuiţilor din Ingolstadt; pe lângă această, el era atât de mărginit încât, după el, nu exista nicio îndatorire mai nobilă decât restaurarea bisericii catolice în ţara lui. Ca aceasta în datorire era sau nu avantajoasă ţării lui, asta pe el nu-l îngrijora. „Prefer – spunea el – să domnesc asupra unei ţări în ruină, decât într-una blestemată" (J. Huber – „Iezuiţii" pag. 180 – 183). În 1617, arhiducele Ferdinand a fost încoronat Rege al Boemiei de către împărat. „Influenţat de confesorul sau iezuit, Viller, Ferdinand a început imediat să combată protestantismul în noul său regat. Aceasta a anunţat începutul unui război religios deosebit de sângeros, care timp de 30 de ani a ţinut Europa în suspans. În 1618, când nefericitele evenimente de la Praga au dat semnalul pentru începerea rebeliunii, bătrânul împărat Mathias a încercat la început să ajungă la un compromis, dar nu a avut destulă putere pentru a-şi impune intenţiile sale regelui Ferdinand, care era dominat de confesorul sau iezuit; astfel, ultima speranţă de a închide acest conflict pe calea înţelegerii a fost pierdută. În acelaşi timp,

regiunile Boemiei luaseră măsuri speciale şi hotărâseră alungarea tuturor iezuiţilor, văzându-se în aceştia promo tori ai războiului civil" (J. Huber). Curând după aceea, Moravia şi Silezia le-au urmat exemplul, iar protestanţii din Ungaria, unde iezuitul Pazmany stăpânea cu un toiag de fier, ˣs-au răsculat şi ei. Dar lupta de la Muntele Alb (1620) a fost câştigată de Ferdinand, care a fost făcut din nou împărat după moartea lui Mathias. „Iezuiţii l-au convins pe Ferdinand să aplice cele mai crunte pedepse asupra rebelilor; protestantismul a fost smuls din rădăcini din toată ţara prin mijloace ce nu pot fi exprimate în cuvinte. ‚La sfârşitul războiului, ruina materială a ţării era completa". „Iezuitul Balbinus, istoricul Boemiei, ˣs-a întrebat cum de a mai putut rămâne cineva în ţara aceea. Dar ruina morală a fost cu mult mai teribilă… Cultura înfloritoare întemeiata de nobilime şi clasele sociale de mijloc, bogată literatura naţională care nu putea fi ˣînlocuită: toate acestea au fost distruse, încât chiar şi specificul naţional a fost îndepărtat. Boemia a fost deschisă iezuiţilor şi ei au ars literatura naţională în cantităţi uriaşe; sub influenţa lor, chiar şi numele marelui erou naţional, Jan Huss, ˣs-a estompat treptat, până când a fost şters din inimile oamenilor… „Mărirea puterii iezuite – spunea Tomek – a coincis cu marea decădere a ţării din punct de vedere al culturii naţionale; datorită influenţei pe care acest ordin a avut-o asupra acestui ţinut nefericit, trezirea ţării ˣs-a putut face numai după un secol". Când războiul de 30 de ani a luat sfârşit şi ˣs-a încheiat pa cea care asigura protestanţilor germani aceleaşi drepturi politice de care se bucurau catolicii, iezuiţii au făcut tot posibilul pentru a se continua lupta; dar în zadar" (Rene Fulop-Miller pag. 104 – 105) Dar ei au obţinut de la elevul lor, Leopold I, care domnea atunci ca împărat, permisiunea de a persecuta pe protestanţii din ţara lui, şi în special din Ungaria. „Escortaţi de dragonii impˣeriali, iezuiţii a trecut la munca de convertire în anul 1671. Ungurii ˣs-au ridicat la luptă şi astfel a început un război care avea să se întindă pe perioada unei generaţii… Dar aceasta insurecţie a fost victorioasa sub condu cerea lui Francisc Rákóczi. Acesta voia să-i izgonească pe iezuiţi din toate ţările unde el avea influenţă; dar protectori influenţi ai Ordinului au reuşit să amâne

aceste măsuri, iar expulzarea nu a avut loc până în 1707… „Prinţul Eugen a condamnat cu asprime politică casei imp×eriale şi intrigile iezuiţilor din Ungaria. El a scris: ‚Austria aproape că a pierdut Ungaria din cauza persecutării protestanţilor. Într-o zi, el a exclamat plin de amărăciune că moralitatea turcilor este mult superioară celei iezuite, cel puţin în practică. „Ei doresc nu numai să domine asupra conştiinţelor, dar vor să aibă drept de viaţă şi de moarte asupra oamenilor”. „Austria şi Bavaria au cules din plin roadele dominării iezuite: oprimarea tuturor tendinţelor progresiste şi înjosirea sistematică a oamenilor”. Mizeria de nedescris care a urmat războiului religios, slăbirea puterii politice, decadenta intelectuală, corupţia morală, o înspăimântătoare depopulare şi o sărăcire a întregii Germanii: acestea au fost rezultatele acţiunilor ordinului iezuiţilor” (J. Huber, „Iezuiţii”, pag 183 – 186).

Capitolul 3. Elveţia.

De abia în sec. XVII au reuşit iezuiţii să se stabilească ςu succes în Elveţia, după ce fuseseră chemaţi şi apoi alungaţi din câteva oraşe ale Confederaţiei în timpul celei de a doua jumătăţi a sec. XVI. Arhiepiscopul Milanului, Charles Borromee, care le-a facilitat instalarea în Lucerna în 1578, şi-a dat curând seama care ar fi rezultatele activităţii acestora, aşa cum ne aminteşte şi J. Huber:

„Charles Borromee scria confesorului sau ca această Companie a lui Iisus, condusă de capi mai mult politici decât religioşi, devine prea puternică pentru a păstra cumpătarea necesară şi respectul. Ea guvernează deasupra regilor şi prinţilor şi conduce afaceri politice şi spirituale; evlavioasa instituţie şi-a pierdut spiritul care o însufleţea la început; vom fi siliţi ×s-o dezmembrăm” (J. Huber – „Iezuiţii”) În acelaşi timp în Franţa, faimosul jurist Étienne Pasquier a scris:

„Introduceţi acest ordin în mijlocul nostru şi în acelaşi timp veţi introduce neînţelegerea, haosul şi confuzia” (H. Fulop-Miller, „Iezuiţii şi secretul puterii lor”, pag. 57). Nu este aceasta plângere împotriva Ordinului identică ςu cea au zita mereu şi mereu în toate ţările? A fost aceeaşi şi în Elveţia, când dovada faptelor lor dăunătoare a răzbătut prin aparenţele înşelatoare cu care obişnuia să se acopere. „Oriunde

reuşeau iezuiţii să prindă rădăcini, ei corupeau mari şi nici, tineri şi bătrâni. Foarte curând autorităţile au început să-i consulte în împrejurări deosebite; donaţiile lor au începu să curgă în ţară şi în curând ei au ocupat toate şcolile, amvoanele celor mai multe biserici, devenind confesorii oamenilor la putere şi influenţi. Confesori ai tuturor claselor societăţii, sfătuitori şi prieteni intimi ai membrilor Conciliului (local), influenţă lor a crescut din zi în zi şi ei nu au aşteptat mult să şi-o exercite în treburile publice. Lucerna şi Fribourg au fost centrele lor principale; de acolo, ei conduceau politica externă a celor mai multe can toane catolice… „Orice plan născocit la Roma sau de alte puteri străine, împotri va protestantismului din Elveţia, avea asigurat deplinul suport al iezuiţilor… În 1620 ei au reuşit să aţâţe populaţia catolică din Veltlin să se ridice împotriva protestanţilor şi au masacrat 600 dintre ei. Papa a acordat indulgente tuturor celor care au participat la această faptă oribilă". „În 1656 ei au stârnit războiul civil între membrii diferitelor confesiuni religioase… Mai târziu, un nou război religios a fost început de iezuiţi". „În 1712, la Aarau ˣs-a tratat pacea; Lucerna şi Urî tocmai o acceptaseră când iezuiţii, în urma unui ordin primit de la Roma, au făcut tot ce le-a stat în putinţă să răstoarne lucrurile. Ei au refuzat să acorde iertarea păcatelor celor ce nu ridicaseră armele. Ei au proclamat în gura mare de la amvoanele lor ca nimeni nu era obli gât să-şi ţină cuvântul, când acesta a fost dat ereticilor; ei i-au făcut pe negociatorii moderaţi să suspecteze şi să nu mai rămână pe poziţia lor (de încheiere a păcii – n.t.), provocând în Lucerna o asemenea răscoală ameninţătoare a poporului împotriva guvernului, încât puterea supremă a trebuit să demisioneze şi astfel pacea a fost ruptă. Catolicii au fost înfrânţi în lupta care a urmat şi au semnat o pace împovărătoare". „De atunci, influenta Ordinului în Elveţia a devenit din ce în ce mai mică" (J. Huber „Iezuiţii", pag. 188). Astăzi, articolul 51 din Constituţia Elveţiei interzice Societăţii lui Iisus să desfăşoare orice activitate culturală sau educaţională pe teritoriul Confederaţiei. Orice efort făcut pentru a aboli această lege a fost respins.

Capitolul 4. Polonia şi Rusia.

Dominaţia iezuită nu a fost nicăieri atât de mortală ca în Polonia. Acest lucru este dovedit de H. Boehmer, un istoric moderat care nu a purtat nicio aversiune sistematică faţă de Societatea lui Iisus. „Iezuiţii au fost în întregime responsabili de distrugerea Poloniei. Acuzaţia astfel formulată este exagerată. Decăderea statului polonez începuse înainte de intrarea acestora în scenă. Dar ei au grăbit desigur descompunerea regatului. Dintre toate statele, Polonia, care avea milioane de creştini ortodocşi în mijlocul ei, ar fi trebuit să aibă toleranţa religioasă ca unul din cele mai importante principii de politica internă. Iezuiţii nu au permis aceasta. Ba mai rău, ei au pus politica externă poloneza în serviciul intereselor catolice, într-un mod fatal" (H. Boehmer). Aceasta ˣs-a scris la sfârşitul secolului trecut; este foarte asemănător cu ceea ce a spus colonelul Beck, fost ministru al afacerilor extern în perioada 1932 – 1939, după al doilea război mondial:

„Vaticanul este printre principalii vinovaţi de tragedia ţării mele. Eu mi-am dat seama prea târziu ca noi am dus o politică externă care servea interesele bisericii catolice" (Declaraţia de la 6 februarie). Deci, cu câteva secole între ele, aceleaşi influente dezastruoase şi-au lăsat amprenta încă odată asupra acestei naţii nefericite. Încă din 1581, părintele iezuit Possevino, delegat pontifical la Moscova, a făcut tot posibilul să reconcilieze ţarul Ivan cel Groaznic cu biserica romano-catolică. Ivan nu era strict împotriva ei. Plin de speranţe fericite, Possevino ˣs-a făcut, în anul 1584, mediatorul păcii de la Kirevora Gora dintre Rusia şi Polonia, o pace care l-a salvat pe Ivan dintr-o situaţie fără ieşire. Aceasta a fost tocmai ceea ce dorea acest suveran şiret. Nici n-a mai fost vorbă după aceea de convertirea. Ruşilor. Possevino a trebuit să părăsească Rusia fără a obţine ceva. Doi ani mai târziu, o situaţie ceva mai bună i-a fost oferită Ordinului de a pune mâna pe Rusia: Grisca Ostrepiev, un călugăr răspopit, a dezvăluit iezuiţilor că, de fapt, el era Dimitrie, fiul lui Ivan, care fusese asasinat; el ˣs-a declarat gata să îngenuncheze Moscova în faţa Romei dacă ar deveni stăpânul tronului tarului. Fără a reflecta mai întâi, iezuiţii au preluat în mâinile lor introducerea lui Ostrepiev la Contele Palatin de

Sandomir, care i-a dat de soţie pe faţa lui; ei au vorbit în numele lui papei şi regelui Sigismund III cu privire la pre tenţiile lui şi au reuşit să facă armata poloneză să se ridice împotriva ţarului Boris Gudunov. Drept recompensă, falsul Dimitrie a renunţat la religia strămbunilor lui într-o casă din Cracovia, locaş al iezuiţilor, şi a promis Ordinului o instituţie în Moscova, lângă Kremlin, după victoria asupra lui Boris Gudunov. „Dar tocmai aceste favoruri din partea catolicilor au dezlănţuit ura bisericii ortodoxe ruse împotriva lui Dimitrie. La 27 mai 1606, a fost ucis împreună cu sutele de polonezi care-l însoţeau. Până atunci nu se putea vorbi despre un sentiment naţional rus; dar de atunci, acesta a devenit foarte puternic şi a luat forma unei urî fanatice împotriva bisericii romane şi împotriva Poloniei. „Alianţa cu Austria şi politica ofensivă a lui Sigismund III împotriva turcilor, ambele susţinute cu tărie de ordinul iezuiţilor, au avut efecte dezastruoase pentru Polonia. Altfel spus, niciun stat nu a suferit sub dominaţia iezuită, ca Polonia. Şi în nicio altă ţară – în afară de Portugalia – nu a fost Ordinul atât de puternic ca în Polonia. Polonia nu a avut numai „un rege al iezuiţilor", ci şi un rege iezuit: Ian Cazimir, un suveran care a aparţinut Ordinului înainte de urcarea lui pe tron în 1649... „În timp ce Polonia era condusă cu rapiditate spre ruină, numărul locaşurilor şi şcolilor iezuite a crescut atât de repede, încât Genera lui Ordinului a transformat Polonia într-o congregaţie de sine-statatoare în 1751" (H. Boehmer).

Capitolul 5. Suedia şi Anglia.

„În ţările scandinave, scria Pierre Dominique, luteranismul a cu prins toate sferele de activitate şi atunci când iezuiţii au pornit la contraatac, ei nu au mai găsit acolo ceea ce găsiseră în Germania: o partidă catolică minoritara, dar puternică". Atunci singura lor speranţă a fost convertirea suveranului, care în secret era în favoarea catoli cismului; de asemenea, acest rege, Jan III Vasa, se căsătoreşte în 1568 cu o prinţesă poloneză, Catherine, o romano-catolică. Părintele Nicolai şi alţi iezuiţi au fost aduşi în 1574 la recent consacrata scoala de teologie, unde au devenit fervenţi prozeliţi romano-catolici, în timp ce oficial afişau luteranismul. Apoi, abilul negociator, Possevino, a

asigurat atât convertirea lui Jan III cât şi educaţia fiului acestuia, Sigismund, viitorul Sigismund III, regele Poloniei. Când a sosit timpul ca Suedia să se supună Sfântului Scaun, condiţiile regelui au fost: ca satoria preoţilor, folosirea limbii ţării la slujbele religioase şi împărtăşania (euharistia), cu ambele elemente (pâine şi vin). Toate acestea au fost respinse de conducerea bisericii catolice şi astfel negocierile au ajuns într-un punct mort. În orice caz, regele, care şi-a pierdut prima soţie, ˣs-a recăsătorit cu o suedeză luterană. Iezuiţii au trebuit să părăsească ţara. „Cincizeci de ani mai târziu, Ordinul a câştigat o altă victorie în Suedia: Regina Cristina, fiica lui Gustav Adolf, ultimul Vasa, a fost convertita sub învăţătura a doi preoţi iezuiţi care reuşiseră să ajun ga la Stockholm deghizaţi în nobili italieni. Dar, pentru a-şi schimba religia fără conflicte, ea a trebuit să abdice în 24 iunie 1654" (H. Bohmer). În Anglia, situaţia părea mai favorabilă Societăţii lui Iisus şi ea putea spera, cel puţin pentru un timp, să aducă această ţară din nou sub jurisdicţia Sfântului Scaun. „Când Elisabeta a ajuns pe tron în 1558, Irlanda era în întregime catolică iar Anglia pe jumătate… Deja în 1542, Salmeron şi Broet au fost trimişi de papa pentru a supraveghea Irlanda". Au fost înfiinţate seminarii în Douai, Pont-a-Mousson şi Roma pentru pregătirea misionarilor din Anglia, Irlanda şi Scoţia. În înţelegere cu regele Filip IˣI al Spaniei, conducerea bisericii a complotat la ras turnarea reginei Elisabeta de pe tron, în favoarea catolicei Maria Stuart. O răscoală irlandeză, provocată de Roma, a fost înăbuşită. Dar iezuiţii care sosiseră în Anglia în 1580 au luat parte la o mare întrunire catolică la Southwark. „Apoi, sub diferite travestiuri, ei ˣs-au împrăştiat din regiune în regiune, din casă în casă şi din castel în castel. Seara ei ascultau con fesiuni; dimineaţa predicau şi dădeau împărtăşania (euharistia), după care dispăreau tot atât de misterios cum veniseră. Asta pentru că din 15 iulie, Elisabeta îi declarase proscrişi" (H. Boehmer). Ei au tipărit şi au împrăştiat în secret pamflete virulente împotriva reginei şi a bisericii anglicane. Unul din ei, părintele Campion, a fost prins, condamnat pentru înalta trădare şi spânzurat. Ei au mai complotat la Edinburgh ca să-l câştige de partea lor pe regele Iacob al Scoţiei. Rezultatul tuturor acestor

tulburări a fost executarea Mariei Stuart în anul 1587. Apoi a urmat expediţia spaniolă, invincibila Armadă, care a făcut Anglia să tremure o vreme şi a cauzat „sfânta alianţa" în jurul tronului Elisabetei. Dar Compania şi-a urmat cu toate acestea proiectele ei şi pregătea preoţi englezi la Valladolid, Sevilia, Madrid şi Lisabona, în timp ce propaganda secretă continua în Anglia sub conducerea părintelui Garnett. După complotul „butoiului cu pulbere" împotriva lui Iacob I, succesorul Elisabetei, acest părinte Garnett a fost condamnat pentru complicitate şi spânzurat, la fel ca părintele Campion. Sub Carol I şi apoi în republica lui Cromwell, mulţi iezuiţi au plătit cu viaţa pentru intrigile lor. Ordinul credea că va triumfa sub Carol ÎI care, împreună cu Ludovic XIV, a încheiat un tratat la Dover, făgăduind că va restabili catolicismul în ţara (6 feb. 1685 – n.t.). „Naţiunea nu a fost pe deplin informată de aceste aranjamente, dar puţinul care a fost aflat a fost de ajuns pentru a crea o agitaţie de nedescris. Toată Anglia ˣs-a cutremurat înaintea spectrului lui Loyola şi a conspiraţiilor iezuite" (H. Boehmer). O adunare a acestora chiar în palat, a adus furia poporului la maximum:

„Carol II, care gusta din plin viaţa de rege şi nu voia să fie exi lat, a spânzurat cinci preoţi iezuiţi pentru înalta trădare, la Tyburn. Dar asta nu i-a potolit pe iezuiţi… Totuşi, Carol ÎI era prea prudent şi prea cinic pentru a le fi pe plac, fiind gata oricând să se debaraseze de ei. Ei credeau că victoria se va profila atunci când Iacob ÎI (fiul lui Carol ÎI) va urca pe tron. De fapt, regele Carol II a adoptat vechiul joc al Mariei Tudor (care a impus catolicismul în Anglia), dar folosindu-se de mijloace mai blânde. El ˣs-a prefăcut că converteşte Anglia şi a pus bazele, pentru iezuiţi, unui colegiu într-unul din palatele familiei de Savoia, unde imediat ˣs-au instalat 400 de studenţi. O grupare făţiş iezuită a pus mâna astfel pe Palat. „Toate aceste combinaţii au fost cauza principală a revoluţiei din 1688. Iezuiţii au trebuit să meargă împotriva unui curent mult prea puternic. Atunci în Anglia erau 20 de protestanţi la un catolic. Regele a fost detronat şi a fugit în Franţa; toţi membrii Companiei au fost în chisi sau alungaţi. După un timp, iezuiţii au reînceput activitatea lor de agenţi secreţi, dar nu a fost altceva decât

o agitaţie zadarnică. Ei au pierdut cauză în Anglia" (Pierre Dominique).

Capitolul 6. Franţa.

În 1551, la 17 ani după fondarea Ordinului în capelă de la Saint Denis de Montmartre, iezuiţii au început stabilirea lor în Franţa. Cu siguranţă, ei ˣs-au înfăţişat ca nişte adversari concreţi ai Reformei care cucerise a şaptea parte din populaţia Franţei, dar oamenii nu aveau încredere în aceşti soldaţi prea devotaţi ai Sfântului Scaun. Aşa că pătrunderea lor în Franţa a fost la început destul de înceata. Ca şi în alte ţări unde opinia publică nu a fost de partea lor, ei ˣs-au strecurat mai întâi pe lângă oamenii de la Curte şi apoi, prin ei, în clasele înaltei societăţi. Dar la Paris, Parlamentul, Universitatea şi chiar clerul le-au rămas ostili. Acest lucru a devenit clar în momentul în care au încercat să deschidă aici un colegiu. Facultatea de Teologie, a cărei misiune era să păstreze principiile religioase în Franţa, a decretat la 1 decembrie 1554 ca „această Societate pare extrem de periculoasă în ceea ce priveşte credinţa; ea este un inamic al păcii bisericii, fatală statului monarhic şi pare că ˣs-a născut pentru a aduce mai degrabă decădere decât zidire sufletească" (Gaston Bally, „Iezuiţii" pag. 69). Preoţilor li ˣs-a permis totuşi să se stabilească la Billom, într-un colţ al Auvergnei. De acolo, ei au organizat o mare acţiune împotriva Reformei în provinciile din sudul Franţei. Faimosul Lainez – „eroul de la Trent" – ˣs-a remarcat în polemici, mai ales la Conclavul de la Poissy, într-o încercare nefericită de a concilia cele două doctrine. Mulţumită reginei-mama, Caterina de Medici, Ordinul a deschis primul locaş la Paris, Colegiul Clermont, care a intrat în întrecere cu Universitatea. Opoziţia faţă de acest locaş din partea Universităţii, Parlamentului şi clerului, a fost mai mult sau mai puţin îndulcita prin concesii, cel puţin verbale, făcute de Companie, care a promis să se supună dreptului comun; dar Universitatea a luptat din greu şi multă vreme împotriva introducerii „acestor bărbaţi mituiţi pe cheltuiala Franţei pentru a se înarma împotriva regelui", potrivit cuvintelor lui Étienne Pasquier, care ˣs-au dovedit curând a fi adevărate. Nu este nevoie să ne întrebăm dacă iezuiţii şi-au dat „consimţământul" pentru masacrul din noaptea Sfântului Bartolomeu (1572). Oare ei l-au pregătit? Cine ştie?... Politica

Companiei, subtilă şi flexibilă în metodele ei, are scopuri foarte clare; este politica papei de „distrugere a ereziei". Totul trebuia subordonat acestui scop major. Caterina de Medici a acţionat în acest scop şi Compania putea conta pe casa de Guise" (Pierre Dominique). Dar acest plan important, ajutat atât de mult de masacrul din noaptea de 24 august 1572, a provocat o teribilă izbucnire a urii fratricide. Trei ani mai târziu ˣs-a înfiinţat „Sfânta Liga", apoi este asasinat ducele de Guise (dec. 1588), numit şi „regele Parisului" şi în sfârşit apelul la Suveranul Spaniei pentru a lupta împotriva protestanţilor. „Videanul Henric III şi-a dat toată silinţa să evite războiul religios. În înţelegere cu Henric de Navarra, ei i-au strâns împreună pe protestanţi şi pe catolicii moderaţi împotriva Parisului, a Ligii şi a partizanilor acesteia, romano-catolici fanatici susţinuţi de Spania..."

„Iezuiţii, atotputernici la Paris, au protestat ca regele ˣs-a dat de partea ereziei... Comitetul director al Ligii ˣs-a sfătuit să se diul iezuiţilor din stradă Saint Antoine. Deţinea cumva Spania Parisul? Greu de crezut. Liga îl deţinea? Liga era doar un instrument în mâna unor oameni abili... „Această Companie a lui Iisus, care se lupta în numele Romei de aproape 30 de ani... Aceasta era stăpânul secret al Parisului. „În august 1589, Henric III a fost asasinat. Cum moştenitorul era protestant, ucigaşul părea la prima vedere să nu fi avut alte motive decât cele politice. Dar nu este posibil ca cei care au plănuit totul şi l-au convins pe iacobinul Clement să ducă această faptă la îndeplinire, să fi sperat într-o răscoală a Franţei împotriva moştenitorului hughe not? Cert este ca puţin mai târziu, Clement a fost numit „înger" de le zuitul Camelet, iar Guignard, un alt iezuit care a fost în cele din urmă spânzurat, a oferit elevilor săi ca mijloc de modelare a opiniilor lor, texte despre uciderea tiranilor ca subiecte pentru exerciţiile în limba latină" (Pierre Dominique). Printre altele, aceste exerciţii şcolare conţineau aceste cuvinte; „Jacques Clement a făcut un fapt meritoriu inspirat de Duhul Sfânt... Dacă putem duce un război împotriva regelui, atunci ˣs-o facem; dacă nu putem face război împotriva lui, să-l omorâm... Noi am făcut o mare gre seala în noaptea Sfântului Bartolomeu: noi ar fi trebuit să facem să curgă sânge din vene regale"

(Pierre Dominique). În 1592, un anume Barriere, care a încercat să-l asasineze pe Henric de Navarra, a mărturisit că părintele Varade, rector al şcolii iezuite din Paris, l-a convins să facă asta. În 1594, o altă încercare de asasinat a regelui Henric IV a fost făcută de Jean Chatel, fost elev al iezuiţilor, care primise împărtăşania (euharistia) şi făcuse confesiunea chiar înainte de înfăptuirea încercării de asasinat. Cu această ocazie exerciţiile şcolare menţionate mai înainte au fost găsite în ea să părintelui Guignard. „Părintele a fost spânzurat în piaţa Greve, în timp ce regele a confirmat un decret al Parlamentului care-i alunga pe fiii lui Loyola din regat, ca fiind „corupători de tineri, tulburători ai liniştii publice şi vrăjmaşi ai statului şi coroanei Franţei… „Decretul nu a fost complet îndeplinit şi în 1603 a fost abrogat de rege, împotriva sfaturilor date de Parlament. Aquaviva, Generalul le zuiţilor, fusese foarte abil în manevrele sale şi l-a făcut pe Henric să creadă că Ordinul, reaşezat în Franţa, va servi cu loialitate înţe resele ţării. Cum a putut el crede, fiind un om inteligent, ca aceşti fanatici romano-catolici ar putea fi ˣîntr-adevăr de acord cu Edictul de la Nantes (1598) care stabilea libertatea cultului protestant în Franţa şi, chiar mai rău, ar fi sprijinit proiectele sale împotriva Spaniei şi Împăratului? Fapt este ca Henric IV a ales drept sfătuitor confesor pentru Dauphin (moştenitor) pe unul din cei mai distincţi membri ai Companiei, părintele Cotton. Pe 16 mai 1610, în pragul campa mei sale împotriva Austriei, Henric IV a fost asasinat de Ravaillac, care şi-a recunoscut crimă ca fiind inspirată de scrierile părinţilor iezuiţi Mariana şi Suarez. Aceştia au aprobat uciderea tiranilor eretici sau a acelora insuficient devotaţi intereselor papalităţii. Ducele de Epernon, care l-a făcut pe rege să citească o scrisoare în timp ce asasinul stătea în aşteptare, era un cunoscut adept al iezuiţilor, şi Michelet a dovedit că ei ştiau despre acest asasinat". De fapt, Ravaillac a recunoscut crima faţă de părintele iezuit dzAubigny cu puţin înainte şi, când judecătorii l-au interogat pe preot, acesta a declarat pur şi simplu că Dumnezeu l-a înzestrat cu darul de a uita ceea ce a auzit în confesional" (Henri Fulop-Miller). Parlamentul, convins că Ravaillac fusese o unealtă în mâna Companiei, a dat ordin călăului să ardă cărţile lui Mariana. „Din fericire, Aquaviva era încă

acolo. Încă o dată, acest mare General plănuise corect şi el a condamnat în mod foarte sever asasinatul. Compania a avut întotdeauna autori care, în liniştea studiilor lor, au expus doctrina cu exactitate; ea a avut de asemenea mari politicieni care ia nevoie i-ar fi pus masca necesară" (Pierre Dominique). Mulţumită părintelui Cotton, care a preluat situaţia în mâinile sale, Societatea lui Iisus a ieşit din această furtună nevătămată. Bogăţia, numărul de aşezăminte şi aderenţii ei au crescut rapid. Dar când Ludovic XIII a venit la tron şi Richelieu a preluat afacerile statului în mâinile sale, a apărut un conflict de interese. Cardinalul nu lasa pe nimeni să se opună politicii sale. Iezuitul Caussin, confesorul rege lui, a simţit-o pe pielea lui, atunci când a fost închis la Renne ca criminal, din ordinul lui Richelieu. Acest fapt a adus cele mai bune rezultate. Cu scopul de a rămâne în Franţa, Ordinul a mers până a colabora cu redutabilul ministru. H. Boehmer scrie despre aceste lucruri:

„Lipsa de consideraţie faţă de biserica pe care a arătat-o întotdeauna guvernul francez începând cu Filip cel Frumos, a fost cea mai bună politică în conflictele dintre interesele naţionale şi cele bisericeşti". Urcarea pe tron a lui Ludovic al XIV a marcat începutul celei mai prospere perioade pentru Ordin. Îngăduinţa confesorilor iezuiţi, folosită cu abilitate pentru atragerea păcătoşilor nu prea răbdători în a se pocăi, a fost întrebuinţata masiv între oamenii de rând în aceeaşi mă sura ca şi la Curte, în special în ceea ce-l priveşte pe rege, care era mai mult afemeiat decât evlavios. Maiestatea să nu avea nicio intenţie să renunţe la aventurile sale amoroase, iar confesorul sau avea grijă să nu atingă acest subiect în ciuda faptului că era vorba de un adulter evident. Aşa că întreaga familie regală a fost curând aprovizionata numai cu confesori iezuiţi, iar influenţa lor a crescut din ce în ce mai mult în sânul înaltei societăţi. Preoţii Parisului au atacat în scrierile lor morala libertină a cazuisticii iezuite, dar fără nicio urmare. Însuşi Pascal a intervenit în sprijinul janseniştilor în timpul conflictului teologic de atunci; în „Scrisori provinciale" i-a expus pe oponenţii prea lumeşti ai acestora, adică pe iezuiţi, la o ridiculizare nesfârşită. În ciuda acestui fapt, locul sigur de la Curte le-a asigurat victoria, iar cei de la

Port Royal au dispărut. Ordinul a câştigat o altă ba talie pentru Roma, a cărei consecinţe au fost defavorabile intereselor naţionale. Se înţelege de la sine ca ei acceptaseră fără nicio tragere de inimă pacea religioasă asigurată prin Edictul de la Nantes, şi au continuat lupta ascunsă împotriva protestanţilor din Franţa. Ludovic XIV îmbătrânea şi se îndrepta din ce în ce mai mult spre bigo tism sub influenţa Doamnei de Maintenon şi a confesorului său, părintele La Chaise. În 1681, iezuiţii l-au convins să reînceapă persecuţia împotriva protestanţilor. În cele din urmă, la 17 octombrie 1685, el a semnat ordinul de „Revocare a Edictului de la Nantes", făcând astfel pe supuşii săi care refuzau să îmbrăţişeze religia catolică, nişte proscrişi. Curând după aceea, pentru a accelera procesul de convertire, au început faimoasele „dragonade". Aceste torturi erau urmărea obligatorie a oricărei încercări de convertire prin foc şi lanţuri. În timp ce fanaticii se bucurau, protestanţii au fugit în masă din regat. După Marshal Vauban, Frântă a pierdut 400…000 de locuitori şi 60 milioane de franci. Manufac turieri, comercianţi, armatori, meşteşugari şi artizani pricepuţi au apucat spre alte ţări aducându-le lor beneficiul calităţilor lor. „17 octombrie 1685 a fost ziua victoriei pentru iezuiţi, răsplata finală pentru un război care durase 125 de ani fără încetare. Dar Statul a fost acela care a plătit preţul victoriei iezuite". „Depopularea, reducerea prosperităţii naţionale, au fost urmările materiale acute ale triumfului iezuiţilor, urmate de secătuirea spirituală ce nu a putut fi vindecată, nici chiar de cele mai bune şcoli iezu iţe. Iată ce a suferit Franţa, iar Societatea lui Iisus avea să plătească foarte scump pentru aceasta" (H. Boehmer). În timpul secolului următor, fiii lui Loyola ×s-au văzut respinşi nu numai din Franţa, ci şi din toate ţările europene – dar, încă odată, aceasta se întâmpla doar pentru un timp. Aceşti fanatici ieniceri ai papalităţii nu au încetat niciodată să acumuleze dezastre pe calea îndeplinirii visului lor nebunesc.

PARTEA III

MISIUNI ÎN STRĂINĂTATE

Capitolul 1. India, Japonia, China.

Convertirea „păgânilor" fusese primul obiectiv al fondatorului

Societăţii lui Iisus. Chiar dacă necesitatea combaterii protestantismului în Europa i-a implicat pe discipolii acesteia din ce în ce mai mult în acţiuni atât politice cât şi religioase – despre care am făcut un scurt rezumat – fiind principala lor sarcina, ei şi-au urmat ţinta evanghelizării ţinuturilor îndepărtate. Idealul lor era să aducă întreaga lume sub autoritatea Sfântului Scaun, ceea ce însemna, ca ei să cutreiere toate regiunile globului pentru a câştiga suflete. Francis Xavier, unul din primii însoţitori ai lui Ignaţiu care, ca şi el, a fost sanctificat de biserică, a fost marele promotor al evanghelizării Asiei. În 1542 el a debarcat la Goa şi a găsit aici un episcop, o catedrală şi o mănăstire franciscană care, împreună cu câţiva preoţi portughezi, încercase deja să împrăştie în jurul lor religia lui Hristos. Francis a depus în prima sa tentativă un elan atât de mare, încât a fost supranumit „apostolul Indiei". De fapt, el era mai mult un pionier şi un „incitator" decât unul care să fi săvârşit ceva durabil. Înfocat, entuziast, întotdeauna pus pe a căuta noi câmpuri de acţiune, el mai mult a arătat calea decât să cureţe drumul. În regatul Travancore, în Malaca, pe insulele Banda, Macassar şi Ceylon, farmecul său personal şi cuvântările sale pline de elocventă, au făcut minuni şi au avut drept consecinţă convertirea a 70…000 de „idolatri", în special din păturile de jos. Pentru a obţine acest lucru, el nu a neglijat ajutorul politic şi chiar militar al Portugaliei. Aceste rezultate, mai mult de efect decât solide, erau menite să stimuleze interesul pentru misiunile din Europa şi, de asemenea, să dea un lustru strălucitor Societăţii lui Iisus. Neobositul, dar prea puţin perseverentul apostol, părăsi curând India pentru Japonia, apoi pentru China, unde a murit în 1552 la Canton când era gata să pătrundă în ţară. Succesorul său în India a fost Robert de Nobile, care a aplicat în această ţară aceleaşi metode pe care iezuiţii le foloseau cu mare succes în Europa. El a apelat la clasele superioare. Celor ce erau „de neatins" el le-a dat hoştia numai în capătul unui băţ. El a adoptat portul, obiceiurile şi felul de a trăi al brahmanilor, amestecând ritualurile lor cu cele catolice, toate acestea cu aprobarea papei Grigore XV. Mulţumită acestei amestecături dubioase, el a convertit, după cum pretinde, 250…000 de hinduşi. Dar, „la

aproximativ un secol după moartea sa, când intransigentul papa Benedict XIV a interzis respectarea acestor ritualuri hinduse, totul ˣs-a năruit şi cei 250…000 de pseudo-catolici au dispărut" („Iezuiţii" în ziarul „Le Crapouillot" nr. 24,1954, pag. 42). În teritoriile din nordul Indiei, stăpânite de Marele Mongol Akbar, un om îngăduitor, care a încercat chiar să introducă în ţinuturile sale un amestec religios, iezuiţilor li ˣs-a permis să construiască un aşezământ la Lahore, în 1575. Succesorii lui Akbar le-au acordat aceleaşi favoruri. Dar Aureng Zeb (1666 – 1707), un musulman strict, a pus capăt acestei lucrări. În 1549, Xavier ˣs-a îmbarcat pentru Japonia, împreună cu doi tovarăşi şi un japonez pe care îl convertise la Malaca, numit Yagiro. Începuturile nu au fost prea promiţătoare. „Japonezii au propria lor moralitate şi sunt destul de rezervaţi; trecutul lor era puternic ancorat în păgânism. Adulţii se uitau la aceşti străini cu amuzament iar copiii îi batjocoreau" (Le Crapouillot). Yagiro, fiind băştinaş, a reuşit să pună pe picioare o mică comu uitate de 100 de persoane. Dar Francis Xavier, care nu vorbea japoneza atât de bine, nu a putut nici măcar să găsească un auditoriu la Mikado. Când a părăsit ţara, doi preoţi rămâneau în urma lui pentru a încerca convertirea stăpânitorilor ţinuturilor din Arima şi Bungo. Când acesta din urmă ˣs-a decis pentru catolicism, aceasta i-a luat 27 de ani de „gândire". Anul următor, preoţii ˣs-au stabilit la Nagasaki şi au pretins că au convertit 100…000 de japonezi. În 1587, situaţia internă din ţinut, care fusese sfâşiat în urma războaielor dintre clanuri, ˣs-a schimbat total. „Iezuiţii au tras foloase de pe urma anarhiei şi a legăturilor lor strânse cu comercianţii portughezi" (H. Boehmer). Hideyoshi, un om de origine umilă, a pus mâna pe putere luând întâi demnitatea de dictator şi apoi pe cea de prim-ministru (1586). El nu avea nicio încredere în influenţa politică a iezuiţilor, în legăturile lor cu portughezii şi cu samuraii. În consecinţă, proaspătă biserica japoneză a început să fie persecutata cu violenţa. Şase franciscani şi trei iezuiţi au fost răstigniţi; mulţi convertiţi au fost omorâţi, iar Ordinul a fost alungat din Japonia. Cu toate acestea, decretul nu a fost dus la bun sfârşit. Iezuiţii şi-au continuat apostolatul în secret. Dar, în 1614, primul sogun, Tokugava Ieyasu, neliniştit de

acţiunile oculte ale iezuiţilor, are început persecuţiile. Pe lângă această, olandezii luaseră locul portu ghezilor în afaceri şi erau strict supravegheaţi de guvern. O profundă neîncredere faţă de toţi străinii, preoţi sau laici, le-a fost inspirată din acel moment conducătorilor şi, în 1638, o rebeliune a creştini lor din Nagasaki a fost înecata în sânge. Pentru iezuiţi, aventura japoneza luase sfârşit şi urma să rămână aşa pentru mult timp. Iată ce putem citi în lucrarea remarcabilă a Lordului Bertrand Russell, „Ştiinţa şi religia", referitor la Francis Xavier, făcătorul de minuni. „El şi tovarăşii lui au scris multe scrisori lungi, care ˣs-au păstrat; în ele, ei ţineau evidenta lucrării lor, dar niciuna dintre aceste scrisori scrise în timpul vieţii lui nu face vreo referire la puteri miraculoase. Joseph Acosta, iezuitul care a fost atât de chinuit de animalele din Peru, a negat în mod expres faptul că aceşti misionari ar fi fost ajutaţi de miracole în eforturile lor de a-i converti pe păgâni. Dar imediat după moartea lui Xavier, au început să abunde povestirile cu miracolele lui. Se spunea că el avea darul vorbirii în limbi, chiar dacă scrisorile lui erau pline de aluzii la dificultăţile avute în a stăpâni limbă japoneză sau în a găsi un bun translator. „Au fost spuse povesti despre faptul că odată, când prietenii lui erau însetaţi pe mare, el a transformat apa sărată în apă dulce. Când a scăpat crucifixul în mare, un crab i l-a adus înapoi. Potrivit unei vorsiuni mai recente, el ar fi aruncat crucifixul în mare pentru a potoli furtuna. Când a fost sanctificat în 1622, a fost dovedit, spre satisfac tia autorităţilor Vaticanului, că ar fi săvârşit miracole, întrucât nimeni nu putea deveni sfânt fără acestea. Papa a garantat oficial pentru darul vorbirii în limbi şi a fost impresionat în mod deosebit de faptul că Xavier a făcut lămpile să ardă cu apa sfinţită în loc de ulei". „Acelaşi papă, Urban VIII, a refuzat să creadă afirmaţiile lui Galileo. Legenda continua să se îmbogăţească: o biografie scrisă de părintele Bonhours, ne povesteşte că sfântul înviase 14 persoane în timpul vieţii lui. Autorii catolici încă îi mai atribuie darul miracolelor; într-o biografie publicată în 1872, părintele Coleridge, membru al Societăţii lui Iisus, a reafirmat ca sfântul avea darul limbilor". Judecând după isprăvile tocmai menţionate, sfântul Francis Xavier şi-a meritat aureola. În China, fiii lui

Loyola au petrecut un timp îndelungat şi favorabil, cu doar câteva izgoniri; ei au obţinut acest lucru cu condiţia că vor lucra acolo în principal cu oamenii de ştiinţă, şi se vor înclina în faţa ritualelor milenare ale acestei străvechi civilizaţii. „Meteorologia a fost principalul subiect. Francis Xavier descoperise deja că japonezii nu ştiau că pământul este rotund şi ca aceştia erau foarte interesaţi în ceea ce el îi învaţă asupra acestui subiect sau altele similare. „În China, aceasta a devenit oficială şi, cum chinezii nu erau fanatici, lucrurile au evoluat paşnic. Un italian, părintele Ricci a fost iniţiatorul. Înlesnindu-şi drumul spre Pekin, el a jucat rolul astronomului înaintea oamenilor de ştiinţă chinezi. Astronomia şi matematica erau părţi importante ale instituţiilor chineze. Aceşti oameni de ştiinţă au dat posibilitatea suveranului să dateze variatele lor ceremonii religioase şi laice cu caracter periodic. Ricci a adus informaţii care-l făceau indispensabil şi el a folosit această ocazie pentru a vorbi despre creştinism… El a trimis după doi preoţi care îmbunătăţiseră calendarul tradiţional, stabilind o concordanţă între traiectoria stelelor şi evenimentele pământeşti. Ricci ˣs-a ajutat şi de lucruri minore; de exemplu, el a desenat o hartă murală a impˣeriului, aşezând cu grijă China, în centrul universului” („Le Crapouillot”). Aceasta era ocupaţia principală a iezuiţilor în impˣeriu; cât despre partea religioasă a misiunii lor, interesul lor în această problemă era major. Este cam ridicol să te gândeşti ca la Pekin preoţii erau ocupaţi cu corectarea greşelilor astronomilor chinezi, în timp ce la Roma, Sfântul Scaun condamna cu înverşunare sistemul lui Copernic – şi asta până în anul 1822! În ciuda faptului că poporul chinez avea o foarte slabă înclinaţie spre misticism, prima biserică catolică ˣs-a deschis la Pekin în 1599. Când Ricci a murit, el a fost înlocuit de un neamţ, părintele Shall von Bell, un astronom care de asemenea a publicat câteva broşuri remarcabile în limba chineză; în 1644 i ˣs-a conferit titlul de „Preşedinte al Tribunalului matematic”, ceea ce a produs invidia mandarinilor. În acelaşi timp, comunităţile creştine ˣs-au organizat singure. În 1617, împăratul trebuie că a prevăzut pericolul acestei penetrări paşnice şi a decretat izgonirea tuturor străinilor. Bunii

părinţi au fost trimiţi portughezi lor la Macao în cuşti de lemn. Dar, curând după aceea, ei au fost rechemaţi. Erau doar aşa de buni astronomi! De fapt, ei erau tot atât de buni şi ca misionari, cu 41 de rese dinte în China, 159 de biserici şi 25.700 de membri botezaţi. Dar o nouă reacţie împotriva lor a dus la alungarea lor, iar părintele Shall a fost condamnat la moarte. Fără îndoiala că el nu-şi atrăsese aceasta sentinţă numai pentru munca lui în domeniul matematicii! Un cutremur şi arderea palatului imp×erial, au fost înţelept prezentate drept un semn de mânie cerească, salvându-i viaţa; el a murit în linişte doi ani mai târziu. Dar tovarăşii lui au fost nevoiţi să părăsească China. În ciuda tuturor acestor lucruri, stima pentru iezuiţi era atât de mare încât împăratul Kang-Hi ×s-a simţit obligat să-i recheme în 1669, şi a ordonat funeralii solemne pentru rămăşiţele lui I-am Io Vam (Jean – Adam Shall). Aceste neobişnuite onoruri au fost doar începutul unor excepţionale favoruri. Un părinte belgian, Verbiest, i-a urmat lui Shall la conducerea misiunii şi, de asemenea, la Institutul imp×erial de matematică. El a fost acela care a dăruit observatorului din Pekin acele instrumente faimoase a căror precizie matematică este tăinuita de himere, dragoni, etç. Kang Hi, „despotul luminat", care a domnit 61 de ani, a apreciat serviciile acestui om de ştiinţă care îi dădea sfaturi înţelepte, însoţindu-l pe acesta în război şi chiar reuşind să construiască o turnătorie pentru tunuri. Dar această activitate laică şi războinică era îndreptata spre „mai marea slavă a lui Dumnezeu", cum reamintea vrednicul părinte împăratului într-o însemnare, înaintea morţii sale:

„Sire, mor fericit cum am fost aproape în fiecare moment al vieţii mele când am servit pe Maiesta tea Voastră. Dar mă rog Lui prea plecat să-şi amintească, după moartea mea, că ţelul meu în tot ce ani făcut a fost să-i asigur un protector pentru cea mai sfânta religie din univers; şi acest protector aţi fost dvs., cel mai mare rege al Estului" („Corespondenţa" de Verbiest, p. 551). Totuşi, în China ca şi în Malabar, această religie nu a putut supravieţui fără unele artificii. Iezuiţii au trebuit să aducă doctrina romă no-catolică la nivelul chinezilor, identificându-L pe Dumnezeu cu cerul (Tien) sau Chang-ţi

(Împăratul din înălţimi), potrivind ritualurile catolice cu cele chinezeşti, acceptând învăţăturile lui Confucius, cultul strămbunilor, etç. Papa Clement XI, care a aflat despre aceasta de la ordinele rivale, a condamnat această slăbiciune doctrinală şi, ca rezultat, întreaga activitate misionară din imp×eriul chinez a căzut. Succesorii lui Kang Hi au interzis creştinismul şi ultimii preoţi rămaşi în China au murit acolo şi nu au mai fost înlocuiţi niciodată.

Capitolul 2. America: Statul iezuit al Paraguayului.

Misionarii Societăţii lui Iisus au găsit Lumea Nouă mult mai favorabila prozelitismului lor decât Asia. Acolo, ei nu au găsit nicio civilizaţie veche sau educată, nicio religie puternic înrădăcinata, nicio tradiţie filosofică, ci numai triburi sărace şi barbare, neînarmate spiritual şi nici temporal împotriva cuceritorilor albi. Numai Mexicul şi Peru, cu amintirea zeilor azteci şi incaşi în minţile lor, au rezistat un timp destul de îndelungat acestei religii de import. De asemenea, dominicanii şi franciscanii se instalaseră deja destul de solid. În mijlocul acestor triburi sălbatice de vânători nomazi şi pescari, şi-au exercitat fiii lui Loyola activitatea, lor devoratoare; rezultatele variau funcţie de înverşunarea şi poziţia manifestată de diferitele po pulaţii. În Canada, huronii paşnici şi docili au acceptat cu uşurinţă câte hismul lor, dar inamicii acestora, irochezii, au atacat posturile create în jurul Fortului Saint Marie şi i-au masacrat pe locuitori. Huronii au fost practic exterminaţi în zece ani şi în 1649, iezuiţii au trebuit să plece împreună cu 300 de supravieţuitori. Ei nu au făcut o impresie prea puternică când au trecut prin ieri toriile care formează astăzi Statele Unite şi de abia în sec. 19 au început să prindă rădăcini în acea parte a continentului. În America de Sud, acţiunile iezuiţilor au avut împrejurări bune şi rele. În 1546, portughezii i-au chemat să-şi desfăşoare activitatea în teritoriile pe care ei le aveau în Brazilia; în timp ce-i converteau pe băştinaşi, au avut multe conflicte cu autorităţile civile şi cu alte ordine religioase. Acelaşi lucru ×s-a întâmplat şi în Noua Granada. Dar Paraguayul a fost ţinutul pentru marea „experienţa" a coloni zării iezuite; această ţară se întindea atunci de la Atlantic la Anzi şi cuprindea teritorii care azi aparţin

Braziliei, Uruguaiului şi Argentinei. Singurele căi de acces prin jungla virgină erau prin fluviile Paraguay şi Parana. Populaţia acestui ţinut era formată din indieni nomazi şi docili, gata să se plece dominaţiei oricui, atâta vreme cât li se asigura destulă hrană şi puţin tutun. Iezuiţii nu ar fi putut găsi condiţii mai bune pentru stabilire, departe de corupţia albilor şi a divizării în caste, tipul perfect de colonie, un oraş al lui Dumnezeu după dorinţa inimii lor. La începutul sec. 17, Paraguayul a fost transformat într-o provincie a Ordinului de către Generalul acestuia, care fusese învestit cu toată autoritatea de către Curtea Spaniei; iar „Statul iezuit" ˣs-a dezvoltat şi a înflorit. Aceşti buni sălbatici au fost catehizaţi (învăţaţi) cum se cuvine şi pregătiţi să trăiască o viaţă sedentară sub disciplina pe cât de blânda, pe atât de puternică, „ca o mâna de fier într-o mănuşă de catifea". Aceste societăţi patriarhale ignorau deliberat orice fel de libertăţi. „Tot ceea ce un creştin are şi foloseşte, colibă în care locuieşte, ciupercile pe care le cultiva, animalele domestice care-i asigura hrana şi îmbrăcămintea, armele pe care le poartă, uneltele cu care lucrează, chiar şi singurul cuţit dat fiecărui cuplu tânăr când îşi întemeiază un cămin, este «Tupambac», «proprietatea lui Dumnezeu». Potrivit aceleiaşi concepţii, un creştin nu dispune de timpul şi persoana lui după cum de reste. Sugarul este sub protecţia mamei. În momentul în care poate merge, el este subordonat părintelui său agenţilor lui… Când copilul creşte, dacă este fata învaţă să toarcă şi să coasă, iar dacă este băiat, învaţă să scrie şi să citească, dar numai în limba guarani; pentru că spaniola era sever interzisă cu scopul prevenirii oricărui comerţ cu creolii corupţi… Imediat ce un băiat împlinea 16 ani şi o faţă 14 ani, ei erau căsătoriţi, pentru că părinţii (preoţii) nu voiau să-i vadă căzând în păcatul cărnii… Niciunul dintre ei nu putea deveni preot, călugăr şi nici măcar iezuit… Lor practic nu le mai rămânea nicio libertate. Dar ei erau foarte fericiţi, din punct de vedere material… Dimineaţa, după ce se strâng, fiecare grup de lucrători merge la câmp, unul câte unul, cântând şi fiind precedaţi de un chip sfânt; seara ei se întorceau în sat în acelaşi fel, pentru a auzi catehismul sau să-şi facă rugăciunea. Părinţii au născocit pentru aceşti „creştini" câteva distracţii

nevinovate". „Iezuiţii vegheau asupra lor ca părinţii; şi, ca părinţi, ei pedepseau orice abatere cât de mică… Biciul, postul, închisoarea, stâlpul infamiei din piaţa publică, pedeapsa publică în biserici, închisoarea, acestea erau pedepsele pe care le foloseau. Aşa că, copiii „roşii" ai Paraguayului nu cunoşteau altă autoritate decât cea a bunilor părinţi. Ei nu pun niciun pic la îndoiala că Regele Spaniei nu este stăpânul lor". Nu este acesta un tablou, caricaturizat, al imaginii societăţii ideale teocratice? Dar să vedem felul în care această stare de lucruri a influenţat progresul intelectual şi moral al beneficiarilor acestui sistem, aceşti „bieţi nevinovaţi", aşa cum au fost exprimate de marchizul de Loreto:

„Înalta cultură a misiunilor nu este altceva decât un produs artificial de seră, purtând în el sămânţa morţii. Pentru că, în ciuda acestei îmblânziri şi instruiri, guaranii rămân mult mai jos decât erau: un sălbatic leneş, mărginit, senzual, lacom şi mizer. Aşa cum spun şi preoţii, el lucrează numai când simte în spate tepusul supraveghetorului. Îndată ce sunt lăsaţi de capul lor, devin indiferenţi la faptul că cerealele putrezesc pe câmp, uneltele se strică şi vitele sunt împrăştiate; dacă nu este supravegheat la munca câmpului, el poate chiar să desjuge un bou şi să-l măcelărească pe loc, să aprindă focul cu lemnul de la plug şi, împreună cu tovarăşii lui, să mănânce carnea pe jumătate gătită, până nu mai rămâne nimic din el. El ştie că va primi 25 de lovituri de bici pentru asta dar, în acelaşi timp, ca „bunii părinţi" nu-l vor lăsa niciodată să moară de foame" (H. Boehmer). Într-o carte recent publicată, putem citi următoarele privind pedepsele date de iezuiţi:

„Vinovatul, îmbrăcat în hainele de pocăinţă, a fost escortat la biserica unde şi-a mărturisit greşeală. Apoi a fost biciuit în piaţa publică potrivit codului penal… Vinovaţii primesc întotdeauna, această pedeapsă, nu numai fără murmur, dar încă plini de mulţumire". Vinovatul fiind pedepsit şi iertat, săruta mâna celui care l-a lovit, spunând:

„Fie ca Dumnezeu să te răsplătească pentru că m-ai eliberat, prin această pedeapsă uşoară, de durerile veşnice care mă ameninţau"

(Clovis Lugon, „Republica comunist-creştina a guaranilor", pag. 197). După ce citim acestea, putem înţelege concluzia lui H. Boehmer:

„Viaţa morală a guaranilor ˣs-a îmbogăţit foarte puţin sub disciplina impusă de preoţi. El a devenit un catolic devotat şi superstiţios, care vede miracole pretutindeni şi pare să se bucure de autoflagelarea până la sânge; el a învăţat să se supună şi ˣs-a ataşat de bunii preoţi, car îi purtau de grijă atât de bine, cu o recunoştinţă filială care, chiar dacă nu era prea adânca, era fără îndoiala foarte tenace. Acest rezultat nu foarte relevant, dovedeşte că există un defect major în metodele educative ale preoţilor. Care era defectul? Faptul că ei nu au încercat niciodată să dezvolte în copiii lor „roşii" facultăţile inventive, nevoi de activitate, simţul responsabilităţii; ei trebuiau şi inventeze jocuri şi distracţii pentru „creştini", ei gândeau în locul lor, în loc să-i încurajeze să gândească pentru ei înşişi; ei pur şi simplu aduceau pe cei aflaţi în grija lor la o supunere mecanică în loc să-i educe". Cum putea fi altfel, când ei înşişi se supuseseră unei domesticiri care durase 14 ani? Cum să-i facă pe guarani sau pe elevii lor albi să gândească pentru ei înşişi, când lor le era absolut interzis ˣs-o facă? Nu un iezuit din vechime, ci unul contemporan scrie:

„El (iezuitul) nu va uita că virtutea caracteristică a Societăţii este totală supunere a acţiunilor, voinţei şi chiar a judecăţii… Toţi superiorii vor fi ˣîndatoraţi în acelaşi fel faţă de superiorii lor, iar părintele General, papei… Totul este astfel aranjat încât să dea Sfântului Părinte autoritate universal valabilă, iar sfântul Ignaţiu era sigur că învăţătura şi educaţia vor aduce în viitor unitatea catolică în Europa dezbinata". Cu speranţa reformării lumii, părintele Bonhours scria:

„… că el ˣs-a dedicat în special acestui scop: instruirii tineretului". Educarea guaranilor ˣs-a făcut după aceleaşi principii: renunţarea la judecata personală, la iniţiativa – o supunere oarbă faţă de superi ori. Nu este aceasta „culmea libertăţii" şi „eliberarea din robia eu-lui", lăudata de R.P. Rouquette, menţionată anterior? De fapt, „eliberarea" guaranilor ˣs-a făcut atât de bine de către iezuiţi timp de peste 150 de ani, ca atunci când stăpânii lor i-au părăsit în sec. XVII, ei

ˣs-au întors în păduri şi la obiceiurile străvechi, ca şi cum nimic nu ˣs-ar fi ˣîntâmplat.

PARTEA IV

IEZUIŢII ÎN SOCIETATEA EUROPEANĂ

Capitolul 1. Învăţătura iezuiţilor.

„Metoda pedagogică a Companiei – scria R.P. Charmot – consta în primul rând în a învălui pe ucenici cu o mare reţea de rugăciuni… „Apoi el îl citează pe părintele iezuit Tacchini:

„Fie ca Duhul Sfânt să-i um ple precum alabastrul este umplut cu parfumuri; fie ca El să-i pătrundă într-atât încât, pe timp ce trece, să fie în stare să respire din ce în ce mai multă mireasma cerească şi parfum al lui Hristos!" Părintele Gândier are de asemenea, o contribuţie:

„Să nu uităm că educarea, aşa cum este văzută de Companie, este o slujbă asemănătoare cu cea a îngerilor" (F. Charmot). Mai târziu, părintele Charmot mai spune:

„Să nu fim îngrijoraţi cum şi unde este introdus misticismul în educaţie! (…) Această introducere nu este făcută printr-un sistem sau vreo tehnică artificială, ci prin infiltrare, prin „endosmoza" (pătrundere a unui fluid printr-o membrană subţire – n.t.). Sufletele copiilor sunt impregnate datorită contractului foarte strâns cu dascălii lor, care sunt saturaţi de misticism". Din partea aceluiaşi autor, iată şi ţelul profesorului iezuit:

„Prin învăţătura lui, el are ca scop să formeze nu o elită de creştini intelectuali, ci creştini de elită". Aceste câteva citate spun destul de mult despre ţelul principal al acestor educatori. Să vedem acum cum formează ei pe aceşti creştini de elită şi ce fel de misticism este inoculat, infiltrat sau pompat în copiii supuşi sistemului lor educaţional. În faţa – este caracteristic acestui ordin – se găseşte Fecioara Maria. „Loyola o făcuse pe Fecioara cel mai important lucru din viaţa lui. Închinarea la Maria era baza devotamentului său religios şi a fost dată Ordinului de Loyola pentru a fi dus mai departe. Aceasta veneraţie ˣs-a dezvoltat atât de mult, încât ˣs-a spus deseori, şi pe bună dreptate, ca ea constituie adevărata religie a iezuiţilor: aceasta nu a

fost spusă de un protestant, ci de J. Huber, profesor de teologie catolică. Loyola însuşi era convins că Fecioara îl inspirase atunci când şi-a elaborat „Exerciţiile spirituale". Un iezuit a avut o viziune în care Maria acoperea Societatea lui Iisus cu mantia ei, ca un semn al protecţiei sale deosebite. Un altul, Rodrigue de Gois, a fost atât de răpit de nespusă ei frumuseţe, încât a fost văzut înălţându-se în aer. Un no vice al Ordinului, care a murit la Roma în 1581, a fost susţinut de Fecioară în lupta lui împotriva tentaţiilor diavolului; pentru a-l în ţări, ea îi dădea din când în când o înghiţitură din sângele Fiului său şi îl alina la sânul ei" (J. Huber). Doctrina lui Duns Scot privind „concepţia imaculată" (naşterea fără păcat a Fecioarei Maria – n.t.) a fost adoptată cu entuziasm de Ordin care a reuşit să o transforme în dogmă prin papa Pius IX, în 1854. „Erasmus a satirizat aceasta veneraţie a Mariei din vremea să în timpul sec. IV fusese inventată povestea casei lui Loretto; se spunea că această casă fusese adusă din Palestina de îngeri. Iezuiţii au îmbrăţişat şi susţinut această legendă. Canisius a mers atât de departe, încât a redactat chiar scrisori de la Maria însăşi şi, mulţumită Ordinului, bogăţiile au început să curgă la Loretto (ca şi la Lourdes, Fatima etc...). „Iezuiţii au scos la iveală tot felul de relicve ale Mamei lui Dumnezeu (cum o numesc ei). Când şi-au făcut intrarea în biserica Saint Michael din München, ei au oferit credincioşilor spre venerare bucăţi din valul Mariei, câteva şuviţe din părul ei şi părţi ale pieptenului ei; ei instituiseră un cult deosebit de venerare a acestor obiecte". „Aceasta venerare a degenerat în manifestări imorale şi senzuale, în special în imnurile dedicate Mariei de către părintele Jaques Pontau. Poetul nu cunoştea nimic mai frumos decât sânii Mariei, nimic mai dulce decât laptele ei şi nimic mai încântător decât abdomenul ei". Aceste citate ˣs-ar putea multiplica la infinit. Ignaţiu voia că ucenicii lui să aibă o evlavie „perceptibilă" sau chiar senzuala, ca şi a lui, ceea ce ei şi obţineau. Nu este de mirare că ei au avut succes în faţa guaranilor; acest fetişism erotic li se potrivea de minune. Dar bunii părinţi iezuiţi ˣs-au gândit întotdeauna ca acesta se potriveşte la fel de bine şi „albilor". Cum baza doctrinei lor o constituie despre tul pentru oameni, „albii" şi „roşii" fiind la fel, toţi trebuiau tra tafi la fel şi

anume ca nişte copii. Aşa că ei lucrau asiduu la propagarea acestui principiu şi practicilor idolatre; datorită influenţei pe care o aveau asupra Sfântului Scaun, ce nu-şi putea exercita puterea fără aceştia, ei i-au strâns în mod forţat pe oameni sub biserica română, în ciuda rezistenţei care, încet-încet, a scăzut. „Părintele Barri a scris o carte intitulată „Paradisul se deschide printr-o sută de rugăciuni adresate Mariei". În ea, el expunea ideea că modul în care noi intrăm în paradis nu are importanţă: lucrul important este să intri. El enumera practici de exteriorizare a evlaviei faţă de Maria, care deschid porţile cerului. Între alte lucruri, aceste exerciţii constau în adresarea către Maria de saluturi dimineaţa şi seara, însărcinarea îngerilor de a o saluta; exprimarea dorinţei de a-i construi mai multe biserici decât toate cele construite până atunci de toţi ca fugarii luaţi la un loc; a purta zi şi noapte un rozariu în loc de bra tara, sau un chip al Mariei etc... „Aceste practici sunt de ajuns pentru a ne asigura mântuirea şi dacă diavolul, când suntem pe patul de moarte ne pretinde sufletul, noi trebuie doar să-i amintim că Maria răspunde pentru noi şi că el trebuie să rezolve (clarifice) lucrurile cu ea" (J. Huber). În lucrarea sa, „Pietas quotidiana erga S.D. Mariam", părintele Pemble recomanda următoarele:

„Să ne lovim, să ne autoflagelăm, să oferi fiecare lovitură ca un sacrificiu lui Dumnezeu, prin Maria, să ne gravăm cu un cuţit pe piept sfântul nume al Mariei; să ne acoperim decent noaptea, ca să nu ofensăm privirea castă a Mariei; să-i spui fecioarei că ai fi gata să-i oferi locul tău în rai dacă ea nu l-ar avea pe al ei; să vrei să nu te fi născut sau să te fi aruncat în iad dacă sfânta Maria nu ˣs-ar fi născut; să nu mănânci niciodată un măr, atât timp cât Maria a fost ferită de greşeala de a gusta din el" (J. Huber). Toate acestea au fost scrise în 1764, dar trebuie aruncată doar o privire asupra lucrărilor similare publicate astăzi în număr foarte mare sau numai asupra presei catolice, pentru a observa faptul că de 200 de ani, aceasta idolatrie sălbatică nu a făcut altceva decât să crească şi să se împodobească. Papa Pius XII ˣs-a remarcat în ceea ce priveşte cultul Mariei. Sub conducerea lui, o mare parte a bisericii romano-catolice a urmat această idolatrie. Mai mult, fiii lui Loyola, care sunt totdeauna gata să

se conformeze spiritului timpului, încearcă astăzi să adapteze aceste copilării medievale şi exista câteva broşuri publicate de unii din aceşti preoţi sub auspiciile nobile ale „Centrului Naţional de Cercetare Ştiinţifică". Dacă adăugări la aceasta hainele călugăreşti de diferite culori şi „calităţi" specifice, adorarea sfinţilor, icoanele, moaştele, apologia „miracolelor", adorarea „Inimii sfinte", vom avea o idee a misticismului cu care „sufletele copiilor erau impregnate" prin contactul lor cu das calii care erau „saturaţi de misticism" – aşa cum scrie R.P. Charmot în anul 1943. Nu exista nicio altă cale de a forma „creştini de elită". Oricum, dacă ei urmau să câştige bătălia împotriva universităţilor, colegiile iezuite şi-ar fi extins învăţătura îngrădind disciplinele laice, căci Renaşterea redeşteptase setea de învăţătură. Ei erau gata ×s-o facă, mergând cu totul împotriva acestei învăţături care era contrară eu-lui lor: menţinerea conştiinţelor în deplină supunere faţă de biserică. De aceea, elevii lor sunt mai întâi de toate înconjuraţi de acest „val de rugăciuni", care nu ar fi suficient dacă învăţătura împărtăşita nu ar fi fost mai întâi purificată de toate ideile şi spiritele neconforme. Astfel, latină şi greacă (latină era la mare preţ în aceste colegii iezuite) erau studiate pentru valoarea lor literară; dar vechea gândire „ortodoxă" era expusă numai atât cât să demonstreze aşa numita filosofie scolastică superioară. „Umaniştii" pe care ei îi şcolarizau, erau în stare să compună discursuri şi versuri în limba latină, dar singurul stăpân a gândurilor lor era sfântul Toma dzAquino, un călugăr din sec. 13. Ascultaţi „Raţio Studiorum", tratatul fundamental al pedagogiei iezuite, citat de R.P. Charmot:

„Noi vom înlătura cu grijă subiectele laice care nu favorizează pietatea şi morală sănătoasă. Noi vom compune poeme; dar fie ca poeţii noştri să fie creştini şi nu urmaşi ai păgânilor care Pemble recomanda următoarele:

„Să ne lovim, să ne autoflagelăm, să oferi fiecare lovitură ca un sacrificiu lui Dumnezeu, prin Maria, să ne gravăm cu un cuţit pe piept sfântul nume al Mariei; să ne acoperim decent noaptea, ca să nu ofensăm privirea castă a Mariei; să-i spui fecioarei că ai fi gata să-i oferi locul tău în rai dacă ea nu l-ar avea pe al ei; să vrei să nu te fi

născut sau să te fi aruncat în iad dacă sfânta Maria nu ˣs-ar fi născut; să nu mănânci niciodată un măr, atât timp cât Maria a fost ferită de greşeala de a gusta din el" (J. Huber). Toate acestea au fost scrise în 1764, dar trebuie aruncată doar o privire asupra lucrărilor similare publicate astăzi în număr foarte mare sau numai asupra presei catolice, pentru a observa faptul că de 200 de ani, aceasta idolatrie sălbatică nu a făcut altceva decât să crească şi să se împodobească. Papa Pius XII ˣs-a remarcat în ceea ce priveşte cultul Mariei. Sub conducerea lui, o mare parte a bisericii romano-catolice a urmat această idolatrie. Mai mult, fiii lui Loyola, care sunt totdeauna gata să se conformeze spiritului timpului, încearcă astăzi să adapteze aceste copilării medievale şi exista câteva broşuri publicate de unii din aceşti preoţi sub auspiciile nobile ale „Centrului Naţional de Cercetare Ştiinţifică". Dacă adăugări la aceasta hainele călugăreşti de diferite culori şi „calităţi" specifice, adorarea sfinţilor, icoanele, moaştele, apologia „miracolelor", adorarea „Inimii sfinte", vom avea o idee a misticismului cu care „sufletele copiilor erau impregnate" prin contactul lor cu das calii care erau „saturaţi de misticism" – aşa cum scrie R.P. Charmot în anul 1943. Nu exista nicio altă cale de a forma „creştini de elită". Oricum, dacă ei urmau să câştige bătălia împotriva universităţilor, colegiile iezuite şi-ar fi extins învăţătura îngrădind disciplinele laice, căci Renaşterea redeşteptase setea de învăţătură. Ei erau gata ˣs-o facă, mergând cu totul împotriva acestei învăţături care era contrară eu-lui lor: menţinerea conştiinţelor în deplină supunere faţă de biserică. De aceea, elevii lor sunt mai întâi de toate înconjuraţi de acest „val de rugăciuni", care nu ar fi suficient dacă învăţătura împărtăşita nu ar fi fost mai întâi purificată de toate ideile şi spiritele neconforme. Astfel, latină şi greacă (latină era la mare preţ în aceste colegii iezuite) erau studiate pentru valoarea lor literară; dar vechea gândire „ortodoxă" era expusă numai atât cât să demonstreze aşa numita filosofie scolastică superioară. „Umaniştii" pe care ei îi şcolarizau, erau în stare să compună discursuri şi versuri în limba latină, dar singurul stăpân a gândurilor lor era sfântul Toma dzAquino, un călugăr din sec. 13. Ascultaţi „Raţio Studiorum", tratatul

fundamental al pedagogiei iezuite, citat de R.P. Charmot:

„Noi vom înlătura cu grijă subiectele laice care nu favorizează pietatea şi morală sănătoasă. Noi vom compune poeme; dar fie ca poeţii noştri să fie creştini şi nu urmaşi ai păgânilor care invocă muzele, nimfele munţilor şi mărilor, Calliope, Apollo etc „Sau alţi zei şi zeiţe. Mai mult, dacă aceştia trebuie menţionaţi, să fie nu mai în scopul de a-i caricaturiza, căci ei sunt numai demoni… „Astfel, toate ştiinţele – în special ştiinţele naturii – vor fi „interpretate" în aceeaşi manieră. De fapt, R.P. Charmot nu încearcă să ascundă aceasta în ceea ce spune despre profesorul iezuit al anului 1940. El nu preda ştiinţa de dragul ştiinţei, ci numai în scopul de a aduce o mai mare slavă lui Dumnezeu. Este legea formulată de sfântul Ignaţiu în «Constituţia» să „(F. Charmot). Şi iarăşi „Când vorbim despre o întreagă cultura, nu înseamnă că predăm toate subiectele sau ştiinţele, dar dăm o educaţie ştiinţifică şi literară care nu este pur laica şi impermeabilă la scânteierile revela tiei (F. Charmot). Educaţia acordată de iezuiţi era totuşi făcută să fie mai degrabă scânteietoare decât profundă, sau „formalista", aşa cum deseori a fost numită". Ei nu credeau în libertate, care era fatală în ceea ce priveşte învăţătura", scrie H. Boehmer. „Adevărul este ca meritele relative ale învăţământului iezuit au scăzut când ştiinţa şi metodele de educaţie şi învăţământ au progresat şi ˣs-au dezvoltat pe o bază mult mai largă şi pe concepţii mai profunde ale umanităţii. Buckle spunea:

„Cu cât civilizaţia înaintează, cu atât iezuiţii pierd teren, nu numai datorită propriei lor decăderi., ci dat-o rita tuturor modificărilor şi schimbărilor care se petrec în mintea ce lor din jurul lor… De-a lungul sec. 16, iezuiţii au fost în frunte, dar în timpul sec. 18 ei au fost depăşiţi de timp" (J. Huber).

Capitolul 2. Morala iezuiţilor.

Spiritul cuceritor al Societăţii lor, dorinţa arzătoare de a atra ge conştiinţele şi de a le păstra sub exclusiva lor influenţa, numai acestea i-au putut determina pe iezuiţi să fie mai îngăduitori cu paca tosii decât confesorii altor ordine sau decât clerul. „Noi nu prindem muşte cu oţet", spune pe drept proverbul. Cum am văzut deja, Ignaţiu

exprima aceeaşi idee în diferiţi termeni iar fiii lui Loyola şi-au extras inspiraţia din această. „Extraordinară activitate desfăşurată de Ordin în domeniul teologiei morale arata deja că această ştiinţă subtilă a avut, pentru acesta, o mult mai mare importanţă practică decât celelalte ştiinţe" (H. Boehmer). H. Boehmer ne aminteşte faptul că, confesiunea era rar întâlnita în Evul mediu, iar cei credincioşi recurgeau la ea numai în cazuri grave. Dar caracterul dominant al bisericii române a determinat o răspândire şi o creştere din ce în ce mai mare a acestei practici. De fapt, în timpul sec. 16, confesiunea devenise o obligaţie religioasă care trebuia respectată cu atenţie. Ignaţiu o considera foarte importantă şi recomandă discipolilor ca cât mai mulţi credincioşi ˣs-o respecte cu regulari ţâţe. „Rezultatele acestei metode erau extraordinare. Duhovnicii iezuiţi se bucurau de aceeaşi consideraţie că superiorii lor, iar confesionalul a fost considerat de toţi ca un simbol al puterii şi activităţii Ordinului. Dacă citim «Instrucţiunile» lui Ignaţiu privind confesiunea şi teo logia morală, trebuie să recunoaştem că, de la început, Ordinul era pregătit să-i trateze pe păcătoşi cu bunătate, ca pe timp ce trecea, se arata din ce în ce mai indulgent, până când aceasta bunătate a degenerat în moleşeală. Putem înţelege cu uşurinţă de ce aceasta abilă indulgenta i-a făcut să aibă atâta trecere. Iată cum au câştigat favorurile nobili mii şi mai marilor acestei lumi, care întotdeauna aveau nevoie de bunăvoinţă confesorilor lor, mult mai mult decât masa păcătoşilor de rând". „Curţile Evului mediu nu au avut niciodată confesori atotputernici. Această figură caracteristica nu a apărut în viaţa Curţii (regale) decât în timpurile moderne, şi Ordinul iezuit a fost acela care a implantat-o peste tot" (H. Boehmer). H. Boehmer a scris:

„În timpul sec. XVII, aceşti confesori nu numai că au obţinut o influenţa politică foarte largă, dar chiar au acceptat uneori posturi sau funcţii politice. În acea vreme, părintele Neidhart a luat conducerea politicii Spaniei ca prim ministru şi mare inchizitor. Părintele Fernandez a fost împuternicit să ia cuvântul şi să voteze în Consiliul de coroană portughez; părintele La Chaise şi succesorul său au ocupat funcţii de miniştri în domeniul bisericesc la curtea Franţei. „Să ne

reamintim de asemenea de rolul jucat de preoţi în politica generală şi chiar în afara confesionalelor. Părintele Possevino, ca legat pontifical în Suedia, Polonia, Rusia; părintele Petre, ministru în Anglia, părintele Vota ca sfătuitor intim al regelui Poloniei, Jan Sobiescki. Alţii au fost „creatori de regi" în Polonia, mediatori când Prusia a de venit regat. Astfel, trebuie recunoscut că niciun alt ordin nu arata atât interes şi talent pentru politică, şi nu depunea atâta activitate în ea că iezuiţii" (H. Boehmer). „Dacă „indulgenta" acestor confesori faţă de auguştii lor păcătoşi penitenţi a ajutat foarte mult interesele Ordinului şi conducerii bise râcii romane, exact aceleaşi metode avantajoase le-au folosit şi preoţi în ceea ce priveşte sfere mult mai modeste. Cu spiritul lor meticulos şi chiar intrigant pe care l-au moştenit de la fondatorul Ordinului, celebrii cazuişti Escobar, Mariana, Busenbaum şi alţii, ˣs-au dedicat studierii fiecărei legi în parte şi aplicarea ei în toate cazurile care ar fi putut apare în tribunalul penitentei; broşurile lor despre „teologia morală" au dat Societăţii o reputaţie universală, cu toate că abilitatea lor în a deforma şi perverti cele mai evidente obligaţii morale era atât de evidentă. Iată câteva exemple de scamatorii:

„Legea divină spune: ‚Să nu faci mărturie mincinoasaz. Exista mărturie mincinoasă numai dacă cel ce jură foloseşte cuvinte prin care ştie că induce în eroare pe judecător. Folo şirea termenilor ambigui este de aceea permisă, şi chiar scuza unor îi mite mintale poate fi folosită în anumite împrejurări". „Dacă un bărbat îşi întreabă soţia adulteră dacă ea a rupt contractul conjugal, ea poate răspunde fără ezitare «nu» atât timp cât contractul de căsătorie exista. Odată ce ea a obţinut iertarea la confesional, ea poate spune ‚sunt fără păcat, dacă în timp ce spune asta, ea se gândeşte la ierta rea care a luat de la ea povara păcatului ei. Dacă soţul este neîncreză tor, ea îl poate reasigura, spunându-i că ea nu a comis adulterul, şi dacă mai comite adulter ea este obligată să-l mărturisească". Nu este greu să ne imaginăm că o asemenea teorie a avut un mare succes în rândul frumoaselor doamne care păcătuiau şi se pocăiau! De fapt, escortele lor galante erau tratate în acelaşi fel:

„Legea lui Dumnezeu porunceşte: ‚Să nu ucizi. Dar asta nu

înseamnă că orice om care ucide păcătuieşte împotriva acestei legi. De exemplu, dacă un nobil este ameninţat cu lovituri sau este bătut, el îl poate ucide pe agreso rul lui; dar, desigur, aceasta este valabilă doar pentru nobili, nu şi pentru oamenii de rând, pentru că nu este nimic dezonorant ca un om de rând să primească o bătaie...". „În acelaşi fel, un slujitor care îşi ajută stăpânul să violeze o tânără, nu comite un păcat de moarte dacă se teme de dezavantajele serioase sau de felul în care va fi tratat dacă refuza să o facă. Dacă o tânără fată rămâne însărcinată, poate fi provocat avortul dacă greşeala ei conduce la necinstirea ei sau a unui membru al clerului". Cât despre părintele Benzi, el a avut timpul lui de glorie atunci când a declarat:

„Este doar o ofensă uşoară să pipăi sânii unei călugăriţe". Din cauza aceasta, iezuiţii au fost porecliţi „teologi mamelari". Dar, în ceea ce-l priveşte, celebrul cazuist Thomas Lanchez merita un premiu pentru lucrarea lui „De matrimonio", în care piosul au tor studiază cu detalii ruşinoase toate variantele păcatului cărnii. Să studiem mai departe aceste maxime convenabile în ceea ce priveşte latura politică, în special acelea referitoare la legitimitatea aşa sinarii tiranilor găsiţi vinovaţi de lipsa de energie în activitatea lor faţă de interesele Sfântului Scaun. H. Boehmer are de spus următoarele:

„Cum am văzut deja, nu este greu să te fereşti de păcatul de moarte. Depinzând de împrejurări, noi trebuie doar să folosim mijloacele excelente puse la îndemâna de preoţii iezuiţi: ,echivocul, rezervele (limitele) mintale, teoria subtilă a scopului intenţiilor şi noi vom fi ×în stare să comitem, fără a face păcat, fapte care sunt considerate criminale de către masele ignorante, dar în care nici chiar cel mai sever preot nu va fi ×în stare să descopere vreo urmă de păcat de moarte". Printre cele mai criminale maxime iezuite, una care a indignat peste măsură şi merita a fi examinat este:

„Un călugăr sau preot are voie să ucidă pe acei ce sunt pe cale să-l defăimeze pe el sau comunitatea lui". Aşa că Ordinul şi-a acordat sieşi dreptul de a-şi elimina adversarii, şi chiar pe acei membri ai lui care, ieşind din Ordin, sunt prea vorbăreţi. Aceasta perlă se găseşte în „Teologia părintelui L3Amy". Mai este un caz în care acest principiu îşi

găseşte aplicaţia. Acelaşi iezuit a fost destul de cinic pentru a scrie:

„Dacă un părinte, cedând ispitei, abuzează de o femeie iar ea face publică întâmplarea şi, din cauza aceasta, îl dezonorează, acelaşi părinte o poate ucide pentru a evita căderea în dizgraţie!" Un alt fiu al lui Loyola, citat de „Marea torţa", Caramuel, crede că aceasta maximă trebuie susţinută şi apărată:

„Părintele poate ˣs-o folosească ca o scuză pentru a ucide femeia şi astfel să-şi păstreze onoarea". Această teorie monstruoasă a fost folosită ca să acopere multe crime comise de preoţi şi probabil a fost în 1956 motivul, dacă nu cauza, pentru lamentabila afacere cu preotul din Uruffe.

Capitolul 3. Eclipsa Companiei.

Succesul pe care Societatea lui Iisus l-a obţinut în Europa şi în ţinuturile îndepărtate, chiar dacă au fost presărate cu câteva nenorociri, i-a asigurat o situaţie proeminenta pentru o lungă perioadă de timp. Dar, aşa cum am menţionat mai înainte, timpul n-a lucrat în favoarea ei. Pe măsură ce ideile şi ştiinţa evoluau, tinzând să elibereze minţile, oamenii de rând şi monarhii găseau din ce în ce mai greu de suportat opresiunea acestor campioni ai „teocraţiei". De asemenea, multe abuzuri născute din acest succes au subminat Societatea în mod tacit. Pe lângă politica, în care era adânc implicată în detrimentul intereselor naţionale, activitatea sa devoratoare ˣs-a făcut simţită curând şi în domeniul economiei. „Părinţii iezuiţi au devenit prea implicaţi în afaceri care nu aveau nimic în comun cu religia, în comerţ, schimburi, lichidatori ai faliţilor. Colegiul Roman, care ar fi trebuit să rămână modelul moral şi intelectual al iezuiţilor, avea cantităţi uriaşe de stofa executată în mănăstirea de la Macerata, pe care o vindeau în târguri la un preţ sca zut. Centrele lor din India, Antile, Mexic şi Brazilia au început curând comerţul cu coloniile. În Martinica, un împuternicit a creat vaste plan tatii care erau lucrate de sclavi negri" (Pierre Dominique). Aceasta este partea comercială a misiunilor din străinătate care este menţinută de fapt şi în zilele noastre. Biserica romană nu a dispreţuit niciodată extragerea de profituri temporare de pe urma cuceririlor ei spirituale. În ceea ce-i priveşte, iezuiţii erau ca

toate celelalte ordine religioase; ei chiar le-au întrecut. În orice caz, ştim că, recent, preoţii albi se număra printre cei mai bogaţi proprietari de pământuri din Africa de Nord. Fiii lui Loyola au fost foarte zeloşi atât în a folosi munca păgânilor, cât şi în a le salva sufletele. În Mexic, ei aveau mine de aur şi rafinării de zahăr; în Paraguay, plantaţii de ceai şi cacao, fabrici de covoare; ei creşteau vite şi exportau anual 80…000 de măgari". Cum putem vedea, evanghelizarea copiilor lor „roşii" a fost o sursă bună de beneficii. Şi pentru a scoate un profit şi mai mare, preoţii nu au ezitat să fure din tezaurul de stat, cum ˣs-a văzut şi este binecunoscut cazul cutiilor de ciocolată descărcate la Cadiz şi care erau pline cu praf de aur. Episcopul Palafox, trimis ca inspector de papa Inocenţiu VIII, i-a scris în 1647:

„Toată bogăţia Americii de Sud este în mâna iezuiţilor". Afacerile financiare erau chiar foarte avantajoase. „În Roma, teza urul Ordinului făcea plăti ambasadei Portugaliei în numele guvernului portughez. Când August ÎI ˣs-a dus în Polonia pentru a-şi recâştiga tronul, preoţii Vienei i-au deschis un cont acestui monarh nevoiaş şi iezuiţilor de la Varşovia. În China, preoţii împrumutau bani negustorilor cu dobânzi de 25,50 şi chiar de 100%. (Chiar şi azi – 1993 – când intri în Aeroportul Fiumicino-Roma, prima agenţie de schimb valutar aparţine de „Banco di Spirito Sancto", banca Vaticanului – n.t.). Lăcomia scandaloasă a Ordinului, morala lor nedefinită, nesfârşitele lor intrigi politice şi totodată încălcarea prerogativelor clerului au stârnit pretutindeni o duşmănie şi ura de moarte împotriva lui. În rândul claselor sus-puse, a căzut într-o totală dizgraţie prin com promitere şi, în Franţa în orice caz, eforturile lui de a menţine oamenii într-o supunere formală şi superstiţioasă au dat naştere inevitabil unei emancipări intelectuale. Cu toate acestea, prosperitatea materială de care ˣs-a bucurat Societatea, poziţia dobândita la Curte şi în special ajutorul dat de Sfântul Scaun, pe care ei îl credeau de neclintit, i-au menţinut pe iezuiţi în completă siguranţă chiar şi în perioada de început a deca derii lor. Nu trecuseră ei deja prin multe furtuni, suferind cam 30 de expulzări de la momentul înfiinţării Societăţii până

la mijlocul secolului 18? Aproape de fiecare dată ei se întorseseră, mai devreme sau mai târziu, să-şi reocupe poziţiile pierdute. Dar această nouă eclipsa care-i ameninţa era pe cale să fie totală şi avea să dureze mai mult de 40 de ani. Lucrul cel mai ciudat este că primul atac împotriva atotputernicei Societăţi a venit din foarte catolică Portugalie, unul din bastioanele cele mai puternice ale iezuiţilor din Europa. Influenţa exercitată asupra mării de către Anglia încă de la începutul secolului, a fost probabil una din cauzele acestei răzvrătiri. Un tratat fixând graniţele în America, încheiat între Spania şi Portugalia în 1750, dăduse portughezilor un vast teritoriu în estul fluviului Uruguai, unde activau iezuiţii. În consecinţă, preoţii au trebuit să se retragă de această parte a noii frontiere, în teritoriul spaniol. Aşa că ei i-au înarmat pe guarani şi au dus un lung război de partizani, rămânând în final stăpâni ai teritoriului care fu dat înapoi Spaniei. Marchizul de Pombal, prim ministru portughez, ×s-a simţit de-a dreptul insultat. Pe lângă această, acest fost elev iezuit nu a păstrat caracteristicile Ordinului şi îşi extrăsese inspiraţia din filosofii francezi şi englezi în detrimentul vechilor lui dascăli. În 1757 el i-a dat afară pe confesorii iezuiţi din familia regală şi a interzis membrilor Societăţii să mai predice. După câteva certuri cu ei, el a emis un pamflet public „Scurtă dare de seamă asupra regatului iezuit din Paraguay", care a făcut mare vâlva şi prin care a obţinut efectuarea unei anchete din partea papei Benedict XIV şi, în final, îndepărtarea iezuiţilor din toate regiunile ţării. Chesţiunea aceasta a făcut senzaţie în Europa şi în special în Franţa unde, curând după aceea, părintele La Valette a dat faliment; el era un „om de afaceri" care făcea tranzacţii imense de zahăr şi cafea pentru Companie. Refuzul Companiei de a-i plăti datoriile, i-au fost fă tale (Companiei n.t.). Parlamentul, nemulţumindu-se cu o condamnare de drept comun, a examinat Constituţia Companiei, declarând aşezămintele ei din Franţa ca fiind ilegale şi a condamnat 24 de lucrări ale principali lor ei autori. Pe 6 aprilie 1762 este publicată o declaraţie de arestare (Acuzaţie) cu următoarea formulare:

„Instituţia în cauză este inadmisibilă în orice stat civilizat,

pentru că este de natura ostilă oricărei autorităţi spirituale sau lumeşti; ea caută să introducă în biserică şi în stat, sub paravanul plauzibil al unei instituţii religioase, nu un ordin cu adevărat doritor să împrăştie desăvârşirea evanghelică, ci un corp politic trudind fără odihnă şi uzurpând întreaga autoritate prin orice mijloace indirecte, secrete sau ocolite… „În concluzie, doctrina iezuită a fost descrisă după cum urmează:

„Perversă, o distrugere a tuturor principiilor religioase şi cinstite, insultând morala creştină, vătămătoare societăţii civile, ostilă drepturilor naţiunilor, puterii regale şi chiar securităţii suveranilor şi supunerii oamenilor de rând; potrivită pentru a stârni mari perturbări în stat, ea zămisleşte şi menţine cea mai vătămătoare cale de corupere a inimilor oamenilor". În Franţa, proprietăţile Societăţii au fost confiscate în beneficiul Coroanei şi nici unui membru al ei nu i ˣs-a permis să mai rămână în regat dacă nu renunţa la jurământul său şi dacă nu jura supunere regulilor generale ale clerului francez. La Roma, Generalul iezuit Ricci obţine de la papă Clement XIII o bulă confirmând privilegiile Ordinului şi proclamându-i nevinovăţia. Dar era prea târziu. În Spania, Bourbonii interziseseră toate aşezămintele Societăţii, atât cele din capitala cât şi cele din colonii. Astfel a luat sfârşit statul iezuit al Paraguayului. Guvernele din Napoli, Parma şi chiar Marele Stăpân de Malta, i-au expulzat pe fiii lui Loyola din te ritoriile lor. Cei 60…000 care se aflau în Spania au trăit o experienţă stranie după ce au fost aruncaţi în închisoare:

„Regele Carol III i-a trimis pe toţi la papă împreună cu o scrisoare prin care spunea că el îi ‚supune înţelepciunii şi controlului imediat al Sfinţiei Voastre. Dar când nenorociţii erau pe cale să debarce la Civita-Vecchia, au fost întâmpinaţi cu lovituri de tun din ordinul propriului lor General, care deja avea pe cap grijă iezuiţilor portughezi şi nu mai putea să-i hrănească nici pe aceştia. Ei de abia au reuşit să-şi găsească un adăpost la o mănăstire din Corsica" (Pierre Dominique). „Clement XIII, ales în 6 iulie 1758, a rezistat mult timp cererilor presante ale câtorva naţiuni care cereau scoaterea în afara legii a iezuiţilor. Era pe cale să cedeze şi aranjase deja un Consistoriu

pe 3 februarie 1769, cu ocazia căruia trebuia să spună cardinalilor hotărârea să de a ceda dorinţei acestor Curţi; în noaptea dinaintea acestei zile speciale el a căzut deodată bolnav şi în timp ce se îndrepta spre pat, strigă:

„Mor…". Este foarte periculos să ataci iezuiţii (Baron de Ponnat, „Istoria variaţiunilor şi contradicţiilor bisericii romane", pag. 215). A fost format un conclav de cardinali care a durat trei luni. În final, cardinalul Ganganelii a îmbrăcat mitra şi şi-a luat numele de Clement XIV. Curţile regale care-i alungaseră pe iezuiţi continuau să ceară interzicerea totală a Societăţii. Dar papalitatea nu era grăbită să abolească acest instrument principal care folosea la îndeplinirea politicii sale, şi au trecut astfel patru ani până când Clement XIV, constrâns de atitudinea fermă a oponenţilor săi – care ocupaseră câteva din Statele pontificale – a semnat în sfârşit actul dizolvării, „Dominus ac Redemptor" în 1773. Ricci, Generalul Ordinului, a fost chiar închis în castelul Saint Angelo unde a şi murit câţiva ani mai târziu. „Iezuiţii păreau doar că se supun acestui Ordin care îi condamna… Ei au scris numeroase pamflete împotriva papei şi cu scopul de a provoc rebeliune; au spus tot felul de minciuni şi au calomniat arătând cum au fost comise atrocităţi atunci când proprietăţile lor din Roma le-au fost confiscate" (J. Huber). Moartea papei Clement XIV, 14 luni mai târziu, a fost atribuita iezuiţilor de o parte a opiniei europene. „În principiu cel puţin, iezu iţii nu mai existau; dar Clement XIV ştia foarte bine ca semnând condamnarea la moartea a Ordinului, el şi-a semnat-o şi pe a lui:

„Această interdicţie este în sfârşit realizată", a exclamat el, „şi nu-mi pare rău de asta… aş face-o din nou dacă nu ar fi deja făcută; dar această interdicţie mă va ucide" (Caraccioli „Viaţa papei Clement XIV", pag. 313) Ganganelli a avut dreptate; curând după semnarea interdicţiei, au apărut pe pereţi afişe care arătau invariabil cinci litere I.S. S.S.V. ˣşi fiecare se întreba ce însemna asta. Clement a înţeles imediat şi a declarat cu curaj:

„Asta înseamnă ‚În Settembre, Sara Şede Vacante (În septembrie Scaunul va fi vacant), adică papa va fi mort" (Baron de Ponnat) Iată

încă o mărturie:

„Papa Ganganelli nu a supravieţuit mult timp după lichidarea iezuiţilor" a spus Scipion de Ricci. „Darea de seamă asupra bolii şi morţii sale, trimisă Curţii de la Madrid prin ambasadorul Spaniei la Madrid, a dovedit că el fusese otrăvit; după câte ştim, nicio anchetă nu a fost făcută în privinţa acestui eveniment, nici de car dinali, nici de noul pontif. Făptaşul acestei abominabile fapte a avut deci ocazia să scape de judecată lumii, Dar nu va fi ×în stare să scape de judecată Domnului" (Potter, „Viaţa lui Scipion de Ricci", pag. 18). „Putem afirma cu siguranţă că, la 22 septembrie 1774, papa Clement XIV a murit otrăvit" (Baron de Ponnat). Între timp, împărăteasa Austriei, Maria Tereza, îi expulzase de asemenea pe toţi iezuiţii din cuprinsul imp×eriului. Numai Frederic al Prusiei şi Ecaterina II, împărăteasa Rusiei, i-au primit în ţările lor ca educatori. În Prusia, ei au reuşit să stea doar zece ani, până în 1786. Rusia le-a fost favorabilă pentru mai mult timp dar şi acolo, din aceleaşi motive, ei au trezit animozitatea guvernului. „... Lichidarea schismei (dintre catolicism şi ortodoxie – n.t.) readucerea Rusiei sub autoritatea papei i-a atras cum atrage lampa o molie. Ei au lansat un program de propagandă activa în rândurile armatei şi aristocraţiei şi au luptat împotriva Societăţii Biblice create de tar. Ei au repurtat câteva succese şi au reuşit convertirea prinţului Galitin, nepotul ministrului cultelor. Aşa că ţarul a intervenit şi a dat ordinul din 20 decembrie 1815" (Pierre Dominique). Nu este nevoie să spunem că motivele acestui ordin, care i-a expulzat pe iezuiţi din Moscova şi Sankt Petersburg, au fost aceleaşi ca şi în celelalte ţări. „Noi ne-am dat seama că ei nu-şi îndeplineau îndatoririle pe care le aşteptăm de la ei... În loc să trăiască ca locuitori paşnici într-o ţară străină, ei au tulburat religia grec-ortodoxă care este religia predominanta în imp×eriul nostru din timpuri străvechi şi în care stă pacea şi fericirea naţiunilor de sub sceptrul nostru. Ei au abuzat de încrederea noastră pe care au obţinut-o şi au făcut tineretul să se încreadă în ei şi au făcut ca femeile noastre să se abată de la închinarea noastră străveche... Nu suntem surprinşi ca acest ordin religios a fost eliminat din fiecare ţară şi că acţiunile lor nu au fost

tolerate niciunde" (Pierre Dominique). În 1820, în sfârşit, au fost luate măsuri generale pentru a-i ex pulza din întreaga Rusie. Dar, pentru că evenimentele politice au permis aceasta, ei au pus din nou piciorul în Europa de Vest, urde Ordinul lor a fost restabilit în mod solemn de papa Pius VII în 1814. Semnificaţia politică a acestei hotărâri este clar exprimată de M. Daniel-Rops, un mare prieten al iezuiţilor. El a scris privitor la „reapariţia" fiilor lui Loyola:

„Era imposibil să nu vezi în aceasta un act evident de contra-revoluţie" (Daniel-Rops, de la Academia franceză „Restabilirea Companiei lui Iisus", studii, septembrie 1959).

Capitolul 4. Renaşterea Societăţii lui Iisus în sec. XIX.

Menţionăm anterior că, atunci când Clement XIV a fost constrâns să lichideze Ordinul iezuiţilor, el a spus în mod aparent:

„Mi-am tăiat mâna mea dreaptă". Afirmaţia pare destul de plauzibilă. Sfântul Scaun găsea prea greu să împartă dominaţia asupra lumii cu cel mai important instrument al său. Decăderea Ordinului, o măsură politica impusă de împrejurări, a fost treptat atenuata de succesorii lui Clement XIV, Pius VI ?i Pius VII; şi dacă eclipsa oficială a iezuiţilor a durat 40 de ani, aceasta ˣs-a întâmplat din cauza revoluţiilor din Europa, rezultând din revoluţia franceză. În orice caz, aceasta eclipsa nu a fost niciodată totală. „Majoritatea iezuiţilor au stat în Austria, Franţa, Spania, Italia, amestecându-se cu clerul. Se întâlneau unii cu alţii sau se strângeau în număr cât puteau de mare. În 1794, Jean de Tournely a fondat Societatea „Sacre Coeur" (Sfânta Inimă) în Belgia, ca un corp didactic. Mulţi iezuiţi ˣs-au alăturat acesteia. Trei ani mai târziu, Tyrolean Paccanari, care se credea, un nou Ignaţiu, a fondat „Societatea Fraţilor în Credinţa". În 1799 cele două societăţi ˣs-au unit cu părintele Clariviere în frunte; el era unicul supravieţuitor al iezuiţilor francezi. În 1803, ˣs-au unit cu ei iezuiţii ruşi. Ceva coerent se întorcea din nou la viaţă, dar masele po pulare şi chiar cei mai mulţi politicieni nu au recunoscut această de la început" (Pierre Dominique). Revoluţia franceză, iar apoi Impˣeriul, au dat Companiei lui Iisus o credibilitate neaşteptată; era o reacţie de apărare izvorâta în vechea monarhie împotriva noilor idei. Napoleon I a descris Societatea lui

Iisus ca „foarte periculoasă; ea nu va fi tolerata în Imp×eriu”. Dar, când Sfânta Alianţă a triumfat, noii monarhi nu au respins ajutorul acestor absolutişti pentru a aduce din nou la supunere strictă pe oameni. Dar timpurile se schimbaseră. Toate abilităţile venerabililor părinţi puteau doar să întârzie, dar nu să-i oprească propagarea ideilor liberale, iar eforturile lor se dovediră mai degrabă dăunătoare decât folositoare. În Franţa, Restaurarea a experimentat-o într-un mod amar. Ludovic XVIII, politician neîncrezător şi abil, a încercat să frâneze cât a putut ridicarea reacţionarilor ultraregalişti. Dar sub Carol X, limitat şi foarte devotat, iezuiţii au obţinut uşor reabilitarea. Legea care îi ex pulzase în 1764 era încă în vigoare. Nicio problemă. Ei au reînsufleţit faimoasa „Congregaţie”, primul tip de Opus Dei. Aceasta pioasă frăţie, compusă din ecleziaşti şi laici, putea fi ×întâlnita peste tot, pretinzând că „purifica” armata, magistratura, administraţia, profesoratul; ţineau prelegeri în toată ţara, plantând cruci comemorative oriunde se duceau. Multe dintre ele sunt acolo şi astăzi. Prin ceea ce făceau aţâţau pe credincioşi să lupte împotriva necredincioşilor, devenind atât de urâţi de oameni, încât un catolic devotat şi legitimist ca Montlosier a spus:

„Misionarii noştri au aprins focuri pretutindeni. Dacă ar fi să ni se trimită ceva, aş prefera ciuma marseilleza decât mai mulţi misionari”. În 1828, Carol X a retras Ordinului dreptul de a învăţa, dar era prea târziu. Dinastia ×s-a prăbuşit în 1830. Urâţi şi acoperiţi de ruşine, fiii lui Loyola au rămas totuşi în Franţa, dar deghizaţi, pentru că Ordinul era încă abolit. Ludovic Filip şi Napoleon III i-au tolerat. Republica i-a împrăştiat doar în 1880, sub administraţia lui Jules Ferry. Închiderea totală a aşezămintelor lor ×s-a petrecut în 1901, sub legea separării. De-a lungul sec. XIX, istoria Companiei în America şi jumătate de Europa a fost plină de suişuri şi coborâşuri, ca şi în trecut, în timpul luptelor cu noile idei. „Oriunde oamenii cu gândire liberală ieşeau victorioşi, iezuiţii erau respinşi. Pe de altă parte, când adversarii au triumfau, ei se refăceau în scopul de a apăra tronul şi altarul. Aşa că au fost expulzaţi din Portugalia (1834), Spania (1820,1835,1868), din Elveţia (1848), Germania (1872) şi Franţa (1880,1901). „În Italia,

începând din 1859, toate aşezămintele şi colegiile lor fură treptat luate de la ei, astfel că au fost nevoiţi să oprească toate activităţile prevăzute în legea lor. Acelaşi lucru ×s-a întâmplat în regiunile latino-americane. Ordinul a fost suspendat din activitate în Guatemala (1872), Mexic (1873), Brazilia (1874), Ecuador, Columbia (1876) şi Costă Râca (1884). „Singurele tari în care iezuiţii trăiau în pace erau cele în care protestanţii erau în majoritate: Anglia, Suedia, Danemarca, SUA. Poate părea surprinzător la prima vedere, dar explicaţia sta în faptul că în aceste ţări iezuiţii nu erau capabili să exercite o influenţa politică. Fără îndoială, ei acceptau acest fapt mai mult din necesitate decât din înclinaţie. Altminteri, ei ar fi profitat de fiecare ocazie pentru a influenţa legislaţia şi administraţia în mod direct prin manevrarea claselor conducătoare, sau indirect prin agitarea continuă a maselor catolice. Ca să fim sinceri, aceasta imunitate a ţărilor protestante faţă de încercările iezuite era departe de a fi completă. „În Statele Unite – scrie M. Fulop-Miller – Compania lui Iisus şi-a desfăşurat activitatea în mod sistematic şi fructuos pentru o lungă perioadă de timp, fiindcă nu era constrânsa de nicio lege". „Eu nu sunt mulţumit de renaşterea iezuiţilor", scria fostul preşedinte al Uniunii, John Adams, succesorul lui Thomas Jefferson, în 1816. „Roiuri de iezuiţi ×s-au prezentat deghizaţi ca tipografi, scriitori, publicişti, profesori de şcoală. Dacă vreodată o grupare de oameni ar merita blestemul etern pe acest pământ şi în iad, atunci aceasta ar fi Societatea lui Loyola. Însă, cu sistemul nostru de libertate religioasă, noi le oferim un bun refugiu". Şi Jefferson răspunde:

„Ca şi tine, sunt împotriva restabilirii iezuiţilor, care face ca lumina să cedeze întunericului". Teama astfel ex primata ×s-a dovedit a fi ×îndreptăţită, aşa cum vom vedea, mai târziu.

Capitolul 5. Al doilea Imp×eriu şi Legea Falloux – Războiul din 1870

În capitolul precedent, am menţionat toleranţă de care se bucurau iezuiţii în Franţa sub Napoleon III, chiar dacă Societatea era interzisă în mod oficial. În orice caz, nu ar fi putut fi altfel atâta timp cât regimul datora existenţa să-în mare parte – bisericii romane, al

cărei sprijin nu înceta atât timp cât dura regimul. Dar era atât de costisitor pentru Franţa! Cititorii „Progresul de Pas-de-Calais", o publicaţie pentru care viitorul împărat scrisese câteva articole în 1843 – 1844, nu-l puteau suspecta de indulgenţă faţă de ultramontanism (curentul care susţinea infailibilitatea papei – n.t.), judecând după următoarele:

„Clerul cere, sub pretextul libertăţii învăţământului, dreptul de a instrui tineretul. Statul, pe de altă parte, cere de asemenea dreptul instruirii publice directe pentru interesele proprii. Această luptă este rezultatul opiniilor divergente ale guvernului şi bisericii. Amândouă doresc să influenţeze tânăra generaţie, pornind din direcţii opuse şi în sprijinul profitului lor direct. Noi nu credem că toate legăturile dintre biserică şi autoritatea civilă trebuie rupte pentru a opri această disensiune. Din păcate, preoţii Franţei, în general, se opun intereselor democratice; a le permite să construiască şcoli fără a-i controla înseamnă a-i încuraja să înveţe lumea să urască revoluţia şi libertatea". Şi apoi:

„Clerul va înceta să mai fie ultramontanist în momentul în care cineva îi va obliga să se modernizeze şi să se amestece cu oamenii care îşi dobândesc pregătirea prin aceleaşi metode şi din aceleaşi surse ca şi masa populară". Referitor la modul în care erau pregătiţi preoţii germani, autorul spune:

„În loc să fie separaţi de restul lumii din copilărie şi instalaţi în seminarii, urând societatea în care trebuie să trăiască, ei ar trebui să înveţe mai întâi să fie cetăţeni înainte de a fi preoţi". Aceasta nu a încurajat clericalismul politic al viitorului împărat, pe atunci un „cărbunar". Dar ambiţia de a ocupa tronul l-a făcut în curând foarte supus Romei. Nu l-a ajutat chiar Roma să facă primul pas? „Făcut preşedinte al Republicii la 10 decembrie 1848, Louis Napoleon Bonaparte a strâns în jurul lui un grup de miniştri, unul din aceştia fiind M. Falloux. Cine este acest M. Falloux? O unealtă a iezuiţilor… Pe 4 ianuarie 1849, el formează o comisie a cărei rol este de a pregăti o mare reforma legislativă a învăţământului primar şi gimnazial". În cursul discuţiilor, M. Cousin remarca faptul că biserica greşeşte

legându-şi soarta de iezuiţi. Domnul Dupanloup a apărat energic Societatea… Era în pregătire o lege care dădea unele libertăţi iezuiţilor. „În trecut, Statul şi Universitatea fuseseră aparate de invazia iezuiţilor; noi am fost nedrepţi şi am greşit. Noi am cerut ca guvernul care a aplicat legea împotriva acestor agenţi străini să acorde iertarea lor. Ei sunt cetăţeni buni care au fost calomniaţi şi judecaţi greşit; ce putem face ca să le arătăm respectul şi stima pe care le-o datorăm? „Puneţi în mâinile lor pregătirea tinerei generaţii". „Acesta este de fapt scopul legii din 15 martie 1850… Această lege numeşte un consiliu superior pentru educaţie publică în care clerul are o poziţie dominantă (art. 1); face din cler stăpânul şcolilor (art. 44); da asociaţiilor religioase dreptul să deschidă şcoli particulare, fără a trebui să ceară socoteala asupra congregaţiei neautorizate (iezuiţii) (art. 172). Domnul M. Barthelemy Saint Hilaire încearcă în van să demonstreze că scopul autorilor acestui proiect este de a oferi monopolul educaţiei clerului şi de aceea această lege ar fi fatală universităţilor; Victor Hugo strigă în zadar:

„Această lege este un monopol în mâinile acelora care încearcă să facă învăţământul să izvorască din sacristie şi guvernarea din confesional" (Adolphe Michel „Iezuiţii", pag. 66). Dar adunarea legislativă ignora aceste proteste. Ba prefera să asculte pe domnul Montalembert, care exclamă:

„Noi vom fi ×înghiţiţi dacă nu vom opri imediat tendinţa spre raţionalism şi demagogie; şi mai mult, aceasta poate fi oprită numai cu ajutorul bisericii". Şi el adăuga, pentru a fi sigur că semnificaţia acestei legi este bine descrisă:

„Unei armate de profesori corupţi şi anarhici trebuie să-i opunem armata clerului". Legea a fost votată. Niciodată până atunci nu obţinuseră iezuiţii în Franţa o victorie mai deplină. Domnul de Montalembert a admis plin de mândrie:

„Eu apar dreptatea (justiţia) prin susţinerea guvernului Republicii, care a făcut atâtea ca să salveze ordinea şi să menţină unitatea poporului francez; mai ales ca guvernul a făcut mai multe servicii bisericii catolice decât toate celelalte guverne la putere în

ultimele două secole". Toate acestea ˣs-au întâmplat acum o sută de ani, dar ne par foarte cunoscute astăzi. Dar să vedem cum acţiona Republica condusă de Louis Napoleon pe plan internaţional. Revoluţia din 1848, printre alte consecinţe în Europa, a provocat ridicarea italienilor din Roma împotriva papei Pius IX, suveranul lor, care se refugiase la Gaeta. ˣS-a proclamat Republica Romană. Printr-un scandalos paradox, Republica Franceza, în acord cu austriecii şi regele Neapolelui, l-au readus la tron pe suveranul nedorit. Un regiment francez a asediat Roma şi a cucerit-o în 2 iulie 1849, restaurând puterea pontificală; ea a reuşit să se menţină cu ajutorul unei divizii franceze de ocupaţie, care a părăsit Roma numai după primul dezastru din războiul franco-german (1870)". Începutul fusese promiţător. „Lovitura din 2 decembrie 1851 a cauzat proclamarea Impˣeriului. Preşedintele Republicii, Louis Napoleon, îi favorizase pe iezuiţi în tot felul. Acum împărat, nu refuză nimic complicilor şi aliaţilor lui. Clerul şi-a dat binecuvântarea asupra masacrelor şi surghiunurilor făcute la 2 decembrie. Singurul responsabil de această lovitură abominabilă era privit ca mânuitorul providenţial. Arhiepiscopul Parisului care văzuse masacrul pe bulevard, exclamă:

„Omul pregătit de Dumnezeu, a venit! Degetul lui Dumnezeu nu a fost niciodată mai vizibil ca în evenimentele care au avut un atât de mare rezultat". Episcopul de Saint Flour a spus de la amvonul sau:

„Dumnezeu l-a ridicat pe Louis Napoleon; El îl alesese deja pe el ca să fie împărat. Da, dragii mei fraţi, Dumnezeu l-a consacrat dinainte prin binecuvântarea pontifului sau şi a preoţilor; El însuşi l-a ales; putem noi să ignorăm alegerea Domnului?" Episcopul de Nevers saluta în mod făţarnic pe „instrumentul provi dentei". „Aceasta adulaţie vrednică de milă, care ar putea fi mărită, merita o recompensă. Aceasta recompensa a fost completă eliberare a iezuiţilor pe toată durata Impˣeriului. Societatea lui Iisus a fost literal mente stăpâna Franţei timp de 18 ani… ˣs-a îmbogăţit, şi-a înmulţit aşezămintele şi şi-a răspândit influenta. Acţiunea ei a fost simţită în toate evenimentele timpului, în special în expediţia din Mexic şi în declararea războiului din 1870". „Impˣeriul înseamnă pace", a declarat noul suveran. Dar, la

doi ani după urcarea pe tron, a început primul război din cele care ˣs-au succe dat în timpul domniei lui; istoria ar putea vedea fără legătură între ele cauzele care au determinat aceste războaie, dacă nu am cunoaşte elementul lor comun: apărarea intereselor bisericii catolice. Războiul din Crimeea, primul dintre acestea – a slăbit Franţa, nefiind profitabil pe plan naţional – este un exemplu caracteristic. Nu un om care se împotrivea clerului, ci abatele Brugerette a fost acela care a scris:

„Cuvântările celebrului Theatine" (părintele Ventura) ţinute în capelă din Leↄ Tuileries în 1857, prezintă Restaurarea Impˣeriului ca pe o lucrare a lui Dumnezeu… şi îl proslăvea pe Napoleon III pentru că apără religia în Crimeea şi făcea să strălucească iarăşi măreţele zile ale Cruciadelor în Est… Războiul Crimeii a fost privit ca un compliment adus expediţiei Romane… El a fost lăudat şi slăvit de întreg clerul, plin de admiraţie pentru fervoarea religioasă a trupelor care au asediat Sevastopolul. Saint Beuve a povestit în mod mişcător cum Napoleon III a trimis o imagine a sfintei Fecioare flotei franceze. Paul Leon, membru al Instituţiei, a explicat ce a însemnat această expediţie care a entuziasmat clerul:

„O ceartă între călugări a reînviat problema Estului: ˣs-a născut din rivalitatea dintre biserică latină şi cea ortodoxă în legătură cu protejarea locurilor sfinte (Palestina). Cine să vegheze asupra bisericilor din Betleem, să ţină cheile şi să conducă activitatea? Cum este posibil ca aceste chesţiuni minore să poată învrăjbi două mari impˣerii?… Dar, în spatele călugărilor bisericii latine se afla partida catolică franceza, iar în spatele solicitărilor ortodoxe era influenţa Rusiei" (Paul Leon, „Războiul pentru pace", pag. 321 – 323). Ţarul invoca protecţia pe care trebuia ˣs-o asigure bisericii ortodoxe şi pentru a o face în mod practic, a cerut flotei să folosească strâmtoarea Dardanele. Anglia, care era sprijinită de Franţa, refuza şi războiul izbucneşte. „Franţa şi Anglia puteau ajunge la teritoriile tarului numai prin Marea Neagră, cu ajutorul turcilor… Din acest punct, războiul Rusiei devine războiul Crimeii şi este în întregime concentrat în asedierea Sevastopolului, un episod costisitor şi fără rezultat. Bătălii

sângeroase, epidemii ucigătoare şi suferinţe inumane au costat Franţa o sută de mii de morţi (Paul Leon). Trebuie subliniat că aceşti o sută de mii de morţi erau soldaţi a lui Hristos şi glorioşi „martiri ai credinţei", după spusele arhiepiscopului Parisului, Sibour, care a declarat în acel timp:

„Războiul Crimeii, dintre Franţa şi Rusia, nu este un război politic, ci unul sfânt; nu se luptă un stat cu altul, sau un popor contra altuia, ci este un război religios, o cruciadă". (Journet, „Exigente creştine în politica", pag. 274) Recunoaşterea este fără ocolişuri. Nu am auzit acelaşi lucru nu cu mult timp în urmă, în timpul ocupaţiei naziste, spus în termeni identici de preoţii papei Pius XII şi chiar de către Pierre Leval, preşedintele consiliului primăriei din Vichy? În 1863 are loc o expediţie în Mexic. Despre ce este vorba, ce urmărea? Să transforme o republică laica într-un imp×eriu şi să-l ofere lui Maximilian, arhiduce al Austriei. Austria era stâlpul principal al papalităţii. Se voi a de asemenea ridicarea unei bariere împotriva influentei protestantismului din Statele Unite ale Americii asupra Americii de Sud. Albert Bayet a scris cu perspicacitate:

„Ţelul războiului este de stabili un Imp×eriu catolic în Mexic şi de a reduce drepturile oamenilor că şi campania din Siria şi cele două din China, aceasta servind interesele catolice" (Albert Bayet, „Istoria Franţei"). Ştim cum, în 1867, după ce armata franceză ×s-a reâmbarcat, Maximilian, ghinionistul campion al Sfântului Scaun a fost făcut prizonier când Queretaro ×s-a predat şi a fost împuşcat, făcând loc instaurării republicii conduse de biruitorul Juárez. Cu toate acestea, se apropia momentul când Frăţia trebuia să pla teasca încă odată mult mai scump pentru sprijinul politic dat de Vatican tronului imp×erial. În timp ce armata franceză îşi vărsa sângele în cele patru zări ale lumii, devenind tot mai slabă şi apărând interese care nu erau ale ei, Prusia, sub mâna puternică a viitorului „cancelar de fier", era ocupată în a-şi extinde puterea militară cu scopul unirii tuturor statelor germane într-un singur bloc. „Austria a fost prima victimă a dorinţei şi puterii sale. Prusia avea o înţelegere cu Austria ca să pună mâna pe ducatele daneze Schleswig şi Holstein, dar Austria a fost păcălită de complicele

ei. Războiul care a urmat fost câştigat curând de Prusia la Sadova pe 3 iulie 1866. A fost o lovitură teribilă pentru vechea monarhie habsburgică, care era totuşi în declin, lovitura a fost tot la fel de puternică şi pentru Vatican, pentru că Austria era de mult timp forţăreaţa cea mai credincioasă dintre ţinuturile germane. De atunci, Prusia protestantă îşi exercită autoritatea asupra lor. Doar dacă… biserica romană nu găseşte „un braţ laic" capabil să oprească total expansiunea puterii „eretice". Dar cine poate juca acest rol în Europa în afară de Imp×eriul francez? Napoleon III, omul trimis de Providenţa, va avea onoarea să răzbune Sadova. Armata franceză nu era pregătită. „Artileria era veche, depăşită. Tunurile noastre se încarcă încă pe guri", scria Rothan, ministrul francez la Frânefort şi care putea vedea venind dezastrul. „Prusia este conştientă de superioritatea ei şi de slabă noastră dotare", mai adăugă el. Instigatorii războiului nu erau interesaţi de aceasta. Candidatura unui Hohenzollern la tronul vacant al Spaniei a fost scuza pentru acest conflict; de asemenea, Bismark îl dorea. Când el a falsificat telegramă de la Ems (telegrama prin care a înăsprit răspunsul regelui Prusiei către ambasadorul Franţei – n.t.), avocaţii războiului au avut jocul în mâinile lor şi au stârnit mânia poporului. Franţa declara război; „Războiul din 1870 a fost dovedit de istorie ca fiind opera iezuiţilor", a scris Gaston Bally. Compoziţia guvernului care a trimis Franţa la dezastru este descrisă astfel de către eminentul istoric catolic, Adrien Dansette:

„Napoleon III a început prin a-l sacrifica pe Victor Duruy, apoi aranja să fie numiţi în guvern oameni din partida populară. (ianuarie 1870). Noii miniştri erau catolici sinceri sau ecleziaşti care credeau în conservatorismul social". Este uşor de înţeles acum ce era atunci inexplicabil: graba acestui guvern de a extrage un „motiv de război" din acea telegramă ticluită chiar înainte de a se fi confirmat acest lucru. „Urmările au fost: căderea Imp×eriului şi contralovitura ce a urmat împotriva scaunului papal… Edificiul imp×erial şi cel papal, încoronate de iezuiţi, au căzut în acelaşi noroi, în ciuda Concepţiei imaculate (dogma ca Maria a fost născută fără păcat – n.t.) şi a infailibilităţii papei. Dar, vai! Toate acestea se întâmplau peste cenuşa Franţei!"

(Gaston Bally, „Istoria religioasă a Franţei contemporane", pag. 100 – 101).

Capitolul 6. Iezuiţii la Roma – „Syllabus" (Programa).

Într-o carte a abatelui Brugerette, în capitolul „Clerul sub al doilea Imp×eriu", se poate citi următorul pasaj:

„Devotamentul individual, nou sau vechi, a fost onorat din ce în ce mai mult în timpul când romantismul exalta spiritul în detrimentul raţiunii austere. Venerarea sfinţilor şi a relicvelor, restrânsa timp îndelungat de suflarea rece a raţionalismului, a luat un nou avânt. Venerarea Sfintei Fecioare, mulţumită apariţiilor din La Salette şi Lourdes, a dobândit o extraordinară popularitate. ×S-au înmulţit pelerinajele la aceste locuri privilegiate de miracolele ce avuseseră loc acolo". „Episcopatul Franţei a înlesnit noi devoţiuni. El a întâmpinat călduros şi plin de recunoştinţa scrisoarea enciclica a papei Pius IX din 1856, care proclamă dogma «Concepţiei imaculate». Tot episcopatul, adunat la Paris în 1856 pentru botezul Prinţului Imp×erial, l-a rugat pe papa Pius IX că sărbătoarea „Inimii sfinte" (Sacre Coeur) să fie transformată într-o sărbătoare a bisericii universale". Aceste câteva înduri arata clar influenta preponderenta exercitată de iezuiţi în Franţa în timpul celui de al doilea Imp×eriu, influenţă la fel de mare ca cea avută asupra Sfântului Scaun. Aşa cum am văzut, iezuiţii au fost şi au rămas marii propagandişti ai acestor „devoţiuni individuale, noi sau vechi", aceasta „palpabilă" şi aproape senzuala pieta te care a făcut masele excesiv de scrupuloase în chesţiuni de religie, mai ales pe femei. În acest aspect trebuie să recunoaştem că au fost realişti. Epoca în care publicul ca entitate, învăţaţi sau ignoranţi, manifesta un interes adânc în probleme teologice, trecuse deja din timpul lui Napoleon III. Din punct de vedere intelectual, catolicismul îşi încheiase cariera. De aceea, mai mult din necesitate decât din propriile concepţii, fiii lui Loyola ×s-au străduit de-a lungul sec. XIX ?i XX să trezească religiozitatea superstiţioasă, în special în rândul femeilor care formau ce mai mare parte a „turmei". Aceasta a fost contragreutatea raţionalismului. Pentru învăţământul secundar al fetelor, Ordinul a promovat fonda rea câtorva congregaţii de femei. „Cea mai faimoasă şi

activă a fost «Congregaţia doamnelor de la Sacre Coeur»; în 1830 cuprindea 105 case cu 4.700 de profesori, iar influenţa ei asupra claselor sociale de sus a fost foarte importantă" (H. Boehmer). În ceea ce priveşte venerarea Mariei, care era totdeauna aşa de dragă iezuiţilor, aceasta a fost foarte mult ajutata – sub al doilea Imp×eriu – de „apariţiile" foarte oportune ale Fecioarei unor ciobăniţe din Lourdes; aceasta ×s-a petrecut doi ani după ce papa Pius a promulgat, la instigarea iezuiţilor, dogma „Concepţiei imaculate", în 1854. Principalele acte ale pontificatului lui Pius IX au fost toate victorii ale iezuiţilor, a căror influenţă atotputernica asupra conducerii bisericii se afirma din ce în ce mai mult. În 1864, Pius IX a publicat scrisoarea enciclica, „Quanta Quria", însoţită de „Syllabus" (Programa) care anatemiza (blestemă) cele mai bune principii politice ale societăţii contemporane:

„Blestem tot ce este drag Franţei moderne! Franţa modernă vrea independenta statului; «Programa» ne învaţă că puterea ecleziastică trebuie să-şi exercite autoritatea fără asentimentul sau permisiunea puterii civile. Franţa modernă doreşte libertatea conştiinţei şi a închinării; «Programa» arata ca biserica romană are dreptul să-şi folosească forţa şi să reinstaleze inchiziţia. Franţa modernă recunoaşte existenţa mai multor feluri de închinare; «Programa» declara că religia catolică trebuie considerată singura religie în stat şi ca toate celelalte sunt excluse. Franţa modernă proclama poporul suveran; «Programa» condamna votul universal. Franţa modernă proclama egalitatea poporului în faţa legii; «Programa» afirma că clerul este scutit de a fi judecat în tribunale civile sau criminale". „Acestea erau învăţături predate de iezuiţi în colegiile lor. Ele sunt linia întâi a frontului armatei contrarevoluţionare… Misiunea lor constă în a educa tineretul dat în grija lor în ura faţă de principiile societăţii franceze, principii enunţate cu aşa de mare preţ de generaţiile anterioare. Prin învăţătura lor, ei încercau să dividă lumea în două şi să pună sub semnul întrebării tot ce ×s-a făcut după 1789. Noi dorim armonie, ei vor război; noi vrem o Frântă libera ei vor ×s-o aibă sclava. Ei reprezintă societatea combativă

care-şi primeşte ordinele de afară; ei ne atacă, lăsaţi-ne să ne apărăm; ei ne ameninţa, lăsaţi-ne să-i dezar m-am" (Adolphe Michel, „Iezuiţii", pag. 77). Pretenţia dintotdeauna a Sfântului Scaun de a domina societatea civilă a fost atunci reconfirmata, aşa cum a spus Renan deja în 1848, într-un articol numit:

„Liberalism clerical". „Aceasta înseamnă că suveranitatea poporului, libertatea conştiinţei şi toate libertăţile moderne au fost condamnate de biserică. Această prezenţa Inchiziţia ca o „consecinţă lo Gică a întregului sistem drept-credincios", ca o „esenţă a spiritului bisericii". Se mai adăugă:

„Când va fi ˟în stare, biserică va readuce Inchiziţia; dacă nu o face acum, este pentru că nu o poate face" (Abatele Brugerette). Puterea iezuiţilor asupra Vaticanului a fost arătată şi mai clar câţiva ani mai târziu, după „Programa", când a fost decretată dogma „Infailibilităţii papale". Abatele J. Brugerette a scris că dogma a fost dată „ca să arunce peste anii dramatici 1870 – 1871 – care au îmbrăcat Franţa în doliu – strălucirea unei mari speranţe creştine". Acelaşi autor adăugă:

„Se poate spune că în prima jumătate a anului 1870, biserica Franţei nu mai era deloc în Franţa; ea era la Roma, ocupată cu ardoare în Conciliul General pe care Pius IX tocmai îl numise la Vatican. „Potrivit opiniei domnului Pie, acest cler francez îşi aruncase propriile podoabe, maxime şi libertăţi franceze sau galice… Acest episcop de Poitiers adăuga ca totul fusese făcut ca un sacrificiu adus principiului autorităţii, învăţăturii sănătoase şi dreptului comun; totul a fost aşezat la picioarele suveranului pontif, formând un tron pentru el şi făcând să sune trompetele:

„Papa este regele nostru; voinţa lui ne conduce şi dorinţele lui sunt lege pentru noi" (J. Brugerette). Predarea întregului cler „naţional" în mâinile conducerii bisericii romane este destul de clară şi, datorită acesteia, este de înţeles supunerea catolicilor francezi voinţei unui suveran străin care, sub aparenţa dogmei sau moralei, plănuia să le impună direcţiile sale politice fără nicio opoziţie. Catolicii liberali au protestat în zadar împotriva pretenţiilor exagerate ale Sfântului Scaun

de a le dicta legile în numele Duhului Sfânt. Abatele Brugerette ne informează că liderul lor, M. ×de Montalambert, a publicat în „Gazette de France" un articol în care protesta vehement împotriva acelora care sacrificau dreptatea şi ade varul, raţiunea şi istoria, idolului instalat la Vatican". Câţiva episcopi celebri ca părintele Hyacinte Loyson şi părintele Gratry au adoptat aceeaşi linie, ultimul având chiar şi umor. El spunea:

„El a publicat succesiv patru scrisori către M. Deschamps. În ele, nu discuta nici măcar evenimentele istorice, cum ar fi condamnarea papei Honorius care, potrivit lui, ×s-a opus proclamării infailibilităţii pa pale; dar, într-un mod incisiv şi amar, el a denunţat de asemenea nesocotinţa catolicilor în privinţa adevărului şi a integrităţii ştiinţifice. Unul dintre ei, un candidat ecleziast pentru doctoratul în teologie, chiar a îndrăznit să confirme decrete false înaintea facultăţii din Paris, declarând că „Nu este o fraudă grosolană". Şi Gratry adăugă:

„Chiar şi astăzi este susţinută afirmaţia că, condamnarea lui Galileo a fost oportună". „Voi, oameni cu credinţa mică şi cu inimi mizerabile şi suflete mur dare! Trucurile voastre sunt scandaloase. În ziua în care marea ştiinţa a naturii a răsărit asupra lumii, voi aţi condamnat-o". „Şi nu fiţi surprinşi dacă oamenii, înainte de a vă ierta, aşteaptă de la voi mărturisirea păcatelor, pocăinţă, remuşcare adânca şi compensarea] greşelilor voastre" (Părintele Gratry, citat de J. Brugerette). Nu-i nevoie să spunem că iezuiţii, inspiratorii agenţilor lui Pius IX şi atotputernici asupra Conciliului, nu se îngrijorau de martu risire, pocăinţă, remuşcare şi repararea greşelilor, într-un timp când ei aproape îşi atinseseră ţelul stabilit de ei în Conciliul de la Trento, la mijlocul sec. 16. Pe timpul acela Lainez deja susţinea ideea infailibili tatii papale. Aceasta însemna doar consacrarea unei dogme, a unei pretenţii tot atât de vechi ca şi papalitatea. Niciun alt Conciliu până atunci nu de râse ×s-o ratifice, dar părea că se apropia timpul potrivit; pe lângă această, activitatea răbdătoare a iezuiţilor pregătise clerul naţional pentru renunţarea la ultimele lor libertăţi; căderea iminenta a puterii papale – ×s-a întâmplat înainte ca să se voteze în Conciliu dogma – impunea o întărire a autorităţii ei spirituale, după cum cereau

ultramontanistii. Argumentul şi-a atins ţinta şi „dictatul papal" al lui Grigore V a făcut că principiile teocraţiei medievale să triumfe în plin mijloc a sec. XIX. Ceea ce prevedea dogma în mod special era omnipotenta Companiei lui Iisus în biserica romană. „Sub protecţia iezuiţilor, care se stabiliseră la Vatican de când puterile laice îi alungaseră din toate ţările libere ca pe o asociaţie de răufăcători, papalitatea aspira acum la noi ambiţii. Aceşti oameni răi care transformaseră Evanghelia într-un spectacol de lacrimi şi sânge şi care rămâneau cel mai teribil duşman al democraţiei şi al libertăţii de gândire, dominau conducerea bisericii romane; toate eforturile lor se concentrau asupra menţinerii în biserică a supremaţiei lor vătămătoare şi a învăţăturilor lor ruşinoase". „Dedicaţi cauzei centralizării excesive, neîmblânziţi apostoli ai teocraţiei, ei sunt stăpânii recunoscuţi ai catolicismului contemporan şi îşi pun pecetea lor asupra teologiei acestuia, pe evlavia făţarnica şi politica lui tenebroasa". „Adevăraţi ieniceri ai Vaticanului, ei anima totul, guvernează totul, pătrund oriunde, fac din „informare" un sistem de guvernare, sunt credincioşi unei cazuistici a cărei profundă imoralitate a fost relevată de istorie şi care a inspirat paginile nemuritoare, de o sublima batjocură, ale lui Pascal. Prin «Programa» din 1864 pe care ei înşişi au redactat-o, Pius IX a declarat război gândirii libere şi a aprobat, câţiva ani mai târziu, dogma infailibilităţii, care este un adevărat anacronism istoric şi de care ştiinţei moderne puţin i-a păsat" (Louis Roguelin, „Biserica creştină primitivă şi catolicismul", pag. 79 – 81). Pentru acei cărora cele spuse anterior le par a fi exagerate, dăm mai jos confirmarea acestor fapte, aşa cum reiese ea din până drept-credincioasa a lui Daniel Rops. Aceasta confirmare cântăreşte mult mai greu prin faptul că a fost publicată în 1959, sub titlul „Restabilirea Companiei lui Iisus", în chiar publicaţia iezuită „Études" (Studii). Acolo putem citi o adevărată pledoarie de apărare:

„Din multe cauze, aceasta reorganizare a Companiei lui Iisus a avut o importanţă istorică considerabila. Sfântul Scaun a redescoperit acest grup credincios, complet devotat cauzei sale şi care urma să fie atât de necesar curând după aceea. Mulţi preoţi iezuiţi au exercitat de

atunci şi până acum o discretă dar adânca influenţa asupra hotărârilor importante luate de Vatican; un fel de proverb circula la Roma: ‚Condeiul papei sunt ieziţii. Influenţa lor era certă în ceea ce priveşte dezvoltarea venerării „Inimii sfinte" (Sacre Coeur), ca şi în proclamarea dogmei concepţiei imaculate, în edi tarea «Programei», în definirea infailibilităţii papale. Organizaţia „Civilta Catolică", fondată de iezuitul napolitan Carlo Curci, reflecta gândurile papei în timpul pontificatului lui Pius IX" (Daniel Rops). Această mărturisire este destul de clară. Nu este nevoie ˣs-o mai spunem, dar iezuiţii, atotputernici în Roma mai mult datorită spiritului lor decât organizaţiei, au angajat papalitatea din ce în ce mai mult în politica internaţională, aşa cum scria M. Louis Roguelin:

„De când şi-a pierdut puterea temporală, biserica Romei a profitat de orice ocazie pentru a recâştiga toate terenurile pe care fusese constrânsa să le abandoneze prin recrudescenta activităţilor diplomatice; cum schema ei abila este de a divide pentru a stăpâni, a încercat să întoarcă orice conflict în favoarea ei". Potrivit planului supuşilor lui Loyola, dogma infailibilităţii pa pale a favorizat din plin această acţiune a Sfântului Scaun, a cărui importanta poate fi măsurată pornind de la faptul că multe state au un reprezentant diplomatic acreditat la Vatican. Sub acoperirea dogmei şi a moralei – aspecte care în principiu limitează cuvântul „infailibil" – papa astăzi dispune de o autoritate nelimitată asupra conştiinţei credincioşilor. Astfel, de-a lungul sec. XX, vedem Vaticanul angajat activ în poli ţică internă şi externă a ţărilor şi chiar guvernându-le datorită partidelor catolice. Mai mult, îl vom vedea susţinând oameni „providenţiali" ca Mussolini şi Hitler care, datorită ajutorului Vaticanului, au dezlănţuit cele mai teribile catastrofe. Înlocuitorul lui Hristos a recunoscut din abundenţă serviciile pe care i le-a adus această faimoasă societate, care a muncit din greu şi bine în favoarea lui. Aceşti „fii ai lui Satan", aşa cum au fost numiţi de câţiva ecleziaşti curajoşi, sunt toţi defăimaţi, dar ei pot în schimb să se mândrească ϛu dovada augustă a meritelor lor, acordată de către defunctul papa Pius XII, al cărui confesor, o ştim, era un iezuit german. În acest text, publicat de „La Croix" (Crucea) în august 1955,

putem citi:

„Biserica nu doreşte alte ajutoare de alt tip decât cele de tipul acestei Companii a lui Iisus… fie ca fiii lui Loyola să se străduiască să meargă pe urmele înaintaşilor lor… „Astăzi, ca şi ieri, ei fac chiar acest lucru spre marea nenorocire a naţiunilor. (Oare de unde atâta ură în fosta Iugoslavie? N. ×t.).

Capitolul 7. Iezuiţii în Franţa între 1870 şi 1885.

Căderea Imp×eriului ar fi trebuit, se pare, să provoace o reacţie împotriva spiritului ultramontanist în Franţa. Dar nu a fost aşa, după cum ne arată şi Adolphe Michel:

„Când tronul a căzut în noroiul Sedanului la 2 decembrie 1870, când Frântă a fost definitiv înfrânta, când aduna rea naţională ×s-a reunit pentru alegeri la Bordeaux în 1871, partida clericală era mai îndrăzneaţă ca niciodată. În toate dezastrele care avuseseră loc pe pământul Franţei, ei vorbiseră ca nişte stăpâni. Cine nu-şi aminteşte manifestările obraznice ale iezuiţilor şi ameninţările lor insolente de-a lungul ultimilor ani? Cum un anumit părinte Marquigny a anunţat înmormântarea principiilor din ż89 sau M. Beleastel care, pe propria răspundere, a dedicat Franţa „Sfintei inimi"; cum iezuiţii au ridicat o biserică pe dealul Montmartre, în Paris, sfidând astfel Revoluţia; cum episcopii au aţâţat Franţa să declare război Italiei cu scopul de a restabili puterea temporală a papei…" (Adolphe Michel). Gaston Bally explica foarte bine motivul acestei situaţii aparent paradoxale:

„De-a lungul acestui cataclism, iezuiţii ×s-au vârât repede în vizuina lor, lăsând Republica să iasă singură din mocirla cum poate. Dar când cea mai mare parte a muncii fusese făcută, când teritoriile noastre fura eliberate de invazia prusacă, a reînceput invazia neagră, „trăgând castanele din foc cu mâna altuia" (Gaston Bally). Dar nu este acelaşi lucru după fiecare război? Este un fapt incon testabil ca biserica romană a beneficiat întotdeauna de pe urma dezastrelor publice; că moartea, mizeria, suferinţele de tot felul incitau mă sale să caute consolări iluzorii în practicile pioase. În acest fel, puterea acelora care iniţiaseră aceste dezastre era fortificată, dacă nu sporită de înseşi victimele în cauză. În ceea ce le priveşte, cele două războaie mondiale

au avut aceleaşi urmări ca şi cel din 1870. Atunci, Frântă a fost cucerită; pe de altă parte, iezuiţii au dobândit o strălucită victorie când ×s-a dat o lege în 1873 care le permitea să construiască o biserică a „Sfintei inimi" pe colina Montmartre. Această biserică, despre care ×s-a spus că este construită prin „voinţa raţională" urma să materializeze în piatră, printr-o crudă ironie, desigur, triumful iezuitismului chiar în locul unde acesta şi-a început viaţa. La prima vedere, aceasta invocaţie către Inima sfânta a lui Iisus, ridicată în slăvi de către iezuiţi, poate părea destul de inocentă, deşi este profund păgână, idolatră. „Pentru a ne da seama de pericol – scria Gaston Dally – trebuie să privim în spatele faţadei, să dovedim manipularea sufletelor, să vedem ţelul diferitelor asociaţii ale acestora. Frăţia „Perpetua adorare", Frăţia „Gărzii de onoare", „Apostolatul rugăciunii", „Comunitatea Reparatorie"... Frăţiile, asociaţiile, apostolii, misionarii, zeloţii, fanaticii, închinătorii, mijlocitorii şi alte federaţii ale Sfintei Inimi par să aibă exclusiv intenţia să unească omagiile lor cu cele ale celor nouă coruri ale îngerilor. Dar, în realitate, acestea sunt departe de a fi inocente. Frăţiile şi-au declarat ţelul de multe ori. Nu mă puteau acuza că i-aş fi calomniat; eu voi cita doar câteva pasaje din cele mai clare declaraţii ale lor şi voi aduna mărturiile lor". „Opinia publică a fost şocată de aceste remarci ale părintelui Olivier atunci când victimele Bazarului de caritate au fost îngropate. Călugărul văzuse în această catastrofă doar o altă dovadă de îndurare divină. Dumnezeu era întristat de „greşelile" noastre şi ne invită, cu blândeţe să ne căim". „Aceasta pare monstruos. Construirea bisericii pe Montmartre a fost rezultatul aceluiaşi «gând», dar aceasta se uitase" (Gaston Bally). Care era acel teribil păcat de care Franţa trebuia să se pocăiască? Autorul mai sus menţionat răspunde: R E V O L U T I.A. Aceasta era criza groaznică pe care noi trebuia să o ispăşim. „Şi biserica «Sfintei Inimi» simbolizează pocăinţa Franţei; ea ex prima de asemenea intenţia noastră hotărâtă de a repara greşelile. Este un monument al ispăşirii şi pocăinţei..." (Gaston Bally). „Salvaţi Roma şi Franţa în numele Sfintei Inimi", devenise imnul Ordinului moralist. „Aşa că noi am fost în stare să nădăjduim împotriva oricărei nădejdi", scria abatele Brugerette, „şi

să aşteptăm din partea «cerurilor pacificate» mai devreme sau mai târziu, marele eveniment al restabilirii Ordinului şi al salvării patriei" (J. Brugerette). Se pare că totuşi „Paradisul", furios pe Franţa drepturilor omului, nu a fost destul de „pacificat" prin ridicarea bisericii de pe Montmartre căci restaurarea Ordinului se făcea destul de încet. Acelaşi autor explica acesta în felul următor:

„Cu toate că manifestările grandioase ale credinţei catolice, de-a lungul anilor de după războiul din 1870 pot părea impresionante, ar fi o lipsă de spirit de observaţie dacă societatea franceză a acelei epoci ar fi judecată după aceasta evlavie exterioară; şi ne-am situa în afara adevărului. Trebuie să ne întrebăm atunci dacă sentimentul religios este un răspuns direct – pentru întreaga societate în cauza – al credinţei dezvăluite prin impozantele pelerinaje organizate de episcopi şi prin sinceritatea liturghiilor din biserici…"

„Fără a dori să atenueze în niciun fel importanta mişcării religioase în Franţa, cauzată de cele două războaie din 1870 şi 1914, trebuie cu toate acestea să admitem că această renaştere a credinţei nu avea nici adâncimea, nici extinderea pe care o religie adevărat înnoitoare ar fi avut-o…"

„Căci, chiar în vremea aceea biserica Franţei cuprindea, din nefericire mii de necredincioşi şi adversari, dar şi un mare număr dintre cei care erau catolici doar cu numele, nu şi din convingere. Practicile religioase erau îndeplinite nu din convingere, ci din obicei…"

„Curând după ce a făcut-o, Franţa părea că regretă mişcarea disperată ce o făcuse să trimită în Adunarea Naţională o majoritate catolică, căci cinci luni mai târziu îşi schimbă radical poziţia la alegerile complementare din 2 iulie! În acea zi, tara trebuia să aleagă 113 deputaţi. A avut loc o înfrângere completă a catolicilor şi o victorie a Republicanilor, care au avut între 80 şi 90 de locuri. Toate alegerile care au urmat au avut acelaşi caracter de opoziţie republicană şi anticlericala. Ar fi o copilărie să susţii că aceasta nu era expresia dorinţelor şi sentimentelor societăţii" (J. Brugerette). Abatele Brugerette, vorbind despre marile pelerinaje organizate la acea vreme pentru „ridicarea ţării", admite ca acestea erau la obârşia unor „greşeli

şi excese" care au dat naştere unor suspiciuni „adversarilor bisericii". „Pelerinajele vor fi pentru ei acţiuni organizate de cler pentru restaurarea monarhiei în Franţa şi a puterii pontificale în Roma. Iar atitudinea luată de cler în faţa acestor scopuri va părea o justificare a acuzaţiei din presă nereligioasă şi va da, cum vom vedea mai târziu, un puternic îmbold anticlericalismului. Fără a se separa de obiceiurile religioase reînsufleţite de-a lungul anilor postbelici., societatea franceză se va ridica împotriva acestui «guvern de preoţi», aşa cum îl numea Gambetta. Undeva în străfunduri, poporul francez păstrase un instinct neînvins de rezistenţă împotriva a orice semăna, chiar vag, cu dominaţia politică a bisericii. În general, aceasta naţie iubea religia, dar spectrul „teocraţiei" o înspăimântase. Fiica cea mare a bisericii nu dorea să uite că era de asemenea şi mama Revoluţiei" (J. Brugerette). Totuşi, clerul cu iezuiţii în frunte făcea atâtea eforturi pentru a convinge poporul francez să se lepede de spiritul republican! „Începând cu intrarea în vigoare a legii Falloux, iezuiţii şi-au răspândit nestingheriţi colegiile lor în care educau copii din pătura înstărita a burgheziei şi în mod cert nu le cultivau dragostea pentru Republică..."

„Cât despre «Susţinătorii înălţării trupeşti a Mariei în ceruri» (pe scurt, „Înălţătorii" n.t.), organizaţie creată de intransigentul pa rinte dzAlzon în 1845, aceştia doreau să redea poporului religia pierdută" (Adrien Dansette). Dar existau multe alte congregaţii înfloritoare care se ocupau cu învăţământul şi care-i invidiau: oratoristii, eudiştii, dominicanii celui de al III-lea ordin, marianistii, maristii şi celebrii „Fraţi ai şcolii creştine", cunoscuţi mai bine sub numele de „Ignoranţi", care predicau „învăţătura sănătoasă" progeniturilor burgheziei cât şi unui număr de un milion şi jumătate de copii din clasele de jos. Nu este de mirare că această situaţie a pus regimul republican în defensivă. O lege propusă de Jules Ferry în 1879, dorea să retragă de rul din Consiliul Instrucţiei Publice unde acesta fusese introdus prin lege în 1850 şi 1873 şi să redea facultăţilor de Stat dreptul exclusiv de a numi profesori. Articolul 7 al acestei legi specifică de asemenea ca „nimănui nu-i este permis să facă parte din învăţământul public său liber dacă aparţine unei congregaţii religioase

neautorizate". „Iezuiţii, în primul rând, sunt ţinta acestui faimos articol 7. Preoţii episcopatului din Moret (Saint et Marne) vor declara că „ei sunt de partea tuturor comunităţilor religioase, inclusiv a venerabililor părinţi ai Companiei lui Iisus". „A-i lovi pe ei – scriau aceştia – înseamnă a ne lovi pe noi înşine". Mărturisirea este destul de clară. Abatele Brugerette, care a scris acest pasaj, descrie rezistenta catolicilor împotriva a ceea ce ei numeau „atacul perfid", dar adăugă:

„Clerul încă ignora progresul imens al laicismului, el nu a înţeles că datorită opoziţiei lui faţă de principiile din ,89 a pierdut întreaga influenţă de adâncime asupra spiritualităţii publice franceze". Articolul 7 este respins, dar Jules Ferry recurge la legile existente privind congregaţiile. „Prin urmare, pe 29 martie 1880, «Jurnalul oficial» conţine două decrete care obliga pe iezuiţi să se risipească şi toate congregaţiile neautorizate ale bărbaţilor sau femeilor să obţină recunoaşterea şi aprobarea funcţionarii şi statutului legal al lor în decurs de trei luni de zile... „Fără nicio întârziere, ˣs-a organizat o mişcare de opoziţie. „Bise râca, profund ranita, se ridica" scrie M. Debidour. După 11 martie, papa Leon III şi nunţiul sau îşi exprima un protest puternic... „Acum este rândul tuturor episcopilor să apere energic ordinul religios". Cu toate acestea, fiii lui Loyola sunt expulzaţi. Dar să ascultăm ce are de spus abatele Brugerette în legătură cu aceasta:

„În ciuda tuturor, iezuiţii, experţi în a reintra pe fereastra după ce sunt daţi afară pe uşă, reuşiseră deja să-şi pună colegiile sub controlul laicilor sau al clerului tradiţional. Chiar dacă nu locuiau în aceste colegii, ei puteau fi văzuţi venind la o anumită oră din zi pentru a-şi exercita funcţia de conducere şi supraveghere". Dar înşelăciunea a fost descoperită şi colegiile iezuite au fost în sfârşit închise. Decretul din 1879 a fost obligatoriu pentru 32 de congregaţii care refuzaseră să se supună dispoziţiilor legale. În anumite locuri, expulzarea a fost îndeplinită de armata militară, cu forţa, împotriva opoziţiei credincioşilor instigaţi de preoţi. Aceştia nu numai că au refuzat să ceară autorizaţia legală, dar au refuzat să semneze o declaraţie privind infirmarea oricărei idei de opoziţie faţă de regimul republican; acest

lucru ar fi fost suficient pentru că M. ×de Freycinet, pe atunci preşedinte al Conciliului care pe deasupra îi favoriza, să îi poată „tolera" în continuare. Când Ordinul ×s-a hotărât să semneze această declaraţie formală de loialitate, aceasta uneltire fusese deja dată pe fata iar Freycinet a trebuit să demisioneze pentru că încercase să negocieze acest acord împotriva Parlamentului şi împotriva colegilor lui din cabinet. Abatele Brugerette face comentarii asupra declaraţiei pe care ordinele religioase au trebuit să le semneze şi găseşte ca această declaraţie este atât de respingătoare:

„Această declaraţie de respectare a instituţiilor pe care Franţa şi le-a atribuit în mod liber… poate părea foarte puţin dăunătoare şi inofensivă astăzi, când o comparăm cu jurământul solemn de credinţă cerut de la episcopii nemţi de către Concordatul de la 20 iulie 1933 dintre Sfântul Scaun şi Reich-ul german. „Articolul 16 – înainte de a intra în posesia diocezei, episcopii vor depune un jurământ de credinţă înaintea preşedintelui Reich-ului sau un adjunct competent, în următorii termeni: ‚Înaintea lui Dumnezeu şi a Sfintei Scripturi, jur şi promit, ca episcop, loialitate Reich-ului german şi statului. Jur şi făgăduiesc să respect şi să fac clerul să respecte guvernul conform constituţiei. Cum este de datoria mea ×s-o fac, voi activa pentru binele şi în interesul statului german; voi încerca să opresc orice ar fi ×în detrimentul acestuia'. (Concordatul între Sfântul Scaun şi Reich-ul german)" (Abatele Brugerette). Este, desigur, o mare diferenţă între o simplă promisiune de non-opoziţie faţă de regimul francez şi acest angajament solemn de supunere faţă de statul nazist. Tot aşa de mare ca şi diferenţa dintre cele două regimuri: unul democratic şi liberal, atât de urât de biserica română, celălalt totalitar, intolerant, brutal, dorit şi instaurat prin eforturile conjugate ale lui Franz von Papen, şambelanul secret al papei şi al lui M. Pacelli, ambasador al Vaticanului la Berlin şi viitor papa Pius XII. Din nou, abatele Brugerette, după ce declară că ţelul guvernului fusese atins în ceea ce-i priveşte pe iezuiţi, admite că „Nu putem vorbi de distrugerea instituţiei congregaţiilor. Congregaţiile de femei nu au fost atinse, iar cele autorizate, ‚la fel de periculoase ca şi celelalte pentru spiritul laic, erau încă în funcţiune.

Ştim de asemenea ca aproape toate congregaţiile de bărbaţi expulzate din aşezămintele lor în urma decretului din 1880, se întorseseră încetişor în mănăstirile lor". Dar aceasta acalmie a fost de scurtă durată. Intenţia statului de strânge taxe şi drepturi de succesiune din bogăţia comunităţilor ecleziastice a provocat un protest zgomotos general în mijlocul acestora, ele neavând nicio intenţie de a se supune legii comune. „Organizarea rezistenţei a fost opera unui comitet condus de P.P. Bailly, un «înălţător». Stanislas, un capucin, şi Le Dore, un superior al eudiştilor… Părintele Bailly a reînviat marele fanatism al clerului, scriind: ‚La fel ca Sf. Laurenţiu, călugării şi călugăriţele trebuie să se predea torturilor decât să renunţe" (Abatele Brugerette). Ca din întâmplare, principalul regenerator al acestui „mare zel", Bailly era un „înălţător", sau de fapt, un iezuit camuflat. Cât despre torturi, putem să-i reamintim bunului părinte că aceste instrumente de tortură sunt tradiţionale pentru Sfântul Scaun şi nu tradiţiei republicane. În final, congregaţiile au plătit cam jumătate din ceea ce datorau iar abatele Brugerette admite ca „Prosperitatea muncii lor nu a fost slăbită deloc", după cum putem să ne imaginăm. Nu putem intra în amănunte privind legile din 1880 şi 1885 care tindeau să asigure neutralitatea confesională a şcolilor de stat, aceasta „secularizare" care este firească pentru toate minţile toleranţe, dar care este respinsă de biserica romană ca un atentat groaznic la forţarea conştiinţelor, lucru pe care ea l-a pretins numai pentru sine. Ne puteam aştepta de la ea ca să lupte pentru acest aşa-zis drept, la fel de violent cum a luptat pentru privilegiile ei financiare. În 1883, congregaţia romană „Index", inspirată de iezuitism, intra în lupta prin condamnarea anumitor manuale pe terne morale şi cetăţeneşti. Desigur, chesţiunea era, gravă; unul dintre autori, Paul Bert, îndrăznise să scrie că chiar ideea miracolelor „trebuie să dispară din fata minţilor critice". Aşa că mai mult de 50 de episcopi au promulgat decretul „Index-ului" şi unul dintre ei, M. Isoard, a declarat în scrisorile sale pastorale din 27 februarie 1883 ca „profesorii, părinţii şi elevii care vor refuza să distrugă aceste cărţi, vor fi respinşi de la împărtăşanie" (Jean Cornel, „Laicitatea"). Legile din 1886 şi 1904 care consemnau că niciun post

din învăţământ nu poate fi ocupat de membri ai congregaţiilor religioase, au fost de asemenea cauza unui potop de proteste din partea Vaticanului şi clerului „francez". Dar, de fapt, călugării şi călugăriţele din învăţământ nu aveau decât să se auto-secularizeze (laicizeze). Singurul rezultat valoros al acestor dispoziţii a fost acela că profesorii din şcolile aşa-numite „libere" trebuiau de acum înainte să prezinte calificarea pedagogică adecvată, un lucru bun când te gândeşti că, înainte de ultimul război, şcolile primare catolice din Franţa erau în număr de 11.655, cu 824.595 de elevi. Cât despre colegiile „libere" şi în special cele ale iezuiţilor, dacă numărul lor ˣs-a redus, aceasta se datorează unor factori care nu au nimic de a face cu disputele legale. Superioritatea învăţământului universitar, recunoscut de majoritatea părinţilor şi, mai recent, existenţa să fără schimbare, sunt cauzele principale ale creşterii popularităţii acestuia. Pe lângă această, Societatea lui Iisus şi-a redus în mod voluntar numărul şcolilor sale.

Capitolul 8. Iezuiţii şi Generalul Boulanger.

Iezuiţii şi afacerea Dreyfus.

Partidă catolică ˣs-a considerat o victimă a ostilităţii statului Republican, deşi această ostilitate, sau mai bine zis neîncredere, era pe deplin justificată. De fapt, opoziţia, clerului faţă de regimul existent în Franţa se arătă cu orice prilej, aşa cum ne spune şi abatele Brugerette. În 1873, reîncercarea de a reinstaura monarhia cu Contele de Chambord a eşuat, chiar dacă a fost puternic susţinută de cler, datorită faptului că pretendentul la coroana a refuzat cu încăpăţânare să adopte steagul tricolor, care pentru el simboliza Revoluţia. „Aşa cum se prezintă, catolicismul pare legat de politică, sau mai bine zis de un anumit fel de politică. Loialitatea faţă de monarhie era transmisă din generaţie în generaţie în vechile familii de nobili ca şi în rândurile burgheziei şi a oamenilor de rând în regiunile catolice din vestul şi sudul Franţei. Nostalgia acestora după un regim ideal reprezentat într-un Ev mediu eroic, era cuplată cu dorinţa catolicilor a căror principală preocupare era salvarea religiei; ei ˣs-au aliat cu legitima familie regală Chambord, considerând monarhia ca fiind cea mai

favorabila formă de guvernământ pentru biserică. Aparte de ralierea acestor forte politice şi religioase, în situaţia încordata de după război, ˣs-a născut un fel de misticism reacţionar, ilustrat perfect de M. Pie, episcop de Poitiers: ‚Franţa, care aşteaptă un alt conducător şi se uita după un stăpân… va primi din nou de la Dumnezeu Sceptrul Universului care a căzut din mâinile sale pentru un timp, în ziua în care va fi ˣînvăţat din nou cum să cadă în genunchi" (Adrien Dansette). Această imagine descrisă de istoricul catolic este semnificativă. Ea ajuta la înţelegerea mişcărilor ce vor urmă câţiva ani mai târziu, după încercarea nereuşită de reinstaurare a monarhiei din 1873. Acelaşi istoric catolic descrie în următoarea maniera atitudinea politică a clerului din acea vreme:

„În timpul alegerilor, casele parohiale devin centre pentru candidaţii reacţionari; preoţii şi cei ce ajutau la ţinerea slujbelor mergeau din casă în casa făcând propaganda electorală, calomniau Republica şi noile ei legi de învăţământ; ei declară că aceia care votează cu ateii, cu guvernul la putere sau cu frânemaso nii, descrişi ca „bandiţi", „lepădături" şi „hoţi", se vor face vinovaţi de păcat de moarte. Se declara că o femeie adulteră va fi iertată mult mai uşor decât acela care îşi trimite copiii la şcoli laice; în alt rând se declara că este mai bine să gâtui un copil decât să susţii regimul său, va fi refuzată spovedania cea de pe urma acelora care votează cu partizanii regimului. Ameninţările sunt duse până la capăt: negustorii republicani şi clericali sunt boicotaţi, oamenilor nevoiaşi li se refuza orice ajutor, iar muncitorii sunt daţi afară" (Adrien Dansette). Aceste excese din partea clerului influenţat din ce în ce mai mult de ultramontanismul iezuit sunt cu atât mai reprobabile cu cât ele veneau din partea unui cler plătit de guvern, căci Concordatul era încă în vigoare. De asemenea, majoritatea opiniei publice nu se simte deloc fericită cu această povară pe conştiinţă, aşa cum scrie şi autorul mai sus menţionat. După cum se poate vedea, poporul francez, ca un tot uni tar, este indiferent la problemele religioase, iar noi nu putem confunda supunerea ereditară la practicile religioase, cu credinţa adevărată…"

„Este un fapt real că harta politică a Franţei este identică cu cea

religioasă… Putem spune că în regiunile în care credinţa este puternică, poporul francez votează pentru candidaţii catolici; în alte părţi, ei aleg în mod conştient deputaţi şi senatori anticlericali. Ei nu doresc clericalismul, care reprezintă autoritatea bisericească în probleme politice, altfel spus „guvernul preoţilor". „Pentru un număr mare de catolici, faptul că preotul – acest tip de om supărător – se amesteca prin predică şi confesional în comportamentul credinciosului, controlând gândurile, sentimentele, activităţile, mâncarea, băutura şi chiar intimitatea vieţii de familie, este de ajuns; ei intenţionează cel puţin să-i limiteze atotstapânirea prin păstrarea independenţi lor ca cetăţeni" (Adrien Dansette). Ne-ar place să vedem acest spirit de independenta trăind şi astăzi. Dar chiar dacă opinia unui mare număr de catolici era această, ultramontaniştii nu au depus armele şi au urmărit orice ocazie să lupte împotriva regimului detestat de ei. Ei ˣs-au gândit că găsiseră „omul providenţial" în persoana generalului Boulanger, ministru de război în 1886, care, organizându-şi propagandă extrem de bine, părea să fie viitorul dictator. „O înţelegere tacită – a scris Adrien Dansette – este stabilită între general şi catolici, devenind evidentă în timpul verii… El a încheiat de asemenea o înţelegere secretă cu membrii regalişti din parlament, cu ar fi Baronul de Mackau, Contele de Mun, apărători de nădejde ai bisericii din Adunarea Naţională". „Flegmaticul ministru de interne, Constans, îl ameninţă cu arestrea şi, la 1 aprilie, candidatul la postul de dictator fuge la Bruxelles împreună cu amanta lui". „De acum încolo «boulangismul» suferă un declin rapid. Franţa nu a fost acaparata; ea şi-a revenit şi «boulangismul» este zdrobit la alegerile din 22 septembrie şi 6 octombrie 1889". „Putem citi sub semnătură aceluiaşi autor care a fost atitudinea papei faţă de acel eveniment; papa Leon XIII, care urma lui Pius IX, cel cu «Programa», i-a sfătuit pe credincioşii francezi să se alăture regimului republican într-un mod foarte ciudat:

„În august 1889, ambasadorul Germaniei la Vatican susţinea că papă vede în generalul Boulager omul care va răsturna Republica franceza şi va restabili monarhia; putem citi un articol în care

«sfătuitorul Romei» prevedea ca acest candidat la dictatura va lua puterea, iar biserica ‚să poată beneficia din plin de aceastaz… Generalul Boulanger trimisese pe unul dintre foştii săi ofiţeri la Roma cu a scrisoare pentru Leon XIII, în care promitea papei „ca în ziua în care va ţine în mâinile sale sabia Franţei, va face tot posibil lui că drepturile papalităţii să fie recunoscute" (Adrien Dansette). Criza boulangista a scos la iveală destul de bine acţiunea condusă de partida religioasă împotriva Republicii, sub acoperirea naţionalismului. Dar personalitatea ştearsă a personajului principal, ca şi rezistenţa majorităţii naţiunii, au învins încercarea de restaurare în ciuda agitaţiei făcute în jurul ei. Cu toate acestea, aceste tactici şovine ˣs-au dovedit destul de eficace, mai ales în Paris, şi urmau să fie folosite din nou în alte ocazii mai bune. Aceasta ˣs-a întâmplat – sau a fost provocat? — Iar discipolii lui Loyola au fost, desigur, în fruntea mis carii. „Prietenii lor sunt aici – scria Pierre Dominique – o nobilime bigotă, o burghezie care-l respinge pe Voltaire şi mulţi militari. Ei vor continua să lucreze (activeze) în armată în mod special, iar rezultatul va fi celebra alianţă a „Sabiei şi stropirii cu apa sfinţită". „În 1890, nu mai conducea conştiinţa regelui Franţei, ci cea a statului major, sau cel puţin a capilor acestuia; atunci când a izbucnit afacerea Dreyfus, a fost un adevărat război civil care a divizat Franţa în două" (Pierre Dominique). Istoricul catolic, Adrien Dansette, rezuma astfel începutul acestei afaceri:

„La 22 decembrie 1894, căpitanul de artilerie Alfred Dreyfus este dovedit vinovat de înalta trădare, este condamnat la deportare pe viaţă şi scoatere din serviciul militar; trei luni mai înainte, serviciul nostru secret descoperise la ambasada Germaniei o listă a câtorva documente în legătură cu apărarea naţională; ˣs-a constatat o asemănare între scrisul căpitanului Dreyfus şi cel de pe acea listă. Imediat statul major a strigat: ‚El este; este evreul!" Ei aveau doar bănuială, deşi trădarea nu avea nicio explicaţie psihologică. (Dreyfus avea o bună reputaţie, era bogat şi ducea o viaţă ordonată); ghinionistul om este totuşi închis, condamnat de un tribunal militar după un interogatoriu atât de superfi cial şi părtinitor încât sentinţa

trebuie că fusese concepută dinainte. Ca să înrăutăţească situaţia, se va afla mai târziu ca judecătorilor li se dăduse un document secret, fără ştirea avocatului apărării…”

„Dar au continuat să existe scurgeri de informaţii din Statul major după arestarea lui Dreyfus, iar comandamentul Picquart, şeful serviciului secret după iulie 1895, a auzit despre un proiect numit „petit bleu” (scrisori speciale), între ataşatul militar al Germaniei şi comandamentul francez (de origine maghiară) Esterhazy; un om cu reputaţie proastă care nu avea decât ură şi dispreţ pentru ţara care-l adoptase. Dar un ofiţer al aceluiaşi serviciu, comandantul Henry, adauga dosarului Dreyfus aşa cum vom vedea – un document fals care ar fi fost sfărâmător pentru ofiţerul evreu dacă ar fi fost autentic; el a şters de asemenea şi a rescris numele lui Esterhazy pe „petit bleu” ca să dea impresia că documentul fusese falsificat. Aşa că Picquart este dizgraţiat în noiembrie 1896”. Căderea în dizgraţie a şefului Serviciului secret este uşor de înţeles: zelul lui de a împrăştia întunericul fusese prea mare. Mărturia care merita cea mai mare încredere se găseşte în „Carnetele lui Schwarzkopfen”, publicate după moartea sa, în 1930. De la Esterhazy şi nu de la Dreyfus primise primul ataşat militar al ambasadei Germaniei documentele secrete despre apărarea naţională a Franţei! „Deja cu puţin timp înainte, prin iulie, Picquart se gândise că a venit vremea să prevină printr-o scrisoare pe şeful de stat major, care se afla atunci la Vichy, asupra bănuielilor sale în ceea ce-l priveşte pe Esterhazy. Prima şedinţă a avut loc pe 5 august 1896. Generalul Boisdeffre a aprobat tot ce făcuse Picquart până atunci privind această chestiune şi îi dădu permisiunea să continue investigaţiile. „Ministrul de război, generalul Billot, era de asemenea informat din august despre bănuielile lui Picquart. Estehazy, pe care l-am dat afară, încercase, folosind relaţiile sale cu deputatul Jules Roche, să fie numit ministru de război, probabil pentru a veni din nou în legătură cu mine şi scrise câteva scrisori către ministrul de război. Una dintre aceste scrisori a fost dată lui Picquart care pentru prima dată şi-a dat seama că scrisul era asemănător cu cel e pe listă! Arătă o fotografie a acelei scrisori lui Du Paty şi Bertillon, fără să le spună desigur cine a scris-o…

Bertillon spuse „O, acesta este scrisul de pe listă!” Simţind sfărâmată convingerea lui despre vinovăţia lui Dreyfus, Picquart hotărî să consulte „unicul dosar” care fusese dat numai judecătorilor. Arhivarul Gribelin i l-a dat. Era seară. Rămas singur în biroul său, Picquart deschise plicul sigilat al lui Henry în care se afla paragraful scris de Henry cu creion albastru… Mare îi fu mirarea când îşi dădu seama de nulitatea juridică a acelor documente jalnice, niciunul dintre ele neputându-i-se atribui lui Dreyfus. Pentru prima dată el a ştiut că omul condamnat pe Insula Diavolului era nevinovat. A doua zi, Picquart a scris o scrisoare generalului Boisdeffre în care expunea toate acuzaţiile împotriva lui Esterhazy, alături de recentele sale descoperiri. Când a citit despre acel „dosar secret”, generalul a sărit ca ars şi a exclamat „De ce nu ˣs-a ars aşa cum am hotărât?” Von Schwarzkopfen scrie mai departe:

„Poziţia mea a devenit foarte delicată. Mă confruntam cu următoarea problemă: să spun tot adevărul şi astfel să repar greşeala oribilă şi să-l eliberez pe bietul om nevinovat. Dacă aş fi fost în stare să procedez cum aş fi vrut, în mod sigur aş fi făcut asta. Privind aceste lucruri în detaliu, am ajuns la concluzia că nu ar trebui să mă bag în această chesţiune pentru că aşa cum stăteau lucrurile nimeni nu m-ar fi crezut; de asemenea, în calea unei astfel de acţiuni ar fi stat şi anumite considerente diplomatice. Considerând că guvernul Franţei era capabil să ia măsurile necesare pentru a clarifica chesţiunea şi a compensa nedreptatea, eu m-am hotărât să nu mai fac nimic”. „Putem vedea devenind realitate tacticile Statului Major”, notează Adrien Dansette. „Dacă Esterhazi este vinovat, ofiţerii care au provocat condamnarea ilegală a lui Dreyfus, şi mai ales generalul Marcier, ministru de război, sunt de asemenea vinovaţi. Interesele armatei cer sacrificarea lui Dreyfus; nu trebuie să intervenim pentru sentinţa din 1894”. Rămânem consternaţi astăzi la gândul că un asemenea argument este invocat pentru a justifica o condamnare. Urma să continue în felul acesta pe tot parcursul cazului Dreyfus. Desigur, eram atunci în febra antisemită. Dizertaţiile violente ale lui Edouard Drumont în „Cuvântul liber” demascau în fiecare zi pe evrei ca fiind că

fiind agenţi ai corupţiei naţionale şi ai împărţirii maselor. Aceste prejudecăţi nefavorabile astfel create făcură ca o mare parte din opinia publică să creadă în vinovăţia lui Dreyfus. Dar, mai târziu, când nevinovăţia acuzatului deveni evidentă, argumentul monstruos al infailibilităţii tribunalului militar stătea încă în picioare cu cinism. Inspirase oare Sfântul Duh pe aceşti judecători în uniformă care nu puteau greşi niciodată? Ar fi tentant să credem în acea intervenţie cerească – atât de asemănătoare celei care garanta infailibilitatea papală – când citim despre părintele du Lac, din Compania lui Iisus, care a avut multe în comun cu afacerea Dreyfus:

„El conducea Colegiul «Calea Postelor» unde iezuiţii pregăteau candidaţi pentru şcoli mai înalte. El este un om foarte inteligent, cu relaţii importante. El l-a convertit pe Drumont, era confesorul lui Mun şi al lui Boisdeffre, şeful de Stat Major al armatei, pe care îl vedea în fiecare zi" (Pierre Dominique). Abatele Brugerette menţionează de asemenea aceleaşi fapte citate de Joseph Reinach:

„Nu este acest părinte de Luc cel care l-a convertit pe Drumont, îndemnându-l să scrie «Franţa evreiască», care furniza mijloacele necesare apariţiei «Cuvântului liber»? Nu avea el întrevederi zilnice cu generalul Boisdeffre? Şeful de Stat Major nu lua nicio hotărâre înainte de a-l consulta pe ‚directorul sau iezuit". Acolo, în Insula Diavolului, care îşi merita numele aşa de bine din cauza climatului ucigător, victima acestui complot era tratată cu o cruzime extremă, mai ales ca presa antisemita împrăştiase zvonul cum că Dreyfus încercase să evadeze. Ministerul coloniilor, Andre Lebon, dăduse ordine în consecinţă. „Într-o duminică dimineaţa, pe 6 septembrie, temnicerul şef, Lebon, l-a informat pe prizonierul sau ca dina cel moment nu mai avea voie să se plimbe în zona insulei rezervată lui ţi că va trebui să se limiteze la baraca lui. Seara i ˣs-a spus că va fi ţinut în lanţuri pe timpul nopţii. La piciorul patului făcut din scânduri au fost montate două cătuşe de fier care încercuiau şi picioarele condamnatului. În nopţile toride, această pedeapsă era deosebit de dureroasă". „În zori, paznicii dezlegau prizonierul care, în momentul când se scula, îi tremurau picioarele. Îi era interzis să părăsească baraca unde trebuia să stea zi şi

noapte. Seara era legat iar, şi asta a durat 40 de nopţi. După un timp, încheieturile sale fura acoperite de sânge şi au trebuit bandajate; paznicii lui, mişcaţi de aceste suferinţe, îi curăţau picioarele în secret înainte să i le lege" (Armând Charpentier). Cu toate acestea, condamnatul continua să-şi susţină nevinovăţia; el scria soţiei sale:

„Trebuie să existe undeva, în această generoasă şi frumoasă Franţa un om de onoare, destul de curajos pentru a căuta şi descoperi adevărul". De fapt, adevărul nu mai era pus la îndoiala. Ceea ce lipsea era voinţa de a-l propulsa în afară, la lumină. Abatele Brugerette însuşi a de pus mărturie în favoarea acestui fapt:

„Supoziţiile care dovedesc nevinovăţia condamnatului din Insula Diavolului se înmulţesc în van; declară tia lui Bulow în Reichstag, cât şi cele transmise de ambasadorul Munster guvernului Franţei, susţin de asemenea nevinovăţia lui Dreyfus, dar în zadar; ea este proclamata şi de împăratul Guillaume şi confirmată când Schwartzkopfen (ataşatul militar german) a fost chemat la Berlin de îndată ce Esterhazy fu acuzat de Mathieu Dreyfus (fratele condamnatului). Statul Major rămâne în opoziţie faţă de orice reexaminare a procesului. Cineva este foarte preocupat în a-l acoperi pe Esterhazy. Îi sunt transmise acestuia din urmă documente secrete în sprijinul apărării lui, şi chiar scrisul lui este interzis de a fi comparat cu cel de pe „lista"... „Aparat în felul acesta, Esterhazy este destul de insolent pentru a cere să apară în faţa Consiliului de Război. Acolo el este achitat în unanimitate pe 17 ianuarie 1898, după o discuţie de trei minute". Trebuie să menţionăm că, câteva luni mai târziu, când colonelul Henry a fost condamnat pentru falsificare, Esterhazy fugi în Anglia şi, în final, a mărturisit că el era autorul faimoasei liste atribuite lui Dreyfus. Nu putem aminti toate întâmplările acestei drame, falsurile adăugate atâtor alte falsuri, într-o încercare de a ascunde un adevăr evident demisia şefului Marelui Stat Major, căderea miniştrilor, sinuciderea lui Henry, deţinut la Mont Valerien şi care şi-a tăiat gâtul, semnând astfel cu sângele lui mărturia vinovăţiei lui. În decembrie 1898 a fost publicată această notă semioficiala în presa germana:

„Declaraţiile guvernului imp×erial au stabilit că nicio persoană

germană nu a avut vreo legătură cu Dreyfus. Aşa că, din punctul de vedere al Germaniei, nu vedem niciun inconvenient în publicarea integrala a acestui dosar secret" (Abatele Brugerette). În final, este hotărâtă în mod inevitabil reexaminarea de către Curtea de Justiţie. Dreyfus trebuie să apară din nou înaintea Consiliului de Război la Rennes, pe 3 iunie 1899, şi acesta a fost începutul unei noi torturi pentru el. „El nu şi-a putut închipui că urma să întâlnească o ura şi mai mare decât atunci când plecase, şi ca fostul lui şef, conspirând să-l trimită din nou în Insula Diavolului, nu va avea niciun fel de milă pentru această biată fiinţă care credea că îndurase tot ceea ce putea fi ×îndurat" (Maurice Paleologue, „Jurnalul afacerii Dreyfus", p. 14) „Aşa că – scria abatele Brugerette – Consiliul de Război de la Rennes va adăuga doar o nouă nedreptate la înechităţile procesului din 1894. Ilegalităţile acestui proces, vinovăţia lui Esterhazy, manevrele criminale ale lui Henry vor ieşi la iveală cu claritate în timpul celei de a 29-a sesiuni a procesului de la Rennes. Dar Consiliul de Război… îl va judeca pe Dreyfus pentru altă acuzaţie de spionaj care nu fusese nicio dată motivul unei acuzaţii sau al vreunui raport. Toate scurgerile de informaţii precedente vor fi atribuite lui şi vor fi furnizate documente care nu aveau nimic comun cu el… Cel puţin, şi contrar tuturor tradiţiilor noastre legale, noi vom cere ca însuşi Dreyfus să stabilească dacă un asemenea document sau act fusese predat de el, de parcă nu era ţelul acuzării să dovedească crima" (Abatele Brugerette). Părtinirea acuzatorilor lui Dreyfus a fost atât de evidentă, încât opinia publică din afara Franţei a fost revoltată. În Germania, „Gazeta de Köln" a publicat pe 16 – 29 august, în toiul procesului, două articole în care se poate citi următorul fragment:

„Dacă după declaraţia guvernul german şi după dezbaterile Curţii Supreme de apel din Franţa cineva mai crede în vinovăţia lui Dreyfus, putem răspunde doar ca persoană în cauză trebuie să fie bolnavă psihic sau doreşte să fie condamnat un nevinovat cu bună ştiinţă". Dar ura, prostia şi fanatismul nu sunt dezarmate cu toate acestea. Chiar noi falsuri au fost folosite, înlocuindu-le pe acelea care îşi pierduseră credibilitatea… Pentru a rezuma, totul nu era decât o

sinistră bufonerie. Sfârşitul ei, pentru Dreyfus, îl reprezenta condamnarea la 1C ani puşcărie, cu circumstanţe atenuante!" „Acest proces mizerabil provoacă stupoare plină de indignare în toată lumea. Frântă a ajuns să fie dispreţuita. Cine îşi putea imagina o asemenea durere" (ziarul „Aurora", 14 septembrie 1899), exclamă Clemenceau la citirea ziarelor germane şi engleze. Mila era indispensa bila. Dreyfus accepta să «o ducă mai departe», cum spunea el, «căutând anularea îngrozitoarei greşeli militare căreia îi căzu victima". Pentru aceasta anulare nu avea niciun sens să se bazeze pe dreptatea Consiliu lui de Război. Aceasta dreptate a putut fi văzută la lucru! Ea veni, încă odată, din partea Curţii Supreme de apel care, după investigaţii complete şi dezbateri îndelungate, a anulat odată pentru totdeauna veridictul de la Rennes. Câteva zile mai târziu, Adunarea legislativă şi Senatul, printr-un vot solemn l-a reabilitat pe Dreyfus în cadrul armatei. El a fost decorat cu Legiunea de Onoare, fiind astfel reabilitat în mod public. Această reabilitare întârziata, obţinută atât de greu, se datora oamenilor „cinstiţi şi curajoşi", acelora pe care nevinovatul din Insula Diavolului dorise să-i vadă apărând. Numărul lor creştea din ce în ce mai mult, pe măsură ce adevărul ieşea la lumină. După o achitare în grabă a trădătorului Esterhazy de către Consiliul de Război în ianuarie 1898, Emile Zola a publicat în ziarul „Aurora", publicaţia lui Clemenceau, scrisoarea să deschidă „Acuz!". El scria:

„Acuz primul Consiliu de Război de a fi violat legea prin condamnarea unei persoane pe baza unor documente secrete şi acuz al doilea Consiliu de Război de a fi acoperit această ilegalitate prin comiterea altei crime judiciare". Dar „cavalerii" vestitei Companii a lui Iisus erau atenţi să muşamalizeze orice lucru care i-ar fi putut lumina pe oameni. O întrebare din partea deputatului catolic de Mun l-a adus pe Emile Zola în faţa Curţii juraţilor de Sena, iar curajosul scriitor a fost condamnat la un an închisoare, pedeapsa maximă, ca rezultat al acestui proces nedrept. Opinia publică a fost atât de bine dusă în eroare de protestele zgomotoase ale „clerico-nationaliştilor" încât alegerile din mai 1898 le-au fost favorabile. Cu toate acestea, descoperirea publică a falsurilor, demiterea şef lui de Stat Major,

părtinirea criminală evidentă a juraţilor, au deschi ochii celor sinceri care căutau adevărul. Dar aceştia proveneau aproape în totalitate din rândurile protestanţilor, evreilor şi laicilor. „În Franţa erau puţini catolici care să-i ţină partea lui Dreyfus, dintre aceştia foarte puţine personalităţi. Acţiunea acestei mâini de oameni a făcut puţină vâlva. Conspiraţia tăcerii i-a înconjurat…"

„Cei mai mulţi preoţi şi episcopi au rămas convinşi de vinovăţia lui Dreyfus" scria abatele Brugerette. Georges Sorel declara şi el:

„În timp ce afacerea Dreyfus a adus separarea grupurilor sociale, lumea catolică era absolut unită împotriva redeschiderii procesului". Însuşi Peg admite ca: ‚Toate forţele politice ale bisericii fuseseră întotdeauna împotriva lui Dreyfus". Trebuie chiar să evocăm listele de subscripţie deschise de „Cuvântul liber" şi de „Crucea" („Libre Parole" şi „La Broix"), în favoarea văduvei falsificatorului Henry, care se sinucisese. Numele preoţilor care subscriau erau însoţite adesea de ‚comentarii nu tocmai evanghelice cum sunt informaţi de M. Adrien Dansette, care cita următoarele:

„Un anume abate Cros cere un covoraş din piele de evreu pe care să-l poată călca în picioare dimineaţa şi seară; unui tânăr preot i-ar place să zdrelească nasul lui Reinach cu tocul pantofului său; trei preoţi ar fi ×încântaţi să pălmuiască pe evreul Reinach". Clerul secular este puţin mai rezervat. În Congregaţii însă, lucrurile sunt mai virulente. „La 15 iulie, ziua decernării premiilor la colegiul de Arcueil, festivitate prezidată de generalul Jamont (vice-preşedinte al Consiliului de Război), părintele Didon, rectorul Şcolii Albert le Grand, a ţinut o cuvântare violenţa în care a pledat pentru folosirea violenţei împotriva oamenilor a căror crima fusese demascarea curajoasă a erorii militare:

„Oare trebuie, spunea elocventul călugăr, să-i lăsăm pe cei răi în libertate? Desigur, nu! Duşmanul este intelectualismul ce pretinde că dispreţuieşte forţa, civilii care vor să subjuge armata. Când convingerea a dat greş, când dragostea (!) nu mai este eficientă, trebuie să ridicăm sabia, să împrăştiem teroare, să tăiem capete, să facem război, să lovim…"

„Acest cuvântare părea să fie o provocare aruncată tuturor simpatizanţilor acelui nenorocit, condamnat pe nedrept" (Brugerette). Dar câte cuvântări de acest fel nu ˣs-au auzit de atunci încoace? Aceste chemări la represiuni sângeroase venind din partea blândului cler ˣs-au putut auzi în special în timpul ocupaţiei germane! Cât despre strigătul de ură împotriva intelectualismului, putem găsi ecoul lui perfect în această declaraţie a unui anume general:

„Când cineva vorbeşte de inteligentă, eu îmi scot revolverul". A sfărâma gândirea prin forţa este un principiu al bisericii romano-catolice, care nu ˣs-a alterat niciodată. Abatele Brugerette se miră, totuşi, de faptul că nimic nu a tulburât credinţa clerului în vinovăţia lui Dreyfus:

„Un asemenea eveniment mare şi dramatic, venind ca un tunet pe cerul senin şi aducând la lumina înşelătoriile comise de personalul la vârf al Departamentului, trebuia să fi deschis ochii chiar şi acelora care nu aşteptau descoperirea adevărului. Ne referim la descoperirea falsurilor făcute de Henry..."

„Nu venise încă timpul pentru clerul francez şi pentru catolicii lui de a repudia o greşeală care conţină de prea multă vreme... Ei, preoţi şi credincioşi, ar fi putut să se ducă în masă şi, într-al 11-lea ceas, aidoma lucrătorilor din Biblie, să îngroaşe rândurile apărătorilor justiţiei şi adevărului... Dar faptele cele mai relevante nu iradiau întotdeauna lumina asupra minţii acestora, dominată de prejudecăţi şi, după cum ştim, prejudecăţile se opun analizei şi, prin natura lor, sunt rebele împotriva dovezilor" (Abatele Brugerette). Oricum, ce eforturi au fost făcute pentru a-i păstra pe catolici în eroare! Ar putea ei ghici că sunt înşelaţi în mod scandalos de o presă care ţine cu încăpăţânare în întuneric toate dovezile de nevinovăţie, toate mărturiile favorabile condamnatului din Insula Diavolului şi, de asemenea, pune beţe în roate cursului justiţiei prin orice mijloace?" În fruntea acestei prese era „La Libre Parole" (Cuvântul liber) creat, cum am văzut, cu ajutorul părintelui iezuit du Lac şi „La Croix" (Crucea) al părintelui „înălţător" Bailly. Ordinul „înălţător" fiind o ramură camuflată a Companiei lui Iisus, trebuie să le atribuim iezuiţilor pornirea şi continuarea

campaniei împotriva lui Dreyfus. Un martor nu foarte suspicios, părintele Lecanuet, scria cu îndrăzneală:

„Congregaţia şi în special iezuiţii sunt denunţaţi de către istoricii acestei afaceri. Şi de data aceasta trebuie să admitem că iezuiţii au făcut prima încercare cu o temeritate nechibzuită". „Ziarele catolice provinciale, cum ar fi „Nouveliste" din Lyon, atât de mult citit, vor lua aproape toate parte la acest complot împotriva adevărului şi dreptăţii. Pare că parola care circulă era de a opri lumina să se reverse şi de a ţine publicul în întuneric". În realitate, ar fi fost nevoie de o orbire extraordinară pentru a nu discerne în spatele vâlvei stârnite de „La Croix" în Paris şi în provincie, parola amintita de abatele Brugerette. Şi, de asemenea, ar fi trebuit să fii naiv la culme să nu-i cunoşti originea". Adrien Dansette o spune şi el:

„Ordinul „înălţătorilor" că tot unitar şi împreună cu acesta biserica, sunt cele care se regăsesc în spatele campaniei din „La Croix"... Părintele Bailly se mândreşte că „Sfântul Pa rinte" îl aprobă şi îl susţine". De fapt nu este nicio îndoială în privinţa acestei învoiri! Iezuiţii cărora „înălţătorii" le-au împrumutat numele lor, nu au fost de la fondarea Ordinului instrumentul politic al papei? Trebuie să zâmbim la auzul poveştii răspândită în mod iscusit, ca papă Leon XIII recomandase „mode raţie" directorilor ziarului „La Croix". Este un truc clasic, dar încă eficient. Astăzi mai exista încă oameni din popor care cred într-un fel de independenţă a vocii oficiale a Sfântului Scaun! Să vedem acum ce a fost publicat la Roma prin intermediul „Civilta Catolică", publicaţie oficială a catolicilor, sub titlul „Îl caso Dreyfus":

„Emanciparea evreilor este rezultatul aşa numitelor principii din 1789, al cărui jug întăreşte greu asupra întregului popor francez. Evreii ţineau Republica în mâinile lor, care era mai mult evreiască decât franceza... Evreul a fost creat de Dumnezeu ca să fie folosit drept spion în orice loc unde se pregăteşte o trădare... Nu numai în Franţa, ci şi di Germania, Austria şi Italia evreii trebuie să fie excluşi din rândurile naţiei. Apoi, cu marea armonie a timpurilor trecute, naţiunile îşi vor redobândi fericirea lor pierdută". În capitolele anterioare am oferit un scurt rezumat al „marii armonii" şi al „fericirii" de care se

bucurau naţiunile când fiii lui Loyola ascultau mărturisirile şi inspirau pe regi. După cum tocmai am văzut, „ar monia" domnea, de asemenea, când aceştia erau confesorii şi sfătuitorii şefilor Statului Major. Potrivit abatelui Brugerette, generalul de Boisdeffre, convertitul părintelui iezuit du Lac, a gustat aceeaşi amărăciune că mulţi alţii dinaintea lui care fuseseră în aceeaşi măsură înşelaţi de aceşti „stăpânitori de conştiinţe". Mărturisirile falsificatorului Henry l-au obligat să demisioneze. „Fiind un om cinstit, el se va proclama că fiind „înşelat în mod scandalos", şi cei care îl cunoşteau erau conştienţi că el se simţea foarte amărât din cauza „complotului" al cărui victima era". Iar abatele Brugerette adăuga ca acesta a întrerupt „orice comunicare cu fostul său confesor" şi chiar a refuzat să-l vadă înainte de a muri. După ce citim toate acestea, scrise şi publicate în „Civilta Cato Lică", credem că nu mai este nevoie să insistăm asupra culpabilităţii omului şi putem doar să fim de acord cu Joseph Reinach care scria atunci:

„După cum vedeţi, iezuiţii înşişi au născocit această afacere întunecoasă şi pentru ei Dreyfus este doar un pretext. Ce vor ei şi ce admit este a strangula pe laici şi Revoluţia franceză... să dărâme zeii stră ini: dogmele din 1789". Aceasta este destul de clar. Dar, împotriva tuturor aparenţelor, exista o posibilă discordanta între papa şi armata lui secretă, între intenţiile unuia şi acţiunile celorlalţi. Cazul lui Bailly este concludent în această privinţă. Ce putem citi în „La Croix" la 29 mai 1956? Nimic altceva decât:

„Cum am mai anunţat, eminenţa sa, cardinalul Feltin, a ordonat o studiere mai atentă a scrierilor părintelui Bailly; el a fost fondatorul publicaţiei noastre şi a revistei „Maison de la Bonne Press". Iată textul acestui ordin datat la 15 mai 1956:

„Noi, Maurice Feltin, prin harul Domnului şi a apostolicului Sfânt Scaun, preot cardinal al sfintei biserici romane al cărei nume este „Sfânta Maria a Păcii", episcop al Parisului. În vederea planului supus spre cercetare de către Congregaţia „înălţătoare" şi aprobat de noi de a prezenta la Roma cauza supusului lui Dumnezeu, Vincent de Paul Bail fondator al ziarului „La Croix" şi al „Bonne Press". În vederea dispoziţiilor şi instrucţiunilor Sfântului Scaun privind actul de

canonizare şi de studiere atentă a scrierilor supusului lui Dumnezeu, am ordonat şi ordo n-am următoarele: oricine a cunoscut pe acest supus al lui Dumnezeu sau cine ne poate spune ceva deosebit despre viaţa lui trebuie să ne facă cunoscut despre această… Oricine poseda scrieri ale acestui supus al lui Dumnezeu trebuie să ni le predea înainte de 30 septembrie 1956, fie ţi părite sub formă de cărţi, note de mână, scrisori, memorii… chiar instrucţiuni sau sfaturi, nu neapărat scrise de el, dar dictate de el… Pentru toate aceste comunicări îl desemnam pe Canon Dubois, secretarul ar hiepiscopiei noastre şi promotor al credinţei în această cauză". Iată un „supus al lui Dumnezeu" pe drumul cel bun pentru a primi o recompensă pentru serviciile sale loiale sub forma unui „halo" (inelul luminos care se vede deasupra capului sfinţilor – n.t.). Şi îndrăznim să spunem că în ceea ce priveşte scrierile sale care sunt atât de atent cercetate, „promotorul credinţei" a avut destule. Cât despre materialul „tipărit", colecţia „La Croix", în special între anii 1895 – 1899 va furniza cele mai edificatoare aspecte. „Atitudinea ziarelor catolice şi în special cea a ziarului „La Croix" constituie, pentru moment, pentru toate minţile drepte şi luminate, un scandal indescriptibil", spunea Pau1 Violet, membru catolic al Institutului iar acest scandal susţine, în afacerea Dreyfus, cele mai şocante greşeli, minciuna şi crimă împotriva adevărului şi dreptăţii. „Tribunalul Romei", adăugă el, „cunoaşte această, la fel ca şi toate tribunalele europene". Într-adevăr, Tribunalul Romei ştia mai bine decât oricine! După cum am văzut, în 1956, ea nu uitase isprăvile Pioase ale acestui „supus al lui Dumnezeu" şi pregătea canonizarea lui. Fără îndoială, promotorul credinţei ne încredinţa un viitor „sfânt" cu acele celebre liste de subscripţii în favoarea văduvei falsificatorului: Henry, despre care abatele Brugerette spune:

„Astăzi, când considerăm că acele cerinţe ale Inchiziţiei ˣs-au întors, pentru persecutarea evreilor şi omorârea susţinătorilor lui Dreyfus, totul pare că şi când ai asculta un delir imaginar al unor fanatici sălbatici şi groteşti. Cu toate acestea, faptele ne sunt prezentate de către „La Croix" ca un mare, reconfortant şi amuzant spectacol". Toate aceste urări pioase privind evreii, părintele Bailly nu

a avut bucuria să le vadă realizate în timpul vieţii sale de către aceşti sălbatici fanatici aflaţi sub semnul zvasticii. El nu a putut decât să se bucure din ceruri la vederea acelui „mare, reconfortant şi amuzant spectacol", chiar dacă, de acolo de sus, spectacole de acestea par obişnuite potrivit spuselor sfântului Toma dzAquino, îngerul şcolii:

„În scopul de a ajuta sfinţii să se bucure mai mult de fericirea lor şi să-şi sporească mulţumirile aduse Domnului, lor li se permite să contemple în toată grozăvia lor torturile aplicate celor necredincioşi… Sfinţii se vor bucura de torturile şi chinurile aplicate celor fără Dumnezeu". Cum putem vedea, părintele Bailly, fondatorul publicaţiei „La Croix" avea toate atributele necesare unui sfânt: persecuta un nevinovat, blestema pe cei care îl apăraseră pe acesta, îi predă ca să fie omorâţi, susţinea cu putere minciuna şi nedreptatea, împrăştia ura şi discordia; acestea sunt în ochii bisericii romano-catolice titluri de glorie şi putem înţelege dorinţa ei de a pune un nimb pe fruntea autorului acestor fapte pioase. Totuşi, se pune întrebarea următoare:

„Este oare acest „slujitor al lui Dumnezeu" un făcător de minuni? Pentru că ştim că, pentru a merita un astfel de promovare, cineva trebuia să facă minuni bine verificate". Care erau minunile făcute de directorul fondator al publicaţiei „La Croix"? Era schimbarea albului în negru şi a negrului în alb pentru cititorii săi? A prezenta o minciună drept adevăr şi un adevăr drept o minciună? Desigur, dar un mare miracol fusese în primul rând faptul că el convinsese membrii Statului Major (iar apoi publicul cititor) că, după ce se comisese iniţial o greşeală şi apoi această greşeală fusese descoperită, lor le revenea „onoarea" de a nega dovezile, transformând în acest fel greşeală în abuz de putere!". „A greşi este omenește, a persevera în greşeala este diabolic". Dar „slujitorul lui Dumnezeu" nu a luat prea mult în seamă acest proverb. În loc să se lase inspirat de el, acesta l-a ascuns sub sutana lui. De fapt, „mea culpă" (recunoaşterea greşelii) este pentru credinciosul de rând, nu pentru fetele bisericeşti, nici pentru capii militari care aveau confesori iezuiţi. Rezultatul a fost – şi asta ×s-a şi urmărit – exaltarea pasiunilor partizane şi divizarea poporului francez. Acest lucru este afirmat de eminentul istorie Pierre Gazotte:

„Afacerea Dreyfus a fost cotitură decisivă… judecată de ofiţeri, ea a implicat instituţia militară. Afacerea a crescut, a devenit un conflict politic, divizând familii, despărţind Franţa în două. Ea a avut urmările unui război al religiilor… a creat ura împotriva corpului ofiţeresc… a generat antimilitarismul" (P. Gazotte, „Istoria Franţei"). Când ne gândim la Europa acelor timpuri, cu Germania supradotata cu armament şi înconjurata de doi dintre aliaţii ei, când ne amintim de responsabilitatea Vaticanului în ceea ce priveşte începerea conflictului din 1914, nu putem crede că diminuarea puterii potenţialului nostru militar nu fusese premeditată. Cum am putea trece cu vederea faptul că, de fapt, „Afacerea Dreyfus începea în anul 1894, anul alianţei franco-ruse. Atunci, reprezentanţii Vaticanului au fost foarte sinceri în privinţa acordului cu o putere schismatică ce, în ochii lor, era un scandal. Chiar şi azi, un prelat al „Prea Sfinţiei Sale", M. Cristiani, îndrăzneşte să scrie:

„Prin politica oarbă şi greşit condusă, ţării noastre părea că-i face plăcere să provoace tendinţe de război cumplitei ei vecine (Germania)… De fapt, alianţa franco-rusă părea să ameninţe Germania cu încercuirea" (Cristiani, „Vaticanul politic", pag. 102). Pentru respectabilul prelat, Tripla Alianţa (Germania, Italia, Austro-ungaria) nu reprezenta o ameninţare pentru nimeni, iar Franţa greşea pentru că nu rămânea izolată în faţa acestui bloc. Cu trei contra unu, „lovitură" ar fi fost mai uşoară, iar Sfântul Părinte, papa, nu ar mai fi trebuit să deplângă, în 1918, înfrângerea apărătorilor lui.

Capitolul 9. Anii dinaintea Primului război mondial 1900 – 1914.

Deci, cum seria abatele Brugerette:

„Sub imaginea lui Iisus răstignit – idee simbolică a justiţiei divine – „La Croix" cooperase cu entuziasm cu crima şi înşelăciunea împotriva adevărului, cinstei şi justiţiei". Totuşi, justiţia a triumfat până la sfârşit şi abatele Fremont – care nu ˣs-a temut să scrie despre sinistra cruciada condusă de papa Inocenţiu III împotriva albigenzilor – când ˣs-a referit la afacerea Dreyfus se pare că a fost un bun profet, spunând următoarele:

„Catolicii câştiga şi se gândesc că vor răsturna Republica din cauza urii pentru evrei. Dar mă tem că ei se vor răsturna pe ei înşişi". De fapt, când ×s-a scos la lumina această opinie, reacţia a fost fatală pentru congregaţie. Rânc învăţase deja lecţia afacerii Dreyfus când a exclamat:

„Republica va frânge puterea Congregaţiei, sau dacă nu, va f strangulată". În 1899 a fost constituit un minister al „apărării republicane"; părintele Picard, un superior al „înălţătorilor", părintele Baille directorul publicaţiei „La Croix" şi alţi membri ai aceluiaşi ordin, au fost aduşi înaintea tribunalului Senei pentru încălcarea legii asocierii. Congregaţia „Înălţătorilor" a fost dizolvată. Waldek Rousseau, preşedintele Consiliului, a declarat într-o cuvântare ţinută la Toulouse pe 28 octombrie 1900:

„Împrăştiate dar nu suprimate, ordinele religioase ×s-au format din nou, mai numeroase şi mai militante; ele acoperă teritoriul cu o reţea de organizaţii politice ale căror legături sunt fără număr şi strâns împletite, cum am văzut la procesul recent desfăşurat". În final, în 1901, este scoasă o lege prin care nu mai poate fi formată nicio congregaţie fără o autorizaţie, iar cele care nu o cer într-un timp stabilit de lege, vor fi automat dizolvate. Aceste regulamente, foarte fireşti din punctul de vedere al autorităţilor publice a căror datorie era să verifice asociaţiile ce se găsesc pe teritoriul lor, vor fi prezentate catolicilor drept un abuz intolerabil. „Omul în casa lui este al doilea împărat", spune proverbul, dar biserica nu respecta nimic: legea nu era pentru ea. Rezistenta clerului la aplicarea legii ar fi concludentă pentru a arăta cât de necesară era. Această rezistenţă nu a făcut decât să întărească atitudinea guvernului, în special sub conducerea ministrului Combes; iar intransigenta Romei, în special când Pius I i-a urmat la conducere lui Leon XIII, a cauzat apariţia legii din 1904, referitoare la abolirea învăţământului din partea ordinelor religioase. După aceasta, divergentele dintre guvernul francez şi Sfântul Scaun vor fi continue. Pe lângă această, alegerea unui nou papă a fost făcută în împrejurări importante. „Papa Leon XIII a murit pe data de 20 iulie 1903. Conclavul, strâns pentru a desemna succesorul, a dat, după câteva

runde de alegeri, 29 de voturi pentru cardinalul Rampolla – 42 de voturi erau necesare pentru a fi ales – când cardinalul austriac Puzyna se ridică şi declară că Maiestatea Sa Apostolică, Împăratul Austriei, rege al Ungariei, fusese inspirat să se rezume la supunere numai faţă de Leon XIII, căci noi ştim că Rampalla este profrancez" (Adrien Dansette). Este ales cardinalul Sarto. Prin manevra Austriei, care se substitui Duhului sfânt în vederea „inspirării" cardinalilor din conclav, această alegere este o victorie pentru iezuiţi. Într-adevăr, noul pontif, descris ca un amestec de „preot de ţara şi arhanghel cu o sabie înfricoşătoare" era tipul perfect al omului dorit de Ordin. Iată ce spunea Adrien Dansette despre aceasta:

„Când iubim pe papa, noi nu limitam câmpul de acţiune unde el poate şi trebuie să-şi exercite voinţa". Sau acest pasaj din prima lui scrisoare consistorială:

„Ştim că vom şoca multă lume când vom declara că vom fi implicaţi în mod necesar în politică. Dar oricine vrea să judece cinstit, poate vedea că Suveranul Pontif, investit de Dumnezeu cu autoritate supremă, nu are dreptul de a separa politica de domeniul credinţei şi al moralei". Aşa că Pius X, curând după ce a ajuns pe tronul sfântului Petru, a declarat public că, pentru el, autoritatea papală trebuie să se facă simţită în orice domeniu, iar clericalismul politic nu este un drept, ci o datorie. El a ales de asemenea ca secretar de stat al său un prelat spaniol, M. Merry del Val care avea 38 de ani şi, ca şi el, era un devotat progerman şi anti-francez. Această stare de spirit nu surprinde pe nimeni când citim cele scrise de abatele Fremont:

„Merry del Val, pe cale l-am întâlnit la Colegiul Roman, era elevul preferat al iezuiţilor". Relaţiile dintre Sfântul Scaun şi Franţa au resimţit curând efectele acelei alegeri. În primul rând a fost acea nominalizare a episcopilor de către puterea civilă, ceea ce a cauzat o stare conflictuală. „Înaintea războiului din 1870, Sfântul Scaun afla numele noilor episcopi numai după ce aceştia erau nominalizaţi. Papa îşi rezerva dreptul, dacă cineva nu-i convenea, să-l oprească pe acesta să devină episcop prin interzicerea instituirii canonice. De fapt, dificultăţile erau enorme ţinând seama de faptul că guvernul, sub orice

fel de regim politic, era atent să aleagă candidaţi demni de funcţia episcopală" (Adrien Dansette). Îndată ce Pius X a devenit papa, multe dintre numirile pentru noii episcopi au fost refuzate de Roma. Pe lângă această, nunţiul de la Paris, Lorenzelli, era, după cum ne spunea Adrien Dansette, „un teolog care o luase pe un drum greşit în diplomaţie şi care era ostil Franţei până la paroxism". Unii vor spune:

„Încă unul pe lângă atâţia alţii!" Dar o asemenea alegere într-un asemenea post arata clar care erau intenţiile conducerii bisericii romane faţă de ţara noastră. Această ostilitate sistematică urma să se arate şi mai clar în 190* când M. Loubet, preşedintele Republicii, a plecat la Roma pentru a întoarce o vizită făcută lui la Paris cu câteva luni în urmă de către regele Italiei, Victor Emmanuel III. Loubet a dorit să fie primit şi la papă. Dar conducerea bisericii române a pretins că este un caz de „protocol imposibil", care spunea:

„Papa nu poate primi un conducător de stat care, atunci când vizitează pe regele Italiei, pare a fi de acord cu „uzurparea" vechiului stat pontifical". Dar erau şi antecedente: de două ori, în 1888 şi 1903, un conducător de stat – şi nu unul fără importanţă – fusese primit la Roma de regele Italiei şi de papa. Desigur, acest vizitator nu fusese preşedintele Republicii, ci împăratul german Wilhelm ÎI... Aceeaşi onoare fusese arătată şi lui Eduard VII, împăratul Angliei şi tarului. Intenţia de a insulta a acestui refuz era evidentă şi a fost subliniata printr-o notiţă trimisă diferitelor cancelarii de către secretarul de stat Merry del Val. Un autor catolic, Charles Ledre, scria de curând în această privinţă:

„Ar putea oare diplomaţia pontificală să ignore importanta decisivă a obiectivului care se întrezărea cu adevărat în spatele vizitei preşedintelui Loubet la Roma?" Desigur, Vaticanul ştia despre planul separării Italiei de partenerii ei din Tripla Alianţă; Germania şi Austro-ungaria, aceste două puteri germanice fiind considerate de biserica romană cele mai bune unelte laice. Aceasta era esenţa problemei şi era, de fapt, motivul deselor izbucniri de furie ale Vaticanului. Au apărut şi alte conflicte în ceea ce priveşte pe episcopii francezi, consideraţi a fi de asemenea prea republicani de către Roma.

În final, obosit de greutăţile continue rezultate din încălcarea înţelegeri lor Concordatului de către Vatican, guvernul francez a pus capăt, pe 2 iulie 1904, unei „legături făcute fără conţinut de Sfântul Scaun". Rupe rea legăturilor diplomatice au dus imediat după aceea la separarea bisericii de stat. „Considerăm astăzi firesc faptul că Franţa ar trebui să menţină legături diplomatice cu Sfântul Scaun şi că biserica şi statul ar trebui să existe sub regim de separaţie", scria Adrien Dansette. Şi în continuare:

„Legăturile diplomatice sunt necesare în măsura în care Franţa trebuia să aibă reprezentanta oriunde avea interese de aparat, afară de orice consideraţie doctrinală. Dar, pe de altă parte, separarea este necesară pentru că, într-o democraţie bazată pe suveranitatea unui popor împărţit pe câteva credinţe religioase, numai statul datorează libertate bisericii". Şi autorul adăugă:

„Cel puţin această este opinia generală". Nu putem decât să fim de acord cu această părere înţelepta, fără a uita, desigur, ca papalitatea nu ar sprijini-o. Biserica romană nu a încetat nicio clipă să-şi proclame superioritatea asupra istoriei civile prin propria ei istorie şi, din dorinţa de a fi ×în stare să o impună în mod deschis în zilele noastre, ea a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a o implanta cu ajutorul armatei ei secrete, Compania lui Iisus. Pe lângă această, cam pe vremea aceea, părintele Werz, generalul Ordinului, scria:

„Statul este sub jurisdicţia bisericii; aşa că, autoritatea laică este într-adevăr supusă celei ecleziastice şi trebuie să asculte de ea" (Pierre Dominique). Aceasta este doctrina acestor campioni intransigenţi ai teocraţiei şi a celor care execută ordinele lor, care ×s-au făcut pe ei înşişi indispensabili Vaticanului într-o aşa de mare măsură, încât astăzi este imposibil să se distingă diferenţa între „eminenta cenuşie" (generalul Ordinului iezuit – n.t.) şi papa; ei sunt unul şi acelaşi. Şi, când ne referim la politica Vaticanului, înţelegem prin aceasta pur şi simplu politica iezuiţilor. Abatele Fremont spunea cu privire la aceasta:

„Iezuiţii domina Vaticanul" (Agnes Siegfried). În faţa opoziţiei neîncetate a iezuiţilor – atotputernici în bise râca – faţă de Republică,

Statul a fost constrâns să întărească legea separării în perioada anilor 1905 – 1908. Această lege nu urmărea să diminueze bunăstarea bisericii sau să-i împuţineze locurile destinate închinării. Credincioşii puteau să se organizeze în asociaţii locale sub în drumarea unui preot. Ce a făcut Roma ca răspuns la aceasta? „În scrisoarea enciclica (circulară – n.t.) «Vehementer» (11 februarie 1906), Pius X condamna principiul separării şi cel privind asociaţiile locale. Dar nu şi-a depăşit el principiile?" (Adrien Dansette). Vom afla foarte curând. În ciuda sfatului din partea episcopatului francez, el respinge orice rezolvare şi scrie enciclica «Gravissimo» pe 10 august 1906. Acesta a fost un alt motiv de dezamăgire pentru catolicii liberali. „Când mă gândesc, exclamă Bruneţiere, că ceea ce este refuzat catolicilor francezi – cu certitudinea că asemenea refuz va dezlănţui un război religios în biata noastră ţara care are atâta nevoie de pace – este garantat catolicilor germani, şi anume ca „asociaţiile locale" funcţionează acolo de 30 de ani spre mulţumirea tuturor, nu pot să nu mă simt – ca patriot şi catolic – foarte indignat" (Adrien Dansette). Au fost ceva probleme când ×s-a făcut inventarierea proprietăţilor ecleziastice, dar nu a fost un război religios… Chiar dacă ultramontanistii au creat necazuri şi agitaţie, populaţia în general a rămas calmă atunci când unele proprietăţi ale bisericii au fost înapoiate statului de bunăvoie de către această, pentru a nu intra sub incidenţa consecinţelor legii. Înţelegea oare abatele Bruneţiere pe deplin motivul acelei diferenţieri făcute de Sfântul Scaun între catolicii francezi şi cei germani? Primul război mondial urma să dezvăluie întreaga semnificaţie a acestui fapt. În timp ce iezuiţii acţionau eficace de-a lungul „afacerii Dreyfus" la dezbinarea poporului francez şi la slăbirea prestigiului armatei noastre, în Germania ei făceau exact lucrul contrar. Bismark, care lansase în trecut „Kulturkampf" (campania culturală) împotriva bisericii catolice, era acum încărcat de favorurile acesteia… Aceasta ne este spus de scriitorul catolic Joseph Rovan, care o explică în modul următor:

„Bismark va fi primul protestant care va primi Ordinul lui Hristos cu rubine, unul dintre cele mai înalte onoruri ale bisericii. Guvernul Germaniei permisese ziarelor devotate lui să publice faptul

că acest cancelar ar fi gata ,să susţină pretenţiile papei de a restaura parţial autoritatea să pământeasca (refacerea imp×eriului)". „În 1886, „Zentrum" – partidul catolic german – era ostil proiectelor militare prezentate de Bismark. Papa Leon XIII a intervenit în afacerile interne ale Germaniei în favoarea lui Bismark. Secretarul sau de stat scria nunţiului de la München: ,În vederea apropiatei analize a legista tiei religioase care, avem motive ×s-o credem, va fi soluţionată într-o manieră conciliantă, Sfântul Părinte doreşte ca „Zentrum" să promoveze, pe orice cale posibilă, proiectele militare" (Jean Bruhat, „Vaticanul împotriva oamenilor"). Iată ce are de spus Joseph Rovan:

„Diplomaţia germană intervine – era deja un vechi obicei – la Vatican pentru a-l determina pe papa să-şi exercite influenţa asupra „Zentrum"-ului (partidul catolic), aşa încât să favorizeze proiectele militare… Catolicii germani vor vorbi despre marea „misiune politică" a Germaniei care este, în acelaşi timp, o misiune morală universală… „Zentrum" se face de asemenea responsabil pe sine de continuarea unei domnii care va conduce în final Germania la catastrofă. „Zentrum" intra în război (în 1914) convins de dreptatea, puritatea şi integritatea morală a conducătorilor ţării, convinşi de concordanţă dintre planurile şi programele lor şi planurile justiţiei eterne". După cum putem vedea, papalitatea a făcut tot ce era necesar pentru a sădi această convingere. Pe lângă această, monseniorul Fruhwirth spune în 1914:

„Germania este baza în care Sfântul Părinte poate şi trebuie să-şi pună mari speranţe".

PARTEA V

CICLUL INFERNAL

Capitolul 1. Primul război mondial.

La furia provocată la Vatican de alianţă franco-rusă (şi dovedită atât de bine în afacerea Dreyfus), la supărarea provocată de unirea Franţei cu Italia, arătată de cazul Loubet, ×s-a adăugat resentimentul amar cauzat de Antanta Cordială cu Anglia. Franţa hotărâse ferm să nu rămână singură în faţa „grozavului ei vecin" şi a Imp×eriului Austro-ungar. Politica aceasta „bolnavă şi prost condusă", după spusele monseniorului Cristiani, era privită într-un mod deloc

favorabil de către papa. Pentru că, pe lângă că oprea „pedeapsa sângeroasa" de care avea nevoie aceasta Frântă necredincioasă, această politică era un sprijin inestimabil pentru schismatica Rusie, aceasta oaie rătăcită a cărei reîntoarcere în ţarcul bisericii romane fusese sperata fără încetare, chiar dacă realizarea acestui lucru ar fi ×însemnat declanşarea unui război. Dar pentru moment, biserica ortodoxă stătea ferm implantată în Balcani, mai ales în Serbia, unde tratatul de la Bucureşti – care punea capăt conflictului din Balcani – stabilise centrul de atracţie pentru slavii din sud şi mai ales pentru acei de sub jugul Austriei. Planurile ambiţioase ale Vaticanului şi imp×erialismul apostolic al habsburgilor erau atunci în deplin acord, ca şi în trecut. Pentru Roma şi Viena, puterea crescândă a Şerbiei a desemnat-o pe aceasta ca inamicul ce trebuia înfrânt. Acest lucru a fost stabilit într-adevăr într-un document diplomatic găsit în arhivele austro-ungare. El raportează, în folosul ministrului austriac Berchtold, despre discuţiile pe care prinţul Schönburg le-a avut la Vatican în octombrie-noiembrie 1913:

„Printre subiectele discutate cu cardinalul secretar de stat (Merry del Val) săptămâna trecută, pe primul loc a fost, după cum se prevăzuse, problema Şerbiei. Mai întâi, cardinalul şi-a exprimat bucuria faţă de atitudinea noastră ferma şi oportuna din luna trecută. În timpul audienţei pe care am avut-o în acea zi la Sfinţia Sa, Sfântul Părinte – care a început conversaţia menţionând câteva dintre acţiunile noastre energice în Belgrad, a făcut câteva re mărci deosebite: ‚Ar fi fost desigur mai bine dacă Austro-ungaria ar fi pedepsit pe sârbi pentru toate greşelile pe care le-au comis". Aşa că, atitudinea războinica a lui Pius X era deja clar exprimată în 1913. Nu este nimic surprinzător în această, când luăm în considerare pe cei care inspirau politica Romei. „Ce trebuiau să facă habsburgii? Să pedepsească Serbia, o naţiune ortodoxă. Prestigiul Austro-ungariei, al acestor habsburgi care, împreună cu bourbonii Spaniei, erau ultimii susţinători ai iezuiţilor, şi mai ales prestigiul moştenitorului, Franz Ferdinand, omul lor, ar fi crescut foarte mult. Pentru Roma, problema a devenit de importanta religioasă; o victorie a monarhiei apostolice

asupra ţarismului putea fi considerată ca victorie a Romei asupra schismei din Est" (Pierre Dominique). Totuşi, afacerea se mişca greu în anul 1913. Dar, în 1914, pe 28 iunie, arhiducele Franz Ferdinand a fost ucis la Sarajevo. Guvernul sârb nu avea nimic de-a face cu această crimă comisă de un student macedonean, dar faptul în sine reprezenta un pretext perfect pentru că împăratul Franz Joseph să înceapă ostilităţile. „Contele Sforza menţionează că principala problemă era să-l convingă pe Franz Joseph ca războiul era necesar. Sfatul papei şi al ministrului sau a fost cel care l-a influenţat cel mai mult" (Pierre Dominique). Acest sfat a fost, bineînţeles, dat împăratului şi a fost de natura la care ne aşteptam din partea papei şi ministrului sau – acest „elev preferat al iezuiţilor". În timp ce Serbia încerca să menţină pacea, cedând tuturor doleanţelor guvernului austriac care trimisese o notă ameninţătoare la Belgrad, Contele Palffy, reprezentantul Austriei la Vatican, dădea Ministrului Berchtold, pe 29 iulie, un rezumat al convorbirilor pe care le avusese pe 27 ale lunii cu cardinalul secretar de stat, Merry del Val; această discuţie era despre „problema care tulbură Europa în acest moment". Diplomatul a negat dispreţuitor zvonurile „fanteziste" despre presupusa intervenţie a papei care, după cât se pare, „îl implorase pe împărat să cruţe naţiunile creştine de ororile războiului". Fiind nevoit să se pronunţe asupra acestor supoziţii „absurde", el a expus „adevărata opinie a Conducerii bisericii", aşa cum i-a fost spusă de secretarul de stat:

„Ar fi imposibil să descoperi orice urmă de indulgenţă sau conciliere în cuvintele Eminenţei Sale. Este adevărat că el a calificat nota trimisă Şerbiei drept foarte aspră, dar cu toate acestea, el a fost întru totul de acord cu conţinutul ei şi, în acelaşi timp, şi-a exprimat în mod indirect dorinţă ca monarhia să ducă la îndeplinire această treabă. Într-adevăr, a adăugat cardinalul, era păcat că Serbia nu fusese îngenunchiată mai devreme, căci ×s-ar fi putut face aceasta atunci fără riscuri atât de mari. Această declaraţie este un ecou al dorinţelor papei care, în ultimii ani, îşi exprimase des regretul că Austro-ungaria neglijase pedepsirea aspră a vecinului ei periculos de la Dunăre". Într-adevăr, iată un lucru total opus zvonurilor „fanteziste" despre o

intervenţie a pontifului în favoarea păcii. De fapt, diplomatul austriac nu este singurul care raportează despre „adevărata opinie" a pontifului roman şi a ministrului său. În ziua precedentă, pe 26 iulie, Baronul Ritter, însărcinatul cu afaceri al Bavariei la Vatican, scria guvernului sau:

„Papa este de acord cu atitudinea severă a Austriei faţă de Serbia. El nu dă prea mult pe armatele Rusiei şi Franţei şi este de părere că acestea nu ar putea face mare lucru în faţa Germaniei. Cardinalul secretar de stat nu vede când mai avea Austria ocazia să declare război dacă nu se hotărăşte acum". Prin urmare, Sfântul Scaun este pe deplin conştient de marele risc reprezentat de conflictul dintre Austria şi Serbia dar, cu toate acestea, făcea tot ce îi stă în putere să-l încurajeze. Pe Sfântul Părinte şi sfătuitorii lui iezuiţi nu-i interesau suferinţele „naţiunilor creştine". Nu era pentru prima oară când aceste naţiuni erau folosite în beneficiul politicii romane. Împrejurarea mult dorită venise în sfârşit: să fie folosită armata germană împotriva Rusiei ortodoxe, a Franţei „necredincioase", care avea nevoie de o pedeapsă sângeroasa şi, pe deasupra, împotriva Angliei „eretice". Totul părea să promită un război „rapid şi cu sfârşit fericit". Pius X nu a mai apucat să vadă amploarea şi urmările conflictului, contrare previziunilor sale. El a murit la începutul conflictului, pe 20 august 1914. Dar, 40 de ani mai târziu, Pius XII l-a canonizat pe acest pontif, iar „Istoria Sfântului Scaun", folosită pentru catehismul pâro hial, i-a dedicat următoarele cuvinte:

„Pius X a făcut tot ce a putut să prevină începerea războiului din 1914 şi a murit de durere când şi-a da seama de suferinţele care le-ar fi putut dezlănţui acel conflict". Dacă aceasta ar fi o satiră, nu se găseau cuvinte mai potrivite! Câţiva ani înainte de 1914, Yves Guyot, un adevărat proroc, a spus:

„Dacă izbucneşte războiul, ascultaţi-mă, voi oameni care credeţi că biserica romană este simbolul ordinii şi păcii, nu căutaţi să condamnaţi pe cineva din afara Vaticanului: el va fi vicleanul instigator, ca şi în cazul războiului din 1870". Instigator al măcelului, Vaticanul i-a susţinut, nu fără viclenie, pe luptătorii austro-germani

chiar în timpul războiului. Expediţia militară în Franţa, pe care Kaiserul se lăuda că o va termina rapid, a fost oprită pe Marna şi agresorul a fost întors şi obligat să se apere după fiecare din atacurile lui furioase. Dar diplomaţia pontificală i-a dat tot ajutorul posibil, şi asta nu este de mirare când ne gândim ca „Pro videnta divină", reprezentată de Sfântul Scaun, părea să-şi găsească plăcerea în a face favoruri imp×eriilor centrale. Cardinalul Rampolla, considerat profrancez – şi de aceea înlăturat de la cursa pentru scaunul pontifical prin veto-ul Austriei – murise cu câteva luni înaintea lui Pius X, o moarte care se pare că a venit la momentul potrivit. Dar acesta nu a fost întregul amestec al lui „Dumnezeu", după cum promisese, chiar înainte de votare, noul papă, Benedict XV l-a numit pe cardinalul Ferrata ca secretar de stat. Dar cardinalul, care nu-i vedea prea bine pe iezuiţi, nu a apucat să-şi ia pe deplin în posesie funcţia. El şi-a luat în primire funcţia la sfârşitul lui septembrie, dar A MURIT PE NEAŞTEPTATE la 20 octombrie, victima a unei teribile indispoziţii după ce mâncase nişte APETITIVE UŞOARE. „El stătea la biroul său când deodată i ×s-a făcut rău. El a căzut ca trăsnit de fulger. Servitorii ×s-au grăbit să-i vină în ajutor. Doctorul care a fost chemat şi-a dat imediat seama de gravitatea situaţiei şi ceru să facă imediat o consultaţie. Cât despre Ferrata, el a înţeles deja şi ştia că nu mai era nicio speranţă… El stărui să nu fie lăsat să moară la Vatican… Consultaţia medicală a avut loc la reşedinţa sa şi a fost făcută de şase medici… Ei au refuzat să întocmească un buletin medical: cel publicat nu purta nicio semnătură" (Abatele Daniel, „Botezul sângelui"). El nu suferea la acea vreme de nicio boală şi nu avea nicio în firmitate. „Scandalul generat de moartea lui a fost atât de mare, încât o an cheta asupra cauzelor decesului nu a putut fi evitată. Rezultatul ei a fost: un borcan fusese spart în birou. Prezenţa prafului de sticlă în vasul cu zahăr folosit de cardinal era o explicaţie cât se poate de simplă în acest caz. Zahărul granulat poate fi folositor! Ancheta ×s-a oprit aici…" (Abatele Daniel). Abatele Daniel adăuga că „plecarea subită – câteva zile după moartea cardinalului – a servitorului acestuia, a provocat o serie de comentarii mai ales că se pare că acesta fusese şi servitorul

monseniorului von Gerlach, înainte ca stăpânul său să intre în Sfintele ordine. Acest prelat german, un spion notoriu, urma să fugă din Roma în 1916. El urma să fie arestat şi învinuit de sabotaj împotriva vasului de război italian „Leonardo da Vinci", care a explodat în golful Tarento, omorând 21 de ofiţeri şi 221 de marinari. Procesul lui ˣs-a ţinut în 1919. Von Gerlach nu a apărut şi a fost condamnat la 20 de ani muncă silnică" (Brugerette). Prin cazul acestui „şambelan participant", director al ziarului „Observatore Romano", ne putem face o idee clară despre starea de spirit în sferele înalte ale Vaticanului. Din nou abatele Brugerette este acela care descrie „anturajul Sfântului Scaun":

„Profesori sau ecleziaşti, ei nu sunt descurajaţi de niciun obstacol în a căuta să imprime clerului italian şi lumii catolice respectul şi admiraţia pentru armata germană şi ura pentru Franţa". Ferrata, care favoriza neutralitatea, murise chiar la timp, iar cardinalul Gasparri a devenit secretar de stat; în deplin acord cu Benedict XV, el a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a servi interesele Puterilor centrale. Luând în consideraţie toate acestea, nu ne surprinde că papă Benedict XV, în lunile următoare, trudi din greu pentru a menţine Italia pe calea intervenţiilor militare, ceea ce servea cel mai bine interesele iezuiţilor, prietenii habsburgilor..." (Pierre Dominique). În acelaşi timp, moralul aliaţilor a fost subminat cu viclenie. „Pe 10 ianuarie 1915, un decret semnat de cardinalul Gasparri, secretă rul de stat al lui Benedict XV, hotăra o zi de rugăciune pentru a grăbi instalarea păcii... Unul din exerciţiile spirituale obligatorii era de a recita o rugăciune scrisă de însuşi Benedict XV... Guvernul francez a ordonat că documentul pontifical să fie confiscat. Această rugăciune pentru pace a fost considerată o manifestare de liniştire şi distrugere totodată, capabilă să slăbească eforturile armatei noastre, într-un moment când hoardele germane simţeau presiunea irezistibilă care i-ar fi ˣîmpins în cele din urmă afară din teritoriile noastre şi când Kaiserul ar fi putut vedea apropiindu-se pedeapsa pentru crimele lui de neiertat... Papa, se spunea, voia pacea cu orice chip, dar numai atunci când ea favoriza Puterile centrale. Papa nu iubea Franţa, el era „german" (Abatele Brugerette). Charles Ledre, un alt scriitor catolic, confirma această:

„În două ocazii, menţionate în articole celebre din „La Revue de Paris", Sfântul Scaun, prin invitaţia făcută Italiei şi Statelor Unite de a se ţine departe de război, nu dorea un sfârşit rapid al conflictului… Cum spunea abatele Brugerette, acesta servea inamicilor noştri şi lucra împotriva noastră". Dar acţiunile iezuiţilor, şi de aceea acţiunile Vaticanului, nu ˣs-au resimţit numai în Italia şi Statele Unite. Orice mijloc, orice loc sunt destul de bune pentru ei. „Nu este surprinzător să vedem diplomaţia pontificală preocupată de la început cu reţinerea rezervelor noastre de alimente, sfătuind pe cei neutri să nu se alieze cu noi, în scopul de a rupe legăturile ce stăteau la baza Antantei… Nimic nu era considerat prea nesemnificativ dacă putea ajuta acest mare tel, aducând pacea prin slăbirea aliaţilor…"

„Era ceva şi mai rău: solicitarea unei păci separate. Între 2 şi 10 ianuarie 1916, câţiva catolici germani au plecat în Belgia pentru a propovădui – în numele papei, spuneau ei – pacea separată. Episcopii belgi era i-au acuzat de minciună, dar nunţiul papal a rămas tăcut…"

„Apoi Sfântul Scaun ˣs-a gândit să aducă la masa tratativelor Franţa şi Austria, sperând astfel să determine Franţa să semneze o pace separată sau să ceară că, împreună cu aliaţii ei, să negocieze o pace generală… Câteva săptămâni mai târziu, pe 31 martie 1917, prinţul Sixte de Bourbon a dat faimoasa scrisoare a împăratului Carol preşedintelui Republicii. Cum manevra eşuase de această parte a Alpilor, erau datori să încerce oriunde în altă parte, în Anglia, în America şi mai ales în Italia". ‚Distrugeţi forţele Antantei pentru a opri ofensiva acesteia, rui nati-i prestigiul moral în scopul slăbirii curajului ei şi a o face să cadă la învoiala… Aceste două lucruri alcătuiau politica lui Benedict şi toate eforturile lui au fost şi sunt încă îndreptate spre acest scop să ne lovească pe la spate" (Louis Canet, „Politica lui Benedict XV"). Acestea au fost scrise de un catolic convins, Louis Canet; şi iată ce scrie abatele Brugerette:

„Am aflat doar eu patru ani mai târziu, prin declaraţiile lui Erzberger, publicate în ziarul „Germania" la 22 aprilie 1921, ca propunerea de pace proclamată de papă în august 1917 fusese precedată de un acord secret între Sfântul Scaun şi Germania". Alt

punct interesant este ca diplomatul ecleziast care a negociat acest „acord secret" a fost nunţiul (ambasadorul – n.t.) din München, monseniorul Pacelli, viitorul Pius XII. Unul dintre apologeţii lui, iezuitul Fernesolle, scria:

„La 28 mai 1917, M. Pacelli şi-a prezentat scrisorile de acreditare regelui Bavariei… El a încercat din răsputeri să câştige cooperarea lui Wilhelm ÎI şi a cancelarului Bethmann-Holveg. Pe 29 iunie, monseniorul Pacelli a fost primit în mod solemn de către împăratul Wilhelm ÎI la cartierul general de la Kreuznach". Aşa că, viitorul papa şi-a început cei 12 ani de activitate ca ambasador al Vaticanului la München şi apoi la Berlin, urmând calea aceasta potrivit concepţiilor lui, pentru că, de-a lungul acestor ani, el şi-a înmulţit intrigile în vederea răsturnării Republicii germane proclamata după primul război mondial şi tot el a pregătit răzbunarea din 1939 prin aducerea lui Hitler la putere. Totuşi, când aliaţii au semnat Tratatul de la Versailles, în iulie 1919, ei erau conştienţi de rolul pe care îl jucase Vaticanul în acest conflict, acesta fiind ţinut departe de masa tratativelor. Ceea ce este şi mai surprinzător este faptul că cel mai catolic stat, Italia, insistase pentru excluderea Vaticanului de la tratative. „Prin articolul XV al Pactului de la Londra (26 aprilie 1915), prin care se preciza participarea Italiei la război, baronul Sonnino a obţinut promisiunea celorlalţi aliaţi ca aceştia să se opună oricărei intervenţii a papalităţii în tratatul de pace" (Charles Pichon, „Istoria Vaticanului"). Această măsură a fost foarte înţelepta, dar nu a fost suficientă. În locul aplicării unor sancţiuni Sfântului Scaun, pe care le merita din cauza rolului jucat în declanşarea războiului, învingătorii nu au făcut nimic pentru a împiedica viitoarele intrigi ale iezuiţilor şi ale v-aţi canului. Aceştia au dus în cele din urmă, 20 de ani mai târziu, la o catastrofă chiar mai mare, poate cea mai mare pe care a cunoscut-o lumea vreodată.

Capitolul 2. Pregătiri pentru cel de al doilea război mondial.

În 1919, fiii lui Loyola au cules fructele amare ale politicii lor criminale. Franţa nu cedase sub „pedeapsa sângeroasa". Imp×eriul apostolic al Habsburgilor, pe care iezuiţii îi încurajaseră să-i

pedepsească pe sârbi, ˣs-a dezintegrat, eliberându-i pe slavii ortodocşi de sub jugul Romei. Rusia, în loc să se întoarcă la turma romană, a devenit marxista, anticlericala şi ateista în mod oficial. Cât despre invincibila Germanie, ea ˣs-a scufundat în haos. Dar firea mândra a Companiei nu ˣs-a gândit niciodată să-şi mărturisească păcatul. Când Benedict XV a murit în 1922, ea era gata să-şi reînceapă activitatea pe o nouă bază. Nu este ea atotputernica în Roma? Să-l ascultăm pe Pierre Dominique:

„Noul papă Pius XI care este, după unii, un iezuit, încearcă să aplaneze lucrurile. El îl roagă pe părintele iezuit dzHerbigny să plece în Rusia, într-o încercare de-a strânge ce a mai rămas din catolicism şi, în special, să vadă ce se mai poate face. Speranţa mare şi confuză: să strângi în jurul pontifului catolic lumea ortodoxă atât de persecutată". În Roma sunt 39 de colegii ecleziastice a căror fondare marchează datele marilor contraofensive; cele mai multe dintre aceste contraofen sive erau iezuite ca orientare şi acţiune: Colegiul Germanic (1552), Englezesc (1578), Irlandez (1628, refăcut în 1826), Scoţian (1600), Nord-American (1859), Canadian (1888), Etiopian (1919, refăcut în 1930) Pius XI a creat Colegiul Rus (Ponteficio collegio russo di Santa Teresa del Bambino Gesu) şi l-a aşezat sub îngrijirea iezuiţilor. Ei aveau de asemenea sub supraveghere Institutul Oriental, Institutul Sfântul Ioan Damaschinul, Colegiul Polonez – şi, mai târziu, Colegiul Lituanian. Sunt oare acestea urme ale părintelui Possevino, ale lui Ivan cel Groaznic sau ale falsului Dimitri? Al doilea din cele trei obiective stabilite în timpul lui Ignaţiu, este aşezat pe primul loc. Încă odată, iezuiţii sunt agenţi instigatori şi actori în această mare desfăşurare". În înfrângerea pe care tocmai o suferiseră, fiii lui Loyola au în trezarit o licărire de speranţă. Revoluţia rusă, prin eliminarea tarului protectorul bisericii ortodoxe, nu decapitase ea oare pe marele rival, ajutând la pătrunderea bisericii romane? Trebuie să batem fierul cât e cald! Faimosul „Russicum" (Colegiul Rus – n.t.) este creat şi misionari clandestini vor duce Vestea Bună în această ţară schismatica. Un secol după expulzarea lor de către ţarul Alexandru I, iezuiţii vor iniţia o campanie de cucerire a lumii slave. Din 1915, generalul lor este Halke

von Ledochovschi. Din nou, Pierre Dominique:

„Unii vor spune că ęu văd iezuiţi pretu tindeni! Dar eu sunt obligat să demasc prezenţa lor şi acţiunile lor; să spun că ei au fost în spatele monarhiei lui Alfonso XIII, al cărui con fesor era părintele Lopez; că, atunci când monarhia spaniolă lua sfârşit, iar mănăstirile şi colegiile iezuite erau arse, ei se aflau din nou în spatele lui Gil Robles, iar apoi, când a izbucnit războiul civil, în spatele lui Franco. În Portugalia, ei îl susţineau pe Salazar. În Austria şi Ungaria îl susţineau pe împăratul Carol, care a fost detronat de trei ori; (ce rol au jucat ei în acele încercări de recâştigare a tronului Ungariei? Cine ştie?). Ei au păstrat locul cald fără să ştie prea mult pentru cine sau pentru ce. Monseniorul Seipel, Dolfus şi Schussing sunt din rândurile iezuiţilor. Ei visau la o mare Germanie, cu o majoritate catolică, căreia Austria i-ar aparţine necondiţionat: o versiune modernă a vechii alianţe din secolul 16 între Wittelsbach şi Habsburgi. În Italia iezuiţii l-au susţinut mai întâi pe Don Sturzo, fondatorul partidului popular, iar apoi pe Mussolini… Părintele iezuit Tacchi Venturi, secretar general al Companiei, servea drept mijlocitor între Pius XI, ai ca rui confesori erau părinţii iezuiţi Alissiardi, Celebrano şi Mussolini. „Papa, în februarie 1929, în vremea tratatului de la Lateran, îl numeşte pe Mussolini „omul pe care Providenţa ni l-a scos în cale". Roma nu condamna ceea ce era numit în mod general «agresiunea etiopiană», iar în 1940 Vaticanul era în continuare prietenul sincer al lui Mussolini". „Iezuiţii îşi au reşedinţa lor secretă aici. Din acest loc ei supraveghează biserica universală cu ochiul rece şi calculat al unui poliţi cian" (François Charles-Roux, „Opt ani la Vatican", pag. 47). Acesta este un rezumat perfect al activităţii iezuite între cele două războaie mondiale. „Reşedinţa secretă" a fiilor lui Loyola nu este altceva decât creierul politic al Vaticanului. Confesorii lui Pius XI sunt iezuiţi, cei ai succesorului său, Pius XII vor fi iezuiţi şi nemţi pe deasupra. Nu contează dacă, din cauza asta, intriga a devenit evidentă: totul era pregătit pentru răzbunare. Dar, sub pontificatul lui Pius XI ×s-a desfăşurat doar perioada de pregătire. Armata germană, „braţul laic al Vaticanului", fusese învinsa. Şi lăsase armele jos. În timp ce

aştepta ca să le ridice, iezuiţii pregăteau în Europa un teren de luptă demn de isprăvile viitoare şi, mai ales, vor opri ridicarea ameninţătoare a democraţiei. Italia va fi primul câmp de acţiune. Era acolo o personalitate şo cialista zgomotoasă care strângea în jurul său pe foştii combatanţi. Acest bărbat proclama o doctrină intransigentă, dar este destul de am bitios şi lucid ca să-şi dea seama cât de precara este poziţia lui, în ciuda laudelor sale extravagante. Diplomaţia iezuită l-a câştigat curând de partea ei. François Charles-Roux, care era ambasador francez la Vatican în timpul acela, spune:

„În vremea când viitorul duce era doar un simplu deputat, cardinalul Gasparri, secretar de stat, a avut o întrevedere secretă cu el… Conducătorul fascist a fost imediat de acord ca papă ar trebui să exercite suveranitatea pământeasca asupra unei părţi din Roma „Când mi-a relatat despre acea întrevedere, cardinalul Gasparri a conchis: ‚Cu această promisiune, am fost sigur că dacă acest om ajunge la putere, am putea reuşi să ne atingem ţelul. Nu voi pomeni nimic despre meritul acestor agenţi secreţi ai lui Pius XI ?i Mussolini…" Aceşti agenţi secreţi, cel mai de seamă fiind părintele iezuit Tacchi Venturi, şi-au îndeplinit misiunea extraordinar de bine. Acest lucru nu este de mirare când ştim deja că părintele Tacchi Venturi era secretar al Companiei lui Iisus şi, în acelaşi timp, confesorul lui Mussolini. De fapt, el a fost „îndreptat" spre misiunea de a-l ademeni prin vorbe înşelătoare pe conducătorul fascist de către generalul ordinului său, Halke von Zedochovschi, aşa cum ne spune Gaston Gaillard. „Pe 16 noiembrie 1922, Parlamentul l-a ales pe Mussolini cu 306 voturi pentru şi 116 împotriva, şi, la acea adunare ×s-a văzut gruparea catolică a lui Don Sturzo – cei ce se dădeau drept creştini-democraţi – votând în unanimitate pentru primul guvern fascist" (Pietro Neni, „Şase ani de război civil în Italia", pag. 146). Zece ani mai târziu, aceeaşi manevra a dat un rezultat asemănător în Germania. „Zentrum-ul" catolic al monseniorului Kaas asigura, prin votul său, stabilirea dictaturii naziste. De fapt, Italia a fost în 1922 terenul de încercare pentru noua formă de conservatorism autoritar: fascismul, împodobit acolo unde împrejurările locale o cereau, cu ceva socialism. De acum încolo, toate

eforturile iezuiţilor Vaticanului vor fi ×îndreptate spre popularizarea aceste doctrine în Europa, doctrina a cărei ambiguitate este tipică iezuiţilor. Chiar astăzi, nici căderea regimului lui Mussolini, nici înfrângerea, nici ruinele nu au fost în stare să discrediteze, în ochii democraţiei creştine din Italia, pe dictatorul maniac impus ţării lor de către Vatican. Renegat în exterior, prestigiul său rămâne intact în inimile clerului. În presa pot fi citite următoarele:

„Am hotărî în felul următor: vizitatorii care vin la Roma pentru Jocurile Olimpice din 1960, vor vedea obeliscul de marmură ridicat de Benito Mussolini pentru propria glorie, pentru că obeliscul va domina, de pe malul Tibrului, stadionul Olimpic. Acest monument comemorativ, cu o înălţime de 33 de metri, poarta inscripţia „Mussolini Dux" şi este decorat cu mozaicuri şi inscripţii care proslăvesc fascismul. Expresia „Trăiască Ducele" este repetată de peste 100 de ori şi sloganul „Mulţi duşmani înseamnă mai multă onoare" este de asemenea repetat de mai multe ori. Monumentul are, pe fiecare parte, blocuri de marmură comemorând principalele evenimente fasciste, de la fondarea publicaţiei „Popolo dżItalia" de către Mussolini, până la stabilirea imp×eriului fascist de scurtă durată, incluzând şi războiul din Etiopia. Obeliscul urma să fie decorat cu o gigantică statuie a. lui Mussolini, în postura unui atlet gol, de aproape 100 de metri înălţime. Dar regimul a căzut înainte ca acest proiect ciudat să se fi realizat. După un an de controverse, guvernul Segni a hotărât că obeliscul să rămână pe locul lui". Războiul, sângele care a curs din abundenţă, lacrimile şi ruinele nu contează. Sunt simple fleacuri, mici pete pe monumentul ridicat spre glorificarea „omului trimis de Providenţa", aşa cum l-a descris Pius X. Niciun fel de neajunsuri, crime, erori nu pot şterge meritul lui principal: acela de a fi restabilit puterea pământeasca a papei, a proclamat romano-catolicismul ca religie de stat şi a dat clerului, prin legi care sunt încă în vigoare, putere completă asupra existenţei naţiunii. Obeliscul lui Mussolini trebuia să stea în inima Romei ca o mărturie a tuturor acestor lucruri, în beneficiul tuturor turiştilor străini ce îl privesc cu admiraţie sau ironie, şi în speranţa unor timpuri mai bune care ar permite ridicarea

„atletului gol" înalt de 100 de metri, campionul simbolic al Vaticanului. Tratatul de la Lateran, prin care Mussolini îşi exprima gratitudinea faţă de papalitate, dădea Sfântului Scaun, pe lângă răsplata cu 20…000…000 lire sterline, suveranitatea pământeasca asupra teritoriului oraşului Vatican. Monseniorul Cristiani, prelat al papei explica semnificaţia acestui eveniment:

„Este evident, Constituţia oraşului Vatican era o chesţiune de primă importanţă în scopul stabilirii papalităţii ca o putere politică". Nu ne vom pierde timpul încercând să împăcăm această mărturisire evidentă cu afirmaţia auzită atât de des:

„Biserica romană nu este implicată în politică". Noi vom demasca numai poziţia unică în lume a unui stat laic şi sacru şi urmările acestei poziţii echivoce. Care sunt trucurile abile ale iezuiţilor folosite de această putere care, în funcţie de împrejurări, se foloseşte de caracterul ei laic şi spiritual, pentru a fi scutită de toate regulile impuse de legile internaţionale? Înseşi naţiunile au dat o mâna de ajutor acestor trucuri şi, făcând aceasta, au ajutat pătrunderea acestora în teritoriul lor. „Papa părea să se identifice atât de mult cu dictatorii", scria François Charles-Roux, ambasadorul francez la Vatican. Dar poate fi altfel când Sfântul Scaun însuşi ridicase aceşti oameni la putere? Mussolini, prototipul, a fost cel ce a inaugurat această serie de oameni „providenţiali", aceşti purtători de arme care au pregătit revanşa pentru 1918. Din Italia, unde prospera atât de bine sub îngrijirea părintelui iezuit Tacchi Venturi şi a acoliţilor săi, fascismul urma în curând să fie transportat în Germania. „Hitler primeşte îmbold de la Mussolini; idealul naziştilor este acelaşi ca şi în Italia… Cât timp Mussolini este la conducere, Berlinul este simpatizat… În 1923, fascismul sau fuzionează cu naţional-socialismul; el devine prieten cu Hitler, căruia îi furnizează armele şi banii" (Antonio Aniante „Mussolini"). În acel timp, monseniorul Pacelli, viitor Pius XII şi cel mai bun diplomat al Vaticanului, era ambasador (nunţiu) în München, capitala Bavariei catolice. Acolo, steaua viitorului dictator german începe să răsară; el este de asemenea catolic, ca cei mai mulţi dintre asociaţii lui. Despre acea ţară, leagăn al nazismului, Maurice Laporte

ne spune:

„Cei doi inamici ai săi sunt protestantismul şi democraţia". Teama Prusiei este de aceea de înţeles. „Este uşor să ghiceşti ce fel de îngrijire deosebită acorda Vaticanul Bavariei, unde naţional-socialismul lui Hitler recruta contingentul cel mai puternic". A prelua de la Prusia „eretica" controlul „armatei laice" germane şi apoi a-l transfera Bavariei catolice. Ce vis! Monseniorul Pacelli îşi va da toate silinţele să realizeze acest obiectiv, acţionând împreună cu conducătorul Companiei lui Iisus. „După războiul din 1914 – 1918, generalul iezuit Halke von Ledochovschi a conceput un plan vast… crearea, cu sau fără împăratul Habsburg, a unei federaţii a naţiunilor catolice în Europa centrală şi de Est: Austria, Slovacia, Boemia, Polonia, Ungaria, Croaţia şi, desigur, Bavaria. Acest nou imp×eriu central trebuia să lupte pe două fronturi: la est împotriva Uniunii Sovietice, la vest împotriva Prusiei, a Marii Britanii protestante şi a Franţei republicane şi rebele. În acel timp, monseniorul Pacelli era ambasador (nunţiu) la München şi prieten intim cu cardinalul Faulhaber, colaboratorul principal al lui von Ledochovschi. Planul lui Ledochovschi era un vis din tinereţea lui Pius XII". Dar era doar un vis din tinereţe? „Mittel Europa" pe care Hitler a încercat ×s-o organizeze era ceva similar acestui plan, fără a mai vorbi de prezenţă în acel bloc a Prusiei luterane, o minoritate nu prea periculoasă şi a recunoscutelor zone de influenţa care – poate doar temporar – aparţineau Italiei. De fapt, era planul Ledochovschi, adaptat la necesităţile timpului şi pe care: Hitler a încercat să-l realizeze sub patronajul Sfântului Scaun, cu ajutorul lui Franz von Papen, şambelanul secret al papei şi, de asemenea, cu ajutorul nunţiului de la München şi apoi de la Berlin, monseniorul Pacelli". François Charles-Roux scrie:

„De-a lungul epocii contemporane, ni ciodată nu a simţit lumea politică o intervenţie catolică mai puternică decât în timpul serviciului monseniorului Pacelli". Şi ce scrie Joseph Rovan:

„Acum, Bavaria catolică… urmează să primească şi să protejeze pe toţi aceia care seamănă vrajbă, toţi acei confederaţi şi asasini de la Saint Vehme" Din mijlocul acestor agitatori, alegerea „celui care va

regenera Germania" va cădea asupra lui Hitler, care era destinat să triumfe asupra „greşelilor democratice" aflate sub standardul Sfântului Părinte. „Regimul nazist este ca o reîntoarcere la putere a unui guvern din sudul Germaniei. Numele şi originea capilor săi o demonstrează: Hitler este austriac specific, Goering este bavarez, Goebbels este din zona Rinului şi aşa mai departe" (Gonzague de Reynold, „De unde vine Germania", pag. 185). În 1924, Sfântul Scaun a semnat un Concordat cu Bavaria. În 1927 se putea citi în „Cologne3s Gazette":

„Pius XI este evident cel mai ger man papă care a stat vreodată pe scaunul Sfântului Petru". Succesorul său, Pius XII, îl va priva de această victorie. Dar pentru moment, el îşi urmează cariera diplomatică – secundata de cea poli ţică – în această Germanie pentru care, cum îi spunea mai târziu lui Ribbentrop, „a avut întotdeauna o afecţiune deosebită". Avansat ca nunţiu (ambasador) în Berlin, el lucrează împreună cu Franz von Papen la distrugerea Republicii de la Weimar. La 20 iulie 1932 în Berlin se proclama stare de asediu, iar guvernul social-democrat Braun-Severing este înlăturat prin forţă armată de von Papen. Este primul pas spre dictatură lui Hitler. Sunt pregătite noi alegeri care vor întări succesul naziştilor. „Cu aprobarea lui Hitler, Goering şi Strasser au intrat în legătură cu monseniorul Kaas, şeful Partidului catolic „Zentrum" (Walter Gorlitz şi Herbert A. Quint, „Adolf Hitler", pag. 32). Cardinalul Bertram, arhiepiscop de Breslau şi primat al Germaniei, declară:

„Noi, creştini şi catolici, nu recunoaştem nicio religie sau rasa… „Împreună cu mulţi alţi episcopi, el încearcă să prevină credincioşii asupra „idealului păgân al nazismului". Cu siguranţă acest prelat nu înţelesese politica papală, dar curând urma să şi-o însuşească. Revista „Mercure de France" dădea publicităţii în 1934 un excelent studiu:

„La începutul anului 1932, catolicii germani nu considerau că pierduseră cauză dar, în primăvară, conducătorul lor părea puţin descumpănit: li se spusese că „papă era personal în favoarea lui Hitler". „Ca papă Pius XI îl simpatiza pe Hitler, nu ne surprinde… Pentru el, Europa nu se putea linişti decât prin hegemonia Germaniei… Vaticanul se gândise să schimbe centrul de greutate al Reich-ului prin

Anschluss (alipirea Austriei la Germania) pentru un timp îndelungat, iar Compania lui Iisus lucra deschis în acest scop (planul Ledochovschi), mai ales în Austria. Ştim cum Pius XI depindea de Austria în realizarea a ceea ce e numea ‚triumful propriu în politică". Ceea ce trebuia oprit era hegemonia Prusiei protestante şi, cum Reich-ul era cel care urma să domine Europa… trebuia reconstruit un Reich în care catolicii să fie stăpâni… „În martie 1933, episcopii germani, întâlnindu-se la Fulda, au profitat de cuvântarea lui Hitler la Potsdam, ca să declare: ‚Trebuie să admitem că cel mai înalt reprezentant al guvernului Reich-ului, care este în acelaşi timp conducătorul mişcării naţional-socialiste, a făcut publica o declaraţie prin care sunt recunoscute inviolabilitatea doctrine catolice, activitatea şi drepturile bisericii… Von Papen a plecat la Roma. Acest om, al cărui trecut este atât de păcătos, devine un pelerin pios cu misiunea de a încheia un acord (Concordat) – pentru întreaga Germanie – cu papa. Şi el îl va stimula pe Mussolini să înceapă tratative cu Vaticanul" („Mercure de France" – „Pius XI ?i Hitler", 15 ian. 1934). De fapt, acelaşi lucru se întâmpla în ambele ţări: în Italia, partidul catolic al lui Sturzo asigura ascensiunea la putere a lui Mussolini; în Germania, „Zentrum-ul" monseniorului Kaas face acelaşi lucru pentru Hitler – şi în fiecare din aceste cazuri, un Concordat pecetluieşte pactul. Domnul Joseph Rovan serie următoarele:

„Mulţumită lui von Papen, deputat în Zentrum din 1920 şi proprietar al publicaţiei oficiale a partidului, „Germania", Hitler a venit la putere pe 30 ianuarie 1933… Catolicismul politic german, în loc să devină creştin-democrat, a de terminat în cele din urmă conferirea întregii puteri lui Hitler, la 26 martie 1933… Pentru a vota în favoarea puterii totalitare era necesara o majoritate formată din două treimi din voturile exprimate, iar voturile Zentrum-ului erau indispensabile pentru a o obţine". Acelaşi autor adăugă:

„În corespondenţa şi declaraţiile demnitarilor ecle ziasti, vom găsi întotdeauna sub regimul nazist, ferventa aprobare a episcopilor" (Joseph Rovan). Aceasta pasiune este uşor de explicat când citim următoarele rânduri ale lui von Papen:

„Condiţiile generale ale Concordatului erau mult mai favorabile decât orice alte înţelegeri similare semnate de Vatican şi „cancelarul Hitler m-a rugat să-l asigur pe secretarul de stat al Vaticanului (cardinalul Pacelli) ca el ar reduce imediat la tăcere gruparea anticlericală" (Franz von Papen, „Memorii"). Nu a fost o promisiune deşartă. Deja în timpul acelui an (1933), pe lângă masacrarea evreilor şi asasinatele comise de naziști, existau 45 de lagăre de concentrare în Germania, cu 40…000 prizonieri de diverse orientări politice, dar mai ales liberali. Franz von Papen, sambela nul secret al papei, definea perfect înţelesul adânc al pactului semnat între Vatican şi Hitler, prin această declaraţie:

„Nazismul este o reacţie creştină împotriva spiritului de la 1789". În 1937 Pius XI, sub presiunea opiniei mondiale, „condamna" teoriile rasiste ca fiind incompatibile cu doctrină şi principiile catolice, într-o scrisoare enciclica numită de apologeţii lui ca „teribilă", având titlul „Mit brennender Sorge". Rasismul nazist este condamnat, dar nu şi Hitler, promotorul acestuia; iar Vaticanul are grijă să nu demaşte avantajosul Concordat încheiat cu patru ani în urmă cu Reich-ul nazist. În timp ce crucea lui Hristos şi zvastica cooperau în Germania, Benito Mussolini făcea cunoscută cucerirea uşoară a Etiopiei, cu binecuvântarea Sfântului Părinte. „Suveranul pontif nu a condamnat politica lui Mussolini şi a dat mâna liberă clerului italian de a coopera complet liber cu guvernul fascist… Ecleziaştii, de la simplii preoţi până la cardinali, predicau în favoarea războiului. „Unul din cele mai şocante exemple vine de la cardinalul arhiepiscop al oraşului Milano, Alfredo Ildefonso Schuster (iezuit) care a mers atât de departe încât a numit aceasta campanie „o cruciadă catolică". Pius XI este şi mai explicit:

„Italia crede că, acest război este justificat datorită unei nevoi presante de expansiune…"

„Zece zile mai târziu, vorbind unui public format din foşti combatanţi, Pius XI şi-a exprimat dorinţa că cererile legitime ale unei mari şi nobile naţiuni – din care el însuşi se trăgea – să fie satisfăcute". Agresiunea asupra Albaniei comisă de fasciști în vinerea mare a anului 1939 ˣs-a bucurat de aceeaşi înţelegere, aşa cum ne spune şi Camille

Cianfarra:

„Ocuparea Albaniei de către italieni era foarte avantajoasă pentru biserică… Dintr-o populaţie de un milion de oameni, care au devenit supuşi italieni, 68% erau musulmani, 20% greci ortodocşi şi numai 12% romano-catolici. Din punct de vedere politic, anexarea ţării de către o putere catolică era de natură să îmbunătăţească poziţia bisericii şi să satisfacă Vaticanul". În Spania, stabilitatea republicii nu încetase să displacă conducerii bisericii romane, fiind considerată o ofensă personală. „Nu am îndrăznit niciodată să pomenesc despre problema spaniolă în faţa lui Pius XI", scria François Charles-Roux. „El mi-ar fi reamintit probabil că interesele bisericii în acel măreţ şi istoric ţinut al Spaniei erau o chesţiune ce ţinea numai de competenta papei". Prin urmare, acest „teren de vânătoare protejat" urma să fie înzestrat în curând cu un dictator similar acelora care avuseseră deja succes în Italia şi Germania. Aventura Generalului Franco a început de-abia la mijlocul lui iulie 1936, dar încă din 21 martie 1934 fusese încheiat „Pactul Romei" între Mussolini şi şefii partidelor reacţionare din Spania, unul dintre aceştia fiind Goicoechea, şeful publicaţiei „Renovacion Española". Prin acest pact, partidul fascist italian a început să aprovizioneze pe rebeli cu bani, material de război, arme şi muniţii. Ştim că au făcut chiar mai mult decât promiseseră şi ca Mussolini şi Hitler au continuat să alimenteze rebeliunea spaniolă cu materiale, aviaţie şi „voluntari". Cât despre Vatican – este cert că după propriile lui principii credincioşii trebuie să respecte guvernul instituit – el persecuta Spania cu ameninţările lui. „Papa i-a excomunicat pe conducătorii Republicii Spaniole şi a declarat război spiritual între Sfântul Scaun şi Madrid. Apoi a scos scrisoarea enciclica „Dilectissimi Nobis"… Arhiepiscopul Goma, noul primat al Spaniei, a proclamat războiul civil" (Andre Ribard, „1960 şi secretul Vaticanului", pag. 45). Prelaţii Sfinţiei Sale au acceptat cu bucurie ororile acestui conflict fratricid, iar monseniorul Gomara, episcop de Cartagina, a interpretat admirabil atitudinea lor prin spusele:

„Binecuvântate fie tunurile dacă prin spărtura pe care o provoacă pătrunde Evanghelia". Vaticanul a recunoscut guvernul lui

Franco pe 3 august 1937,12 luni înainte ca războiul civil să se sfârşească. Belgia era şi ea supravegheată de Acţiunea Catolică, nu mai este nevoie ˣs-o spunem, o organizaţie ultramontanistă şi iezuită prin excelenţă. Terenul trebuia pregătit pentru apropiata invazie a armatei Führerului. Prin urmare, sub pretextul unei „renaşteri spirituale", evanghelia hitleristo-fascista a fost propovăduita cu stăruinţă acolo de către monsenio rul Picard (iezuit), părintele Arendt (iezuit), părintele Foucart (iezuit) şi alţii. Un tânăr belgian, care a fost o victimă a lor, ca mulţi alţii, a declarat:

„La timpul acela, toţi eram deja obsedaţi de un fel de fascism: Acţiunea Catolică, din care făceam şi eu parte, simpatiza foarte mult fascismul italian. Monseniorul Picard proclama pe Mussolini drept un geniu şi îl dorea cu ardoare ca dictator… Erau organizate pelerinaje pentru a favoriza contactul cu Italia şi cu fascismul. Când, cu trei sute de studenţi am plecat spre Italia, toată lumea la întoarcerea acasă saluta după moda Romei şi cânta Givinezza" (Raymond de Becker, „Cartea celor morţi şi a celor vii"). Un alt martor spune:

„După 1928, grupul lui Leon Degrelle colabora cu regularitate cu monseniorul Picard… Picard a cooptat grupul lui Leon Degrelle pentru o misiune deosebit de importantă: a conduce o nouă editură la centrul Acţiunii Catolice. Editurii i ˣs-a dat un nume devenit cele bru:

„Rex". „Apelurile pentru un nou regim ˣs-au multiplicat… Rezultatul acestei propagande în Germania era observat cu mare interes. În octombrie 1933, un articol în ziarul „Vlan" ne reaminteşte ca nazismul nu avea decât şapte membri în 1919 şi că Hitler le-a adus, câţiva ani mai târziu, ca zestre nimic altceva decât talentul său de a-şi face publicitate… Fondată pe principii similare, echipa de la „Rex" a început un program de propagandă activa în ţară. Întrunirile lor au atras în curând câteva sute, apoi câteva mii de ascultători" (Jaques Saint-Germain, „Bătălia lui Rex"). Desigur, Hitler adusese cu sine noului născut, naţional-socialismului, ceva mai mult decât talentul de a-şi face publicitate: sprijinul papali taţii! Acelaşi lucru l-a adus Mussolini fascismului italian. Fiind doar o copie palidă a acestor doi dictatori, Leon Degrelle, conducător al publicaţiei „Christus Rex",

beneficia de acelaşi sprijin, dar pentru un scop foarte diferit. Pentru că treaba lui era să deschidă ţara sa în calea invadatorului. Raymond de Becker spune:

„Am colaborat cu „Avant-Garde"... Aceasta publicaţie (susţinută de Picard) ţintea să rupă legăturile dintre Belgia, Franţa şi Anglia". Cunoaştem acum cât de uşor a înfrânt armata germană apărarea belgi ana, trădată de „coloană a cincea clericală". Poate ne mai amintim că apostolul de la „Christus Rex", îmbrăcând uniforma germană, a plecat, însoţit de o zgomotoasă campanie publicitară să lupte pe frontul de est în fruntea „Waffen SS-ului" sau, recrutat mai ales din rândul tinerilor de la Acţiunea Catolică; apoi, o retragere binevenită i-a facilitat acce sul în Spania. Dar, înainte de aceasta, el a dat frâu liber din plin şi pentru ultima dată sentimentelor lui patriotice. Maurice de Behaut scrie:

„Acum zece ani (1944) portul Anvers, al treilea în lume ca importanţa, a căzut aproape intact în mâinile trupe lor britanice... În timp ce populaţia începea să întrevadă sfârşitul şu ferinţelor şi lipsurilor sale, cea mai diabolică invenţie nazistă căzu asupra lui: rachetele V1 şi V_2. Acest bombardament, cel mai lung din istor războiului, căci a durat şase luni zi şi noapte, a fost ţinut secret din ordinul cartierului general aliat. Acesta este motivul pentru care astăzi martirajul oraşelor Anvers şi Liege este încă ignorat total. „În timpul primului bombardament (12 octombrie), unii au auzit la Radio Berlin remarcile alarmante ale trădătorului „rezist", Leon Degrelle: ‚I-am cerut Führerului meu 20...000 de bombe. Ele vor pedepsi aspru acest popor idiot. Vă promit că ele vor face din Anvers un oraş fără port sau un port fără oraş... Din acea zi, ritmul bombardamentelor a crescut şi ˣs-au intensificat cauzând catastrofele şi dezastrul, în timp ce Leon Degrelle zbiera la Radio Berlin, promiţând cataclisme şi mai îngrozitoare". Acesta a fost „rămas bun"-ul de la pământul natal al acestui produs monstruos al Acţiunii Catolice. Ucenic supus al monseniorului iezuit, Picard, al părintelui iezuit Arendt, etc., şeful publicaţiei „Christus Rex" a urmat cu stricteţe regulile impuse de papalitate. „Cei de la Acţiunea Catolică nu şi-ar face datoria dacă nu ar încerca să dirijeze politica provinciilor sau ţării lor atunci când au

ocazia", scria Papa Pius XI. Într-adevăr, Leon Degrelle şi-a făcut datoria, iar rezultatul, după cum am văzut, a fost proporţional cu zelul său. Putem citi în cartea lui Raymond de Becker:

„Acţiunea Catolică a găsit în Belgia un om excepţional care să o dirijeze, şi acesta era monseniorul Picard… Un altul a fost Canon Cardijn, fondator al mişcării „jociste", un tip irascibil şi un vizionar… „Acesta din urmă jura astăzi că nu a „auzit şi nici nu l-a văzut" niciodată pe colegul său, Leon Degrelle. Aşa că, aceşti doi lideri ai Acţiunii Catolice din Belgia, amândoi lucrând sub toiagul cardinalului van Roey, aparent nu ˣs-au întâlnit niciodată! Prin ce miracol oare? De sigur, sus menţionatul Canon nu ne-o spune; de atunci el a fost făcut „monsenior" de către Pius XII şi director al mişcării „jociste" din întreaga lume. Un alt miracol: monseniorul Cardijn nu l-a întâlnit pe rău famatul şef al publicaţiei „Rex" nici chiar în timpul acelui congres descris chiar de Degrelle:

„Îmi amintesc marele congres al tineretului catolic de la Bruxelles, în 1930. Eram în spatele monseniorului Picard, care era lângă cardinalul van Roey. O sută de mii de tineri au trecut în marş pe lângă noi timp de două ore, salutând autorităţile religioase adunate pe platformă… „Unde era ascuns atunci şeful J.O. C-ului, ale cărui trupe luaseră parte la acel gigantic marş? Oare să se fi ˣîntâmplat, printr-o hotărâre specială a Providenţei, ca aceşti doi oameni să fi fost condamnaţi să treacă unul pe lângă celălalt fără să se vadă pe acea platformă oficială sau la sediul Acţiunii Catolice pe care amândoi îl frecventau cu regularitate? Monseniorul Cardijn, un iezuit, merge şi mai departe. El susţine că ar fi purtat dispute verbale cu cei de la „Rex". Într-adevăr, Acţiunea Catolică era o organizaţie ciudată! Nu numai că şefii principalelor ei mişcări, „J. O.C. „Şi „Rex", se jucau de-a v-aţi ascunselea pe coridoare, dar mai mult unul putea numi – după cum susţine el – „lupta", ceea ce altul făcea cu întreaga aprobare a „ierarhiei"! Un lucru nu poate fi negat: Degrelle era pus în fruntea „Rex"-ului de monseniorul Picard personal, sub autoritatea cardinalului van Roey şi a nunţiului apostolic, monseniorul Micara. Prin urmare, potrivit monseniorului Cardijn, acesta dezaproba cu

putere acţiunile colegilor de la Acţiunea Catolică, aflaţi că şi el sub patronajul primatului Belgiei şi fără nicio consideraţie faţă de nunţiul papal, ‚protectorul şi prietenul său, după cum spune papa Pius XII". Afirmaţia este chiar severă. Suntem cu atât mai conştienţi de asta atunci când descoperim care a fost atitudinea, după invadarea Belgiei către Hitler, acelora ca Cardijn şi asociaţii săi care astăzi îl atacă pe Degrelle şi „regimul". Într-o carte care a fost pusă sub interdicţie după publicare, însuşi şeful „Rex"-ului îşi pune în funcţiune memoria, cum vom vedea, şi pentru că noi să luăm la cunoştinţă, ceea ce el a spus nu a fost dezminţit niciodată. „Fiind un creştin zelos, familiarizat cu întrepătrunderea dintre cele spirituale şi pământeşti, nu aş fi intenţionat să colaborez cu Hitler fără a consulta mai întâi autorităţile religioase ale ţării mele… Am solicitat o întrevedere eminenţei sale, cardinalul van Roey… Cardinalul m-a primit într-un mod foarte prietenos, într-o dimineaţă, la palatul episcopal de la Malines… El este animat de un fanatism total şi furtunos… Dacă ar fi trăit cu câteva secole mai înainte, ar fi trecut pe necredincioşi prin sabie sau i-ar fi ars, în timp ce ar fi cântat „Magnificat", sau ar fi condamnat la carceră pe oile rătăcite ale turmei sale. Cum ne aflam în sec. XX, el are numai cârja episcopală, dar pe care o foloseşte pentru îndeplinirea marii sale lucrări. Pentru el, totul era important atât timp cât servea interesele bisericii: dacă era ceva bun, noi îl susţinem, dar orice este rău, este distrus. Iar biserica avea atâtea cai „de serviciu": acţiunile ei, partidele, ziarele, cooperaţi vele agricole (Boerenbond), instituţiile bancare, care asigurau puterea pământeasca a instituţiei „divine"…"

„Iar acum pot spune sincer şi cinstit ca acesta a fost înţelesul remarcii cardinalului: ‚colaborarea era cel mai potrivit lucru de făcut de fapt singurul lucru pe care o persoană inteligentă l-ar fi făcut. De-a lungul întregii întrevederi, el nu a crezut nicio clipă că ar putea fi posibilă şi o altă atitudine. Pentru cardinal, în toamna anului 1940, războiul se terminase. El nici nu a pomenit numele „englezi" şi ni nu ×s-a pronunţat asupra presupunerii că era de aşteptat o revenire a aliaţilor. Cardinalul nu credea că, din punct de vedere politic, mai era posibil şi altceva afară de a colabora cu naziştii… El nu obiecta la

niciunul dintre proiectele sau concepţiile mele… El ar fi putut – sau ar fi trebuit – să mă prevină dacă ar fi crezut că ideile mele în materie de politica ar fi luat-o pe un drum greşit, deoarece venisem pentru a-i ce sfatul… Înainte să plec, cardinalul mi-a dat binecuvântarea sa părintească…”

„Alţi catolici priveau de asemenea cu încredere, în toamna anului 1940, spre turnul bisericii Saint Rombaut… Mulţi intrau în palatul episcopal să ceară sfatul monseniorului van Roey sau celor din anturajul său, asupra moralităţii, utilităţii sau necesităţii colaborării… Mai mult de 1000 de primari catolici, chiar dacă fuseseră aleşi cu grijă, ˣs-au adaptat imediat noului Ordin… „Toţi acei oameni buni, închişi sau batjocoriţi în 1944, trebuie să se fi ˣîntrebat în 1940: ce crede oare Malines? Dar cine ar fi crezut că nici Malines, cu toţi episcopii lui, nici preoţii lor nu fuseseră capabili să dea linişte sufletelor lor! „Opt din zece belgieni colaboraţionişti erau catolici… În timpul acelor săptămâni hotărâtoare, datorită alegerii care trebuia făcută, Malines şi diferite episcopate emiteau chiar sfaturi contrare, verbale sau scrise, mie sau tuturor acelor colaboraţionişti…”

„Chiar dacă nu este prea plăcut, acesta este adevărul gol-goluţ. Atitudinea înaltului cler catolic din străinătate putea doar întări convingerea credincioşilor ca această colaborare era perfect compatibil cu credinţa. La Vichy, cei mai înalţi prelaţi francezi ˣs-au fotografiat stând în picioare lângă mareşalul Pétain şi Pierre Laval, după întreve derea dintre Pétain şi Hitler. La Paris, cardinalul Baudrillart a declarat în mod public că era colaboraţionist”. „Chiar în Belgia, cardinalul van Roey a permis unuia dintre cei mai celebri preoţi ai Flandrei – cel mai mare intelectual catolic – abatele Verschaeve, să declare, pe 7 noiembrie 1940 în timpul unei sesiuni solemne a Senatului şi în prezenţa unui general german, preşedintele Raeder: ‚Este datoria Consiliului Cultural să construiască un pod care să unească Flandra cu Germania…” „Pe 29 mai 1940, ziua următoare capitulării, cardinalul van Roey descria invazia ca o prezenta cerească. ‚Fiţi siguri, scria el credincioşilor, ‚că suntem martori în prezent ai unei excepţionale intervenţii a Providenţei divine care îşi arată puterea prin

evenimente deosebite. ‚Deci, după toate acestea, Hitler părea a fi nici mai mult nici mai puţin decât un instrument purificator, care pedepsea în mod providenţial poporul belgian" (Leon Degrelle, „La Cohue de 1940"). Ceva asemănător ˟s-a întâmplat în Franţa, unde se reamintea în continuu că „apărarea este mai profitabilă (rodnică) decât victoria" ca şi înainte, în 1914, când se dorea că Franţa să fie purificată prin sânge. Tot în aceste memorii care au căzut – sau mai degrabă au fost aruncate – pradă uitării, găsim câteva detalii foarte interesante privind „Boerenbond-ul", marea maşina politică şi financiară catolică a cardinal lui van Roey, care finanţa cu dărnicie secţia flămândă a Universităţii Louvain" (Leon Degrelle). „Tipografia „Standard" şi-a asigurat funcţionarea prin tipărirea celor mai colaboraţioniste apeluri ale partidei naţionaliste V.N.V. Curând, afacerea a început să prospere… Fiind de două ori catolici şi stâlpi ai bisericii din Flandra, conducătorii de la „Standard" nu ar fi luat în seama colaborarea dacă nu ar fi avut loc mai întâi binecuvântarea clară şi deschisă a acesteia de către cardinalul Van Roey… Acelaşi lucru se spunea despre întreaga presa catolică" (Leon Degrelle). Toate aceste eforturi nu ţinteau spre nimic altceva decât spre dezbinarea Belgiei, aşa cum ne aminteşte un alt scriitor catolic, Gaston Gaillard:

„Catolicii flămânzi şi cei autonomi din Alsacia îşi justificau atitudinea – sprijinul lor tacit – prin sprijinul pe care Sfântul Scaun îl acorda propagandei germane. Când se refereau la scrisoarea memorabilă trimisă de Pius XI secretarului sau de stat, cardinalul Gaspari, pe 26 iunie 1923, ei erau convinşi că politica lor avea aprobarea Romei şi, desigur, Roma nu a făcut nimic ca să-i convingă de contrariul. Nu-ı susţinuse nunţiul (ambasadorul Vaticanului – n.t.) Pacelli (viitorul Pius XII) cu dibăcie pe naţionaliştii germani şi nu încurajase el aşa-zisa populaţie „oprimată" din Silezia superioară? Nu primiseră provinciile care doreau autonomia Alsacia, Eapen-Malmedy şi Silezia aprobarea ecleziastică, aprobare care nu a fost dată întotdeauna cu discreţie? Era atunci uşor pentru flămânzi să-şi ascundă faptele lor, îndreptate împotriva unităţii Belgiei, în spatele instrucţiunilor Romei…" (Gaston Gaillard). De asemenea, în 1942, papa

Pius XII l-a rugat pe ambasadorul său la Berlin să transmită condoleanţele sale la Paris cu ocazia morţii cardinalului Baudrillart, prin asta înţelegând că el considera anexarea nordului Franţei de către Germania deja o realitate. Prin aceasta se confirma încă odată „sprijinul tacit" acordat întotdeauna de Sfântul Scaun, şi în special de papa, expansiunii germane. Astăzi, nu putem decât să zâmbim când îi vedem pe iezuiţii papei eschivându-se de la ceva atât de evident şi încercând să respingă amestecul lor şi complicitatea cu coloana a cincea pe care ei înşişi o organizaseră, şi în special cu Degrelle. Cât despre el – ţinut bine la pas trare căci ştie prea multe – el poate să-şi amintească în voie faimoasele versuri ale lui Ovidiu:

„Atât timp cât vei fi fericit, vei avea mulţi prieteni; când se strâng norii, vei fi singur". Zâmbim când citim următoarele cuvinte ale R.P. Fessard, un iezuit:

„În 1916 şi 1917 am aşteptat cu atâta nerăbdare întăriri din partea americanilor! În 1939 ne-am dat seama cu tristeţe că, chiar după ce războiul fusese declarat, Hitler era primit favorabil de o mare parte dintre americani; chiar şi de catolici! În 1941 şi 1942 ne întrebam din nou dacă Statele Unite vor interveni sau nu" (R. P. Fessard). Prin urmare, se pare că Sfântul Părinte privea rezultatele obţinute în America de către proprii lui fraţi iezuiţi „cu tristeţe"! Pentru că, şi acesta este un fapt istoric, „Frontul creştin", o mişcare catolică opusă intervenţiei Statelor Unite, era condusă de părintele iezuit Coughlin, un prohitlerist notoriu. „Această organizaţie pioasă nu ducea lipsă de nimic şi primea de la Berlin o bogată provizie de material propagandistic pregătit de biroul lui Goebbels. Prin publicaţia „Justiţia socială" şi prin emisiunile radiofonice, părintele iezuit Coughlin, apostol al zvasticii, a intrat în contact cu un numeros public. De asemenea, el avea în grijă „celulele de comando" din principalele centre urbane, conduse după metodele fiilor lui Loyola şi antrenate de agenţi nazişti" (Edmond Paris, „Vaticanul împotriva Europei"). Un document secret din Wilhelmstrasse clarifica următorul lucru:

„Studiind evoluţia antisemitismului în Statele Unite, observam că numărul ascultătorilor emisiunilor radiofonice ale părintelui

Coughlin, binecunoscut pentru antisemitismul său, se ridică la 20 de milioane". Trebuie să mai amintim acţiunile părintelui iezuit Walsh, un agent al papei, decan al Şcolii de Ştiinţe Politice la Universitatea din Georgetown, pepiniera iezuită a diplomaţiei americane – şi un zelos propagandist al politicii germane? În acel timp general al Ordinului iezuit era, ca din întâmplare, Halke von Zedochovschi, un fost general al armatei austriece; el îi urmă lui Wemz, un prusac, în anul 1915. R.P. Fessard mai uitase ceea ce scria „La Croix" în timpul războiului:

„Nu este nimic de câştigat prin intervenţia unor trupe de dincolo de Canal sau de Atlantic" („La Croix", 10 august 1943). Nu-şi aminteşte nici aceasta telegramă a Sfinţiei sale Pius XII:

„Papa îşi trimitea binecuvântarea publicaţiei „La Croix", vocea voinţei pontificale". Având în vedere atâta lipsa de memorie, trebuie să ajungem la concluzia că membrii Societăţii lui Iisus au memoria foarte scurtă? Ei nu-şi atrag un asemenea reproş nici chiar din partea duşmanilor lor! Să mai subliniem că R.P. Fessard îşi exprima teama lui patriotica din 1941 – 1945 de-abia în 1957. „Meditaţiile lui libere" după 15 ani au adus ceva rezul ţâţe şi el a avut timp să recitească un anumit pasaj din „Exerciţiile spirituale" care spuneau că „iezuitul trebuie să fie gata ca, dacă biserica declară că ceea ce vede este alb este negru, să fie de acord cu aceasta, chiar dacă simţurile lui îi spun exact contrariul". În ceea ce-l priveşte, R.P. Fessard pare a fi un foarte bun iezuit! Pe 7 martie 1936, Hitler a adus Wehrmacht-ul în regiunea demilitarizată a Rinului, călcând astfel pactul de la Locarno. Pe 11 martie 1938 a urmat Anschluss (alipirea Austriei la Germania), iar pe 29 septembrie al aceluiaşi an, la München, Franţa şi Anglia au trebuit să accepte (li ˣs-a impus) anexarea de către Reich a regiunii sudete a Cehoslovaciei. Führerul a venit la putere mulţumită voturilor partidului catolic „Zentrum", numai cu cinci ani mai înainte, dar cele mai multe obiective expuse cu cinism în „Mein Kampf" erau deja realizate; această carte, o provocare insolenta pentru democraţiile vestice, fusese scrisă de părintele iezuit Staempfle şi semnată de Hitler. Pentru că – deşi mulţi ignora acest fapt – Societatea lui Iisus îmbunătăţise acel celebru program pangerman aşa cum apare el din

cartea sus-menţionată, iar Führerul îl aprobase.

Capitolul 3. Agresiunea germană şi iezuiţii. Austria şi Polonia

Să vedem cum a fost pregătit Anschluss-ul. Mai întâi de toate, şi printr-o sincronizare „providenţială", când Mussolini a pus mâna pe putere în Italia mulţumită lui don Sturzo, iezuit şef al partidului catolic, monseniorul Seipel, un iezuit, a devenit cancelar al Austriei. El a deţinut această poziţie până în 1929, cu o întrerupere de doi ani şi, în timpul acelor ani decisivi, el a condus politica internă a Austriei pe calea clericala şi reacţionară; succesorul său a urmat aceeaşi cale, care a condus la absorbţia acestei ţări în blocul german. Reprimarea sângeroasa a revoltelor clasei muncitoare i-a adus numele de „cardinalul fără milă". „În primele zile ale lunii mai 1936, von Papen a intrat în negoci ieri secrete cu dr. Schussnigg (cancelarul Austriei) atingându-i punctul sensibil şi arătându-i cât de avantajoasă ar fi o reconciliere cu Hitler din punctul de vedere al Vaticanului; argumentul poate părea ciudat, dar Schussnigg era foarte devotat, iar von Papen era doar şambelanul papei" (G. E.R. Gedye, „Sinuciderea Austriei", pag. 188). Nimic surprinzător, şambelanul secret al papei era cel care conducea întreaga afacere şi care ˣs-a încheiat pe 11 martie 1938 cu demisia piosului Schussnigg (elev al iezuiţilor) în favoarea lui Seyss-Inquart, şef al naziştilor austrieci. În ziua următoare, trupele germane au intrat în Austria şi guvernul marionetă al lui Seyss-Inquart a proclamat unirea Austriei la Reich. Acest eveniment a fost întâmpinat cu o declaraţie entuziastă a arhiepiscopului Vienei, cardinalul Innitzer, iezuit. Pe 15 martie, presa germana publică următoarea declaraţie a cardinalului Innitzer:

„Preoţii şi credincioşii trebuie să susţină fără ezitare marele stat german şi pe Führerul a cărui lupta de a instaura puterea, onoarea şi prosperitatea Germaniei este în asentimentul Providenţei". Ziarele au tipărit în facsimil această declaraţie pentru a împrăştia orice îndoiala asupra autenticităţii ei. Reproduceri ale acestei declaraţii au fost lipite pe zidurile caselor din Viena şi din alte oraşe ale Austriei. Cardinalul Innitzer scrisese cu propria lui mâna următoarele cuvinte sub semnătura sa:

„Şi Heil Hitler!” „Trei zile mai târziu, întregul episcopat austriac adresa o scrisoare pastorala tuturor episcopilor săi; ziarele italiene au publicat textul acestei scrisori pe 28 martie: era o adeziune făţişa la regimul nazist ale cărui virtuţi erau ridicate în slăvi”. Cardinalul Innitzer, reprezentantul la nivelul cel mai înalt al bisericii române în Austria, mai scria în declaraţia sa:

„Îi invit pe şefii organizaţiilor de tineret să pregătească unirea lor cu organiza tia Reich-ului german”. Prin urmare, nu numai ca arhiepiscopul-cardinal al Vienei, urmat de episcopatul său, ˣs-a avântat cu entuziasm alături de Hitler, dar a transmis ordinul ca tineretul „creştin” să fie instruit în conformitate cu metodele de pregătire naziste; aceste metode fuseseră „condamnate în mod oficial” în teribila scrisoare enciclica (circulară) „Mit brennender Sorge”! Atunci, „Mercure de France” notă pe bună dreptate:

„Aceşti episcopi nu au luat o hotărâre care să implice biserica, ca un tot, din proprie iniţiativă; Sfântul Scaun le dădea indicaţii pe care ei pur şi simplu le urmau”. Aceasta este sigur! Dar ce alte „directive” se puteau aştepta din partea Sfântului Scaun care i-a adus la putere pe Mussolini, Hitler, Franco şi a creat în Belgia „Cristus Rex” al lui Leon Degrelle? Înţeleg atunci de ce autori englezi că F.A. Ridley, Secker şi Warburg ˣs-au ridicat împotriva politicii lui Pius XI care a favorizat mişcările fasciste, oriunde au apărut ele”. Cât despre Anschluss, François Charles-Roux ne spune de ce era biserică atât de mult în favoarea lui:

„Opt milioane de catolici austrieci uniţi cu catolicii Reich-ului ar fi putut crea un corp catolic german care să-şi facă simţită puterea şi greutatea”. Polonia se afla în aceeaşi situaţie ca Austria când Hitler, după ce a invadat-o, a anexat o parte din ea în numele patriei. Au fost adăugate încă câteva milioane de catolici pentru a întări contingentul german aflat sub cârmuire romană: Sfântul Scaun nu putea decât să fie în favoarea acestei invazii, în ciuda întregii sale iubiri pentru „dragul popor polonez”. De fapt, el nu privea cu ochi rai unirea violenta a catolicilor din Europa centrală conform planului generalului iezuit, Halke von Ledochovschi. Tămâietorii autorizaţi ai Vaticanului

continuau să amintească cititorilor lor ca Pius XII „a protestat" împotriva agresiunii în scrisoarea enciclica „Summi Pontificatus". În realitate, acest document ridicol, ca toate documentele de acest gen care număra nu mai puţin de 45 de pagini, conţine numai o singură frază, spre sfârşit, privitoare la Polonia strivită de Hitler. În această scurtă aluzie este dat un sfat poporului polonez de a se ruga mai mult la fecioara Maria! Contrastul este izbitor între cele câteva cuvinte banale de condoleanţe şi paginile măgulitoare dedicate Italiei fasciste şi de prea-marire a tratatului de la Lateran; acest tratat era încheiat de Sfântul Scaun cu Mussolini, colaboratorul lui Hitler care, la vremea când papa îşi scria scrisoarea enciclica, el ţinea un discurs scandalos, rostit ca o provocare aruncată lumii şi care începea cu cuvintele:

„Lichidata la Polonia!" (Lichidaţi Polonia!). Dar ce riscuri exista în folosirea acestor alibiuri ridicole, atunci când predici convertiţilor? Pe lângă această, câţi dintre ei erai dornici să examineze aceste aluzii? Deci, ce putem vedea atunci când cercetam atitudinea Vaticanului faţă de această treabă? Mai întâi de toate, vedem că nunţiul (ambasadori Vaticanului) la Varşovia, monseniorul Cortesi, a silit guvernul polonez să cedeze lui Hitler în toate aspectele: Danzig-ul, „coridorul", ieri toriile unde locuiau minorităţile germane. Odată treaba încheiata, îl vedem pe Sfântul Părinte dând o mâna de ajutor agresorului, încercând să facă Parisul şi Londra să ratifice amputarea unei mari părţi din „draga lui Polonie". Acelora care ar fi miraţi de o asemenea comportare faţă de o ţară catolică, le vom aminti de un precedent celebru: după prima divizare a Poloniei în 1772 – o catastrofă în care intrigile iezuite au jucat un rol important – papa Clement XIV, scriind împărătesei Austriei, Maria Tereza, îşi exprima satisfacţia în felul următor:

„Invadarea şi divizarea Poloniei nu au fost făcute numai din motive politice; era în interesul religiei, şi spre profitul spiritual al bisericii că, Curtea de la Viena să-şi extindă dominaţia asupra Poloniei cât de mult posibil". Cu siguranţă nu este nimic nou sub soare, mai ales în Vatican. În 1939 nu mai era nevoie să se schimbe niciun cuvânt din acea declaraţie cinică, în afară de „profitul spiritual al bisericii" care, de această dată, consta în unirea câtorva milioane de catolici polonezi cu

marele Reich. Acest fapt explica cu uşurinţă zgârcenia condoleanţelor papale exprimate în „Summi Pontificatus". În Cehoslovacia, Vaticanul a reuşit chiar mai bine: a reuşit să-i furnizeze lui Hitler un prelat care a devenit capul acestui stat satelit al Reich-ului. Anschluss-ul a făcut mare zarvă în Europa. De atunci încolo, ameninţarea hitleristă începu să planeze asupra Cehoslovaciei, iar raz boiul plutea în aer. Dar la Vatican nimeni nu părea interesat în asta. Să-l ascultăm pe François Charles-Roux:

„La mijlocul lui august, încercasem să-l conving pe papa că ar trebui să vorbească în favoarea păcii – o pace dreaptă, desigur… Primele mele încercări au fost fără succes. Dar, începând cu luna septembrie 1938, când criza internaţională a ajuns la cel mai înalt nivel, am sesizat la Vatican impresii liniştitoare care contrastau în mod ciudat cu deteriorarea rapidă a situaţiei". „Toate încercările mele", adauga fostul ambasador francez, „primeau acelaşi răspuns din partea lui Pius XI: ‚Ar fi fără rost, lipsit de necesitate, inoportun. Nu am putut înţelege încăpăţânarea lui în a păstra tăcerea". Evenimentele urmau să explice curând această tăcere. Mai întâi a fost anexarea regiunii Sudete de către Reich, desigur cu sprijinul Partidului Social Creştin; aceasta anexare a fost validată de consimţământul de la München, iar Republica Cehoslovacia a fost divizata. Dar Hitler, care promisese să respecte integritatea ei teritoriala, intenţiona în realitate să anexeze pământurile cehe separat de Slovacia, şi să le stăpânească personal sau prin împuterniciţi. Era uşor pentru el să realizeze aceste lucruri mai ales ca mulţi dintre şefii principalelor curente politice din Slovacia erau ecleziaşti catolici, potrivit spuselor lui Walter Hagen. Printre aceştia, preotul Hlinka (iezuit) avea la dispoziţie o „gardă" antrenată după principiile naziste. Se ştie că, potrivit legii canonice, niciun preot nu putea accepta un post public sau un mandat politic fără consimţământul Sfântului Scaun. Acest lucru este confirmat de R.P. ˣde Soras, un cunoscut iezuit:

„Cum ar putea fi altfel? Am spus-o deja: un preot, în virtutea „caracterului" cu care îl înzestrează ordinarea, în virtutea funcţiei oficiale pe care el o exercită în cadrul bisericii, în virtutea sutanei pe

care o poartă, are datoria să acţioneze ca un catolic, cel puţin atunci când este vorba de o acţiune publică. Unde este preotul, acolo este biserica!" Atunci, datorită consimţământului Vaticanului, membrii clerului ocupau poziţiile din Parlamentul Cehoslovac. Şi mai mult, unul dintre aceşti preoţi a trebuit să obţină aprobarea Sfântului Scaun atunci când însuşi Führerul l-a investit cu funcţia de şef al statului, mai târziu oferindu-i cele mai înalte distincţii hitleriste: Crucea de Fier şi decoraţia Vulturului Negru. Aşa cum se anticipase, pe 15 martie 1939 Hitler a anexat restul Bohemiei şi Moraviei şi a pus Republica Slovaca – pe care el însuşi o crease dintr-o întorsătură de condei – sub protecţia lui. În fruntea statului Slovac l-a aşezat pe monseniorul Tiso, un iezuit care „visa să contopească catolicismul cu nazismul". O ambiţie „nobilă" şi uşor de realizat, căci fusese deja dovedită de episcopatele Germaniei şi Austriei. „Catolicismul şi nazismul – proclama Tiso – au multe în comun; ele lucrează mâna în mâna la reformarea lumii". Aceasta trebuie să fi fost şi opinia Vaticanului, în ciuda „ieri bilei" enciclice „Mit Brenneder Sorge" căci nu a argumentat niciun pic la aprobarea numirii preotului conducător. În iunie 1940, Radio Vatican anunţă:

„Declaraţia monseniorului Tiso, şef al statului slovac, în care îşi afirmă intenţia sa de a clădi Slovacia potrivit unui plan creştin, are întreaga aprobare a Sfântului Scaun". „Regimul lui Tiso a afectat în mod special biserica protestantă din acea ţara care cuprindea în sânul său o cincime din populaţie. Tiso a încercat să reducă influenta protestantă la minim şi chiar să o elimine. Membrii influenţi ai bisericii protestante au fost trimişi în lagărele de concentrare". Ei ˣs-ar putea considera norocoşi, dacă avem în vedere declaraţia prusacului Wemz, general al iezuiţilor între 1906 şi 1915:

„Biserica poate condamna pe eretici la moarte, căci orice drept pe care îl au se datorează îngăduinţei noastre". Să vedem acum ce fel de „blândeţe apostolică" era folosită de pre latul conducător în ceea ce-i priveşte pe evrei:

„În 1941, primul contingent de evrei din Slovacia şi Silezia superioară a sosit la Auschwitz; de la bun început, cei care nu erau în stare să muncească erau trimişi la camera de gazare". Cine a scris

această? Un martor care nu poate fi pus la îndoiala, Lordul Rusell din Liverpool, consilier juridic la procesul criminalilor de război. Prin urmare, Sfântul Scaun nu degeaba împrumutase lui Hitler pe unul din prelaţii săi. Şeful de stat iezuit făcea o treabă bună şi satisfacţia exprimată de Radio Vatican era justificată. Să fii primul furnizor al Auschwitz-ului, ce glorie pentru acest om sfânt şi pentru întreaga Companie a lui Iisus! De fapt, acestui triumf nu-i lipsea nimic. În timpul eli berarii, acest prelat a fost luat prizonier de americani şi predat cehilor, condamnat la moarte în 1946 şi spânzurat – culmea – ca martir! „Tot ce am făcut împotriva evreilor se datorează dragostei faţă de naţiunea noastră. Dragostea pentru aproapele nostru şi pentru ţara noastră ×s-a dezvoltat într-o luptă fructuoasa împotriva duşmanilor nazismului". Un alt înalt demnitar al bisericii romane, dintr-o ţară învecinata şi-ar fi putut însuşi această declaraţie a monseniorului Tiso. Căci dacă fondarea „Oraşului lui Dumnezeu" în Slovacia a însemnat ura şi persecu ţie, potrivit tradiţiilor durabile ale biserici, ce se poate spune despre eminentul stat catolic al Croaţiei, născut din colaborarea ucigaşului Pavelici cu monseniorul Stepinac şi cu asistenta nunţiului papal, Marco. Ar trebui să privim în urmă nu mai departe decât la cucerirea Lumii noi, punând laolaltă acţiunile aventurierilor lui Cortez cu nu mai puţin ferocii călugări care se ocupau cu convertirea, ca să descoperim ceva comparabil cu atrocităţile acelor „ustaşi" susţinuţi, comandaţi, stimulaţi de clerul fanatic până la paroxism. Ceea ce au făcut aceşti „asasini în Numele Domnului" – cum au fost supranumiţi de Herve Lauriere – timp de patru ani, sfidează orice imaginaţie, iar analele bisericii romane, chiar dacă sunt foarte bogate în material de acest fel, nu pot avea egal în Europa. Trebuie oare să mai adăugăm ca prietenul cel mai bun al acestui însetat de sânge, Ante Pavelici, era monseniorul Stepinac, un alt iezuit? Organizaţia teroristă croata „Ustaşi", condusă de Pavelici, a devenit cunoscută poporului francez prin asasinarea la Marsillia a regelui Alexandru I al Iugoslaviei şi a ministrului francez de externe, Louis Barthou, în 1934. „Cum guvernul lui Mussolini era în mod cert implicat în această crimă", extrădarea lui Pavelici, care se refugiase în Italia, a fost cerută de guvernul francez;

Ducele a avut de grijă desigur să nu se permită acest lucru şi Curtea de juri din Aix-en-Provence a fost nevoita să ceară pedeapsa cu moartea, în lipsa, pentru şeful ustaşilor. Acest cap al teroriştilor, plătit de Mussolini, „lucra" pentru ex pansiunea Italiei pe coasta Adriaticii. Când, în 1941, Hitler şi Mussolini au invadat şi divizat Iugoslavia, acest presupus patriot croat a fost pus de ei în fruntea statului satelit creat de ei sub numele de „Statul independent al Croaţiei". La 18 mai acelaşi an, la Roma, Pavelici oferea coroana acelui stat ducelui de Spolete, care şi-a luat numele de Tomislav ÎI. Desigur, el a avut grijă să nu calceniciodat ă pe pământul pătat cu sânge al pseudo-regatului său. „În aceeaşi zi, Pius XII acorda o audienţă particulară lui Pavelici şi „prietenilor" săi, unul din ei fiind monseniorul Salis Sewis, vicar al monseniorului Stepinac. Prin urmare, Sfântul Scaun nu se temea să-şi strângă mâinile cu un criminal recunoscut, condamnat la moarte în contumacie pentru asasinarea regelui Alexandru I şi a lui Louis Barthou, o căpetenie teroristă având pe conştiinţă cele mai oribile crime! De fapt pe 18 mai 1941, când Pius XII îl întâmpina cu bucurie pe Pavelici şi banda lui criminală, masacrarea ortodocşilor croaţi era la apogeu, simultan cu convertirile forţate la catolicism" (Herve Lauriere, „Asasini în Numele lui Dumnezeu"). Ei urmăreau tocmai minoritatea sârba, aşa cum menţionează şi Walter Hagen:

„Mulţumită ustaşilor, ţară a fost transformată curând într-un haos sângeros… Ura de moarte a noilor stăpâni a fost îndreptata către evrei şi sârbi, care au fost declaraţi în mod oficial în afara legii… Toate satele, chiar regiuni întregi au fost rase sistematic de pe faţa pământului… Sârbii ortodocşi au fost forţaţi să se convertească la catolicism. Aceste convertiri obligatorii constituiau desăvârşirea procesului de „croaţizare". Andria Artukovici, ministrul de interne, a fost marele orator al acestor masacre şi convertiri forţate; dar, în timp ce el făcea aceste lucruri, el se apără pe sine din punct de vedere „moral", aşa cum afirma un martor aflat într-o poziţie înalta. Într-adevăr, când guvernul iugoslav a cerut extrădarea sa din Statele Unite unde acesta se refugiase, ˣs-a găsit cineva să vorbească în numele sau: iezuitul R.P. Lackovici, locuind de asemenea în Statele

Unite şi fost secretar al lui Stepinac, arhiepiscopul Zagrebului în timpul războiului. „Artukovici – afirmă iezuitul – era purtătorul de cuvânt al monseniorului Stepinac. Între 1941 – 1945 nu trecea o zi în care să nu-l văd în biroul meu sau în al lui. El cerea sfatul arhiepiscopului în toate acţiunile întreprinse, acolo unde aspectul moral era implicat" („Mirror News" din Los Angeles, 24 ian. 1958). Când ştim care erau „acţiunile" acestui călău, ne dăm seama ce fel de „sfaturi" moral-edificatoare îi dădea Stepinac. Masacrele şi convertirile au durat până la eliberare iar bunăvoinţa Sfântului părinte faţă de aceşti ucigaşi nu ˣs-a alterat de fel. Se poate citi în ziarele catolice croate din acea perioadă despre un schimb de complimente între Pius XII ?i Pavelici, „Poglavnik-ul" căruia monseniorul Saric, arhiepiscop de Sarajevo şi poet în timpul liber, i-a dedicat versuri impregnate de o admiraţie nemărginita. Dar acesta nu era doar un spectacol al bunelor maniere:

„Monseniorul Stepinac a devenit membru al Parlamentului „ustaş". El poartă decoraţii „ustase", este prezent la cele mai importante manifestaţii oficiale ale acestora, ocazii cu care ţine cuvântări... „Trebuie să ne mai mirăm de respectul arătat monseniorului Stepinac de statul satelit croat? Sau ca laudele lui erau expuse în presa „Ustasa"? Este, vai!, prea evident că fără ajutorul monseniorului Stepinac pe plan politic şi religios, Ante Pavelici nu ar fi obţinut niciodată colaborarea catolicilor croaţi". Pentru a înţelege întreaga extindere a colaborării, trebuie citită presa catolică croata, „Katolicki Tiednik; „Katolick List", „Hrvatski Nărod" şi alte publicaţii care se întreceau în a-l măguli pe sângerosul „Poglavnik". Pius XII era atât de mulţumit că acesta era un „catolic practicant", iar stima cea mai înalta a suveranului pontif îmbrăţişa chiar şi pe complicii acestui „mare" om. „Observatore Romano" ne informează că la 22 iulie 1941, papa primea 100 de membri ai Poliţiei de Securitate Croată, conduşi de şeful poliţiei din Zagreb, Eugen Kvaternik-Dido. Acest grup de SS-isti croaţi, vârfurile călăilor şi torţionarilor ce activau în lagărele de concentrare, a fost prezentat Sfântului părinte de către cineva care comitea crime atât de monstruoase, încât propria lui mama ˣs-a sinucis de disperare. Bunăvoinţa lui Pius XII este uşor de explicat prin ţelul

apostolic al acestor ucigaşi. Un alt „catolic practicant", Mile Budak, preot militar, exclamă la Karlovac, în august 1941:

„Mişcarea ustasa este bazată pe religie. Întreaga noastră activitate se sprijină pe loialitatea faţă de religia şi biserica catolică" (Herve Lauriere, „Asasini în Numele lui Dumnezeu", pag. 97). Pe lângă această, la 22 iulie, la Gospic, acelaşi preot a definit foarte bine această activitate:

„Vom ucide câţiva sârbi, vom deporta pe alţii, iar restul vor fi siliţi să îmbrăţişeze religia romano-catolică". Acest program groaznic a fost dus la îndeplinire punct cu punct. Când eliberarea punea capăt acestei tragedii, 300…000 de sârbi şi evrei fuseseră deportaţi şi mai mult de 500…000 masacraţi. Prin aceste mijloace, biserica romană a determinat de asemenea 240…000 credincioşi ortodocşi să intre sub stindardele sale… credincioşi care reveniră la religia lor tradiţionala imediat după eliberare. Dar, pentru a obţine acest rezultat ridicol, ce orori ×s-au abătut asupra acestei ţări nenorocite! În cartea „Asasini în Numele lui Dumnezeu" a lui Herve Lauriere, se pot citi detalii despre torturile monstruoase pe care aceşti „catolici practicanţi" – „ustaşii" – le aplică sărmanelor lor victime. Ziaristul englez J.A. Voigt a scris:

„Politica croată consta în mă sacre, deportări şi convertiri. Numărul celor masacraţi ajungea la sute de mii. Masacrele erau însoţite de torturi brutale. „Ustaşii" scoteau ochii victimelor lor, din care îşi făceau ghirlande pe care le purtau sau le ţineau ca amintire". „În Croaţia, iezuiţii au implantat clericalismul politic". Acesta este cadoul oferit mereu de faimoasa Compania a lui Iisus tuturor naţiunilor care au întâmpinat-o cu bunăvoinţă. Acelaşi autor adăugă:

„Prin moartea marelui tribun croat Radici, Croaţia pierde principalul opozant al clericalismului politic; acest clericalism politic va cuprinde acţiunea catolică, definită foarte bine de Friedrich Muckerman. Acest iezuit german, bine cunoscut înainte de ridicarea lui Hitler, a făcut-o de cunoscut în 1928 într-o carte a cărei cuvânt înainte era scris de monseniorul Pacelli, pe atunci nunţiu papal la Berlin. Muckerman se exprima după cum urmează:

„Papa este interesat de cruciada acţiunii catolice. El este călăuza

care poartă stindardul împărăţiei lui Hristos. Acţiunea catolică înseamnă reunirea la nivel mondial a catolicismului. Acesta trebuie să-şi trăiască vârsta eroică… Nouă epocă poate fi câştigată pentru Hristos numai cu preţul sângelui". Zece ani după cele scrise mai sus, cel ce scrisese cuvântul înainte la cartea părintelui iezuit Muckermann stătea pe scaunul Sfântului Petz şi, în timpul pontificatului său, „sângele pentru Hristos" a curs în fluvii în Europa; dar Croaţia a suferit cele mai cumplite atrocităţi ale acelei „noi epoci". Acolo, nu numai că erau preoţi care predicau înfăptuirea acelor măceluri, dar unii chiar defilau în fruntea criminalilor. Alţii deţineau, pe lângă funcţiile lor bisericeşti, posturi oficiale de prefecţi sau şefi ai poliţiei „ustaşi", şi chiar de şefi ai lagărelor de concentrare, unde ororile nu au fost întrecute nici de cele comise la Dachau sau Auschwitz. Pe această listă a criminalilor sângeroşi trebuie să-i adăugăm şi pe abatele Bozidar Bralo, pe preotul Drăguţin Kamber, iezuitul Lackovici şi abatele Ivan Salici, secretari ai monseniorului Stepinac, preotul Nicolae Bilogrivici etc… şi nenumăraţi franciscani; unul dintre cei mai cruzi dintre aceştia a fost fratele Miroslav Filipovici, principalul organizator al masacrelor, şef şi calau al lagărului de concentrare de la Jasenovac, cel mai respingător dintre aceste iaduri pământeşti. Soarta fratelui Filipovici a fost asemănătoare cu cea a lui Tiso, în Slovacia: când a venit eliberarea, el a fost spânzurat, purtând sutana preoţească. Dar mulţi dintre rivalii săi, nu foarte nerăbdători să câştige laurii martirajului, au fugit în Austria, amestecându-se cu asasinii pe care îi ajutaseră. Dar ce făcea ierarhia, când se confrunta cu frenetica sete de sânge a atâtor subordonaţi ai săi? Ierarhia, sau episcopatul şi conducătorul ei, monseniorul Stepinac, au votat în Parlamentul „Ustaşilor" în favoarea decretelor privind convertirea ortodocşilor la catolicism, trimite rea de „misionari" în mijlocul ţăranilor terorizaţi, convertirea fără crâcnire a satelor întregi, luarea în posesie a proprietăţilor biserici ortodoxe sârbe, şi fără încetare turnau laude şi binecuvântări asupra Poglavnik-ului, urmând exemplul Papei Pius XII. Papa Pius XII era reprezentat la Zagreb de un călugăr eminent, R. F Marcone. Acest „Sancti Sedis Legatus" primea locul de onoare la toate ceremoniile

regimului „ustaş" şi se fotografia cu evlavie în casa şefu3 lui criminalilor – Ante Pavelici – împreună cu familia acestuia, care îl primise ca pe un prieten. „Cine se aseamănă se aduna". Prin urmare, relaţiile dintre asasini şi ecleziaşti erau guvernate de cea mai sinceră prietenie – desigur, mulţi dintre ecleziaşti deţineau ambele poziţii, pentru care nu au fost niciodată învinuiţi. „Scopul scuz mijloacele". Când Pavelici şi cei 4000 de ustaşi – care includeau şi pe arhiepiscopul iezuit Saric, episcopul Garic şi 400 de clerici – au părăsit scenă unde şi-au expus ororile pentru a merge mai întâi în Austria şi apoi în Italia, ei au lăsat în urmă o parte din „comorile" lor: filme, fotografii, discursuri imprimate ale lui Ante Pavelici, fişete pline cu bijuterii, monezi de aur, aur şi platină de provenienţa dentară. Prada luată de la bieţii nenorociţi care fuseseră omorâţi era ascunsă în palatul arhiepiscopiei, loc unde a şi fost descoperită în cele din urmă. Cât despre fugari, ei au profitat de „Comisia pontificală pentru ajutor", creată special pentru a salva criminalii de război. Aceasta instituţie de caritate îi ascundea în mănăstiri, mai ales în Italia şi Austria şi le procura paşapoarte false, dându-le posibilitatea să plece spre tari mai „prietenoase", unde ar fi putut să se bucure în pace de roadele jafurilor lor. Acest lucru a fost făcut şi pentru Ante Pavelici, a cărui prezenţă în Argentina a fost descoperită în 1957, printr-un atentat la viaţa lui, prilej cu care el a fost rănit. De atunci, regimul dictatorial din Buenos Aires a început să se prăbuşească. Ca şi fostul preşedinte, Peron, protejatul sau a trebuit să părăsească Argentina. Din Paraguay, unde a plecat mai întâi, el a ajuns în Spania, unde a murit la 28 decembrie 1959, la spitalul german din Madrid. Cu această ocazie, presa franceză a reamintit în paginile sale sângeroasa lui carieră şi – mult mai discret – pe „puternicii complici" care l-au făcut scăpat fără pedeapsa. Sub titlul „Belgradul cere în zadar extrădarea lui", citim în ziua rul „Le Monde":

„Informaţiile sumare publicate în presa de azi dimineaţă reînvie, în mijlocul poporului iugoslav, amintirile unui trecut plin de suferinţe şi amărăciune împotriva acelora care, ascunzându-l pe Ante Pavelici de mai mult de 15 ani, blochează cursul justiţiei". „Paris-Presse" demasca

ultimul adăpost oferit teroristului, cu o scurtă dar semnificativă fraza:

„El a sfârşit într-o mănăstire Francis cana din Madrid". De fapt, de acolo fusese luat Pavelici la spitalul unde şi-a plătit datoriile faţă de natura – dar nu şi faţă de justiţia sfidată de aceşti „puternici complici" uşor de identificat. Monseniorul Stepinac care avea, precum el o spunea, „o conştiinţă curată", stătea la Zagreb unde a fost prins în 1946. Condamnat la muncă silnică, el a fost, de fapt, obligat doar să locuiască în exclusivitate în satul său natal. Pedeapsa era uşor de îndurat, după cum putem vedea, dar biserica romană avea nevoie de martiri. Arhiepiscopul Zagrebului a fost făcut membru al suitei pontificale de către Pius XII, care ˣs-a grăbit să-i confere titlul de cardinal, recunoscându-i astfel „apostola tul care generează strălucirea cea mai pură". Suntem familiarizaţi cu însemnătatea simbolică a hainei cardinali lor (purpurie): cel care o îmbrăca trebuie să fie gata să-şi mărturisească credinţa lor chiar „până la vărsarea sângelui". Nu putem nega că aceasta vărsare de sânge nu a fost abundenţă în Croaţia în timpul apostolatului acestui om „sfânt", dar sângele care a curs acolo în torente nu a fost, desigur, al prelatului: era sângele credincioşilor ortodocşi şi al evreilor. Se poate vedea cu uimire că acolo a avut loc o inversare a meritelor. Dacă aşa stau lucrurile, dreptul la rangul de cardinal al monseniorului Stepinac nu poate fi contestat. În dioceza Gornâi Karlovac, parte a episcopatului său, din 460…000 de ortodocşi care locuiau acolo, 50…000 au reuşit să se ascundă în munţi, 50…000 au fost trimişi în Serbia, 40…000 au fost convertiţi forţat la catolicism, iar 28…000 au fost masacraţi" (Jean Hussard, „Văzut în Iugoslavia"). La 19 decembrie 1958, citim în „Franţa catolică":

„Pentru preamari rea eroismului eminenţei sale, cardinalul Stepinac, pe 21 decembrie 1958 va avea loc o mare adunare la ora 4, la biserica Saint-Odile, Paris. Va fi prezidata de cardinalul Feltin, arhiepiscop de Paris. Senatorul Ernest Pezet şi părintele Dragoun, paroh al misiunii croate în Franţa, vor lua şi ei parte. Excelenţa sa, monseniorul Rupp va celebra liturghia şi împărtăşania". Iată cum o nouă figură, şi nu una de mică importanţă, cea a cardinalului Stepinac, veni să îmbogăţească galeria iezuiţilor celebri. Un al scop al acelei

întruniri din 21 decembrie 1958, de la biserica Saint-Odile, a fost cel de a „lansa" o carte scrisă în apărarea arhiepiscopului Zagrebului de către însuşi R.P. Dragoun; monseniorul Rupp, coleg al cardinalului Feltin, scria prefaţă. Nu putem oferi acum o analiză mi nutioasa, dar să spunem totuşi următoarele. Cartea este intitulată:

„Dosarul cardinalului Stepinac", ceea ce pare să promită cititorului o expunere obiectivă a procesului de la Zagreb. De fapt, în acest volum care număra 285 de pagini, găsim discursurile complete ale celor doi avocaţi ai arhiepiscopului, însoţite de remarci extinse ale autorului. Dar nici învinuirea, nici cuvântarea acuzatorului nu sunt menţionate, nici măcar pe scurt, în această carte. R.P. Dragoun pare să ignore proverbul francez „Există două puncte de vedere în fiecare întâmplare", deşi, desigur, îl cunoaşte prea bine. Să luăm în consideraţie, totuşi, raţiunea şi motivele invocate pentru disculparea lui Stepinac. Dar întâi de toate, la întrebarea: era monseniorul Stepinac mitropolit al Croaţiei şi Sloveniei?, cartea lui Dragoun nu răspunde. La pag. 142 a acestei cărţi, citim următoarele privind copia unui raport al monseniorului Stepinac, a cărui autenticitate fusese contestată de apărare:

„În textul copiei, arhiepiscopul este descris ca „Metropolita Croaţie et Slavoniae", dar arhiepiscopul nu este mitro polit şi nici nu se prezentase vreodată astfel. Acestea ar clarifica lucrurile, dacă nu am citi, la pag. 114, următoarele cuvinte preluate chiar dintr-o declaraţie a monseniorului Stepinac înaintea tribunalului:

„Sfântul Scaun a subliniat deseori ca naţiunile mici şi minorităţile naţionale au dreptul să fie libere. Nu aş avea eu dreptul, ca episcop şi mitropolit, să mă apăr?" Cu cât citim mai mult, cu atât înţelegem mai puţin! Nu contează! Cum ni se aminteşte iarăşi şi iarăşi, monseniorul Stepinac nu ar fi putut influenţa în niciun fel comportamentul clerului şi turmei sale. Celor care au publicat articole în presa catolică, articole care proslăveau talentele lui Pavelici şi ale asasinilor lui plătiţi, li se dă următorul răspuns:

„Este de-a dreptul ridicol să-l faci pe monseniorul Stepinac responsabil pentru ceea ce au scris ziarele". Chiar şi atunci când acest

ziar era „Katolicki List", cea mai importantă publicaţie ca ţolica din Zagreb, dioceza monseniorului Stepinac. În aceste condiţii menţionăm, fără supărare, şi publicaţiile „Andjeo Cuvar" (Îngerul păzitor) al franciscanilor, „Glasnik Sv. Ante" (Glasul sfântului Anton) al călugărilor franciscani, „Viesnik Pocasne Straze Srca Iisusova" (Publicaţia gărzii de onoare a Sfintei Inimi) aparţinând iezuiţilor. Prin urmare, se pretindea că monseniorul Stepinac, mitropolit con testat, nu avea nicio influenţă asupra acestor publicaţii, al căror preşedinte era şi care se întreceau una pe alta în adularea lui Pavelici şi a regimului său sângeros. Nici acesta din urmă nu avea nicio putere, aşa spun apărătorii, asupra episcopilor „ustaşi" Sacric, Garic, Acsamovici, Simrak şi alţii, care îl inundaseră pe Pavelici cu laude şi preamăreau crimele sale asupra „cruciaţilor" Acţiunii Catolice, sau asupra criminalilor franciscani sau asupra călugăriţelor din Zagreb care mărşăluiseră cu mâinile ridicate după moda salutului hitlerist. Ce „atotstăpânitor" straniu, fără putere asupra nimic şi a nimănui! Faptul că făcea parte, împreună cu alţi zece preoţi catolici, din Parlamentul „ustaş", nu îl compromitea pe arhiepiscop – sau cel puţin asta trebuie să credem din moment ce evenimentul era pur şi simplu ignorat. Nu ar trebui, deci, să-i reproşăm nici prezidarea conferinţelor episco pale, nici a comitetelor de aplicare a decretului privind convertirea ortodocşilor. Astfel, pretextul „umanitar" de a fi făcut pe atâţia să intre în biserica romano-catolică, forţaţi desigur, este în întregime – şi cu îndemânare – lămurit. Se pot citi următoarele despre „îngrozitoarea dilema" cu care se confrunta Stepinac:

„Datoria să pastorala era să men ţină intacte principiile canonice dar, pe de altă parte, dizidenţii care refuzau să îmbrăţişeze religia catolică erau masacraţi; prin urmare, el a micşorat severitatea regulilor". Rămânem şi mai uimiţi când citim puţin mai departe:

„El încearcă să rezolve această alternativă dramatică prin scrisoarea circulară din 2 martie 1942, în care ordona preoţilor să cerceteze cu atenţie motivele convertirii". Este într-adevăr o metodă specială de „a atenua severitatea regulilor" şi de a rezolva „dramatică alternativa"! Monseniorul Stepinac a deschis sau a închis uşile bisericii

romane falşilor convertiţi? Ar fi absolut imposibil să aflăm asta dacă ne-am opri doar la această cuvântare a apărării. Apărătorii arhiepiscopului par să aleagă varianta muşamalizării atunci când declară:

„Cazurile de re-botezare au fost rare pe teritoriul arhidiocezei Zagrebului" (R. P. Dragoun, „Dosarul (cazul) cardinalului Stepinac"). Din păcate, statisticile nu arata contrariul, cum am arătat şi mai înainte:

„Numai în dioceza Gornâi Karlovac, parte a arhiepiscopiei Zagrebului, 40…000 de persoane au fost re-botezate". Este evident că asemenea rezultate nu puteau fi obţinute decât prin convertiri în masă a unor sate întregi, cum a fost cazul satului Kamensko, unde 400 de oi rătăcite ˣs-au întors într-o singură zi în poala bisericii romane, „în mod spontan şi fără nicio presiune din partea autorităţilor civile şi ecleziastice". Atunci de ce a fost ţinut ascuns acest număr? Dacă acest număr de convertiri se datora, într-adevăr, „sentimentelor caritabile" ale clerul lui catolic croat şi nu exploatării cinice a terorii, ei ar fi trebuit să fie mândri. Adevărul este ca valul aruncat peste aceste infamii, în încercarea de a le ascunde, este transparent şi nu destul de mare. Dacă l-ar acoperi pe Stepinac, alţii ar trebui să rămână descoperiţi: episcopii Saric, Garic, Simrak, preoţii Bilogrivici, Kamber Bralo şi asociaţii lor, franciscanii şi iezuiţii, iar în final, însuşi Sfântul Scaun. Am putea să-l lăsăm pe acest arhiepiscop să se bucure de „conştiinţa lui curata", acest primat al Croaţiei aşa-zis lipsit de orice autoritate, auto intitulându-se „mitropolit" când nici nu era şi, culmea culmilor, deschizând porţile, când de fapt le închidea. Dar, de partea acestui prelat fantastic era un altul, important şi puternic, R.P. Marcone, reprezentantul personal al lui Pius XII. Era acest „Sancti Sedis legatus", de asemenea lipsit de orice autoritate asupra clerului croat? Nimeni nu poate şti! Pentru că „dosarul" atât de bine cenzurat nu face nicio afirmaţie în legătură cu această persoană importantă; totuşi, am putea fi siguri de existenţa ei, chiar dacă nu am avea alte informaţii cum ar fi fo tografiile care îl arata oficiind în catedrala din Zagreb, în mijlocul statului major al „ustaşilor" şi mai ales stând la

masa cu familia lui Pavelici, catolicul practicant, care organiza masacrele. Trebuind să facă faţă unui asemenea document, nu este de mirare că prezenţa reprezentantului papei era camuflată; misticii ar numi asta „luminarea întunericului”! Dar aceste câteva rânduri din dosar sunt şi mai „iluminante”:

„Însuşi procurorul, în nota să de acuzare, îl expune pe Secretarul de stat al Sfântului Scaun, cardinalul Maglione, care, în 1942 îl desemnase pe arhiepiscopul Stepinac să stabilească legături mai sincere şi cordiale cu autorităţile „ustase”. Înţelegerea secretă dintre Vatican şi criminalii ustaşi este destul de clară. Însuşi Sfântul Scaun îl îndemna pe monseniorul Stepinac să colaboreze cu ei, iar reprezentantul personal al lui Pius XII, luând loc la masa lui Pavelici, aplica instrucţiunile pontificale literă cu litera: sinceritatea şi cordialitatea în relaţiile cu ucigaşii credincioşilor ortodocşi şi ai evreilor. Aceasta nu ne surprinde! Dar la ce gândeau iezuiţii când afirmau cu încăpăţânare ca neîntreruupta cooperare acordată dictatorilor de către prelaţii Sfinţiei sale era o idee absolut personală şi nu dictată de Vatican? Atunci când cardinalul Maglione trimitea recomandarea mai sus menţionată către arhiepiscopul Zagrebului, era această o „idee personală” pe care şi-o exprima sub pecetea slujbei de Secretar de stat? Dovada complicităţii între Sfântul Scaun şi ustaşi, adusă de R.P. Dragoun şi pe care tocmai am menţionat-o, încheie acest capitol. Dar iată o nouă confirmare a sentimentelor evanghelice care înfloreau şi încă mai înfloresc printre credincioşii bisericii catolice croate faţă de sârbii ortodocşi. „Federaţia muncitorilor croaţi din Franţa trimitea o invitaţie pentru o adunare solemnă organizată duminică, 19 aprilie 1959, la ‚Centrul confederaţiei generale a muncitorilor creştin în Paris, pentru a sărbători a 18-a aniversare a fondării organizaţiei croate „Ustaşi”. Pe invitaţie se putea citi: ‚Ceremonia va începe cu o liturghie sfânta la biserica Notre Dame de Lorette. Dar cititorul, edificat asupra acestui început pios, este cu atât mai uimit când descoperă imediat după aceea, acest îndemn direct: MOARTE SÂRBILOR! („Le Monde”, 19 aprilie 1959). Prin urmare, acest deloc banal document exprima regretul că nu mai sunt ucişi acum

‚fraţii întru Hristos!" Cartea lui R.P. Dragoun, rector al Misiunii croate din Franţa, insinuează că francezii catolici nu i-au întâmpinat prea călduros pe re fugiaţii croaţi. Aceasta ni se spune la pagina 59 şi 60, iar la paginile 280 şi 281, autorul arata „dureroasă dezamăgire" pe care au încercat-o aceşti refugiaţi, fiind întâmpinaţi cu totală lipsă de înţelegere din partea fraţilor întru credinţa. Luând în consideraţie documentul menţionat anterior, această lipsă de înţelegere pare de înţeles; suntem bucuroşi că ai noştri concetăţeni au arătat atât de puţină simpatie unei forme de pietate în care chemă rea la crima mergea mâna în mâna cu liturghia, după cea mai bună tradiţie romano-catolică – „Ustasa". Am fi şi mai bucuroşi dacă asemenea broşuri sângeroase ar fi interzise tiparului şi distribuirii lor în Paris. La 10 februarie 1960, infamul arhiepiscop de Zagreb, Alois Stepin murea în satul său natal, Karlovice, unde i se impusese să locuiască. Moartea sa a creat Vaticanului ocazia să organizeze una din cele mai spectaculoase manifestări, în care de altfel excelează. Cu acea ocazie, multe au trebuit făcute ca majoritatea catolicilor să nu aibă nicio îndoială asupra „cazului" Stepinac, Prin urmare, Sfântul Scaun ˣs-a autodepăşit pentru a da acestei manifestări toată strălucirea posibilă, „Observatore Romano" şi întreaga presa catolică au dedicat mul coloane laudelor închinate „martirului", „testamentului său spiritual", iar cuvântările ţinute de Ioan XXIII au proclamat „respectul acestuia şi afecţiunea deosebită"; acestea au fost motivele care l-au îndemnat să acorde acestui cardinal, care nu făcea parte din conducerea bisericii (Curia), onorurile unui serviciu religios în catedrala Sf. Petru din Roma, unde el însuşi i-a dat iertarea de toate păcatele. Şi pentru a desăvârşi aceasta ridicare în slăvi, presa a anunţat începerea pregătirilor pentru beatificarea acestei ilustre persoane. Trebuie să admitem că merită o asemenea proslăvire, şi chiar şi aureola primită, pentru că a respectat „sfânta supunere" şi pentru că a dus la îndeplinire directivele Sfântului Scaun privind relaţiile „sincere şi cordiale" dintre el şi ustaşi. Dar, chiar şi printre catolici, speram că se vor găsi câţiva care să discerna în spatele acestei exaltări a acestui viitor sfânt şi în spatele îngropării în flori a sângeroaselor amintiri ale

„apostolatului" sau, încercarea Vaticanului de a-şi ascunde propriile sale crime.

Capitolul 4. Mişcarea iezuită în Franţa înainte şi în timpul războiului din 1939 – 1945.

Am văzut modul în care Acţiunea Catolică, în frunte cu Leon Degrelle şi asociaţii lui, au pregătit calea lui Hitler spre Belgia cu ajutorul publicaţiei „Christus Rex". În Franţa, aceeaşi acţiune subminantă are loc; ea începe în momentul în care Mussolini a venit la putere şi se sfârşeşte în 1940 prin căderea sistemului de apărare naţională. Cât despre Belgia, aşa cum ni se spunea, acolo trebuiau refăcute „valorile spirituale" în folosul ţării. F.N.C. (Federaţia Naţională Catolică) a luat fiinţă şi fost pusă sub conducerea generalului Castelnau; ea avea aproape 3 milioane de membri. Alegerea şefului organizaţiei a fost foarte inteligenţă: generalul, o figură militară foarte importantă la cei 78 de ani, acoperea cu propriul său prestigiu – dar bineînţeles, fără să-şi dea seama – un intens program de propagandă clerico-fascista. Că F.N.C., ca şi Acţiunea Catolică, era de provenienţa iezuită în tregime, era evident pentru oricine. Dar mai ştim că bunii părinţi, al căror păcat de căpătâi era mândria, le plăcea să-şi pună semnătură pe creaţia geniului lor. Asta au făcut ei cu F.N.C., dedicând această armată catolică „Inimii Sfinte a lui Iisus", un cult înfiinţat de Compania lor şi a cărui biserica se afla pe colina Montmarte, loc de unde Ignaţiu de Loyola şi tovarăşii lui au pornit să cucerească lumea. O carte care tratează istoria F.N.C. — Ului, a cărei prefaţa a fost scrisă de R.P. Janvier, păstra pentru posteritate actul dedicării citit „la altar" de către bătrânul general. Vom cita numai câteva fraze:

„Inima să cra a lui Iisus, şefii şi reprezentanţii catolicilor francezi se prostern acum înaintea ta, după formarea şi organizarea FNC, pentru a restabili domnia ta asupra acestui pământ… Noi toţi, cei prezenţi şi cei absenţi, nu am fost totdeauna fără greşeală… Noi purtăm povară crimelor pe care naţiunea franceză le-a comis faţă de tine… De aceea, cu scopul de a repara şi ispăşi toate acestea îţi înfăţişam astăzi dorinţa noastră, intenţiile şi hotărârea tuturor de a restabili sfânta şi împărătească ta suveranitate asupra întregii Franţe,

ca să eliberăm sufletele copii lor ei de o învăţătură nelegiuită… Noi nu ne vom mai abate din faţa acestei lupte pentru care ne-ai înarmat. Noi dorim ca totul să se închine înaintea ta şi să-ţi fie devotat ţie… Sacră inima a lui Iisus, te implorăm, prin fecioara Maria, să primeşti omagiul… etc". (George Viance, „Federaţia Naţională Catolică", cu prefaţa de R.P. Janvier). Cât despre crimele naţiunii franceze, acelaşi autor catolicle în şira: cuvinte fatale şi obiective generale: socialismul este condamnat, liberalismul este condamnat. Leon XIII a arătat că libertatea cuvântului şi a exprimării nu pot fi acordate în mod justificat. Papa a arătat de asemenea că libertatea închinării (religioasă) nu este justificată… Prin urmare, libertatea gândirii, a presei, învăţământului şi religiei, drepturi considerate de unii ca naturale pentru om, nu pot fi acordate sub nicio formă… „Noi trebuie – spunea Pius XI – să reinstauram învăţăturile şi regulamentele bisericii". Acesta era principalul scop al F.N.C. — Ului, sub controlul guvernării autoritare, asigurat prin descentralizarea comitetelor din dioceze. „În Acţiunea Catolică, ca şi în război, faimosul cuvânt al generalului Castelnau rămâne valabil: Înainte! Clar şi explicit. Ştim atunci la ce să ne aşteptăm, mai ales când citim cele spuse de Pius XI:

„Actiu nea Catolică este apostolatul credinciosului" (Scrisoare către cardinalul van Roey, 15 august 1929). Straniu apostolat, constând în respingerea tuturor libertăţilor preţuite în ţările civilizate şi în locul acestora, să fie patronul evangheliei totalitare! Este acesta „dreptul de a comunica altora comorile Mântuirii"? (Pius XI, „Non abiamo bisogno"). În Belgia, Leon Degrelle şi prietenii lui, eroi ai Acţiunii Catolice, au împrăştiat în jur aceste „comori ale mântuirii"… revizuite şi aduse la zi de părintele iezuit Staempfle, autorul din umbra al lucrării „Mein Kampf". Acelaşi lucru ˣs-a întâmplat în Franţa, unde apostoli laici „alăturându-se activităţii apostolatului ierarhic (bisericesc)", după cum a spus Pius XI, erau foarte ocupaţi în stabilirea unei noi colaborări. Să citim ce a scris Franz von Papen, şambelanul secret al papei şi mâna dreaptă a Führerului privitor la acest subiect:

„Prima noastră întâlnire a avut loc în 1927, când o delegaţie germană, din care aveam onoarea să fac parte, a venit la Paris pentru

„Săptămâna Socială a Institutului Catolic", sub preşedenţia monseniorului Baudrillart. A fost într-adevăr un prim contact fructuos pentru că marca începutul unui îndelung schimb de vizite între personalităţi importante din Franţa şi Germania. Din partea Franţei la acea conferinţă au participat: R.P. Delattre (iezuit), de la Briere (iezuit) şi Denset (iezuit)" (Franz von Papen, „Memorii"). Mai departe acest apostol adăuga că, din când în când, „această conferinţă a catolicilor atingea măreţii supraomeneşti". Aceasta „măreţie" a atins apogeul la 14 iunie 1940, ziua în care steagul cu svastica flutura deasupra Parisului. Ştim că Goebbels, şeful propagandei hitleriste, indicase acea dată cu trei luni înainte, pe 14 martie, şi ca ofensiva germană fusese lansată abia pe 10 mai. Acurateţea acestei preziceri nu este chiar atât de uimitoare pe cât pare. „Iată raportul secret al agentului 654 J. 56 aflat în slujba Serviciului Secret German, care trimitea aceste dezvăluiri lui Himmler". „Pariş, 5 iulie 1939: Pot să declar că, în Franţa, situaţia se afla acum în mâinile noastre. Toate sunt pregătite pentru ziua „J" şi toţi agenţii noştri sunt la posturile lor. În mai puţin de câteva săptămâni poliţia şi sistemul militar vor cădea ca un pachet de cărţi". „Multe documente secrete relatează că trădătorii fuseseră aleşi cu mult timp înainte. Oameni ca Luchaire, Bucard, Deat, Doriot... şi Abel Bonnard de la Academia Franceză (Andre Guerber, „Himmler şi crimele lui"). Acesta din urmă a fugit în Spania după eliberare. A revenit în Franţa 11 iulie 1958, ˣs-a predat, dar a fost eliberat imediat de către preşedintele Curţii Supreme de Justiţie! Cartea extrem de bine documentată a lui Andre Guerber da detalii în ceea ce priveşte fondurile alocate acestor trădători de către S.R. — Ul german. Aceşti bani erau câştigaţi pe merit din moment ce muncă acestora era foarte eficace. Pe lângă această, atmosfera fusese pregătită cu mult timp înainte. Pentru „regenerarea" unei ţări potrivit voinţei Acţiunii Catolice, a fost pregătit un întreg incubator de ucenici-dictatori, după modelul lui Leon Degrelle, oameni ca Deat, Bucard, Doriot (cel care era, potrivit lui Andre Guerber, agentul nr. 56 BK al serviciului secret german). Din toată această bandă pestriţa el era, de asemenea, cel mai bine văzut de arhiepiscopie şi, desigur, de Hitler, care mai târziu, la

Sigmaringen i-a dat puteri depline. Doriot era steaua care se ridică; dar pentru viitorul imediat şi pentru a crea cu multă prudenţă, o tranziţie spre prevăzută şi dorită înfrângere era nevoie de alt om, un şef mult respectat care să fie ca pabil să camufleze un dezastru şi să-l prezinte ca pe o „regenerare naţională". Deja în 1936, Canon Coube scria:

„Domnul Dumnezeu care l-a adus pe Carol cel Mare şi pe eroii cruciadelor, mai poate încă ridica salvatori. Printre noi trebuie să existe oameni pe care El şi-a pus pecetea să şi care vor ieşi la iveală atunci când le va veni vremea… Printre noi trebuie să existe oameni ai clerului care sunt constructori ai mării rege nerari a neamului. Dar care sunt condiţiile necesare de care au nevoie pentru a duce la îndeplinire această misiune? Calităţi naturale cum sunt inteligenta şi caracterul; calităţi supranaturale că supunerea faţă de Dumnezeu şi legile Lui – aceasta fiind cu atât mai indispensabila cu cât această activitate politică este mai întâi morală şi religioasă. Aceşti izbăvitori şi oameni cu inimi generoase lucrează numai pentru gloria lui Dumnezeu…" (Canon Coube, „Sfânta Tereza a copilului Iisus şi crizele timpului prezent"). Când discipolul lui Loyola compunea aceste reflecţii religioase şi politice, el ştia cine ar fi piosul „izbăvitor", pentru că numele acestuia nu era un secret între clerici şi fascişti; aceasta ne este confirmată de François Tenând:

„O campanie propagandistică inteligenta şi insistenta a început în sprijinul unei „dictaturi Pétain"… În 1935, Gustave Herve a publicat un pamflet pe care îl vom examina mai jos… El este intitulat: „Avem nevoie de Pétain", prefaţa lui fiind o apologie entuziastă a „regenerării Italiei" şi „a şi mai uimitoarei regenerări a Germaniei", de asemenea o exaltare a minunaţilor conducători care erau autorii acestor regenerări. Acum ce putem spune despre poporul nostru francez?… Exista un om pe aici în jurul căruia ne-am putea strânge. Avem şi noi un om providenţial… Vreţi să-l ştiţi, să-i cunoaşteţi numele? Este Pétain". „Avem nevoie de Pétain" pentru că patria noastră este într-o poziţie periculoasă; şi nu numai patria, dar şi catolicismul:

„Civilizaţia creştină este condamnată la moarte dacă regimul dictatorial nu ia fiinţă în fiecare ţară"… Ascultaţi:

„În vremuri de pace, un regim poate fi ×înlăturat doar printr-o lovitură de stat, dacă se vrea sau dacă regimul nu are sprijinul armatei şi administraţiei. Operaţiunea poate avea succes numai printr-un război şi mai ales printr-o înfrângere" (François Tenând, „Ascensiunea politică a mareşalului Pétain"). Prin urmare, calea care trebuia urmată era deja clară încă din 193 cu scopul de a „recreştina" Franţa; regimul trebuia înlăturat şi cea mai bună metodă era de a suferi o înfrângere militară care ne-ar fi plasat sub stăpânirea germană. În 1943, acelaşi lucru a fost confirmat de Pierre Laval, nobil papal şi preşedinte al guvernului de la Vichy:

„Sper că Germania va fi biruitoare. Poate pare ciudat să auzi pe cineva care este înfrânt că doreşte victoria biruitorului. Dar asta pentru că acest război nu este ca cele dinainte. Este un adevărat război al religiei! Da, un război al religiei" (Postul de radio naţional [Franţa], 2 ian. 1943). Aceasta era într-adevăr ceea ce dorea biserica, chiar dacă este neplăcută pentru uitucul părinte Fessard, pe care l-am menţionat puţin mai devreme şi care nu doreşte să mai ştie de ceea ce era transmis la radio în America pentru 20 de milioane de ascultători ai „Frontului creştin", de către fratele său întru Loyola, părintele Coughlin:

„Războiul german este o bătălie pentru creştinism" (7 iulie 1041). Dar în timpul aceleiaşi perioade, în Franţa ocupată, cardinalul Baudrillart, rector al Institutului Catolic din Paris, spunea acelaşi lucru. Ascultaţi-l:

„Războiul lui Hitler este o soluţie nobilă făcută cu scopul de a apăra cultura europeană" (30 iulie 1941). Prin urmare, pe ambele maluri ale Atlanticului, ca şi în întreaga lume de altfel, vocile clerului cântau proslăvirea nazismului victorios. În Franţa, cardinalul Suhard, arhiepiscop de Paris, dădea un exemplu de colaborare deplină tuturor episcopatelor şi la fel făcea şi nunţiul le zuit, monseniorul Valerio Valeri. După eliberare, guvernul a rugat Vaticanul să recheme nu mai puţin de 30 de episcopi şi arhiepiscopi care erau total compromişi. În final, Vaticanul a consimţit să recheme trei dintre ei. „Frântă a uitat, scria Maurice Nadeau şi „La Croix", cel mai periculos purtător de

cuvânt al colaboraţionismului, şi-a reluat locul printre publicaţiile Franţei libere, prelaţii care i-au îndemnat pe tinerii francezi să lucreze pentru victoria Germaniei nu au fost judecaţi" (Prefaţa la „A fost biserica colaboratoare?", de Jean Cotereau). În ziarul „Artaban" din 13 dec. 1957, se putea citi:

„În 1944, „La Croix" a fost pusă sub urmărire pentru că fusese de partea duşmanului, şi a fost adusă în faţa Curţii de justiţie din Paris; cazul a fost dat judecătorului Raoult, care l-a respins. Afacerea a fost discutata în Parlament pe 13 martie 1946 şi ˣs-a aflat atunci că M. Menthon, ministru al Justiţiei şi responsabil cu cercetarea amănunţită a presei, luase apărarea publicaţiei „La Croix". De fapt, „vocea gândirii pontificale" – aşa cum l-a calificat Pius XII în 1942, când l-a binecuvântat – a fost singura publicaţie care a fost scutită de măsurile de suprimare a publicaţiilor apărute în timpul ocupaţiei, şi chiar şi aşa, „Artaban" ne reaminteşte:

„La Croix" primea indicaţii de la locotenentul german Sahm şi, la Vichy, de la Pierre Laval". Desigur, „gândirea pontificală" şi directivele hitleriste coinci deau în mod fericit. Acest fapt este confirmat dacă studiem cu atenţie ediţiile de război ale acestui ziar atât de stimat. Una din atribuţiile iezuiţilor, şi nu de cea mai mică importanţă, era de a dirija întreaga presa catolică. În diferite ziare, ajustate nevoilor cititorilor lor, ei aruncau ca lucru de maximă necesitate, um bre ale acestei „gândiri pontificale" care, sub aspectele ei unduitoare, îşi atingea în mod implacabil ţelul propus. Nu exista niciun ziar sau periodic „creştin" care să nu se bucure de colaborarea câtorva iezuiţi, desigur, foarte discreţi. Aceşti preoţi care sunt „totul pentru toţi" sunt desigur cei mai potriviţi pentru rolul de cameleoni. Ştim ce au făcut ei, deşi după eli berare am avut surpriza să vedem apărând pretutindeni preoţi care „au făcut parte din rezistenţa" (alăturându-se acesteia mai târziu decât ceilalţi, cei drept!) şi care mărturiseau acum că biserica nu colabora: NICIODATĂ, NICIODATĂ. Uitate, abolite, evaporate au fost articolele din „La Croix" şi din celelalte ziare catolice, mandatele episcopale, scrisorile pastorale, comunicările din partea Consiliului Cardinalului şi arhiepiscopilor, predicile cardinalului Baudrillart, care

chemau tineretul francez să îmbrace uniforma nazistă şi să servească L.V. F.-ul, nu înainte de a jura credinţă lui Hitler! Toate acestea au fost uitate! „Istoria este un roman", spunea un gânditor deziluzionat. Cea corespunzătoare epocii noastre ar putea fi descrisă eu adevărat în această definiţie: romanul este scris sub ochii noştri. Mulţi „istorici" contribuie la aceasta, clerici binevoitori ca şi laici, şi putem fi siguri că rezultatul va fi edificator: un roman catolic, desigur. Contribuţia iezuiţilor este foarte mare, ei fiind merituoşi urmaşi ai părintelui Loriquet, a cărui „Istorie a Franţei" ne-a dat o asemenea imagine ireală a lui Napoleon. În comparaţie cu această faptă vitejească plină de îndemânare, ca muflarea colaborării dintre clerici şi ocupanţii germani din perioada 1940 – 1944 era o chesţiune simplă, la fel şi contribuţia la dispariţia dovezilor acestei colaborări. Şi aceste fapte încă mai continua; peste ani, atât de multe articole au fost scrise în ziare, periodice, cărţi sub patronajul lui „Imprimatur", menite să cânte laude îndreptate către super-patrioţii neînţeleşi ca Suhard, Baudrillart, Duthoit, Auvity, Du Bois de la Villerabel, Mayol de Luppe, etç!!! Ce mulţime de pagini umplute cu laude la adresa atitudinii eroice a episcopatului în timpul anilor de război în care Frântă a trecut prin situaţii care au determinat episcopii francezi să devină „apărătorii cetăţii", cum scria un fals mucalit" (R. P. Deroo). „Calomnie şi iar calomnie a ceea ce a fost!", spunea Basile, acest tip desăvârşit de iezuit. „Reabilitare şi iar reabilitare!", spun succe sorii lui, marii scriitori ai „romanelor istorice". Şi această reabilitare este continuata pe scară largă. Generaţii viitoare, afundate sub torente de exagerări, îşi vor devota gândul plin de recunoştinţa spre aceşti „apărători" ai cetăţii, aceşti eroi ai bisericii romane şi ai Patriei, îmbrăcaţi în veşmintele albe ale nevinovăţiei datorită activităţii apo logeţilor lor; iar unii din ei au fost chiar canonizaţi! La 25 august 1944, cardinalul iezuit Suhard, arhiepiscop al Parisului (începând cu 11 mai 1940!) şi căpetenie a colaboratorilor clerici, a hotărât imperturbabil să sărbătorească „Te Deum"-ul victoriei în ea tedrala Notredame. Am fost cruţaţi de această farsă scandaloasă numai datorită „protestului energic al capelanului general al Forţelor Franceze de Interior – F.F. I."). Citim în

„France-Dimanche" din 26 decembrie 1948:

„Eminenţa sa, cardinalul Suhard, arhiepiscop al Parisului, cu ocazia aniversării intrării sale în rândurile preoţimii, tocmai primea o scrisoare autografă de la Pius XII care îl felicita, printre altele, pentru rolul jucat de acesta în timpul ocupaţiei. Ştim că atitudinea cardinalului în timpul acelei perioade a fost criticată sever după eliberare. Când generalul de Gaulle ×s-a întors la Paris, în august 1944, a refuzat să se întâlnească ç̧u cardinalul la „Te Deum" – u1 de la Notredame. La vremea aceea, cardinalul era acuzat făţiş de „tendinţe colaboraţioniste". Felicitările papei sunt atunci de înţeles. Dar exista o poveste a „Te Deum"-ului şi mai edificatoare. Iat-o: După debarcarea aliaţilor, oraşul Renne a avut mult de suferit în luptele care au urmat şi au fost foarte mulţi morţi în rândul populaţiei civile, deoarece ofiţerul comandant al garnizoanei germane refuzase să evacueze populaţia. Când oraşul a fost luat, tocmai urma să se celebreze „Te Deum"-ul, dar episcopul Roques a refuzat categoric nu numai să oficieze ceremonia dar, de asemenea, nu a permis ca ea să se desfăşoare în catedrala să se mulţumeşti Cerului pentru eliberarea oraşului era o ru sine intolerabila în ochii prelatului. Din cauza atitudinii sale, el a fost arestat de către autorităţile franceze la reşedinţa arhiepiscopului. O asemenea loialitate faţă de „gândirea papală" cerea o recompensă pe măsură. Ea a venit curând de la Roma sub forma pălăriei de cardinal. Putem să-l învinuim pe Pius XII de multe lucruri, dar trebuie să recunoaştem că întotdeauna i-a recompensat pe ai săi. O scrisoare menită să-l laude pe cardinalul Suhard, colaborator deosebit, mantia purpurie de cardinal pentru monseniorul Roques, erou al… Rezistenţei; acest mare papa a practicat o dreptate împărţită în mod just. Desigur, anturajul său era în stare să-l sfătuiască în mod înţelept: doi iezuiţi germani, Leiber şi Hentrich, „cei doi secretari părţi culări şi favoriţi ai săi". („La Croix", 10 oct. 1958). Confesorul sau era iezuitul german, Augustin Bea. Sora Pasqualina, o călugăriţă germană era supraveghetoarea casei şi pe deasupra îi gătea masa. Chiar şi canarul, care răspundea la suavul nume de „Dumpfal", fusese importat de prin părţile Rinului. Dar nu-ı spusese Suveranul pontif lui Ribbentrop, după

invadarea Poloniei de către Hitler, ca „el întotdeauna avusese o afecţiunea deosebită pentru Germania”? („Documentaţia catolică”, din 15 martie 195X).

Capitolul 5. Gestapo-ul şi iezuiţii.

Dacă bunăvoinţă şi prietenia lui Pius XI ŻI Pius XII nu ˣs-au oprit niciodată faţă de Führerul pe care l-au adus la putere, atunci trebuie să recunoaştem că el a îndeplinit toate condiţiile pactului prin care era legat de Vatican. Aşa cum promisese în mod expres să „stranguleze” pe anticlericali, aceştia i-au urmat curând pe evrei şi liberali în lagărele de concentrare. Ştim cum a decis conducătorul celui de al III-lea Reich soarta evreilor: ei erau pur şi simplu masacraţi sau, când era mai avantajos, erau puşi să trudească până la epuizare şi apoi lichidaţi. În acest caz, „soluţia finală” era doar întârziata. Dar să vedem mai întâi cum o personalitate special „autorizată”, Franco, Cavaler al Ordinului lui Hristos, confirma explicit cardăşia dintre Vatican şi nazişti. Potrivit ziarului „Reforma”, iată ce publică presa dictatorului spaniol (Franco) la 3 mai 1945, data morţii lui Hitler:

„Adolf Hitler, fiu al bisericii catolice, a murit apărând creştinismul. Prin urmare, este de înţeles că nu pot fi găsite cuvinte pentru a deplânge moartea lui, când ˣs-au spus atâtea pentru a-i preamari viaţa. Deasupra rămăşiţelor lui pământeşti se înalta figura sa morală biruitoare. Odată cu cunună de martir, Dumnezeu i-a dat lui Hitler laurii Victoriei” („Reforma”, 21 iulie 1945). Un comunicat dat la Vatican, via Madrid. Desigur, eroul dispărut merita cu prisosinţă gratitudinea bisericii romane şi ei nu uitau. Hitler a servit biserica cu credincioşie: toţi cei pe care biserica îi socotea duşmani, au suferit consecinţele. Şi acest „fiu” bun n-a pregetat să plătească ceea ce datora sfintei biserici mama, şi în special celor ce ˣs-au înrolat ca soldaţi ai ei. „Am învăţat mult de la Ordinul iezuit”, spunea Hitler… „Până acum nu a existat ceva mai grandios, pe pământ, ca organizaţia ierarhică a bisericii catolice. Am transferat o mare parte a acestui tip de organizaţie, în propriul meu partid… Vă voi împărtăşi un secret. Pun bazele unui ordin… În oraşele (în sensul de „cetăţile”) ordinului meu, vom educa un tineret care va face lumea să tremure… Hitler ˣs-a oprit

apoi, spunând că nu poate divulga mai mult" (Hermann Rauschning, „Hitler mi-a spus"). O altă personalitate hitleristă, Walter Schellenberg, fost şef al contraspionajului german, completa aceste confidente ale Führerului după război:

„Organizaţia SS a fost constituită de Himmler potrivit principiilor Ordinului iezuit. Regulamentul şi exerciţiile spirituale preş crise de Ignaţiu de Loyola erau modelul pe care Himmler a încercat să le copieze cu exactitate… Reichführer SS – titlul lui Himmler ca şef suprem al SS-ului – urma să devină omologul generalului iezuiţilor şi întreaga structură a direcţiei era o imitaţie sau copie fidelă a ordinii ierarhiei bisericii catolice. Un castel medieval de lângă Paderborn în Westfalia, numit „Webelsburg" a fost restaurat; el a devenit ceea ce ar putea fi denumit „o mănăstire SS" (Walter Schellenberg, „Şeful contraspionajului nazist vă vorbeşte"). În ceea ce îi privea, cei mai buni scriitori-teologi erau ocupaţi cu demonstrarea asemănării dintre doctrinele naziste şi catolice. Şi în acest domeniu, fiii lui Loyola erau cei mai ocupaţi. De exemplu, să vedem cum prezenţa publicului Michaele Schmaus, teolog iezuit, o serie de studii pe marginea acestui subiect. „Imp×eriul şi biserică" reprezintă o serie de scrieri care ar trebui să ajute la edificarea celui de al III-lea Reich, căci ea uneşte statul naţional-socialist cu creştinătatea catolică… „Mişcarea naţional-socialista este cel mai viguros şi mai masiv protest împotriva spiritului secolelor XIX ?i XX… Un compromis între credinţa catolică şi gândirea liberală este imposibil… Nimic nu se opune mai puternic catolicismului decât democraţia… Sensul redescoperit al „autorităţii stricte" deschide din nou calea unei interpretări reale a autorităţii ecleziastice… Neîncrederea în libertate este bazată pe doctrina catolică a păcatului originar… Poruncile naţional-socialiste şi cele ale bisericii catolice au acelaşi ţel… „Acest ţel era „noul Ev-mediu" pe care Hitler îl promisese Europei. Asemănarea dintre pasionatul anti-liberalism al acestui iezuit din München şi fanatismul exprimat în timpul actului dedicării F.N.C. — Ului din biserica Montmartre era izbitoare. În timpul ocupaţiei, R.P. Merkle scria:

„În aceste zile, libertatea nu mai merita nicio consideraţie".

Citate precum acesta ar putea fi date la infinit. Nu este aceasta ura de libertate sub toate formele ei însăşi caracteristica stăpânului de la Roma? Este uşor de înţeles cum de ˣs-au armonizat atât de bine doctrinele naziste cu cele catolice. Cel care a demonstrat cu pricepere acest acord, „iezuitul Michaele Schmaus", a fost numit de „La Croix", zece ani după terminarea războiului, „marele teolog din München" şi nimeni nu va fi surprins să afle că el a fost făcut „Prinţ al bisericii" de către Pius XII. În aceste condiţii, ce mai rămâne din scrisoarea enciclica „Mit brennender Sorge" a lui Pius XI, care părea că ataca nazismul? Niciun cazuist nu a încercat să ne lămurească... desigur!" Marele teolog" Michaele Schumaus avea mulţi rivali, potrivit unui autor german care vede în cartea „Katolisch-Konservatives Erbgut" cea mai uimitoare carte publicată vreodată de editurile catolice germane. „Aceasta antologie care adună la un loc texte din principalii teoreticieni catolici ai Germaniei, de la Gorres la Vogelsang, ne face să credem că naţional socialismul a izvorât din ideile catolice". Când a scris această prefaţa, Günter Buxbaum nu-şi dădea seama că descrierea sa era perfectă. O altă persoană bine informată, principalul izvor al pactului dintre Sfântul Scaun şi Berlin şi şambelanul secret al papei, Franz von Papen, era şi mai explicit:

„AI III-lea Reich este prima putere mondială care nu numai că recunoaşte, dar pune şi în practică înaltele principii ale papalităţii". Acestei afirmaţii noi i-am adăuga rezultatul acestei „puneri în practică": 25 de milioane de victime ale lagărelor de concentrare – ci fra oficială publicată de ONU. Aici găsim necesar să amintim ceva în special pentru acei care nu pot admite ca masacrele organizate erau unul din „înaltele principii" ale papalităţii. Desigur, aceasta candoare este menţinută cu sârguinţă:

„Asemenea fapte barbare ţin de trecut!" Asta o spun „bunii apostoli" oamenilor de rând, în timp ce ridică din umeri în faţa necatolicilor „pentru care focurile Sfintei inchiziţii mai ard încă" („Mărturia creştină", ziar, 6 dec. 1957). Aşa să fie! Dar să punem de-o parte mărturiile foarte abundente despre ferocitatea clericală a anilor de demult şi să le luăm în consideraţie pe cele de privesc secolul XX.

Nu vom reaminti nici isprăvile unor oameni ca Stepinac sau Marcone din Croaţia, nici de cele ale lui Tiso în Slovacia, dar ne vom limita să examinăm cât de ortodoxe erau „înaltele principii" pe care ei le puneau în practică. Sunt aceste principii, astăzi, renegate printr-o „doctrină luminoasă", sunt ele respinse în mod oficial de Sfântul Scaun, la fel ca şi alte greşeli ale trecutu lui întunecat? Este uşor de aflat. Să deschidem, de exemplu, „Mari apologii" a abatelui Jean Vieujan, care cu greu ar putea fi considerată „medievala", deşi este datata „193X"; Ce citim aici? „Pentru a accepta principiile Inchiziţiei, trebuie să posezi doar o mentalitate creştină, şi asta este tocmai ceea ce le lipseşte creştinilor… Biserica nu are nicio sfială în acest domeniu". Nimeni nu ar fi putut ˣs-o spună mai bine. Este necesară o altă dovadă, nu mai puţin ortodoxă şi modernă? Ascultaţi-l pe R.P. Janvier, un faimos predicator la Notre Dame:

„Prin natura puterii ei indirecte asupra chestiunilor pământeşti, nu ar trebui ca biserica să aibă dreptul să aştepte de la statele catolice ca acestea să oprime pe eretici chiar până la lichidarea lor? Iată răspunsul meu: Da, eu susţin aceasta, să se meargă până la moartea acestora!… Sprijinindu-mă mai întâi de toate pe practică şi apoi pe învăţătura bisericii; şi sunt convins că niciun catolic nu va susţine contrariul fără a păcătui în mod grav". Nu am putea să-l acuzăm pe acest teolog că ar vorbi în dodii. Cuvântarea sa a fost clară şi limpede. Ar fi imposibil să spui mai mult cu mai puţine cuvinte. Totul este aici, privitor la dreptul pe care biserica şi-l aroga de a-i extermina pe acei a căror credinţa nu corespunde cu a ei:

„Învăţătura" care o sileşte, „practică" ce o legitimează prin tradiţie şi chiar „chemarea la ordine a statului creştin", reprezentată atât de bine de cruciada hitleristă. Următoarele cuvinte, departe de a fi ambigui, nu au fost pronunţate în întunecimea Evului Mediu:

„Biserica poate condamna pe eretici la moarte pentru că orice drept pe care aceştia îl au exista numai datorită tolerantei noastre, şi aceste drepturi sunt aparente doar, nu şi reale". Autorul acestei afirmaţii este generalul iezuit, Franz Wern (1906 – 1915) şi faptul că era german da şi mai multă greutate declaraţiei sale. Tot în timpul

secolului XX, cardinalul Lepicier, conducător notoriu al bisericii, scria:

„Dacă cineva declara în mod public că este un eretic sau încearcă să-i convertească pe alţii prin cuvântul sau faptele sale, nu numai că poate fi excomunicat, dar de asemenea poate fi pe bună dreptate omorât". Dacă acesta nu este un apel caracteristic la crimă, atunci nu ştiu ce să mai zic. Este dorită de asemenea şi contribuţia suveranului pontif? Iat-o, din partea unui papă modern al cărui „liberalism" a fost criticat de clerul intransigent: papa iezuit, Leon XIII:

„Blestemul este asupra ori cărui om care spune că Duhul Sfânt nu doreşte ca noi să-i omorâm pe eretici". Ce altă autoritate poate fi invocată mai presus de cea a Duhu lui Sfânt? Chiar dacă acest lucru poate nemulţumi pe cei ce manipulează perdelele de fum (cu referire la cei ce semnalizează prin coloane de fum alegerea unui nou papă), care încearcă să liniştească conştiinţele neliniştite, „înaltele principii" ale papalităţii rămân neschimbate şi, printre altele, exterminarea în numele credinţei este tot atât de valabila şi canonica azi precum a fost şi în trecut. O concluzie „foarte iluminanta" – ca să folosim un cuvânt atât de drag misticilor – când luăm în considerare ceea ce ×s-a întâmplat în Europa între 1939 şi 1945. „Hitler, Goebbels, Himmler şi cei mai mulţi membri din «vechea gardă» a partidului erau catolici", scria Frederic Hoffet. „Şi asta nu întâmplător, căci datorită apartenenţei religioase a şefilor, guvernul naţional-socialist a fost unul din cele mai catolice din câte a avut Germania… Această înrudire între naţional-socialism şi catolicism este şi mai izbitoare dacă studiem cu mai multă atenţie metodele de propagare da şi organizarea internă a partidului. Privitor la acest subiect, nimic nu este mai concludent decât activitatea lui Josef Goebbels. Acesta fuse se crescut într-un colegiu iezuit şi făcuse seminarul teologic înainte de a se dedica literaturii şi politicii… Fiecare pagină, fiecare rând al scrierilor sale reînvie învăţătura profesorilor săi; aşa că el pune accentul pe supunere… pe dispreţul faţă de adevăr… „Unele minciuni sunt tot atât de necesare ca şi pâinea!", proclama el în virtutea relativismului moral extras din scrierile lui Ignaţiu de Loyola. Hitler nu acorda laurii iezuitismului şefului propagandei, ci şefu3 lui Gestapo-ului, după cum spunea şi

celor apropiaţi:

„Îl pot vedea pe Himmler ca pe un Ignaţiu de Loyola al nostru". Ca să vorbească astfel, Führerul trebuie să fi avut motive serioase. Mai întâi observam că Kurt Heinrich Himmler, Reichführer al SS-ului, Gestapo-ului şi forţelor poliţieneşti germane, părea a fi unul din cei mai impregnaţi de clericalism dintre toţi membrii anturajului catolic al lui Hitler. Tatăl său fusese director al unei şcoli catolice în München şi apoi tutore al Prinţului Rupecht al Bavariei. Fratele său, călugăr benedictin, trăise la mănăstirea Maria Zaach, unul din locurile cele mai înalte ale pangermanismului. El a mai avut un unchi care a ocupat o poziţie înalta în canonul Curţii Bavariei, iezuitul Himmler. Autorul german, Walter Hagen, da de asemenea unele informaţii dis crete:

„Generalul iezuiţilor, contele Halke von Ledochovschi, era pregătit să organizeze, pe bazele obişnuite ale anti-comunismului, unele colaborări între Serviciul secret german şi Ordinul iezuiţilor". Ca rezultat, în cadrul Serviciului central de securitate al SS, s-a înfiinţat o organizaţie, iar majoritatea poziţiilor cheie erau ocupate de preoţi catolici purtând uniforma neagră a SS-ului. Părintele iezuit Himmler era unul din ofiţerii superiori ai acestei organizaţii. După capitularea celui de al treilea Reich, părintele iezuit Himmler a fost arestat şi închis la Nümberg. Audierea lui de către tribunalul internaţional ar fi putut dezvălui lucruri foarte importante, dar Providenţa a vegheat cu ochi vigilenţi: unchiul lui Heinrich Himmler nu a mai apărut înaintea tribunalului. Într-o dimineaţă, el A FOST GĂSIT MORT ÎN CELULA LUI, iar publicul nu a aflat niciodată cauza morţii sale. Nu vom păta memoria acestui cleric presupunând că îşi pusese capăt zilelor de bunăvoie, împotriva învăţăturii solemne a bisericii romane. Desigur, moartea lui a fost la fel de bruscă şi oportuna ca aceea a unui alt iezuit, cu puţin timp înainte, părintele Staempfle, autorul nerecunoscut al cărţii lui Hitler, „Mein Kampf". Stranie coincidenţă, desigur. Dar să ne întoarcem la Kurt Heinrich Himmler, şef al Gestapo-ului, ceea ce înseamnă că a ţinut în mâinile sale principalele pârghii ale puterii acelui regim. Care este meritul său personal în câştigarea unei asemenea poziţii înalte? A văzut Hitler în el un geniu superior, atunci

când l-a comparat cu creatorul Ordinului iezuit? Desigur, nu este ceea ce spun mărturiile celor care îl cunoşteau şi care vedeau în el nimic mai mult decât o mediocritate. Oare strălucea acea stea cu o lumină de împrumut? Cine este cu adevărat K.H. Himmler, şeful oficial care a domnit de fapt peste Gestapo şi peste serviciile secrete? Cine trimitea milioane de oameni, deportaţi din motive politice, împreună cu evreii la moarte? Era cumva nepotul insipid al unchiului, fost canon al Curţii Bavariei, unul din favoriţii lui Ledochovschi, un părinte iezuit şi ofiţer superior în SS? Poate părea necugetat şi chiar obraznic să scrutezi atât de indiscreţ scena ascunsă a istoriei. Piesa se joacă pe scena înaintea luminilor combinate ale rampei. Acest lucru este normal pentru orice spectacol; iar cel care vrea să privească dincolo în culise poate fi privit ca unul car produce tulburări şi este prost crescut. Totuşi, vraja care îi leagă pe actori de acela asupra căruia sunt fixate privirile publicului, vine în întregime din spatele scenei. Acest lucru este mai evident atunci când studiem pe aceşti „monştri sacri" şi ne dăm seama că, de fapt, ei sunt departe de ceea ce ne închipuim noi că reprezintă. Aceasta ×s-a întâmplat şi în cazul lui Himmler. Dar n-ar fi drept să spunem acelaşi lucru despre cel care l-a folosit ca mâna lui dreaptă, adică Hitler? Când îl vedeam pe Hitler gesticulând pe ecran sau îl auzeam lătrându-şi cuvântările lui isterice, nu aveam oare impresia că priveam mişcările unui automat greşit reglat, cu resorturile întinse la maxim? Chiar mişcările sale cele mai simple ne reamintesc de o păpuşă mecanică. Cât despre ochii lui goi şi bulbucaţi, nasul lipsit de fermitate, fizio nomia puhava a cărei vulgaritate nu putea fi salvată de mesa de păr sau mustaţa perie care părea lipită sub nas… Era oare acest tip mormăit la întâlnirile publice, un adevărat şef? Era el adevăratul „stăpân" al Germaniei, un autentic om de stat al ca rui geniu urma să întoarcă lumea cu susul în jos? Sau era doar un înlocuitor rău al tuturor acestora? O piele de acoperire isteţ umflată şi o fantomă pentru mânuirea maselor, un agitator al mulţimilor? El însuşi a recunoscut această atunci când a spus:

„Eu sunt doar o trâmbiţă". François Poncet, ambasadorul Franţei la Berlin, confirma că Hitler muncea foarte puţin, nu prea citea

şi îi lasă pe colaboratorii săi să-şi vadă de ale lor. Cei care îl ajutau dădeau aceeaşi impresie de go liciune şi irealitate. Primul, Rudolf Hess, care a zburat spre Anglia în 1941, a apărut la procesul de la Nümberg ca un străin de această lume şi nu am aflat niciodată dacă era complet nebun sau era doar lunatic. Al doilea era grotescul Goering, încrezut şi obez, care purta cea mai spectaculoasă uniforma de operetă, un mâncau, un mare jefuitor de picturi şi, pe deasupra, morfinoman. Celelalte personalităţi principale ale partidului era asemănătoare şi la procesul de la Nümberg una din cele mai mari surprize a ziariştilor a fost ca aceşti oameni, pe lângă defectele lor individuale, erau lipsiţi de inteligentă, caracter şi erau mai mult sau mai puţin insignifianţi. Singurul care a stat deasupra acestei adunări vulgare – datorită agerimii dar nu şi meritelor sale morale – a fost Franz von Papen, şambelanul papei, „omul bun la toate”… care urma să fie achitat. Dacă Führerul se dovedeşte a fi o marionetă extraordinară, era oare cel care l-a creat mai deosebit? Să ne amintim maimuţărelile acelui „Cezar potrivit pentru carnaval”, rostogolindu-şi ochii lui mari şi negri pe care îi dorea scânteietori, pe sub acea neobişnuită pălărie împodobit cu ciucuri! Şi acele fotografii destinate propagandei, luate dinspre picioare şi care scoteau în evidenţă doar fălcile, omul minune, ca o stânca neclintită – simbol al voinţei care nu cunoştea obstacole! Ce voinţa! Din mărturisirile câtorva tovarăşi ai lui, aveam imaginea cumplită a unui om mereu indecis; acest „om minune” care urma să „cotro peasca totul” în forţa (ca să folosim termenii cardinalului Ratti, viitor Pius XI), nu a rezistat avansurilor făcute de către cardinalul iezuit Gasparri, Secretar de Stat, în numele Vaticanului. Doar câteva întâlniri secrete l-au convins pe „revoluţionar” să se înroleze cu tot calabalâcul sub stindardul Sfântului Scaun, pentru a-şi construi o carieră strălucită pe care o ştim atât de bine, încât fostul ministru, Carlo Sforza, a putut scrie:

„Într-o zi, când timpul va fi atenuat amarul şi ura, se va recunoaşte că orgia brutalităţilor sângeroase care au transformat Italia într-o închisoare pentru 20 de ani şi în ruine de-a lungul războiului din 1940 – 1945, îşi au originea într-un caz aproape unic în istorie:

completa dis proporţie dintre legenda creată artificial în jurul unui nume şi reală capacitate a bietului diavol care a purtat acel nume, un om care nu se împiedica de cultură". Această formulă perfectă este aplicabilă lui Hitler, ca şi lui Mussolini: aceeaşi disproporţie între legenda şi capacitate, aceeaşi lipsă de cultură a acestor aventurieri mediocri cu trecut aproape identic; carierele lor luminoase îşi pot găsi explicaţia numai în darul lor de a manipula masele, un dar care le-a adus o publicitate orbitoare. Că legenda era „creată artificial", este evident atunci când ştim că astăzi apariţia retrospectivă a Führerului pe ecranele din Germania provoacă nimic mai mult decât un imens râs. Dar nu era chiar această certa inferioritate a acestor „oameni pro evidenţiali" adevăratul motiv al alegerii lor şi ridicării lor la putere. De fapt, această lipsă de calităţi individuale poate fi găsită la toţi cei aleşi de papalitate spre a fi conducători. Atât în Germania cât şi în Italia erau câţiva oameni de Stat, adevăraţi conducători, care erau capabili să preia conducerea şi să guverneze fără a trebui să apeleze la acest mistic delirant. Dar aceştia erau prea strălucitori din punct de vedere intelectual şi nu erau suficient de înţelegători. Vaticanul, şi în special „eminenta cenuşie", von Zedochovschi, nu i-ar fi putut ţine ca pe un baston în mâna sa, şi nu i-ar fi putut determina să servească scopurilor sale cu orice preţ, până la lovitura finală. Am văzut că atât Mussolini cât şi Hitler ×s-au dovedit foarte maleabili când emisarii Sfântului Scaun le-au oferit puterea. Planul lui Zedochovschi era să creeze o federaţie a naţiunilor catolice în centrul Europei, în care Bavaria şi Austria (guvernată de iezuitul Seipel) ar fi avut întâietate. Bavaria trebuia să fie separată de Republică Germana de la Weimar – şi, ca din întâmplare, agitatorul Hitler, de origine austriacă, era atunci separatorul Bavariei. Dar şansa de a realiza această federaţie şi de a-l aşeza pe un Habsburg la conducerea ei devenea tot mai slabă, pe măsură ce Pacelli devenea tot mai conştient de slăbiciunea Republicii germane datorită slabului ajutor acordat ei de aliaţi. Speranţa de a pune mâna pe Germania ca un întreg ×s-a născut apoi la Vatican şi planul a fost modificat în con secinta:

„Hegemonia Prusiei protestante trebuia distrusă şi Reich-ul

trebui să domine Europa – şi pentru a preveni federalismul german – Reich-ul trebuia reconstruit în aşa fel încât catolicii să fie stăpâni" (ziarul „Mercure de France", „Pius XI ?i Hitler", 15 ianuarie 1934). Aceasta este de ajuns. Făcând „stânga împrejur", Hitler, împreună cu „cămăşile lui brune", ˣs-a transformat dintr-un separatist al Bavariei, într-un apostol al Marelui Reich.

Capitolul 6. Lagărele morţii şi cruciadele antisemite.

În ce măsură au fost catolicii stăpâni ai Germaniei naziste, a ieşi curând la iveală, la fel şi severitatea cu care au fost aplicate câteva dintre „înaltele principii ale papalităţii". Liberalii şi evreii au avut destul timp liber ca să-şi dea seama cât de „la zi" erau aceste principii, fapt confirmat de cele mai multe voci ortodoxe. Dreptul pe care şi l-a arogat biserică de a extermina încet sau rapid pe cei ce-i stăteau în cale, a fost pus în practică la Auschwitz, Dachau, Belsen, Buchenwald şi alte lagăre ale morţii. Gestapo-ul lui Himmler, „Ignaţiu de Loyola al nostru", executa cu sârguinţă aceste fapte de caritate; Germania civilă şi militară a trebuit să se supună „ca un cadavru în mâna celui ce-l cara" acestei puternice organizaţii. Nu este nevoie să spunem că Vaticanul şi-a spălat mâinile în legătură cu aceste orori. Acordându-i un interviu ziaristului elveţian dr. Nerin F. Gun, care fusese el însuşi deportat şi se întreba de ce nu intervenise papalitatea atunci, măcar acordând un minimum de ajutor acelor nenorociţi, papa Pius XII a avut nerușinarea să răspundă:

„Ştiam că, din motive politice, în Germania au avut loc persecuţii violente, dar noi nu am fost informaţi niciodată asupra caracterului inuman al represiunii naziste" („Gazette of Lausanne", 15 nov. 1945). Şi asta pe vremea când prezentatorul de la Radio Vatican, R.P. Mistiaen, declara că fuseseră primite „dovezi zdrobitor de documentate" asupra caracterului represiunii naziste. Fără îndoială, Sfântul Părinte „nu era informat" nici de ceea ce se întâmpla în lagărul de concentrare al ustaşilor, în ciuda prezenţei la Zagreb a propriului său legat. Odată, totuşi, Sfântul Scaun a fost văzut interesându-se de soarta unor oameni condamnaţi la deportare. Erau 528 de misionari protestanţi, supravieţuitori ai celor care fuseseră luaţi prizonieri de

japonezi în insulele din Pacific şi internaţi în lagărele din Filipine. Andre Ribard, în excelenţa sa carte „1960 şi secretul Vaticanului", dezvăluie intervenţia pontificală în numele acestor nenorociţi. Textul apare sub numărul 1591, datat: Tokio, 6 aprilie 1943, într-un raport din partea Departamentului de probleme religioase din teritoriile ocupate, şi citez următorul paragraf:

„Se exprima dorinţa bisericii catolice de a-i vedea pe japonezi urmându-şi politica fără a permite anumitor propagatori religioşi să facă greşeala de a recâştiga o libertate care nu li se permite". Din punct de vedere „creştin", acest pas caritabil nu are nevoie de niciun comentariu, dar nu reprezintă oare ceva semnificativ din punct de vedere politic? În Slovacia – după cum ştim – M. Tiso, iezuitul conducă tor, era de asemenea liber să persecute „fraţii de altă credinţă", deşi Germania – stat faţă de care Slovacia era satelit – era protestantă în mare parte. Aceasta spune multe despre influenţa pe care o avea biserica romană în Reich-ul hitlerist! Am văzut, de asemenea, rolul jucat de reprezentanţii acestei biserici în Croaţia, în exterminarea credincioşilor ortodocşi. Cât despre cruciada antisemită, capodoperă a Gestapo-ului, trebuie să menţionez din nou rolul jucat aici de Roma, fiindcă am amintit deja de isprăvile monseniorului Tiso, principalul furnizor al camerelor de gaza re de la Auschwitz. Iată câteva documente la acest dosar. Mai întâi, iată o scrisoare din partea monseniorului Leon Berard, ambasador al guvernului de la Vichy la Sfântul Scaun:

„Domnului Mareşal Pétain, în scrisoarea dvs., datata 7 august 1941, mă onoraţi cu rugămintea de a vă da unele informaţii privind dificultăţile ce ar putea apărea – din punctul de vedere al bisericii catolice – ca urmare a măsurilor pe care guvernul dvs. le-ar lua în ceea ce-i priveşte pe evrei. Am onoarea să vă răspund că nu mi ˣs-a spus la Vatican nimic care ar putea fi interpretat ca o critică sau dezaprobare a legilor sau directivelor în ches ţiune".

Periodicul „L3Arche", menţionând această scrisoare într-un articol intitulat „Tăcerea lui Pius XII", vorbeşte despre un raport ulterior complementar trimis de Leon Berard la Vichy pe 2 septembrie

1941:

„Este vreo contradicţie între statutul evreilor şi doctrina catolică? Numai una, şi Leon Berard o aşază cu respect sub ochii şefului statului. Ea rezida din faptul că legea din 2 iunie 1941 îi defineşte pe evrei ca fiind o rasă. Biserica (scria ambasadorul Vichy-ului) nu a declarat niciodată deschis că tuturor cetăţenilor li ˣs-ar cuveni drepturi egale… Aşa cum mi-a spus o persoană cu autoritate de la Vatican, nu veţi avea necazuri în ceea ce priveşte statutul evreilor" („L3Arche", noiembrie 1958). Iată, „pusă în practică", „teribilă" scrisoare enciclica „Mit Brennender Sorge", împotriva rasismului, la care se referă toţi apologeţii. Dar găsim ceva şi mai bun în cartea lui Leon Poliakov:

„Propunerea bisericii protestante din Franţa că, împreună cu biserica română, să ia unele măsuri împotriva arestării evreilor în timpul verii anului 1942, a fost respinsă de demnitarii catolici". Mulţi parizieni îşi aduc aminte cum copiii evrei erau luaţi de la mamele lor şi trimişi cu trenuri speciale în crematoriile de la Auschwitz. Aceste deportări ale copiilor sunt confirmate, printre alte documente oficiale, într-o notă a SS Haupsturmführer Danneker, din 21 iulie 1942. Aceasta groaznică cruzime a biserici romane – şi mai ales a şefilor săi – a inspirat, cu puţin timp în urmă, rândurile răzbunătoare ale periodicului mai sus menţionat, „L3Arche":

„De-a lungul a cinci ani nazismul fost autorul atrocităţilor, profanărilor, blasfemiei şi crimei. De-a lungul a cinci ani a masacrat milioane de evrei – 6 milioane – dintre care 1.800…000 de copii. Cine, da, cine spunea odată: lăsaţi copiii să vină la mine? Şi pentru care motiv? „Lăsaţi copiii să vină la mine ca să-i pot măcelări?" Acel papa militant a fost urmat de unul diplomat. Din Parisul ocupat, mergem la Roma, ocupată de asemenea de Germania după căderea Italiei. Iată mesajul adresat lui Ribbentrop, ministrul afacerilor externe al guvernului nazist german:

„Ambasada Germaniei la Sfântul Scaun, Roma, la 28 octombrie, 1943. Chiar dacă a fost presat din toate părţile, papa nu şi-a exprimat dezaprobarea faţă de deportarea evrei lor din Roma. El se poate

aştepta din partea duşmanilor noştri la reproşuri faţă de atitudinea sa, fapt ce va fi exploatat de protestanţii din ţări le anglo-saxone în propagandă lor împotriva catolicismului; gândindu-ne la aceasta delicată problema, periclitarea relaţiilor noastre cu guvernul german a fost factorul decisiv... „Semnat: Emst von Weiszaeker („Arhivele secrete din Wilhelmstrasse"). Referindu-se la cariera acestui baron von Weiszaeker – judecat ca şi criminal de război „pentru că a pregătit listele de exterminare" – „Le Monde" scrie pe 27 iulie 1947:

„Prevăzând înfrângerea Germaniei, el ˣs-a numit pe el însuşi ambasador la Vatican, profitând de această ocazie pentru a lucra mai îndeaproape cu Gestapo-ul". În sprijinul cititorilor noştri care nu ˣs-au convins pe deplin, vom cita următorul document german care dezvăluie ordinele date de Vatican – şi de iezuiţi – împotriva evreilor, înainte de începerea războiului:

„Studiind evoluţia antisemitismului în Statele Unite, observam cu înţe res că numărul ascultătorilor postului de radio condus de părintele iezuit Coughlin, bine-cunoscut pentru antisemitismul lui, depăşeşte 20 de milioane" („Arhivele secrete din Wilhelmstrasse", doc. 83 – 2619-I, Berlin). Antisemitismul militant al iezuiţilor în Statele Unite, ca pretu tindeni de altfel, nu ne miră la aceşti ultramontanişti, pentru că este în deplină concordanţă cu „doctrina". Să vedem ce are de spus în legătură cu acest subiect Daniel Rops de la Academia Franceză; acest autor specializat în literatura religioasă, a publicat numai sub auspiciile „Imprimatorului". Citim într-una din cele mai cunoscute lucrări ale sale, „Iisus şi timpul Său", publicată în 1944, în timpul ocupaţiei germane:

„Peste cea curi, oriunde a fost împrăştiată rasa evreiască, a curs sânge şi întotdeauna chemarea la crima rostită în sala de judecată a lui Pilat ˣs-a înecat într-un strigăt de disperare repetat de mii de ori. Chipul unei naţiuni evreieşti persecutate umple istoria, dar nu poate umbri cealaltă fată, mânjita cu sânge şi scuipata, faţă de care mulţimea evreiască nu simte nicio milă. Fără îndoială, Israel nu a avut de ales şi a trebuit să-L omoare pe Dumnezeul sau după ce l-a renegat, şi, cum sângele cere în mod tainic sânge, mila creştină se poate să nu aibă nici

ea de ales; cum să nu compenseze Cel Sfânt cumplită crimă (crucificarea) cu pogromuri cumplite?" Bine zis! Sau spus mai pe şleau, dacă mii de evrei au trebuit să meargă în camerele de gazare de la Auschwitz, Dachau sau alte lagăre, atunci aceasta era ceea ce ei meritau. Aceasta nenorocire venea prin „voinţa divină" şi „mila creştină" ar fi făcut o greşeală dacă ˣs-ar fi ˣîn dreptat spre ei. Eminentul profesor Jules Isaac, preşedinte al organizaţiei „Prietenia iudeo-creştina", a exclamat atunci când ˣs-a referit la acest pasaj:

„Aceste teribile şi blasfemiatoare fraze provoacă o oroare insuportabilă", afirmaţie şi mai accentuată printr-o notă care spune:

„Printre evreii de azi, unii încearcă să se scuture de această grea responsabilitate. Onora bile sentimente, desigur, dar nu putem contrazice evidenţele istoriei. Teribilă greutate (a morţii lui Iisus) pe care trebuie să o poarte Israe lui nu depinde de oameni ca să fie respinsă" (Jules Isaac, „Iisus şi Israel"). Deci, de la afirmarea doctrinală a înaltelor principii papale, până la punerea lor în practică de către Himmler, „Loyola al nostru", cercul se închide – şi putem spune – antisemitismul furibund al Führerului şi-a pierdut cea mai mare parte din mister. Dar, întorcându-ne la subiect – nu arunca aceasta mai multă lumină asupra acelui personaj înşelător? Lucrurile imaginate înainte de război într-o încercare de a explica disproporţia evidenţă dintre om şi rolul pe care l-a avut de jucat! Era un gol, un vid simţit de toţi. Pentru a umple acest gol, au abundat legendele: au fost împrăştiate în străinătate povesti, nu totdeauna fără scopul secret de a induce în eroare! Ştiinţe oculte, magicieni orientali, astrologi, au inspirat – se spunea – pe sihastrul somnambul de la Berchtesgaden. Şi alegerea zvasticii că insignă a partidului nazist, ori ginara fiind din India, părea să susţină această idee. Domnul Maxime Mourin respinge însă această afirmaţie:

„Adolf Hitler fusese elev al şcolii din Lambach şi a cântat în corul de băieţi al catedralei cu acelaşi nume. El a descoperit acolo zvastica, pentru că era semnul heraldic al preotului Hagen, administratorul abaţiei" (Maxime Mourin, „Istoria marilor puteri"). Inspirarea Führerului este, de asemenea, explicată cu uşurinţă, fără a fi nevoie să

se recurgă la filosofii tainice sau exotice. Dacă este evident că acest „fiu al bisericii catolice", cum l-a descris Franco, era supus unor impulsuri din partea unor conducători tainici, ştim, de asemenea, ca aceştia nu au nimic în comun cu magia orientală. Iadul pământesc care a devorat 25 de milioane de victime poartă o altă pecete, uşor de recunoscut: cea a oamenilor care au fost nevoiţi să treacă printr-o lungă şi meticuloasa „instruire" prescrisă de „Exerciţiile spirituale" (ale iezuiţilor).

Capitolul 7. Iezuiţii şi Collegium Russicum.

Printre nenumăratele cauze care au determinat Vaticanul să hotărască începerea primului război mondial, prin îndemnarea lui Franz Iozef, împărat al Austriei, de a „pedepsi crunt pe sârbi", una din cele mai importante a fost, după cum am văzut, dorinţa de a da o lovitură de cisiva bisericii ortodoxe, această biserică rivală de secole. În spatele micii naţiuni sârbe Vaticanul vedea Rusia, tradiţionalul protector al bisericii ortodoxe din Balcani şi din Europa de Est; şi lo vând Serbia, ţintea şi Rusia. Iată ce scria Pierre Dominique:

„Pentru Roma, această afacere a devenit de o importanţă vitală: o victorie a monarhiei apostolice asupra ţarismului putea fi considerată ca o victorie a Romei asupra bisericii schismatice din Est". Conducerea bisericii române nu ˣs-a îndoit nicio clipă ca o asemenea victorie ar putea fi obţinută fără un măcel gigantic. Riscul, sau mai bine zis certitudinea acestuia, a fost acceptat, pentru că alianţele îl făceau inevitabil. Îndemnat de secretarul sau de stat, Merry del Val, Pius X nu l-a ţinut secret şi însărcinatul cu afaceri al Bavariei scria guvernului sau în ajunul conflictului:

„El (papa) nu crede că armatele franceze şi ruse ar reuşi într-un război împotriva Germaniei" (Baverische Dokumente zum Kriegsausbruch, III, pag. 206). Aceste calcule josnice ˣs-au dovedit a fi greşite. Primul război mondial, care a devastat nordul Franţei şi a lăsat în urma lui câteva milioane de morţi, nu a împlinit dorinţele Romei; în schimb a divizat Austro-ungaria, lipsind Vaticanul de cea mai importantă forţăreaţa din Europa şi i-a eliberat pe slavii care făceau parte din acea dublă monar hie a stăpânirii apostolice a Vienei. În plus, revoluţia rusă a eliberat de sub controlul Vaticanului pe acei

romano-catolici – din care mare parte de origine poloneză – care trăiau în fostul imp×eriu ţarist. Înfrângerea a fost totală. Dar cu recunoscuta-i răbdare şi migală, biserica romană era gata să reînceapă cu noi eforturi atacul asupra Estului, fapt care se combina atât de bine cu ambiţiile pangermanismului. De aici, aşa cum am menţionat mai devreme, ieşirea la suprafaţă a dictatorilor şi cel de al doilea război mondial cu ororile sale; lichidarea (dezmembrarea} Poloniei şi „catolicizarea forţată" a Croaţiei erau numai două exemple atroce ale acestor orori. Nu avea nicio importanţă ca 25 de milioane au murit în lagărele de concentrare, ca alte 32 de milioane de soldaţi au murit pe câmpul de luptă şi 29 de milioane au fost răniţi şi mutilaţi; acestea sunt statisticile oficiale ale ONU şi arata mărimea acelui măcel! De această dată, conducerea bisericii romane credea că scopurile sale fuseseră atinse; şi se putea citi în ziarul „Basler Nachrichten" din Basel:

„Acţiunea germană asupra Rusiei ridica problema evanghelizării acestei ţări; Vaticanul este foarte interesat în această" („Basler Nachrichten", 27 martie 1942). Şi acest extras dintr-o carte menită să-l glorifice pe Pius XII:

„Vaticanul şi Berlinul au încheiat un pact care permitea misionarilor catolici de la Collegium Russicum să pătrundă în teritoriile ocupate şi să plaseze teritoriile Baltice sub nunciatura Berlinului" („Mesaje din timpul războiului, adresate lumii", de Pius XII). „Catolicizarea" Rusiei era pe punctul de a începe sub protecţia Wehrmacht-ului şi SS-ului în acelaşi mod în care fusese făcută în Croaţia de către Pavelici şi asociaţii lui, dar la o scară mult mai mare. Acesta era cu adevărat un triumf pentru Roma! Ce dezamăgire apoi când atacul hitlerist ×s-a oprit în faţa Moscovei şi când von Paulus şi armata sa au fost prinşi la Stalingrad! Era în perioada Crăciunului din 1942 şi se poate citi din nou mesajul – mai degrabă o vibrantă chemare la arme – adresat „naţiunilor creştine" de către Sfântul Părinte:

„Acesta nu este un timp pentru plângere, ci pentru acţiune. Fie ca entuziasmul pentru cruciada să cuprindă creştinătatea şi chemarea „Dumnezeu o vrea" să fie auzită; fie ca noi să fim gata să ne sacri ficam şi să slujim ca cruciaţii din vechime… Noi vă rugăm şi vă implorăm să

luaţi asupra voastră gravitatea şi grozăvia situaţiei... Cât despre voluntarii care participa la această sfânta cruciadă a timpurilor moder ne ridicaţi sus stindardul şi declaraţi război întunericului acelei lumi care este despărţită de Dumnezeu". În această zi a naşterii lui Iisus suntem departe de „pacea creştină". Această cuvântare războinica nu era expresia acelei „stricte neutralităţi" cu care se auto-magulea Vaticanul când era vorba de probleme în temaţionale. Acea cuvântare era cu atât mai nepotrivită cu cât Rusia era aliatul Angliei, Americii şi Franţei libere! zâmbim când citim vehementele contestaţii ale apărătorilor lui Pius XII, care ne spun că războiul lui Hitler nu a fost o cruciadă, când acest cuvânt apare clar menţionat în mesajul Sfântului părinte. „Voluntarii" pe care papa îi chema la arme, aceştia erau din Diviziile „Azul" şi din cei recrutaţi de cardinalul Baudrillart la Paris. Acesta declarase pe 30 iulie 1941:

„Războiul lui Hitler este un plan nobil de apărare a culturii europene". Notam, totuşi, că Vaticanul nu mai este interesat în apărarea acestei culturi, căci el tinde să revolte naţiunile Africii împotriva Franţei. Pius XII spunea:

„Biserica catolică nu se identifică cu cultura Vestului" („Le Monde", 13 aprilie 1956). Înşelătoriile şi contradicţiile grosolane sunt interminabile, mai ales din partea celor care-l acuza pe Satan a fi „tatăl tuturor minciunilor"! Campania din Rusia a armatelor hitleriste, „aceşti nobili apărători ai culturii europene", a fost susţinută şi a avut parte şi de implicarea iezuiţilor care converteau oameni. Cineva ar fi mirat de ceea ce făcea Sfânta Tereza înainte de acest dezastru! Pius o numise (Pius XI) „sfânta care patrona nefericita Rusie" şi Canonul Coube a reprezenta stând în picioare „zâmbind, dar tot atât de teribil că o armată pregătită pentru lupta cu gigantul bolşevic". Îşi dăduse duhul sfânta din Lisieux – folosită pentru tot feluri de lucrări de către biserica – sub marea şi gigantică sarcina data acesteia de către Sfântul Părinte? Nu ar fi de mirare. Dar, în locul micuţei sfinte, exista încă Regina cerului care îşi asumase deja răspunderea în 1917 de a aduce înapoi în turma bisericii romane pe schismatica Rusie. Să citim ce scrie „La Croix" despre asta:

„Le vom reaminti cititorilor noştri ca însăşi Fecioară din Fatima promisese convertirea ruşilor, dacă toţi creştinii ar fi executat cu sinceritate şi bucurie toate legii evanghelice" („La Croix", 11 iunie 1947). Vrem să subliniem că, potrivit preoţilor iezuiţi care sunt mari specialişti în lucruri miraculoase, Mijlocitoarea cerească recomanda, ca fiind foarte eficace, folosirea rozariului. Aceasta făgăduinţă a Fecioarei a fost pecetluită de „un dans al soarelui", o minune care ×s-a petrecut din nou în 1951, în grădinile Vaticanului, numai în folosul lui Pius XII. Cu toate acestea, ruşii au pătruns în Berlin, în ciuda cruciadei cerute de papa – şi, până acum, conaţionalii lui Hruşciov nu ×s-au arata nerăbdători, din câte ştiu, să apară în haine de pocăinţă şi cu lanţuri de gât la uşa catedralei Sfântul Petru. Ce a mers greşit? Nu au făcut creştinii destule rugăciuni cu rozariul lor? Nu se împlinise numărul de „zeci" de rugăciuni cerut din cer? Am fi tentaţi să credem că aceasta ar fi cauza dacă, desigur, nu ar exista anumite detalii obscene în povestea legendară a Fatimei. Promisiunea convertirii Rusiei, data vizionarei Lucia în 1917, a fost scoasă la lumina abia în 1941, când a devenit călugăriţa şi a fost făcută publică în octombrie 1942 de cardinalul Schuster, un partizan aprins al Axei Roma-Berlin; a fost făcută publică la cererea, sau să zicem ordinul lui Pius XII, acelaşi Pius XII care trei luni mai târziu făcea sus menţionată chemare la cruciada. Foarte „edificator", desigur: unul din apologeţii Fatimei admite ca din această cauză, problema „şi-a pierdut în mod evident ceva din valoareaprofetic a „(Michael Agnellet, „Miracolul de la Fatima", pag. 54). Acesta este ultimul lucru care ×s-ar putea spune despre ea! Un anumit canonic, mare specialist în problema „miracolelor portugheze", ne spune că pe o confesiune:

„Trebuie să mărturisesc că, în ceea ce mă priveşte, am adăugat cu mare repulsie la prima mea ediţie textul făcut public de Eminenţa sa, Cardinalul Schuster" (Canon Barthas, „Fatima, miracolul sec. XX"). Înţelegem, desigur, bunele intenţii ale canonului Barthas… Deci, Sfânta Fecioară i-a spus păstoriţei Lucia, în 1917:

„Dacă cerinţele mele vor fi luate în seamă, Rusia va fi convertită", povatuind-o în acelaşi timp să ţină secretul numai pentru

ea. Atunci cum ar fi putut creştinii să afle cerinţele şi să le respecte? „Credibile quia ineptum". Se pare că, din 1917 până în 1942, „nenorocita Rusie" nu a avut nevoie de rugăciuni oferite în numele ei, dar ele au fost cerute de urgenţă numai după înfrângerea naziştilor la Moscova şi atunci când von Paulus a fost prins la Stalingrad! Singura concluzie pe care o permite această dezvăluire târzie este următoarea: supranaturalul este un lucru puternic, dar trebuie mânuit cu multă atenţie. După Montoire, generalul iezuit Halke von Ledochovschi vorbise deja cu trupă să despre prima adunare generală a Companiei care ar urma să aibă loc la Roma după capitularea Angliei, adunare a cărei importantă şi strălucire nu şi-ar fi găsit egal în întreaga istorie a Companiei! Dar Cerul a hotărât altfel, în ciuda Sfintei Tereza şi a Doamnei de la Fatima. Marea Britanie şi-a adunat toate puterile în faţa inamicului, Statele Unite au intrat în război (chiar dacă părintele iezuit Coughlin ˣs-a străduit tare mult să nu se întâmple aceasta), aliaţii au debarcat în Africa de Nord iar campania naziştilor în Rusia a fost un dezastru. Pentru Ledochovschi aceasta a însemnat prăbuşirea marelui său vis. Exterminatorii din rândurile Wehrmacht-ului şi SS-ului se retrăgeau împreună cu convertitorii iezuiţi. Sănătatea generalului nu a rezistat acestui dezastru şi acesta a murit. Să vedem însă ce este acest „Russicum" pe care Pius XI ?i Ledochovschi l-au adăugat, în 1929, organizaţiei şi aşa destul de bogate şi variate a bisericii romane. „Odată cu Constituţia apostolică „Quam Curam", Pius XI a creat acest seminar rusesc, în Roma, unde tineri apos ţoli de toate naţionalităţile puteau primi pregătirea, „cu condiţia ca ei să adopte, înainte de toate, ritualul religios slav-bizantin, şi apoi minţile lor erau prelucrate în aşa fel încât să se dedice în întregime îndatoririi de a aduce Rusia înapoi la turma lui Hristos" („Noua casă" Viitorul catolic – 7 decembrie 1958). Acesta era scopul colegiului pontifical rus, numit „Collegium Russicum", al Colegiului pontifical Oriental şi al Colegiului Roman – toate aceste trei centre fiind administrate de Compania lui Iisus. La Colegiul Roman – din Piaţa del Gesu, 45 – găsim pe ucenicii iezuiţi, şi printre aceştia pe unii care poartă numele de „Russipets", căci ei sunt destinaţi să meargă în Rusia. Credincioşii ortodocşi ar trebui să fie foarte atenţi, căci foarte

mulţi campioni valoroşi sunt hotărâţi să-i sfărâme. Trebuie să menţionăm, totuşi, că mai sus numitul „Noua casă", afirmă:

„Toţi aceşti preoţi sunt desigur destinaţi să plece în Rusia. Dar acest proiect nu se poate realiza în momentul de faţă". Potrivit acestei publicaţii speciale, presa sovietică numea pe aceşti apostoli, „paraşutiştii Vaticanului". Şi, din mărturia unui om bine informat asupra subiectului, am ajuns la concluzia că această denumire li se potriveşte foarte bine. Persoana în cauză nu este altul decât iezuitul Alighiero Tondi, profesor la Universitatea pontificală gregoriana, care a respins exerciţiile spirituale ale lui Ignaţiu de Loyola, nu fără vâlva, şi a demisionat din Companie. Putem citi următoarele, între alte declaraţii, într-un interviu acordat de acesta unui ziar italian:

„Activitatea din Collegium Russicum şi din alte organizaţii legate de acesta este foarte variată. De exemplu, împreună cu fasciştii italieni şi cu ceea ce a mai rămas din nazismul german, iezuiţii organizează şi coordonează numeroase grupe anti ruseşti, grupe aflate sub ordinele autorităţii ecleziastice. Scopul cel mai înalt este de a fi gata pentru răsturnarea guvernului din Est. Finanţarea este făcută de organizaţiile ecleziastice conducătoare. Aceasta este activitatea la care recurg capii clerului. Tot aceştia ar putea repede să-şi dezbrace sutanele atunci când sunt acuzaţi că se amestecă în politică, îndemnând episcopii şi preoţii din Est să conspire împotriva guvernelor lor. Când am discutat cu iezuitul Andrei Urusov, am spus că era condamnabil să afirmi în „Observatore Romano", vocea oficială a Vaticanului, şi în alte publicaţii ecleziastice, ca spionii demascaţi sunt „martiri ai credinţei", Urusov a izbucnit în râs. „Ce ai scrie, părinte?" m-a întrebat. „I-ai numi spioni, sau mai rău? Astăzi politica Vaticanului are nevoie de martiri. Dar, pentru moment, sunt greu de găsit aceşti martiri. Aşa că îi fabricam". „Dar acesta este un joc necinstit!" El şi-a scuturat capul cu ironie. „Eşti inocent, părinte. Datorită muncii tale, ar trebui să ştii mai bine decât oricine că şefii bisericii au fost întotdeauna inspiraţi de aceleaşi reguli". „Şi cu Iisus Hristos, cum rămâne?" am întrebat. El a râs. „Nu ar trebui să ne gândim la Iisus Hristos", a spus el. „Dacă ne-am gândi la El, am sfârşi pe cruce. Iar azi a venit timpul să-i punem pe alţii pe cruce şi

nu să ne punem pe noi înşine acolo" (Interviu apărut în „ÎI Paese", pe 2 octombrie 1954. Prin urmare, aşa cum bine a spus iezuitul Urusov, politica Vaticanului are nevoie de martiri, voluntari sau nu. El „a creat" milioane în timpul celor două războaie mondiale.

Capitolul 8. Papa Ioan XXIII ridică masca.

Dintre toate închipuirile în general acceptate în lume, spiritul de pace şi armonie atribuit Sfântului Scaun este probabil cel mai dificil de dezrădăcinat, căci acest spirit pare a fi moştenit în natura autorita ţii apostolice... În ciuda lecţiei istoriei – nu pe deplin cunoscută sau prea repede uitată – cel care se numeşte pe sine „VICARIUS FILII DEI" (Locţiitorul Fiului lui Dumnezeu) trebuie în mod necesar să întruchipeze – în ochii multora – idealul dragostei şi fraternităţii pe care ni-l arată Evanghelia. Nu este logic să fie aşa, întrucât şi sentimentele o cer? În realitate, evenimentele ne fac să ne dăm seama că aceasta presupunere favorabilă trebuie combătuta cu putere, şi credem că acest lucru a fost demonstrat în mod suficient. Dar biserica este foarte prudenta – aşa cum ni se aminteşte adesea – şi întotdeauna acţiunile ei reale sunt înconjurate în mod indispensabil de precauţiuni care înşală aparenţele. „Un renume bun face mai mult decât o pungă plină cu aur", spune un pro verb. Dar este şi mai bine să le ai pe amândouă. Vaticanul – care este extrem de bogat – se ghidează după acest principiu. Pofta lui de dominare politică are întotdeauna pretexte „spirituale şi umanitare", acest aşa-zis „centru al creştinătăţii" fiind ridicat în slăvi datorită pungii pline cu aur (sau cu ajutorul ei) şi astfel „bunul renume" asigura curgerea continuă a aurului în punga despre care am vorbit. Vaticanul nu se abate de la această linie de conduită, şi când poziţia pe care o ia în probleme internaţionale este clar arătată prin atitudinea celor din ierarhia lui, legenda despre absolută lui împărţialitate de-abia mai este ţinută în viaţa prin acele scrisori enciclice solemne şi prin alte documente pontificale. Era hitlerista a demonstrat şi multipli cât aceste exemple. Dar ar putea oare să fie altfel când o putere autoritară vrea să fie în acelaşi timp transcendentă (spirituală) şi universală (pământeasca)? Momente când aceasta mască a părut că se ridica au fost foarte puţine. Pentru că lumea să fie

martoră unui asemenea spectacol, era necesar un moment neprevăzut, o întâmplare neaşteptată care, în ochii Sfântului Scaun, să pericliteze interesele sale vitale. Numai atunci ar pune deoparte toate ambiguităţile şi îşi pune tot creditul pe care-l are la dispoziţia unei anumite partide. Aceasta ˣs-a întâmplat la Roma, pe 7 ianuarie 1960, cu ocazia conferinţei „la vârf", care aducea împreună pe conducătorii din Est şi din Vest într-o încercare de stabilire a condiţiilor unei adevărate coexis tente paşnice între apărătorii celor două ideologii. Desigur, poziţia Vaticanului înaintea unui astfel de proiect nu ne lasă niciun dubiu. În Statele Unite, cardinalul Spellman a demonstrat-o cu prisosinţă privi în demnul adresat catolicilor de a-şi exprima ostilitatea faţă de Hruşciov, atunci când acesta a fost oaspetele preşedintelui american. De partea lui, dar fără a o exprima în mod clar, papa Ioan XXIII a arătat puţin entuziasm faţă de destindere în mesajul „creştin". „Speranţa", pe care mesajul o ex prima, de a vedea restabilita pacea în lume, dorinţa care ar fi trebuit să fie un imperativ într-un astfel de document, este foarte fragilă în comparaţie cu nenumăratele apeluri către conducătorii vestici de a fi prudenţi. Dar, până la acea dată, Vaticanul îşi arătase doar fata cea bună. Ce ˣs-a întâmplat atunci în mai puţin de două săptămâni? Cumva vreo altă „speranţa" – poate de a vedea pe cea dintâi dând greş – ˣs-a dovedit zadarnică? Poate decizia preşedintelui Republicii Italia, Gronchi, de a merge la Moscova a făcut să dea pe afară paharul amărăciunii romane? Orice ar fi fost, furtuna a izbucnit brusc pe 7 ianuarie 1960 şi tunetele ecleziastice au început să bubuie (cu o furie fără precedent) asupra conducătorilor statelor „creştine", vinovaţi de a vrea să pună capăt războiului rece. Pe 8 ianuarie, „Le Monde" scria următoarele:

„În ziua în care preşedintele Republicii Italia se pregătea să meargă într-o vizită oficială la Moscova, cardinalul Ottaviani, succesorul cardinalului Pizzardo ca secretar al Sfântului Scaun său şef al tribunalului suprem al bisericii, a ţinut o cuvântare uimitoare în biserica Santa Maria Maggiore. Niciodată vreun conducător al bisericii, cu un post atât de important la Vatican, nu a atacat autorităţile sovietice cu atâta furie sau să mustre cu atâta asprime puterile

Occidentale de a fi tratat cu ele". „Le Monde" a publicat largi extrase din acest discurs violent care justifică pe deplin calificativul de „uimitor". „Timpurile lui Tamerlanes sau întors", afirma Ottaviani, iar conducătorii Rusiei sunt descrişi că „noii antihrişti" care „condamnă la deportare, închisoare, masacrează şi nu lasa în urmă decât pustiu". Oratorul este şocat că nimeni nu este „speriat când da mâna cu ei" şi că „din contră, se întrec în a schimba zâmbete amabile cu ei". Apoi el aminteşte ascultătorilor săi ca Pius XII ˣs-a retras la Castel Gandolfo atunci când Hitler a venit la Roma – uitând, totuşi, să adauge că acelaşi pontifa încheiat cu numitul Hitler un Concordat foarte avantajos pentru biserică. Călătoriile spaţiale nu au fost nici ele cruţate în această denunţare violenţă:

„Omul cel nou… crede că poate viola Cerurile prin acte de bravură în spaţiu şi astfel să demonstreze încă odată ca Dumnezeu nu exista". „Politicienii şi oamenii de stat din Occident care", după spusele cardinalului, „s-au prostit de frica", erau puşi pe jăratic, la fel şi „creştinii" care „nu reacţionau în niciun fel"… În final, concluzia virulenta şi semnificativă:

„Putem fi noi mulţumiţi cu orice fel de destindere căci, în primul rând, nu poate fi niciun fel de linişte în omenire până când nu se respectă dreptul la libertatea conştiinţei şi credinţei şi astfel faţa lui Hristos este încă o dată scuipata, încoronata cu spini şi lovită? Putem noi oare întinde mâna acelora care fac astfel de lucruri?" Aceste adresări dramatice nu ne pot face să uităm că Vaticanul cu greu poate vorbi despre „respectul conştiinţei", căci l-a nesocotit fără ruşine înţările în care avea supremaţia, cum a fost Spania lui Franco, unde protestanţii au fost crunt persecutaţi. De fapt, este foarte imprudent – în special din partea Secretariatului Sfântului Scaun – să ceară altora să aibă „un elementar respect" faţă de ceea ce biserica romană nu avea deloc. Scrisoarea enciclica „Quanta cura" şi „Syllabus" sunt foarte explicite. „Anatema asupra celor ce spun: fiecare om este liber să îmbrăţişeze sau să practice religia pe care o consideră a fi corectă" (Syllabus). „Este o nebunie să gândeşti că libertatea de conştiinţă şi religioasă sunt simple drepturi ale fiecărui om" (Enciclica „Quanta

cura”). Judecând după modul în care-i tratează pe eretici, nu este de mira re că Vaticanul condamna în mod sistematic toate încercările de a se ca dea la învoiala între ţările „creştine” şi cele care erau numite în mod oficial „ateiste”. „Nu există pace pentru cei răi”. Şi părintele iezuit Cavelli, ca mulţi alţii înaintea lui, declara că aceasta intransigentă este „legea cea mai imperativa” a bisericii romane. Ca un corespondent al acestei explozii de furie din partea cardinalului, vom cita un alt articol care a apărut în acelaşi număr al ziarului „Le Monde” din 9 ianuarie 1960:

„Umanitatea se apropie de situaţia în care distrugerea reciprocă devine posibilă. În lumea de azi nu există un alt eveniment care să poată fi comparat cu acesta… De aceea, noi trebu le să luptăm fără încetare în vederea realizării unei păci juste”. Astfel a vorbit preşedintele Eisenhower ieri, marţi, înaintea Congresului Statelor Unite, în acelaşi timp când la Roma, cardinalul Ottaviani condamna coexistenta ca fiind părtăşie cu crima lui Cain. Contrastul dintre cele două moduri de gândire nu poate fi mai izbi tor: cel uman şi cel teocratic, la fel şi primejdia de moarte ce pluteşte deasupra lumii datorită acelui nucleu de fanatici orbi – am numit astfel Vaticanul. „Sfântul” lor egoism este deasupra unei asemenea împrejurări şi nu ţine cont de urgenţă şi necesitatea unui acord internaţional, cu scopul evitării unei exterminări totale care ameninţă lumea. Secretariatul Sfântului Scaun – tribunalul suprem, al cărui trecut este bine cunoscut – nu ţine cont de aceste aspecte minore. Participă ru sii la liturghie? Acesta este lucrul important şi dacă preşedintele Eisenhower nu-l înţelege, aceasta este din cauză că „s-a prostit de în ca”, pentru a folosi termenii vajnicului predicator. Frenezia delirantă a cuvântării cardinalului Ottaviani ne face să zâmbim şi în acelaşi timp ne şochează. Şi mulţi se gândesc că acest instigator cu greu ar putea convinge pe „creştini” că bomba atomică trebuie acceptată cu recunoştinţă. Dar noi trebuie să fim atenţi! În spatele acestui purtător de cuvânt al Sfântului Scaun sta întreaga organizaţie pontificală – şi în special această armată secretă a iezuiţilor, formată nu din simpli soldaţi. Toţi membrii acestei faimoase Companii lucrează pe cori dosarele puterii şi acţiunile lor,

fără a face mare zarvă, pot fi foarte eficiente, asta însemnând că pot face mult rău. ˣS-a răspândit zvonul că atacul brutal al cardinalului Ottaviani nu reflectă cu exactitate concepţia Sfântului Scaun, ci numai pe cea a gru parii aşa-numite „integriste". Presa catolică din Franţa a încercat să atenueze efectele acestui discurs violent – şi „La Croix", în special, a prezentat doar scurte extrase din el, omiţând partea violenta. Oportunism inteligent, desigur, dar aceasta nu a putut înşela pe nimeni. Este pur şi simplu imposibil ca o astfel de critică ascuţită, de o importanţă poli ţică deosebită şi care a fost expusă de la amvonul bisericii Santa Maria Maggiore de către secretarul Sfântului Scaun, să se fi făcut fără aprobarea şefului conclavului, a însuşi suveranului pontif. Şi, după câte ştim, el nu l-a renegat niciodată pe elocventul sau subordonat. Papa Ioan XXIII nu putea arunca el însuşi o astfel de bomba – ci făcând pe unul din cei mai marcanţi demnitari ai conducerii biserici să-i ia locul, el a vrut să arate în mod evident acordul său tacit. Mai mult, printr-o stranie coincidenţă, o explozie de mai mici dimensiuni a avut loc în acelaşi timp sub forma unui articol în „Observa tore Romano" (ziarul Vaticanului – n.t.) care condamnă din nou socialismul, chiar şi pe cel ne-marxist, ca fiind opus adevărului creştin. Totuşi, cei care „practicau" această greşeală politică nu erau excomunicaţi precum comuniştii. Ei încă aveau speranţa de a scăpa de iad – dar rămânea ameninţarea purgatoriului. Prin opoziţia vehementa la orice încercare de a aduce împreună Estul şi Vestul, aştepta Vaticanul unele rezultate pozitive? Spera într-adevăr să-i sperie pe şefii de state care urmăreau o politică de pace? Sau era cel puţin speranţa de a provoca o mişcare printre credincioşi, contrara „destinderii"? Pe cât de iraţională poate părea o astfel de speranţă, pe atât de posibil este că ea a cuprins aceste minţi clericale. Viziunile lor ciudate sunt cu necesitate legate de producerea unor astfel de iluzii. Şi mai mult, aceşti prezicători nu puteau da uitării o anumită iluzie pe care au folosit-o îndelung pentru a-i înşela pe cei ce se încredeau în ei şi pe care se părea că o împărtăşesc. Ne referim la „convertirea Rusiei", anunţată de Sfânta Fecioară în persoană la Fatima în 1917 păstoriţei Lucia, care apoi a îmbrăcat haina monahală şi a mărturisit mult mai

târziu (în 1941) despre ea. Această poveste cu cocoşul roşu ne face să zâmbim, dar rămâne faptul că Vaticanul – sub pontificatul lui Pius XII – a propagat-o în toată lumea prin predici, declaraţii solemne, discursuri, un torent de cărţi şi pam fleţe şi prin peregrinările statuii prin tot continentul, a acestei noi şi foarte politice „Notre Dame" căreia, se zice, şi animalele veneau să i se închine. Aceasta propagandă zgomotoasă avea scopuri precise, aşa cum se aminteşte în afirmaţiile clare din „La Croix" din 1 noiembrie 1952:

„Fatima a ajuns o răspântie. Soarta naţiunilor poate fi decisă mai bine acolo decât în jurul mesei tratativelor". Susţinătorii ei nu se mai pot ascunde în ambiguităţi. Alternativa este foarte clară:

„Destindere său război rece". Vaticanul a ales războiul şi nu ascunde acest lucru. Alegerea nu ar trebui să surprindă pe nimeni. Dacă experienţele trecute, chiar şi cele mai recente, au fost o lecţie pentru noi şi dacă aceasta surprinde pe cineva, noi credem că aceasta se întâmpla datorită declaraţiei neceremonioase sau a lipsei de camuflaj. Începem să înţelegem această violenţă când ne dăm seama de importanta mizei pentru suveranul pontif. Am judeca greşit Vaticanul crezând că a renunţat la o speranţă tot atât de veche ca însăşi schisma: aceea de a aduce pe credincioşii ortodocşi înapoi sub ascultare de Roma, printr-o victorie militară. Ridicarea lui Hitler a avut acest scop, dar nici înfrângerea cruciadei lui nu a deschis ochii conducerii bisericii romane asupra nebuniei unor astfel de ambiţii. Mai era o dorinţă arzătoare: de a elibera în Polonia, Cehoslovacia şi Ungaria, aceasta „biserică tăcută", care a devenit aşa datorită schimbării neaşteptate a evenimentelor – pentru Sfântul Scaun – cruciadei naziste. „Cine vrea prea mult, pierde totul", spune un proverb care nu i-a inspirat niciodată pe fanatici. Pentru a-şi relua asaltul asupra Estului şi a-şi recâştiga vechile forţăreţe, Vaticanul se sprijină încă pe Germania, campionul ei european care este în mare nevoie de o nouă vigoare şi putere. În fruntea RFG – partea vestică a marelui Reich – Vaticanul a plasat un om de încredere, cancelarul Conrad Adenauer, şambelanul secret al papei şi politica pe care a dus-o timp de 15 ani a purtat cu claritate amprenta Sfântului Scaun. Arătând la început o

mare precauţie şi un liberalism oportunist, omul care a rămas în amintirea concetăţenilor săi ca „Vulpoiul bătrân", a lucrat la reînarmarea ţării sale. Desigur, reînarmarea „morală" a populaţiei şi a tineretului german în special, era un imperativ de prim rang. De aceea, posturile din ministere şi administraţie ale Germaniei de Vest au fost deţinute de indivizi cu trecut hitlerist notoriu – lista este foarte mare – Şi conducători ai industriei ca von Krupp şi Flick, care nu demult fuseseră condamnaţi ca şi criminali de război, direcţionau din nou lucrarea gigantică ce le fusese încredinţată. Ca întotdeauna, scopul scuză mijloacele. Legătura dintre Adenauer şi Roma poate fi văzută şi din vizita pe care Adenauer a făcut-o la Vatican cu câteva zile înainte de discursul incendiar al cardinalului Ottaviani. Coincidenţă? Presa a fost unanimă în a sublinia atmosfera de simpatie şi prietenie din timpul audienţei la papă Ioan XXIII. Am putea aminti aici şi lungă întrevedere dintre Adenauer şi cardinalul Tardini, secretarul de stat al Vaticanului. Spectaculosul amestec al Sfântului Scaun în politica internaţional prin glasul cardinalului Ottaviani a şocat chiar şi pe catolicii care erau obişnuiţi cu acest tip de afaceri politice ale Vaticanului. Dar perpetuarea războiului rece era vitală pentru puterea politică şi financiară a Vaticanului, încât acesta nu a ezitat să repete astfel de fapte, chiar dacă prima de acest fel a fost primită destul de rău. Vizita lui Hruşciov în Franţa din martie 1960 a fost un alt exemplu. Viceprimarului din Dijon i ˣs-a interzis de către episcopul de Burgundi să-l întâmpine pe Hruşciov, locul acestuia fiind ţinut de un funcţionar. Pe bună dreptate se întreba „Le Monde" în 30 martie:

„Cine are autorita te asupra primăriei din Dijon: episcopul sau prefectul? Şi deasupra acestor reprezentanţi ai puterii centrale, papa sau guvernul francez?" Răspunsul este, desigur, mai întâi teocraţia. După vizita lui Hruşciov şi demonstraţiile ostile organizate de cardinalii Spellman şi Cushing, opinia publică a început să-şi pună întrebarea asupra realei independente pe care o poate avea un preşedinte faţă de Sfântul Scaun. Mulţi se tem, în acest caz, că afacerile externe vor fi ˣînclinate în favoarea intereselor bisericii romane, în prejudiciul intereselor naţionale ale Statelor Unite. Rezistenţa faţă de

destinderea Est-Vest a fost organizată în mod fățiș după „bomba" aruncată de cardinalul Ottaviani. Vaticanul, recurgând la arme spirituale, a făcut tot posibilul pentru a ţine naţiunile şi naţiile într-un antagonism ireconciliabil, recurgând întotdeauna la vechiul principiu:

„Dezbină şi stăpânește". Trebuie să ne aşteptăm să-i vedem pe fiii lui Loyola – cei care fac politică Vaticanului – opunând dorinţei de pace şi securitate a naţiunilor, întregul lor arsenal de înşelătorii. Este un război fără milă, un război sfânt, aprins de discursul nebunesc al cardinalului Ottaviani. Şi Compania lui Iisus îl va urmări cu încăpăţânarea unei insecte – „spre o şi mai mare slavă a papei" – fără nicio teamă faţă de catastrofa care ar putea rezulta. Mai degrabă să piară lumea, decât supremaţia suveranului pontif!

CONCLUZIE

Evoluţii actuale şi perspectiva biblică a bisericii romane.

Împărăţia Romană mondială este de nedespărţit de biserica romană. În zilele lui Constantin ea a început cu biserica imp×erială, apoi a devenit biserica naţională şi pe urmă biserică de stat. Desfăşurarea religioasă ×s-a încheiat cu cea statala şi din instituţia religioasă ×s-a format o structură statală, şi anume „statul bisericesc" care a existat peste veacuri. Nicio altă biserică, de la „biserica din Răsărit" şi până la biserica anglicană mondială, nu are, în calitate de instituţie religioasă, caracter de stat. Biserica romană este în mod oficial un stat independent în cadrul altui stat, aceasta este puterea politică cea mai importantă pe pământ; Vaticanul întreţine relaţii diplomatice cu peste 100 de ţări, aceasta însemnând schimb de ambasadori cărora Sfântul Scaun le-a dat de numirea de „nunţiu". De ce nu are astfel de relaţii diplomatice şi o altă biserică recunoscută? De ce numai biserica Romei? Pentru că aceasta este o formaţie politico-statala care, în sens spiritual, are menirea s-a ras punda de toţi cei care aparţin tuturor statelor. La vizitele papale totul decurge ca la vizitele unui şef de stat suprem, unde acesta trebuie să fie primit cu toate onorurile. Când Hristos a vorbit despre Împărăţia lui Dumnezeu, ×s-a referit El oare la „biserica romană" pe care papii au ridicat-o în faţa lumii? Poate această putere mondială politică, economică şi

religioasă să fie Biserica lui Hristos? A fost aceasta voia lui Dumnezeu? Aceasta a fost intenţia lui Iisus Hristos când a înfăptuit răscumpărarea pe Golgota? Conform celor văzute de profetul Daniel în vedenii, aflăm ca până la sfârşitul acestei civilizaţii sunt prevăzute patru împărăţii mondiale. Ultima este Împărăţia Romană mondială (Daniel cap. 2 – 7). Evoluţia acestor împărăţii mondiale este dovedită de istorie: împărăţia babiloniană a dus rât din 606 – 538 î. ˣHr., împărăţia mezilor şi perşilor din 538 – 330 î. Hr; urmat apoi împărăţia greacă, sub Alexandru cel Mare, care a durat din 330 – 301 î. ˣHr. Începând cu 301 î. ˣHr., Împărăţia Romană mondială – care va dura până la sfârşitul direct al acestei epoci – a preluat dominaţia. Aceste patru împărăţii au fost simbolizate în Daniel 7 prin patru animale. În profeţia biblică un animal simbolizează întotdeauna o putere, o impară ţie sau un domnitor care şi-a exercitat puterea (Daniel 7: 17 – 23). Totul a început cu renumitul bărbat Nebucadentar care, influenţat de fanatici şi de dorinţa lui de mărire, a poruncit dintr-odată ca oricine se îndreaptă spre un alt Dumnezeu decât dumnezeii recunoscuţi în împărăţia sa, să fie daţi morţii. Cine nu a auzit despre cei trei bărbaţi care au fost aruncaţi în cuptorul de foc, numai pentru că au chemat Numele adevăratului Dumnezeu, căruia Îi slujeau? Aceeaşi acuzaţie a fost adusă şi împotriva profetului Daniel, iar pe baza acuzaţiilor el a fost aruncât înaintea leilor. Dar dintr-odată a apărut, ca din senin, pe perete, textul scris „Mene, mene, techel upfarsin", prin care domnitorul a fost înştiinţat că împărăţia lui este cântărită şi zilele lui sunt numărate. Tot aşa se va întâmpla la sfârşitul acestei generaţii. În ultimii două mii de ani Roma şi-a exercitat puterea prin toate metodele posibile. Mai întâi în chip politico-pagân, apoi în chip politico-pagâno „creştin". Fie de către împăraţi, fie mai târziu, de către papi, întotdeauna ˣs-a urmărit extinderea, întărirea şi restabilirea graniţe lor acestei împărăţii. Aceasta se realizează cu toate mijloacele posibile. Toate celelalte împărăţii, până la Impˣeriul britanic, ˣs-au destrămat. Şi au trebuit să se încadreze în dezvoltarea generală. Şi împărăţia sovietică a căzut, iar blocul răsăritean este reorganizat pentru că această unică „împărăţie mondială" să ia fiinţă. Această desfăşurare

este socotită de către biserica o biruinţă contra comunismului, aşa cum ˣs-a proclamat la Sinodul European de la Roma, în noiembrie-decembrie 1991. Decăderea brus că a comunismului înseamnă progresul catolicismului mondial. În această Împărăţie Romană mondială ˣs-a proclamat, începând cu sec. IV d. Hr. („Edictul de la Tesalonic", 28 feb. 380) crezul trinitar romano-catolic ca singurul crez valabil. Împăraţii, papii, regenţii şi toţi cei care aveau influenta ˣs-au simţit datori să sprijine acest tel cu toată puterea. Cei care ˣs-au adresat singurului Dumnezeu adevărat, cum, spre exemplu, au fost iudeii şi credincioşii de alte convingeri, au fost pri goniţi fără scrupule. Scopul a scuzat întotdeauna mijloacele. Au existat cruciade şi multe aşa-zise „războaie sfinte şi drepte", pentru că bise râca „sfânta şi dreapta" stătea în spate. Astăzi nu exista nicio posibilitate de a se prezenta ceea ce ˣs-a comis cu adevărat. Cel ce priveşte picturile care redau uneltele de tortură folosite de Inchiziţia „sfânta", i se face rău. Intoleranţa faţă de credincioşii de altă credinţă şi fanatismul religios orb, care au produs atâta ură, au depăşit orice măsură. Cercetătorii au încercat cu multă re tinere să aducă lumina în această perioadă întunecată. Nu se poate spune îndeajuns de răspicat că toate aceste atrocităţi săvârşite au fost justificate pe baza poziţiei nebiblice, conform căreia în această Împărăţie Romană trebuie să fie valabilă o singură credinţă, şi anume aceea care este reprezentată prin biserica romană. Papii şi împăraţii şi-au împărţit mereu puterea. Astăzi am numi acesta „joint-venture" sau „power sharing". Ei au domnit parţial în împărăţia lor cu o brutalitate de nedescris. Aceasta aşa-zisa „Împărăţie Romană sfânta" nu este de fapt sfânta, aceasta nu este Împărăţia lui Dumnezeu. Împărăţia aceasta, prin denumirea ei, este prezentată, intenţionat sau din neştiinţă, în mod fals. Niciun apostol sau vreun bărbat chemat de Dumnezeu nu ˣs-au amestecat vreodată în politică, nici nu au deţinut puterea lumească. Adevăraţii slujitori ai lui Dumnezeu au vestit în toate timpurile Împărăţia lui Dumnezeu şi au lăsat politica pe seama politicienilor. Împărăţia Romană mondială, compusă din puterea politică, economică şi religioasă, se ridică din nou acum înaintea noastră şi se extinde. O Europă unită a fost visul

dintotdeauna al papilor, dar în profeţia din timpul sfârşitului ea joacă cel mai mare rol. Indiferent de formă de guvernare din diferitele tari care au făcut parte din această Împărăţie Romană sau care fac parte acum, formele de stat şi de guvernare au venit şi au trecut, dar „biserica imp×erială" a supravieţuit şi a rămas de fier. Pentru a se impune opiniei mondiale, Vaticanul va atrage şi va cuprinde toate celelalte religii instaurându-şi dominaţia ocrotitoare. Astăzi nu se mai arunca blesteme şi nici nu mai este excomunicat careva, astăzi tuturor li se întind braţele. Papa primeşte în audienţă, în aceeaşi săptămână, un politician din Israel şi pe şeful Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei; la el vin responsabili politici şi religioşi din toate ţările, indiferent de aspectul ideologi său politic. Toţi şi-au dat seama că fără o vizită făcută papei nu-şi găsesc respectul nici măcar în propria lor ţară. În mod sigur, preşedintele american George Bush a ascultat de consilierii săi când a vizitat Europa în mai 1989, făcându-i mai întâi, din politeţe, o vizită papei. Mihail Gorbaciov, ca mulţi alţii, a procedat la fel. Şi unirea Germaniei a fost hotărâtă acolo pe plan politic. După începutul unirii, în noiembrie 1989, cancelarul Helmuth Kohl i-a mulţumit papei în mod oficial, din Berlin, pentru ajutorul lui puternic. Astfel se face politica mondială (Apocalipsa 17: 2 – 18). Conform profeţiei biblice, după toate războaiele care au avut loc, va fi proclamata o pace aparentă; duşmanii istorici vor deveni prieteni ca să se împlinească ce este scris:

„Când vor zice: ‚Pace şi linişte – 1Tesaloniceni 5: 3). Toată Europa este cuprinsă de o schimbare. În Est şi în Vest oamenii intervin pentru pace, ei demonstrează cu lozincile „Din săbii să facem pluguri" sau „Pace fără arme". În ultimul timp ×s-au realizat progrese mari la tratativele de pace. Această pace politică nu va fi declarată de niciun politician, ci de Antihristul, care va domni atunci şi care se va prezenta ca iniţiator şi ca mediator… Dar pacea adevărata şi durabilă va fi adusă de Hristos, adevăratul Domn al păcii. Dar apologeţii creştini vorbesc despre un „Superman" din timpul sfârşitului şi îl cauta în iudaism sau în islam, aceasta arătând doar necunoştinţa lor. Acest om nu va fi nici ateu, nici iudeu, nici musulman, nici budist, nici hindus. Este vorba

despre un om încununat, care se considera domnitor peste toată lumea. Acelaşi om care se prezintă mai întâi iubitor, dar în ceasul X va intra Satana în el, ca în Iuda, şi-l va stăpâni; atunci măsura păcatului şi a nelegiuirii se va umple. Împlinirea profeţiei biblice nu este valabilă pentru China sau SUA, ci pentru Europa Unită. Preotul Markmann scrie despre aceasta:

„După ultimul război, Vaticanul ˟s-a luptat consecvent pentru o Europă noua şi unită. Papa Paul VI a subliniat în mod deosebit gândul unirii Europei. Deja predecesorii săi, Pius XII; i Ioan XXIII ˟s-au declarat pentru crearea unei Uniunii Europene cu caracter supranational. Paul VI sublinia că numai credinţa catolică este cea care a „realizat" Europa unită; aceasta ar putea contribui într-o măsură incomparabilă să insufle vitalitate spirituală acelei culturi comune fundamentale ce ar urma să dea viaţa unei Europe unite, din punct de vedere social şi politic. Necesitatea unirii Europei va deveni din zi în zi mai stringenta, a declarat el în 1963" (O. Markmann, „Endzeit, Entrückung, Antihrist", pag. 70). Vaticanul a fost puterea iniţiatoare în elaborarea tratatelor romane. Deja în anul 1970 ˟s-au deschis relaţiile diplomatice cu comisia Pieţei Comune din Bruxelles. Se va ajunge la o Europă unită. Mihail Gorbaciov, un om respectat în toată lumea, a subliniat, încă o dată, noţiunea „construirea Casei Europene", aşa cum a fost elaborată ea în tra ţâţele române în 1957. Politicieni renumiţi şi clerici au preluat deja aceste cuvinte, introducându-le în vocabularul lor. Toate vocile autoritare se exprima cu hotărâre, în ultimul timp, pentru unitatea întregii Europe. „Papa face apel pentru o „Europă fără graniţe". Papa a chemat la construirea unei ‚Europe fără granite care să nu-şi tăgăduiască rădăcinile creştine. Acest ‚Proiect al unei Europe fără granite îl încredinţează mamei lui Dumnezeu, Maria, a spus el luni, în faţa a cea. 6…000 de oameni la Covadonga, în Asturia, ultima staţie a călătoriei sale de trei zile în Spania" (Ziarul „Frankfurter Allgemeine", 22.08.1989). Din nou papă este acela căruia i-a venit ideea potrivită de a face un pod de legătura peste prăpastia dintre Est şi Vest. Citatul următor prezintă o relaţie mai clară despre această problemă:

„Interesul puternic al papei pentru o Europă unită pe baza

religioasa-catolică se materializează şi în proclamarea de sfinţi protectori (patroni) ai Europei. Deja papa Paul VI îl proclamase pe „Benedict din Norcia" drept patron al Europei. Acum, papa Ioan Paul II a declarat, în cadrul bisericii catolice mondiale, încă doi sfinţi protectori, anume pe fraţii sfinţi Chirił şi Metodiu, care au lucrat în sec. IX ca apostoli şi învăţător ai slavilor; acum ei au fost declaraţi că sfinţi protectori ai Europei „Ioan Paul ÎI vrea să evidenţieze, prin sărbătorirea sfinţilor Chirił şi Metodiu şi prin proclamarea lor drept patroni ai Europei, contribuţia acestora la formarea Europei. Pe de altă parte, el vrea să sub linieze faptul că profilul spiritual şi cultural al Europei nu ×s-a format doar prin civilizaţia romano-latina şi pe baza tradiţiei spiritual occidentale, ci şi prin cultură greacă clasică şi prin tradiţia bâzan tino-slavona". Preşedintele conferinţei episcopale germane, cardinalul Josef Höffner, a declarat la Köln, în acest context, că efectul acestora, ca „apostoli ai slavilor", poate fi comparat cu ceea ce a făcut sfântul Benedict pentru Europa de Vest şi Europa Centrală. Toţi aceşti trei sfinţi ar fi deci „constructorii spirituali ai Europei, şi anume ai întregii Europe". Decizia papei ar fi o solicitare către toţi ca „toată Europa să fie încredinţată mijlocirii celor trei sfinţi chiar şi în cadrul paşilor hotărâtori întreprinşi deja pe drumul deplinei unităţi dintre biserică ca ţolica şi cea ortodoxă..." (O. Markmann, ibid, pag. 72 – 73). Vaticanul, prin organizaţiile lui, joacă cel mai important rol în unirea Europei pe plan politic şi religios. Fără el nu poate fi gândită profeţia pentru timpul sfârşitului. Strategia lui ×s-a schimbat total după cel de al doilea război mondial; acum este fără violenţă, dar scopul a rămas acelaşi. Al doilea război mondial a fost, după unii cunoscători ai fenomenului, o încercare de a crea prin forţă militară, o Europă catolică. Ceea ce nu ×s-a reuşit cu puterea războiului, va deveni realitate în scurt timp pe cale diplomatică, în timp ce milioane de oameni, emigranţi, prizonieri de război aflaţi în lagărele de lucru trebuiau să suporte consecinţele războiului, clerului nici nu i-a păsat de aceştia când şi-a îndreptat iarăşi steagul după direcţia vântului. Cei nevinovaţi au suferit iar cei vinovaţi erau în siguranţă şi-şi jucau rolul mai departe. La Conciliul Vatican ÎI (1962 – 1965) linia direcţională a

fost stabilită din nou. Bisericile protestante nu au mai fost blestemate şi însemnate ca disidente, ci ca fraţi care ˣs-au despărţit dar care sunt primiţi acum cu braţele deschise. Contrareforma ˣs-a încheiat. Ciudat este însă faptul că niciunul din blestemele care au fost pronunţate împotriva protestanţilor, mai ales la Conciliul de la Trent din 1563, nu a fost retras. Până astăzi nu ˣs-a cerut nicio scuză faţă de evrei, protestanţi şi credincioşi de altă convingere din partea papei şi a bisericii. Domnitorii de la Roma nu au ţinut niciodată cont de viaţa altora. Cine stătea în calea pretenţiilor lor asupra puterii, fie copii sau oameni maturi, fie duşmani politici sau religioşi, erau înlăturaţi. Nero, Diocletian, Constantin şi alţii au făcut începutul. Această tendinţă a continuat mai târziu la papii romani. Cine nu ˣs-a supus a fost prigonit şi ucis, indiferent dacă era vorba de păgâni, de evrei sau de creştini de altă convingere, a căror crima consta doar în faptul că nu ˣs-au supus bisericii romano-catolice. Constantin este întemeietorul propriu-zis al „bisericii impˣeriale" romane şi al executării brutale a puterii de către această. El ar fi văzut o cruce de foc pe cer şi, pe lângă această, un text scris:

„Cu semnul acesta vei birui". Acest ucigaş, care în familia lui a ucis pe Licinius şi Bassanius, cumnaţii săi, pe nepotul său, apoi pe fiul lui Licinius, pe socrul sau Maximilian, pe fiul său Crispus şi pe propria sa soţie, Fausta, era în acelaşi timp un politician foarte abil. Pentru el biserică era un factor de putere de care ˣs-a şi folosit. Dar el i-a lăsat şi pe păgâni să se afirme. Începând cu timpul acela, din prigoana şi din crime, a rezultat biserica impˣerială creştino-pagâna. Cu numai 70 de ani mai târziu, Augustus a slăvit această biserică, considerând-o „stat dumnezeiesc". Pentru el, Satana era legat. Dar acolo era o realitate contrarie: el abia atunci a fost dezlegat. Ziua de naştere a zeului-soare a devenit ziua de naştere a Fiului lui Dumnezeu. Jupiter, Diana şi celelalte zeităţi au fost date jos. Petru, Maria şi alţii au fost declaraţi sfinţi şi ridicaţi pe piedestal. În fond, atunci a avut loc o preluare şi prelucrare deplină a cultului zeilor greco-romani de către „creştinismul" acesta în formare. Zeii păgâni au fost schimbaţi cu sfinţii şi patronii apărători. Populaţia a fost forţată să se supună acestei

puteri politico-religioase. Cine nu a vrut să se şu pună sau cine nu a putut să se supună din cauza conştiinţei, a fost în lăturat. Colaborarea dintre stat şi biserica nu îngăduia altor creştini nicio şansă. Fie în viaţa comercială sau în profesii, fie în cadrul breslelor, boicotul şi prigoana erau peste tot la ordinea zilei. Abia atunci când papa şi biserica romană se vor scuză pentru moartea a milioane de oameni care au fost expulzaţi din viaţa aceasta prin manevrele lor, vor avea ei dreptul să vorbească despre protecţia „vieţii ce lor nenăscuţi". Viaţa care nu ˣs-a născut încă trebuie protejată, iar viaţa care ˣs-a născut deja a fost şi este animal de vânat!! Nu au făcut chemări pentru cruciade chiar papii şi nu i-au binecuvântat ei pe soldaţii plătiţi nepăsându-le însă de viaţa acestora? ˣS-a ţinut cont în cruciadele sau războaiele religioase de femeile gravide şi de copii, în general, de viaţă omenească? Ce fatalitate, dacă chiar în apropierea mănăstirilor sunt scoase la lumina zilei schelete de copii! În „Catehismul pentru adulţi", pag. 256, biserica este declarată un sacrament. Faptul că în biserica catolică exista şapte sacramente, în general, se cunoaşte, dar ca şi biserica să fie un sacrament, iată ceva nou. Citat:

„Biserica-sacrament al Duhului. Greutăţi ale bisericii. La întrebarea în legătură cu locul Duhului Sfânt, mărturisirea de credinţă a bisericii răspunde:

„Cred în unică biserică sfânta, catolică şi apostolică". Biserica mărturiseşte, aşadar, ca Duhul lui Hristos lucrează continuu în ea şi prin ea, de-a lungul istoriei. Ea crede că este locul sfânt, chiar sacramental, semnul şi unealta lucrării Duhului Sfânt. Între mărturisirea cu buzele şi realitate este o diferenţă că de la cer la pământ. Nu Duhul lui Hristos a fost cel care a lucrat atât de bru tal în istoria bisericii. Dumnezeu nu va ierta atrocităţile comise, ci va răzbuna sângele nevinovat (Apocalipsa 6: 9 – 10, Apocalipsa 18: 7 – 8), pentru că acestea ˣs-au petrecut cu voia. Dacă nu ar mai urma o prigoană pentru creştini, am putea privi acest capitol ca rezolvat. Dar conform profeţiei apocaliptice, acum vine unirea politico-religioasă, apoi vin boicotul şi prigoana. „... şi nimeni să nu poată cumpăra sau vinde" (Apocalipsa 13: 17). Aşa cum ˣs-a întâmplat cu evreii din timpul

celui de al doilea război mondial şi mai înainte, tot aşa se va întâmpla şi cu creştinii biblici într-un timp scurt de prigoană. Crima lor va consta în faptul că ei nu vor face parte dintr-o denominaţie creştină oficială, astfel nu vor face parte din Conciliul Mondial al Bisericilor sau din biserica romană. Ei vor fi priviţi ca instigatori şi nu vor fi suportaţi de societate. Dacă pentru obţinerea unui serviciu trebuie menţionată religia, se poate, de exemplu, lua imediat o decizie în legătură cu primirea sau neprimirea unui serviciu de către cineva. Vor reuşi atunci politicienii să mai protejeze onoarea sau viaţa cuiva, mai ales a celor de altă convingere şi credinţa? Pentru confirmarea acestui cuvânt biblic trebuie să spunem că aceasta împărăţie este numită în Biblie „fiară care a primit o rană de sabie" (Apocalipsa 13: 14). Sabia Duhului este Cuvântul lui Dumnezeu, iar reformatorii au provocat acestei puteri o rană mortală cu Cuvântul lui Dumnezei. Din cauza aceasta ei erau priviţi ca slujitori ai satanei, de asemenea, şi pentru că însemnau un deranj, chiar un pericol pentru această putere mondială. Dar aşa cum ˣs-a anunţat prin profeţia biblică, această rană se va vindeca din nou şi toată lumea se va mira de acest lucru (Apocalipsa 13: 12). Acest proces de vindecare a avansat deja foarte mult. Toate bisericile protestante şi comunităţile libere au încercat la începutul lor să pună. Vestirea Evangheliei în centrul mişcării lor. Astăzi însă celor mai mulţi le-au rămas doar tradiţiile moştenite. Conducătorii denominaţiunilor sunt orbi din punct de vedere spiritual şi nu observa încotro merge drumul lor. Nici cei ce fac parte din grupările fundamentaliste nu au o privire clară, încât să poată rându-i profeţia biblică actuală în lumina Cuvântului descoperit. Unii au deviat în „demitizări", alţii în „teoria de eliberare liberală" şi la protestanţi a mai rămas doar un creştinism cu numele, un botez şi o cununie creştină. Numai un număr foarte redus de oameni au avut o experienţă cu Hristos şi pot fi rânduiţi în mod biblic, drept creştini. Înainte de conciliul „Vaticanum Secundum", în anul 1960, papa Ioan XXIII a creat un secretariat pentru probleme ecumenice sub conducerea cardinalului Augustin Bea. ˣS-a depus o muncă uriaşă; formulările au fost corelate cu exprimările tuturor bisericilor pentru că fiecare din ele să îşi audă, în continuare, propriul

limbaj şi pentru a putea să treacă cu vederea diferenţele care nu pot fi depăşite. În „Lexiconul pentru teologie şi biserica", vol. 13, de la pag. 12 până la 26, Herder scrie, pe înţelesul tuturor, despre „Conciliul Vatican ÎI", la tema „Ecumenismul şi unirea" lucruri pe care fiecare ar trebui să le citească cu atenţie:

„Secretariatul este o putere cu autoritate papală, un canal făcut pentru comunicare şi un mijloc care ajuta tuturor formelor de colaborare pentru ca să se realizeze unirea... De la o astfel de înţelegere a plecat şi Paul VI când, fiind în funcţia de cardinal, a luat parte, în Domul din Milano, la 7.06.1963, la funeraliile lui Ioan XXIII şi a vorbit despre „Universalitatea credinţei catolice" şi despre „Ecumenismul bisericii catolice"... Pentru el, „Ecumenismul catolicizării" a însemnat unitatea în toate domeniile, cu mari posibilităţi de dezvoltare într-un nou capitol al istoriei bisericii". În păr. 7 se vorbeşte despre dezbinări şi despărţiri. Din cauza „slăbiciunilor omeneşti", din necunoaştere reciprocă şi din cauza înstrăinării în cadrul turmei lui Iisus Hristos, ˣs-au ivit certuri, ˣs-au desprins părţi din biserica şi ˣs-au înfiinţat grupuri independente. Pentru că biserica poate fi numai una, nu poate să existe o altă biserică pe lângă aceea, condusă de urmaşul lui Petru, care vrea ca aceasta să fie singură şi adevărata biserică. Nicio biserică despărţită de scaunul lui Petru în este, în acelaşi timp, ascultătoare şi bisericii vizibile şi celei cereşti. În păr. 9 scrie:

„Cine trăieşte cu o credinţă bună într-o biserică despărţită, nu este considerat de biserica adevărată ca un străin. Dar el duce lipsa de unele mijloace mântuitoare, mai ales de conducerea prin institutul de învăţământ, care ajuta la păstrarea desăvârşită a credinţei şi a obiceiurilor. De aceea este dorinţa Conciliului ca toţi «disidenţii» care sunt îngrijoraţi de unitatea deplină a turmei lui Hristos, să vină într-un ţarc". Acum urmează condiţiile concrete ale reunificării, descriindu-se drumul înspre aceasta. Orientalii trebuie să ştie că dacă vor să se aşeze şi să-şi reocupe locul, nu trebuie să li se ceară reîntorşilor mai mult decât este nevoie, adică să devină membri ai bisericii (par. 48). Fără a tăgădui ereziile, ei trebuie să depună într-o formă simplă o

mărturie referitoare la credinţa care cuprinde şi recunoaşterea unirii bisericii. Orientalilor li se va recunoaşte dreptul disciplinei proprii. Închinările lor sunt valabile şi ei pot să le practice în continuare" (51). „Să vorbim cu fraţii noştri această limbă evanghelică pe care ei o înţeleg şi care îi emoţionează. Să le spunem că slujba lui Petru este o diaconie, o însărcinare pastorală, o slujbă pe care a primit-o conducă torul apostolilor lui Hristos, nu pentru a domina cu putere, ci pentru a îndruma turma lui Hristos... În biserică, acesta este tabloul pastorului suveran, care-i atrage într-un mod deosebit pe fraţii despărţiţi şi care numai prin dragoste îi conduce cu mâini tari înspre adăpostul lui Hristos, care este biserica catolică". „Dorinţa de astăzi a lui Dumnezeu, pe care El a dat-o comunităţilor creştine despărţite, este unirea şi arătarea adevăratei ţinte: biserica, unica instituţie mântuitoare pentru toţi". „Paragraful 50 se adresează printr-un apel fiecărui creştin, îndemnându-l să urmeze invitaţia bisericii mamă. Creştinii nu sunt priviţi numai ca persoane individuale, ci şi ca persoane „unite în comunităţile lor". „Acela care doreşte să-L urmeze din toată inima pe Hristos şi care vrea să crească în ierarhia ecumenică, sub conducerea Duhului lui Hristos, trebuie să se apropie tot mai mult de biserică, ea fiind casa lui Dumnezeu în care se afla locaşuri diferite şi să fie în unitatea şi sub conducerea locţiitorului lui Hristos, care este papa de la Roma". „Toţi botezaţii formează deja o comunitate în Hristos şi catolicii ar trebui să-şi recunoască vina pentru despărţiri şi ar trebui să-L roage pe Dumnezeu să conducă, în felul Său propriu, poporul Lui răsfirat spre o unitate deplină". „Necesitatea apartenenţei la unică şi adevărata biserică este precizată în cap. I; ecumenismul catolic, ca principiu de bază, este prezentat într-un mod care trebuie să depăşească dificultăţile şi temerile fraţilor despărţiţi". „Mişcarea ecumenică are de-a face numai cu pregătirea cailor care duc în final la reconstituirea unităţii tuturor creştinilor în turma Hristos". Documentele şi declaraţiile complete ale Conciliului Vatican II, care se afla în lucrarea scrisă de von Herder sunt, la citire, foarte interesante. Pe pag. 747 sta scris la sfârşit:

„Roma, la Sf. Petru, în 7 dec. L9?? Eu, Pavel, episcop al bisericii

catolice". Totul este aşa de perfect croit încât bisericilor despărţite li se deschid porţile şi uşile, iar braţele se întind spre ele. Toţi cei care au fost botezaţi în formula trinitara sunt recunoscuţi de biserică, botezul lor fiind considerat valabil. Cu câţiva ani mai înainte nu era cazul. Ceasul decisiv este aici, momentul în care nu va mai exista un „înapoi" este aproape. Ultima avertizare din ceruri răsuna astfel:

„Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiţi părtaşi la păcatele ei, şi să nu fiţi loviţi cu urgiile ei!" (Apocalipsa 18: 4). Cine este în acel moment în cadrul marii „biserici unite" religioase, nu poate aparţine Bisericii lui Iisus Hristos. Acest lucru este valabil şi pentru membrii comunităţilor libere şi direcţiilor protestante, a căror denominaţii se întorc prin Conciliul Mondial al Bisericilor, în sânul bisericii romane. Fiecare de nominaţiune poarta automat semnul fiarei – semnul de recunoaştere al „bisericii mamă". Cine recunoaşte învăţătura trinitară romano-catolică şi a fost botezat în formula nebiblica, aparţine de fapt de biserica română, fără ca să ceară apartenenţă. Gândul modern al unirii se bazează pe o neînţelegere: în rugăciune, Mântuitorul ˣs-a rugat pentru unitatea mântuiţilor. El ˣs-a referit la ai Săi, nu la o unire a credinţelor diferite în biserica din Roma şi sub conducerea papei. Astfel sună cuvintele rugăciunii Sale:

„... pentru că ei să fie una, cum şi noi suntem una – Eu în ei şi Tu în Mine – pentru ca să fie în chip desăvârşit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis şi că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine" (Ioan 17: 22 – 23). Numai cel ce a fost cu adevărat născut din nou poate fi ˣîncadrat în această unitate dumnezeiască. Este vorba, pe de-o parte, de unirea biblică ϛu Hristos şi Biserica Lui şi, pe de altă parte, de unirea nebiblică în biserica romană. Fiecare trebuie să ia pentru sine o decizie pentru a stabili cui aparţine.

* * * * *

04: 28

Inamicul Demascat!

INAMICUL DEMASCAT

Criza uluitoare prin care va trece lumea.

Un inamic „vânează" SUA şi lumea întreagă de mai bine de 200

de ani. El este aproape de a da lovitura de moarte din care pământul nu îşi va mai reveni.

Publicaţia din mâna ta (pe care o citeşti) arată cine este acest duşman, de cine ˣs-a folosit în istorie, cine îl ajută astăzi şi cum se vor desfăşura scenele finale.

Trecutul şocant al istoriei
Sistemul monetar demascat
Terorismul religios demascat
Terorismul politic demascat
Aruncând la gunoi Constituţia
Va supravieţui SUA?
Fiara din Apocalipsă
Semnul Fiarei
Oricine poate înţelege
Mâna divină îndepărtată?
Mâna divină asupra S.U.A.

S.U.A. ˣeste pe marginea colapsului total. Odată o ţară mare şi puternică, S.U.A. ˣeste acum în cădere liberă. Încă câţiva paşi în declinul său şi va fi ruinată. Acestea nu sunt cuvinte uşoare care să fie citite de un american patriot, dar totuşi sunt adevărate. Tragic, dar nu trebuia să se ajungă aici.

Când cineva se uita la istoria naţiunilor, de la Babilon la Roma şi de la Roma la SUA este evident că o mâna divină a protejat şi a călăuzit SUA. La început, ţara aceasta avea câteva colonii pe ţărmul estic şi a devenit o mare naţiune.

La începuturile ei, SUA era foarte puternică. Pe banii ei, încrederea sa în Dumnezeu a fost proclamată şi cele mai mari binecuvântări ale lui Dumnezeu ˣs-au odihnit asupra naţiunii. Pe măsură ce SUA creştea în măreţie, ea abandonă treptat principiile care au făcut-o mare până când în momentul de faţă se apropie de un sfârşit tragic. Procesul declinului Americii este la fel cu căderea Impˣeriului Roman. Să examinăm puţin din istoria Romei antice şi să observăm paralelismul:

Pe măsură ce Impˣeriul Roman timpuriu începuse să se

dezvolte, se construia pe premiza solidă că unitatea familiei este temelia societăţii. Moralitatea şi disciplina erau fundamentele unităţii familiei. Pe măsură ce Imp×eriul se dezvoltă, liberalismul se insinua iar moralitatea şi disciplina care protejaseră societatea începuseră să dispară. Până la începutul sec. 2 majoritatea familiilor cedaseră tendinţelor liberale iar copiilor lor li se permitea să facă în mare ce doresc.

Este evident că moralitatea SUA de azi este la nivelul celei a Imp×eriului Roman de acum 2000 de ani. Nu vedem oare decăderea căminului familial, mişcarea puternică pentru drepturile femeii, degradarea sistemului de învăţământ, decăderea morală relatată de ştiri şi divertisment media şi la şcoală şi binefaceri care distrug economia americană?

Referitor la această problemă cum suntem noi mai diferiţi decât Imp×eriul Roman în timpul declinului său?

De ce se întâmpla aceste lucruri în SUA? Dar aceasta este întrebarea greşită. Întrebarea ar trebui să fie: Cine a adus SUA în pragul distrugerii???

Cum ×s-a menţionat mai devreme, Providenţa şi-a avut ochiul sau asupra SUA. SUA a fost pământul oportunităţilor. Era locul unde cei ce erau persecutaţi pentru credinţa lor puteau să vină şi să se închine lui Dumnezeu conform conştiinţei, liber. Era un ţinut fără un rege unde oricine pute să vină şi să respire aerul libertăţii civile. Era locul unde oricine putea veni şi câştig un trăi bun pentru el şi familia lui.

SUA era locul unde visele deveneau realitate. A fost odată o Mâna Divină asupra Americii.

În 1759 ×s-au scurs aproape 25 de ani de la cele 13 colonii şi eliberarea lor de sub stăpânirea britanică. 25 de ani şi cea mai mare naţiune protestantă care a existat în istoria naţiunilor îşi flutura steagul. 25 de ani şi au fost puse bazele pentru Constituţie – republicanismul, au apărut drepturile inalienabile şi ×s-a format un guvern al oamenilor, dintre oameni şi pentru oameni. Un experiment nemaincercat în istorie şi SUA avea să devină cea mai puternică

naţiune a planetei.

Mulţi au spus că un asemenea guvern nu va avea succes. Biserica Romano-Catolică a dominat lumea în timpul Evului întunecat şi a încercat să o ţină sub controlul sau dictatorial. Ei i-a fost şi încă îi este teamă de moarte de un asemenea experiment. Pentru mai bine de 200 de ani Reformaţiunea a provocat autoritatea papală. Papalitatea a început să-şi piardă treptat puterea. Un experiment ca cel american cu siguranţă nu era în planurile Bisericii Catolice; nici unei naţiuni nu i se permite să promoveze principii care ar detrona papalitatea.

Atunci ce putem spune despre monarhii Europei? Ei au condus cu permisiunea papalităţii şi au exercitat un control tiranic de-a lungul anilor şi aceasta fără ca cineva să se opună. Erau ei acum gata să vadă dezvoltarea unui guvern al oamenilor, dintre oameni şi pentru oameni? Un răspuns mai potrivit ar fi ca ei ×s-ar uni cu Roma pentru a opri experimentul american cu orice armă ar avea la îndemâna.

Până în anul 1550 Reformaţiunea ×s-a extins atât de mult în Europa încât papalitatea a început să îşi dea seama că trebuie să facă ceva pentru a încerca să o oprească. Ei şi-au dat seama că dacă nu ar fi oprită ar afecta în cele din urmă poziţia Bisericii Catolice şi le-ar distruge puterea politică pe care şi-o acumulaseră.

Pentru a realiza distrugerea Reformaţiunii a fost înfiinţată o nouă organizaţie secretă în interiorul Vaticanului, numită Ordinul Iezuit.

Înlăturarea protestantismului Pentru cititorii mei trebuie să le spun că iezuiţii prin însăşi chemarea lor, prin însăşi ţinta ordinului sunt făcuţi să caute prin orice mijloc, bun sau rău distrugerea protestantismului. Aceasta este condiţia existenţei lor, sarcina pe care trebuie să o îndeplinească sau încetează să mai fie iezuiţi. — G.B. Nicolini, History of the Iezuits: Their Origin, Progress, Doctrine, and Design, Henry G. Bohn, prefaţă.

Trecând primele triumfuri ale Reformaţiunii, Roma aduna noi forţe sperând să realizeze distrugerea acestei. La momentul acesta a fost creat Ordinul Iezuit, cel mai crud, lipsit de scrupule şi puternic dintre toţi campionii papalităţii… Nu exista nicio crimă prea mare

pentru ei ˣs-o comită, nicio amăgire nu era prea josnica ca ˣs-o practice, nicio deghizare prea dificilă ca ˣs-o poată folosi. Supuşi sărăciei şi umilinţei perpetue, a fost scopul lor bine studiat să-şi asigure bogăţie şi putere, să fie devotaţi înlăturării protestantismului şi restabilirii supremaţiei papale. — E.G. White, Tragedia Veacurilor, Review and Herald, p. 234 (sublinieri adăugate).

70000 uciși într-o singură noapteiezuitii au folosit înşelăciunea la extrem în 1572 în ziua masacrului de Sf. Bartolomeu când 70000 de hughenoţi protestanţi, inclusiv femei şi copii au fost uciși într-o singură noapte. Ei au creat de asemenea, Războiul de 30 de ani între 1618 şi 1648 pentru a distruge luteranii din Europa. Sângele care a inundat pământul Europei timp de secole poate fi pus în întregime pe seama criminalilor iezuiţi. Până la mijlocul anilor 70, Ordinul Iezuit devenise puterea de casă a Europei. După Barrett… Ordinul Iezuit a atins în sfârşit apogeul puterii şi prestigiului sau la începutul secolului al XVIII-lea. Devenise mai influent şi mai bogat decât oricare altă organizaţie din lume. Deţinea un loc în lumea afacerilor pe care niciun alt grup de bărbaţi legaţi printr-un jurământ nu l-a avut vreodată înainte sau de atunci încolo… aproape toţi regii şi suveranii Europei aveau ca „directori” ai conştiinţei lor doar iezuiţi astfel că întreaga Europă părea a fi guvernata doar de iezuiţi. — Boyd Barrett, The Iezuit Enigma, New York: Boni & Liveright, p. 209

America sub o mâna divinaiezuitii conduceau lumea. Monarhii Europei şi papa însuşi îi aveau pe iezuiţi ca şi confesori. Planurile şi comploturile erau toate cunoscute lor. În afară de aceasta ei strângeau o avere mare care le permitea să facă ceea ce doresc. Cu ei controlând lumea, cum puteau micile colonii americane să ţină piept monarhilor Europei controlaţi de iezuiţi? Într-o clipă, iezuiţii puteau folosi orice armată aflată la dispoziţia lor şi zdrobi coloniile.

Naţiunile exclud iezuiţii din 1759Era în 1759 când ceva ciudat dar divin a început să se întâmple. A început în Portugalia. Regele portughez, Iosif I i-a exilat pe iezuiţi de pe teritoriul său. Franţa catolică i-a dat afară în 1762. Decretul lui Louis al XV-lea şi al Parlamentului Francez spunea: Denunţam doctrinele şi practicile lor

ca „perverse, distrugătoare a orice principiu religios şi chiar de probitate; ofensatoare moralităţii, letale pentru societatea civilă, sediţioase, periculoase pentru drepturile persoanelor aflate în slujba monarhilor făcute să provoace cele mai mari necazuri în State, să formeze şi să menţină cea mai profundă corupţie în inimile oamenilor… astfel ca instituţiile iezuiţilor vor înceta să mai existe pe întreg teritoriul regatului. „Ibid, p. 219. Al treilea suveran care i-a alungat pe iezuiţi de pe teritoriul lor a fost regele Carlos al III-lea al Spaniei. El i-a exilat pe iezuiţi în 1767. Cele mai mari naţiuni catolice ale Europei îi alungaseră pe iezuiţi de pe teritoriul lor. Aceşti monarhi catolici au cerut ca Biserica Catolică să desfiinţeze organizaţia iezuită. Clement al XIII – le-a, papă la acel moment a rezistat presiunii monarhilor europeni, dar în final a capitulat. În noaptea dinaintea planificării desfiinţării ordinului a fost otrăvit mortal. 4 ani mai târziu, în 1773, cu trei ani înaintea Declaraţiei de Independenta – reţineţi acest aspect – papa Clement al XIV – le-a a emis un ordin al cărui scop era abolirea definitivă a iezuiţilor.

Înlăturarea excluderii iezuiţilor 1814Din nefericire, un alt papă (Pius al VII-lea) a reînfiinţat ordinul în 1814. Sincronizarea acestor evenimente în Europa este fascinantă. Europa catolică era în declin. Monarhii catolici erau preocupaţi cu rezolvarea problemelor cu ajutorul Ordinului Iezuit. Iezuiţii sufereau pe măsură ce, una după alta ţările catolice îi exilau de pe teritoriul lor. În timp ce Europa se cutremură, 13 colonii de peste Atlantic se gândeau la un foarte posibil război cu Anglia. Cele 13 colonii instituiau principii de guvernământ nemaiauzite în analele istoriei umanităţii. Documentele urmau să fie scrise curând şi legalizau: drepturile inalienabile, un guvern al poporului, format din popor şi creat să slujească poporului, dreptul la libertate religioasă şi dreptul de a avea şi purta arme. Aceste documente deveneau în curând speranţa umanităţii dintotdeauna de a avea libertate.

Coloniile au scăpat iezuitilorle ar fi fost dacă monarhii catolici nu ar fi fost distraşi de treburile lor cu iezuiţii? Ce ar fi fost dacă iezuiţii nu ar fi suferit de pe urma excluderii lor din Europa? Monarhii şi

iezuiţii şi-ar fi folosit averea şi puterea militară pentru a zdrobi coloniile americane din Lumea Nouă iar visul protestant din America nu ar fi devenit niciodată realitate. Fără îndoiala a fost O Mâna Divină deasupra Americii.

Illuminati – evreii în faţă (paravan) Este un lucru cert că fondatorul societăţii moderne bavareze Illuminati a fost un iezuit şcolit pe nume Adam Weishaupt din Ingolstadt, Bavaria. Weishaupt a fost un profesor la Universitatea din Ingolstadt, centrul Contrareformaţiunii iezuite. (vezi Enciclopedia Britanică, vol. 12, pag. 251) Ingolstadt era centrul unde iezuiţii ˣs-au dezvoltat în 1556. (vezi Istoria Protestantismului de Wylie, Vol. 2, pag. 413.

Apostolul lui Lucifer, Adam Weishaupt ˣs-a născut în familie de evrei, ˣs-a convertit la catolicism, apoi ˣs-a îndreptat către vrăjitorie în care a devenit expert şi a fondat alta secta a societăţii Illuminati. Aceasta sectă a Illuminati a fost fondată la data de 1 mai 1776.ˆ William Josiah Sutton, The New Age Movement and The Illuminati 666, The Institute of Religious Knowledge, p. 173. Rezultatul infamului Conciliu de la Trent, 1545 – 1563 a fost legea canonică. Această lege dezvăluia poziţia Bisericii Catolice împotriva Reformaţiunii Protestante şi este cunoscută ca şi Contraˣ-ˣReformaţiunea Catolică. Acest conciliu nu dezvăluia doar ostilitatea bisericii la adresa Reformaţiunii dar şi modalităţile de a o ataca şi a o distruge.

Fronturile secrete ale iezuiţilor Weishaupt a înfiinţat Illuminati astfel încât să fie o organizaţie de frunte în spatele căreia iezuiţii se puteau ascunde. După ce a fost dizolvat în 1773 de Clement al XIV-lea, Ordinul Iezuit ˣs-a folosit de Illuminati şi alte organizaţii pentru a-şi aduce la îndeplinire obiectivele. Astfel, organizaţiile scoase în faţă vor fi vinovate de problemele cauzate de iezuiţi. Având atât de multe organizaţii în faţă au provocat confuzie între oameni astfel încât ar fi aproape imposibil de ştiut cine manipulează în realitate războaiele, politicile economice, politica şi problemele cauzate de iezuiţi. Metodele multora din aceste organizaţii ca şi Illuminati sunt copii la indigo după metodele şi tehnicile iezuite.

Credinţa iudaică că Hristos se va întoarce într-o zi şi va conduce

lumea provoacă cutremur la Vatican. Vaticanul crede că dacă ura împotriva evreilor ar fi instigata cum a fost în Germania hitleristă, atunci evreii ar fi eliminaţi fără cruţare. Vaticanul crede că dacă toţi evreii sunt omorâţi, Hristos nu va veni şi scopul Vaticanului de a conduce lumea ar rămâne intact. Avro Manhattan o spune astfel: Este important deşi ar putea fi dificil pentru unii să recunoască natură religioasă a configuraţiei politice comunisto-sionisto-catolică. Deşi în mod voit muta în public, în spatele bannerului sionist ×s-a găsit vechea speranţa mesianică pentru o teocraţie globală aşa cum a fost prezisă de toţi clarvăzătorii şi profeţii din Sion. Urma să fie o teocraţie în care Iehova şi nu Hristos avea să fie Rege. Spectrul crcării unei asemenea teocraţii a urmărit camerele interioare ale Bisericii Catolice de la cea mai veche apariţie şi încă este o frică dominantă. — Avro Manhattan, Alianţa Vatican-Moscova-Washington, Chick Publicaţions, pg. 169 – 170

Iezuiţii folosesc paravan evreiesede ce ar folosi iezuiţii inamicul lor implacabilevreii pentru a îşi realiza planurile pentru o dominaţie mondială? Iezuiţii nu fac nimic la vedere unde pot să fie expuşi. Dacă ei sunt recunoscuţi ca vinovaţi vor fi acuzaţi şi vor suferi consecinţele, dar dacă pot da vina pe altcineva pentru problemele lumii, în special un duşman pe care îl pot distruge pe parcurs atunci ei şi-au îndeplinit simultan două din obiectivele lor. Poporul evreu reprezintă ţapul ispăşitor perfect. Datorită faptului că Rothschilds sunt agenţi iezuiţi care acţionează sub acoperire evreiască folosindu-i la înfiinţarea Illuminati în 1776 arunca efectiv săgeata acestei conspiraţii asupra evreilor. Cu siguranţă că Rothschilds nu sunt singurii agenţi iezuiţi care acţionează sub masca evreiască.

Următoarele surse demonstrează că Adam Weishaupt şi Rothschilds au fost creierele şi sponsorii din spatele Revoluţiei Franceze. Istoria ne spune că Revoluţia Franceză a început fie în 1787 fie în 1789 în funcţie de ce cărţi citim. Cu toate acestea, a fost de fapt planificată de dr. Adam Weishaupt şi de familia Rothschild cu aproape 20 de ani înainte de a avea loc. – William Sutton, Mişcarea New Age şi Illuminati 666, Institute of Religious Knowledge, pp. 172 – 173

Iezuiţii promovează comunismul Iezuitii, Weishaupt şi Rothschild au reuşit să arunce vina pentru Revoluţia Franceză asupra organizaţiei lor de frunte: Illuminati. Idealurile comuniste care veneau de la reducţioniştii din Paraguay şi care erau exaltate în Franţa îşi aveau sursa în scrierile lui Karl Marx (iezuit).

Karl Marx, „părintele comunismului modern era învăţat în privat de iezuiţi în imensa sală de lectură de la Muzeul Britanic în timp ce scria Manifestul Comunist bazat pe cele 10 maxime pe care Ordinul şi le-a perfecţionat pe reducţioniştii paraguayeni.

Un evreu a fost ales pentru sarcina aceasta căci Ordinul anticipase aruncarea vinei pentru toate răutăţile Inchiziţiei Comuniste asupra poporului evreu. — Eric Phelps, Vatican Assassins, Halcyon Unified Services, p. 293.

Adam Weishaupt şi familia Rothschild au creat Illuminati. Apoi atât Weishaupt cât şi Rothschild şi-au unit eforturile pentru a începe Revoluţia Franceză şi crea rădăcinile comunismului. Mai apoi, iezuiţii l-au folosit pe Karl Marx să scrie Manifestul Comunist care codifica planurile organizaţiei Illuminati. Învăţăturile lui Marx erau apoi date lui Lenin, Stalin şi Trotsky. Finanţiştii tuturor acestor oameni erau Rothschilds sau agenţi ai lor ca Paul Warburg, primul preşedinte al Băncii de Rezervă Federală, Jacob Schiff şi Armând Hammer. Fiecare dintre aceştia, fiind iezuiţi erau evrei şi acţionau sub un nume evreiesc. Mai este vreo mirare de ce evreii sunt de obicei acuzaţi de toate conspiraţiile?

În scopul neobosit al iezuiţilor de a distruge SUA, papalitatea a folosit familia evreiască Rothschild pentru a câştiga controlul asupra sistemului bancar american. La acest lucru ne vom întoarce în capitolul următor.

Tâlharii bancari pentru ca papă Clement al XIV-lea şi împăraţii catolici din Europa erau ocupaţi cu înlăturarea iezuiţilor ei nu au putut să coopereze unii cu alţii îndeajuns de bine astfel încât să oprească experimentul protestant american. Dacă o mâna divină nu ar fi intervenit să protejeze cele 13 colonii nu ar fi existat niciodată Statele Unite cu constituţia lor divină.

Iezuiţii au fost foarte afectaţi datorită expulzării lor şi ˣs-au văzut siliţi să lucreze în subteran. Am văzut că ei l-au folosit pe agentul lor, Adam Weishaupt pentru a crea Illuminati şi casa iezuită Rothschild pentru a o finanţa.

Cu toate acestea, nu a fost singura ocazie când averea Rothschild-ilor a fost de un real folos. America devenea un gigant al afluenţei financiare şi a prosperităţii. Deja, Rothschild erau implicaţi în schimburi extensive în Americi.

În afară de impˣeriul financiar şi comercial, Rothschild îşi foloseau averea pentru a câştiga dominaţie politică şi religioasă în scopul facilitării scopurilor iezuite de a distruge protestantismul din lumea întreagă.

Iezuiţii şi-au folosit toate resursele lor în încercarea de a distruge America. ˣS-au folosit de puternicul impˣeriu financiar al familiei Rothschild pentru a obţine control prin intermediul banilor. Biograful Frederick Morton a ajuns la concluzia că prin uzul efectiv al banilor, Rothschild au cucerit cu succes lumea mai repede, mai puternic şi mult mai de durată decât toţi Cezarii dinainte şi toţi Hitlerii după ei. — Frederic Morton, The Rothschilds: A Family Portrait, Atheneum, p. 14.

Rothschild credeau că dacă pot controla banii unei naţiuni, atunci ei pot controla acea ţară. Acest lucru este arătat limpede în următoarea afirmaţie a biografului Derek Wilson. Îl recomandă o mare avere. Era internaţional. Era independent. Guvernele regale erau deranjate pentru că nu puteau controla situaţia. Guvernele populare urau această situaţie pentru că nu răspundea aşteptărilor populaţiei. — Derek Wilson, Rothschild: The Wealth and Power of a Dynasty, Charles Scribner3s Sons, pp 79,98,99.

Folosindu-se de imensa avere a casei Rothschild, iezuiţii au finanţat armate pentru a distruge ţările care nu făceau ce le dictau ei. Ei puteau cumpăra politicieni şi prin ei să schimbe înseşi legile unei naţiuni. Acesta este exact lucrul pe care l-au făcut în SUA şi pe care îl fac încă şi în prezent. Iezuiţii ˣs-au folosit de averea Rothschild pentru a controla evenimentele majore din lumea întreagă din spatele cortinei

în ultimele secole. Acesta a fost cazul la început dar acum au bănci centrale în fiecare ţară, incluzând Banca de Rezervă Federală care să le furnizeze fonduri.

Strategia Rothschild pentru a ilustra cum iezuiţii şi Rothschild au folosit ţările şi evenimentele pentru a câştiga dominaţia asupra naţiunilor şi pieţelor financiare trebuie să ne îndreptăm atenţia către bătălia de la Waterloo dintre Franţa şi Anglia din 19 iunie 1815. Pe măsură ce ambele mari armate se luptau pe viaţă şi pe moarte, Nathan Rothschild avea agenţii săi lucrând cu ardoare în ambele tabere pentru a colecta cele mai precise informaţii imediat ce lupta începuse. Alţi agenţi Rothschild aveau ca sarcina să transporte buletinele cu intelligence (rapoarte de informaţii) la un post de comandă Rothschild plasat strategic în apropiere. Sosind la schimb printre speculaţiile asupra cursului luptei, Nathan şi-a reluat poziţia obişnuită lângă celebrul stâlp Rothschild. Fără vreo emoţie, fără cea mai mică schimbare a expresiei împietrite a feţei, şeful atotveghetor al casei Rothschild a dat un semnal dinainte ştiut agenţilor săi care staţionau îndeaproape. Agenţii Rothschild au început imediat să depună „consuli" pe piaţă. Pe măsură ce consuli în valoare de sute de mii de dolari intrau pe piaţă, valoarea lor începuse să alunece uşor în jos. Apoi a început să scadă vârtos. Vânzarea ˣs-a transformat într-o panică generală pe măsură ce oamenii se grăbeau să schimbe consulii sau bancnotele fără valoare pe aur şi argint în speranţa că îşi vor păstra măcar o parte din averea lor. Consulii şi-au continuat trendul descendent până la prăbuşire. După câteva ore de schimburi intense consulul şi-a încheiat ziua în ruină. Se vindea cu aproximativ cinci cenţi la paritatea dolarului.

Nathan Rothschild, lipsit de emoţii sau de vreo expresie a fetei că întotdeauna se sprijinea încă de stâlpul său. El continua să ofere mesaje subtile. Dar aceste semnale erau diferite. Aveau diferenţe atât de subtile încât doar cei mai bine antrenaţi agenţi puteau detecta schimbarea. La semnul şefului lor zeci de agenţi Rothschild şi-au făcut loc până la ghişeele din jurul schimbului şi au cumpărat fiecare consul la vedere doar cu un „cântec". Napoleon a fost învins la Waterloo.

Nathan a cumpărat controlul asupra economiei britanice. Peste noapte, averea sa vastă ˣs-a mărit de douăzeci de ori. — Des Griffin, Descent into Slavery, Emissary Publicaţions, pp. 27,28. Până în 1815 iezuiţii aveau controlul complet asupra Angliei. Dacă un lider nu făcea ce i se spunea, erau folosiţi bani pentru a îl ucide, distruge, şantaja sau doar înlătura din funcţie. Capitolele următoare vor arăta cum această tehnică este folosită azi pentru a controla oameni ca George Bush şi Tony Blair. Ceea ce ˣs-a petrecut în Anglia se întâmplă astăzi în mulţeţări.

Banca Federală de Rezervă Este bine să înţelegem că băncile centrale înfiinţate de iezuiţi şi Rothschild nu sunt la fel cu băncile din vecinătate de care ne folosim cu toţii pentru a ne gestiona banii. Să aruncăm o privire mai atentă asupra băncii centrale ca să vedem de ce este aşa de periculoasă.

Vom folosi Banca Federală de Rezerva că un exemplu. Iată un scenariu foarte simplist care explica una din operaţiunile Băncii Federale de Rezervă.

Avem nevoie să înţelegem că Banca Federală de Rezervă nu este deţinută de guvernul Statelor Unite cum mulţi cred. Banca Centrală, Banca Federală de Rezervă este o bancă privată deţinută de unii dintre cei mai bogaţi şi mai influenţi oameni din lume.

Această bancă nu are nimic de-a face cu guvernul Statelor Unite în afară de legătura care permite operaţiunea descrisă mai jos. Banca Federală de Rezervă are un monopol total, sprijinit de guvern asupra banilor. Înainte de a avea o bancă centrală, fiecare bancă în parte concura cu alte bănci; clienţii primeau cele mai bune profituri. Dar acum nu mai este aşa.

Noi toţi ştim că astăzi, guvernul Statelor Unite împrumuta bani şi operează sub datorii astronomice. De ce? Oricine poate spune că o poliţă care duce la o datorie atât de mare va distruge mai devreme sau mai târziu instituţia care o practică pentru că dobânda trebuie să crească mai mult decât venitul ei, făcând plata datoriei imposibilă.

Acum să ne întoarcem la scenariul nostru. Aşa decurge grosso-modo operaţiunea. Să presupunem că guvernul Statelor Unite

vrea să împrumute un miliard de dolari. Guvernul emite o obligaţiune pentru această sumă la fel cum o companie de apă o face atunci când doreşte să adune bani pentru o nouă conductă sau un nou baraj. Guvernul da această obligaţiune pentru miliardul de dolari Băncii Federale de Rezervă. Banca Federală de Rezervă ia obligaţiunea şi scrie o comandă Departamentului de Tipărire şi înregistrare de a tipări bancnote în valoare de un miliard de dolari.

După aproximativ două săptămâni, când bancnotele sunt deja tipărite, Departamentul de Tipărire şi înregistrare trimite bancnotele Băncii Federale de Rezervă care scrie un cec de aproape două mii de dolari ca să plătească tipărirea bancnotelor în valoare de un miliard de dolari. Banca Federală de Rezervă ia miliardul de dolari şi îl împrumuta guvernului Statelor Unite, iar poporul ţării plăteşte dobândă la o rată uriaşă în fiecare an pentru aceşti bani care au fost făcuţi din nimic. Proprietarii Băncii Federale de Rezervă nu au făcut nimic pentru aceşti bani.

De aceea, vedem că atunci când guvernul Statelor Unite intra în datorii de 1 dolar, 1 dolar plus dobânda intra în buzunarele proprietarilor Băncii Federale de Rezervă. Aceasta este cea mai mare, cea mai colosală hoţie petrecută vreodată în istoria omenirii şi este aşa de subtilă şi ascunsă de propagandă ştirilor media ca victimele nici măcar nu sunt conştiente de ceea ce se întâmplă. Vedeţi de ce iezuiţii vor ca această operaţiune să fie ţinută secretă.

Pericolele Băncii Centralethomas Jefferson a înţeles foarte bine ce ar fi făcut o bancă centrală Americii. El a declarat: O bancă centrală privată emiţând banul public este o ameninţare mai mare pentru libertăţile populare decât o armată gata de luptă. — Scrierile lui Thomas Jefferson, Vol. 10, G.P. Putnam & Sons, pag. 31

Jefferson şi-a dat seama că dacă o bancă centrală ˣs-ar fi creat vreodată în SUA, bancherii ar fi dispus de sume de bani nelimitate pentru a controla votarea legilor şi media şi ce spun cei ce o reprezintă. În scurt timp, bancherii aceştia ar rescrie Constituţia şi Cartea Drepturilor prin legile neconstituţionale pe care le-ar emite.

Thomas Jefferson a avut dreptate în întregime căci astăzi avem

destule legi ca de exemplu Actul Patriotic al SUA ?i Actul Securităţii care transforma Statele Unite într-o poliţie statală când toate amendamentele acestor acte sunt implementate.

La fel ca vechea Banca a Americii de Nord, proaspătă Banca a Statelor Unite avea 80% din capitalul iniţial deţinut de investitori secreţi iar cu diferenţa a contribuit guvernul. Oricine erau aceşti investitori secreţi, ei aveau o putere teribilă în America pentru că ei controlau banii americanilor. Multe cărţi scrise despre această perioadă de timp ne spun cine erau aceşti oameni.

De mulţi ani, Rothschilds şi iezuiţii şi-au folosit imensa avere ca să preia SUA prin politicienii trădători. Iezuiţii şi Rotschilds nu se mulţumesc cu mai puţin de atât. După ce Bancă Centrală Hamilton a dat faliment, iezuiţii au întemeiat în 1816 o a treia bancă centrală folosindu-l pe Nicholas Biddle ca agent. Autorizaţia de funcţionare a băncii era valabilă până în 1836. Biddle a încercat să reînnoiască autorizaţia acestei a treia bănci în timpul campaniei prezidenţiale din 1832. Biddle credea că Andrew Jackson nu va îndrăzni să îşi rişte al doilea mandat opunându-i-se astfel că el se gândea că este momentul perfect pentru a reînnoi autorizaţia băncii. Andrew Jackson a înţeles pericolele băncii centrale şi a respins cererea de reînnoire a autorizaţiei de funcţionare a băncii. Motivul lui Jackson a fost simplu. Controlând moneda noastră, primind banii noştri publici şi ţinând mii de cetăţeni în dependenţă ar fi mai formidabil şi mai periculos decât puterea militară şi navală a inamicului. — Herman E. Kross, Documentary History of Banking and Currency în the United States, Chelsea House, pp. 26,27

Jackson se temea ca străinii care doreau să domine şi să controleze America vor folosi banca centrală pentru a o distruge. Rothschild şi iezuiţii chiar făceau acest lucru de mulţi ani. Următorul citat demonstrează cum Nicholas Biddle a manipulat Congresul.

Biddle avea un avantaj puternic în faţa adversarului său. Pentru toate scopurile practice, Congresul era în buzunarul său. Sau mai bine zis, produsul generozităţii sale se afla în buzunarele congresmenilor. Urmând formula Rothschild, Biddle a fost atent să recompenseze

politicienii complici cu succes în lumea afacerilor. Câţiva dintre ei au muşcat mâna care i-a hrănit. Chiar şi marele senator Daniel Webster ˣs-a văzut îngenunchind în faţa tronului lui Biddle. G. Edward Griffin, The Creaturi from Jekyll Island, American Opinion, p. 351

Părerea lui Webster în Congres a fost la început în sprijinul banilor „sănătoşi". După ce Biddle l-a „cumpărat" pe Webster cu bani şi alte favoruri el a capitulat şi a devenit un suporter al obiectivelor bancare corupte ale lui Biddle. Webster a devenit unul dintre cei mai aprigi susţinători ai băncilor centrale. Ce trist este ca Daniel Webster nu a avut curajul moral de a se opune mitei lui Biddle! La începutul deceniului 4 al sec. al XVIII – le-a Congresul avea mulţi iezuiţi care căutau să submineze în secret marile principii ale Constituţiei noastre. Când Andrew Jackson l-a respins pe Nicholas Biddle şi banca centrală a trebuit să facă faţă unui alt duşman: asasinii iezuiţi. Cu aceste realizări încheiate pe culmile victoriei asupra Băncii Centrale, preşedintele şi-a câştigat ura nestinsa a experţilor monetari atât în SUA cât şi peste hotare. Astfel, nu este surprinzător că în 30 ianuarie 1835 ˣs-a făcut o încercare de asasinare asupra sa. În mod miraculos, ambele pistoale ale atacatorului şi-au greşit ţinta şi Jackson a fost salvat de mâna destinului. A fost prima încercare de acest gen făcută împotriva vieţii unui preşedinte al SUA. — G. Edward Griffin, The Creaturi from Jekyll Island, American Opinion, p. 357.

Războiul Civil/Asasinaterotschild şi iezuiţii aveau nevoia de a se regrupa. Pentru următorii 20 de ani numele jocului va fi asasinatul pentru că doi preşedinţi au fost otrăviţi şi unul aproape ucis prin otrăvire. Apoi, pistoalele războiului au fost auzite în America când Războiul Civil a inundat de sânge pământul american. După cancelarul german, Otto von Bismarck toate acestea au fost atent planificate. Divizarea Statelor Unite în federaţii cu putere egală a fost hotărâtă cu mult înainte de Războiul Civil marile puteri financiare ale Europei. Aceşti bancheri se temeau că dacă SUA va rămâne într-un singur bloc şi ca o singură naţiune va obţine independenţa economică şi financiară care le va afecta dominaţia financiară asupra Europei şi asupra lumii. Bineînţeles că în cercul restrâns al Finanţelor se auzea vocea familiei

Rothschild. — Citat din G. Edward Griffin, The Creaturi from Jekyll Island, American Opinion, p. 374. Rothschild şi iezuiţii au folosit războiul Civil pentru a diviza Statele Unite în două ţări beligerante. Aceasta ar fi slăbit America şi ar fi făcut-o mult mai uşor de controlat. Preşedintele Lincoln a înţeles mana insidioasa a familiei Rothschild şi uneltirile iezuiţilor în Războiul Civil. El a înţeles puterea masivă de distrugere a acestor persoane. El ştia că ei erau fără milă în atingerea scopului lor de a distruge Statele Unite. Lincoln ×s-a temut mult pentru supravieţuirea Americii şi a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a le înfrânge scopurile. Lăcomie, egoism şi câştig financiar sunt folosite pentru a îi determină pe politicieni la compromisuri în a da legi care să încalce scopul Constituţiei şi să direcţioneze America pe o cale niciodată gândită de către părinţii noştri fondatori. Aceşti politicieni adopta principii de guvernare identice cu cele comuniste sau din timpul Revoluţiei Franceze. Urmare a băii de sânge îngrozitoare numită Războiul Civil, naţiunea sângera şi lucrurile erau în dezordine. Ţara era destul de vulnerabilă la alte atacuri iezuite şi ei au profitat din plin de acest lucru.

Aruncând la gunoi Constituţiaoricine a văzut Congresul din 1860 va declara că Thaddeus Stevens a fost fără dubiu vinovatul. Thaddeus Stevens, acest radicalist a controlat Congresul şi a aplicat toată maniera sa caustica pentru a declanşa una din cele mai mari revoluţii din SUA după 1776. Prin influenţa sa, câteva modificări ascunse au fost implementate în Amendamentele de Reconstrucţie care făceau mult mai mult decât să ofere libertate şi egalitate pentru sclavi, ci mai degrabă atacau Legea Drepturilor.

Republica vs Democratiestatele Unite ale Americii nu sunt o democraţie. Este o republică şi este o mare diferenţă între cele două. O democraţie pură este bazată exclusiv pe majoritate fără nicio restricţie.

Un exemplu excelent de democraţie este o gloată gata să linşeze pe cineva. Majoritatea vrea să spânzure persoana iar minoritatea, persoană ce urmează a fi spânzurata se opune. Ei votează şi apoi spânzura persoană. Într-o democraţie pură, minoritatea este victima majorităţii. În contrast, o republică este fondată pe un set de legi care

guvernează ceea ce majoritatea poate sau nu poate face. Legea în baza căreia este fondată Republica Statelor Unite ale Americii se numeşte Constituţie.

De exemplu, Constituţia spune: Congresul nu va adopta nicio lege care să stabilească o anumită religie sau să împiedice libertatea de închinare; sau să îngrădească libertatea de exprimare sau a presei; sau dreptul oamenilor paşnici de a se aduna şi a cere guvernului o compensare a doleanţelor. — Primul amendament la Constituţie.

150 milioane de martiri/Evul întunecatdaca o lege a fost propusa în Congres de a crea o religie naţională şi fiecare din Congres a votat pentru ea tot nu se poate promulga deoarece Constituţia interzice o astfel de lege. Constituţia spune că guvernul nu are voie să dea nicio lege în ceea ce priveşte religia. În timpul Evului întunecat, mai mult de 150 milioane de creştini au fost condamnaţi la moarte pentru că nu ˣs-au supus religiei universale din acel timp. Acelaşi lucru ˣs-ar fi ˣîntâmplat şi în SUA dacă ar fi fost o democraţie pură. Cuvântul „democraţie” nu se regăseşte în Constituţie sau în Declaraţia de Independenta sau în constituţia vreunuia dintre state. Mulţi din fondatorii Statelor Unite au încercat să avertizeze asupra pericolelor unei democraţii pure. Ţineţi minte, democraţia nu durează mult niciodată. În curând se epuizează şi se sinucide. Încă nu ˣs-a inventat vreo democraţie care să nu sucombe. — John Adams, The Works of John Adams, Vol. 6, New Library Press, p. 484. Dacă SUA ar fi fost întemeiată ca o democraţie pură ar fi ˣîncetat să existe de mult.

100 milioane mor/Secolul 20Revoluţia Franceză a fost o sursă pentru concepţiile comuniste, anarhiste şi socialiste; concepţii care, atunci când au fost duse la îndeplinire au rezultat în necesitatea instalării unor sisteme de drenaj pentru a transporta torentele de sânge care au curs şiroaie din ghilotinele franceze. Aceleaşi concepţii, aplicate în cursul secolului 20 a dus la uciderea a mai bine de 100 milioane de oameni. Este mult de învăţat din Marea Revoluţie. — Dee Zahner, The Secret Side of History, LTAA Communicaţions, p. 35.

Anarhie pe pământul pustiuin acelaşi timp, anarhia cauta să eludeze orice legi nu numai divine dar şi omeneşti. Centralizarea

bogăţiei şi puterii, combinaţiile vaste pentru îmbogăţirea câtorva pe seama celor mai mulţi, combinaţiile claselor mai sărace pentru a îşi apăra interesele şi pretenţiile, spiritul de nelinişte, revolta şi vărsare de sânge, împrăştierea la nivel global a aceloraşi învăţături care au dus la Revoluţia Franceză toate tind să implice întreaga lume într-o luptă similară cu cea care a stârnit convulsiile în Franţa. — E.G. White, Education, Pacific Press Publishing Associaţion, p. 228

Respingerea afro-americanilor Principiile democraţiei sau regulă gloatei au umplut acest pământ de sânge. Thaddeus Stevens a strecurat idealurile Revoluţiei Franceze în SUA sub masca aducerii libertăţii sclavilor umiliţi. Aşa cum am văzut, ideile lui Karl Marx nu erau noi. El doar a preluat ideile iezuiţilor şi ale lui Weishaupt şi le-a codificat în Manifestul Comunist. Principiile democraţiei, comunismului şi ale Revoluţiei Franceze codificate de Karl Marx se regăsesc în numeroase ţări în secolul XX. De la epurările din Rusia lui Iosif Stalin, la regimul de teroare din China a lui Mao Tse ţung, la teroarea din Cambodgia şi multe altele, rezultatele iezuitismului au umplut această lume cu mizerie, durere, suferinţa şi moarte. Va cădea la fel şi SUA, cel mai mare bastion al republicanismului? A devenit clar că libertatea şi egalitatea pentru afro-americanii liberi au fost folosite pentru a crea o cu totul nouă cetăţenie care a lărgit puterile guvernului naţional şi a atacat Legea drepturilor. Aceasta este aceeaşi metodă folosită în Franţa, ţăranii se luptau cu dificultăţi oribile astfel că regimul terorii le-a oferit libertate şi egalitate. Deghizată în acestea era dorinţa de a extinde puterea guvernului şi a îi ţine pe ţărani legaţi în robie.

Un profesor la Universitatea Columbia a recunoscut ca amendamentele 13,14 şi 15 au adus o constituţie cu totul nouă decât cea stabilită în 1787. El a declarat că aceste amendamente au creat o nouă constituţie.

Din ce am văzut din cazurile de tribunal ce au urmat după adoptarea acestor amendamente este limpede că este exact ceea ce Stevens şi Roma îşi doreau. Rezumând, până în 1868 iezuiţii, cu radicaliştii lor Thaddeus Stevens şi Charles Sumner au forţat al XIV-lea

Amendament asupra poporului, asupra Nordului şi Sudului. Ei au creat o nouă naţiune ca urmare a unei noi cetăţenii. Până în 1872, iezuiţii avându-i în componenţa Curţii Supreme pe radicaliştii lor au făcut absolute puterile atât ale guvernului federal cât şi ale celui statal. Aceste puteri erau limitate doar de decizii ale autorităţilor „regale" – Curtea Supremă Federală şi de Stat. Tranziţia de la o formă prezbiteriana de guvernare la una romano-catolică fusese realizată. Şi cum au făcut-o? Declarând că Legea Drepturilor nu constă în privilegii şi imunităţi ale celui de-al XIV-lea amendament cetăţenesc, astfel denunţând vechile libertăţi. — Eric Phelps, Asasini la Vatican, Halycon Unified Services, p. 327.

În lumina lucrării distructive şi fără scrupule ale lui Thaddeus Stevens şi a republicanilor radicali este destul de uşor să tragem concluzia că ei erau uneltele Romei în distrugerea marii Constituţii protestante. Nu mai existaseră oameni aşa de răi şi diabolici care să calce pe pământul libertăţii şi în casa celui brav.

Întinzând capcanadupa încercările iezuite de a distruge vulnerabilă America, ei ˣs-au concentrat pe altă ţintă care le scăpase timp de mai mulţi ani. Ei au încercat cu disperare să întemeieze o bancă centrală sub Robert Morris, Alexander Hamilton şi Nicholas Biddle, dar fiecare încercare a eşuat. În timpul devastatorului război civil, Augustus Belmont, un iezuit fanatic şi agent Rothschild în acelaşi timp a încercat să îl forţeze pe Lincoln să întemeieze o bancă centrală dar Lincoln a înţeles prejudiciul pe care o bancă centrală l-ar aduce economiei şi a refuzat.

Cu entuziasm nou şi o abordare diferită, iezuiţii şi Rothschild au încercat din nou. Ei au înţeles că şi Lenin ca: Întemeierea unei bănci centrale însemna 90% comunizarea unei naţiuni. — Fritz Springmeier, Rânduri însângerate despre Iluminaţi, Ambassador House, p. 268.

La mijlocul anilor 50 ai secolului 18, familiile Rothschild şi Schiff ˣs-au mutat în acelaşi stabiliment, o casa-duplex mare din Frankfurt, Germania unde au locuit împreună. După 100 ani de vieţuire comună în Frankfurt, Germania ˣs-a născut Jacob Schiff. Era un vrăjitor al finanţelor şi a dezvoltat dibăcia ascunsă a familiei Rothschild. În 1865,

moment în care Războiul Civil se încheia, tânărul de 18 ani Jacob Schiff a părăsit Germania şi a venit în SUA.

Imp×eriile financiare ale SUAL – legăturile financiare importante din Europa ale lui Schiff erau Rothschild şi reprezentanţii germani, compania M.M. Warburg din Hamburg şi Amsterdam. Răstimp de 20 de ani, Rothschild prin legătura Warburg-Schiff au oferit capitalul care l-a împuternicit pe John D. Rockefeller să îşi extindă mult imp×eriul sau petrolier Standard Oil. Ei au finanţat de asemenea activităţile lui Edward Harriman (căi ferate) şi Andrew Carnegie (oţel). — Des Griffin, Coborâre în sclavie, Emissary Publicaţions, pp. 36,37.

Leagă cele de mai sus cu această afirmaţie: El a venit la început la New York cu un singur scop: de a pune mâna pe sistemul monetar american. El a devenit în cele din urmă managerul băncii Kuhn, Loeb şi Compania. El a cumpărat-o ulterior cu banii lui Rothschild. Folosind caritatea pentru a ascunde activităţile sale promovate de Illuminati, de creare a unui guvern unic mondial, Jacob Schiff a devenit unul din cei mai importanţi succesori ai lui Albert Pike în a conduce SUA spre anarhie. Cum am citat din spusele lui Lenin mai înainte, unul din primele scopuri ale comuniştilor este să controleze toate sistemele monetare ale lumii. Şi aceasta avea să fie prima realizare a lui Jacob Schiff. — William Sutton, Mişcarea New Age şi Illuminati 666, Institute of Religious Knowledge, pp. 234,235.

Control monetar absolut astfel, vedem cum coaliţia Iezuiti-Rothschild l-au trimis pe Jacob Schiff în SUA la sfârşitul Războiului Civil pentru a câştiga control suficient asupra sistemului financiar American astfel încât să fie imposibil pentru SUA de a refuza o bancă centrală.

Schiff a folosit banii iezuito-Rotschild pentru a finanţa pe J.P. Morgan, John D. Rockefeller, Edward Harriman şi Andrew Carnegie.

Prin companiile deţinute de aceşti patru indivizi: transporturi maritime, energie, petrol, transporturi auto, căi ferate, importuri, exporturi şi oţel, prin asociaţii săi de afaceri era şi el implicat. Aceşti giganţi financiari ×s-au împărţit în atât de multe firme de afaceri încât te zăpăcesc. Pentru a spune cel mai puţin, puterea financiară câştigate

de Jacob Schiff până la 1900 era absolute ameţitoare. Trebuie să ţinem minte afirmaţia lui F. Tupper Saussy, care spune:

Gardianul trezoreriei Vaticanuluilonştienţi de faptul că Rothschild sunt o familie evreiască importanta l-am căutat în Enciclopedia Iudaică şi am descoperit că poarta titlul de „gardieni ai trezoreriei Vaticanului"... Numirea lui Rothschild I-a dat papalităţii întunecate discreţie şi secretomanie financiară totală. Cine ar căuta la o familie de evrei ortodocşi pentru a găsi cheia care deschide tezaurul Bisericii Romano-Catolice? — F. Tupper Saussy, Conducători ai celui rău, Osprey Bookmakers, pp. 160,161.

Referinţă lui Saussy la papalitatea neagră (întunecată) este o referire la iezuiţi. Şeful iezuiţilor, generalul iezuit este numit destul de frecvent ca papă negru. În dorinţa lor neîncetată de a înlătura libertatea în SUA, fără să tragă un singur glonte, iezuiţii şi-au folosit agenţii financiari pentru a domina astfel mediul de afaceri American şi sistemul bancar astfel încât să poată promova ideea unei bănci centrale poporului American fără a fi bănuiţi. De această dată, ideea unei bănci centrale nu a mai dat greş.

Panica bancară ruinează mii şi miide timpuriu, în 1907, Jacob Schiff, patronul de la Kuhn, Loeb & Co al lui Rothschild a avertizat într-un discurs ţinut în faţa Camerei de Comerţ din New York ca, „dacă nu se va crea o bancă centrală cu resurse adecvate de control al creditului acea ţară va trece prin cea mai severă şi cea mai întinsă panica monetară din istorie. „La puţin timp după, Statele Unite au intrat într-o criză monetară care avea toate semnele unei acţiuni bine planificate a lui Rothschild. Panică ce a urmat a ruinat financiar zeci de mii de oameni naivi din întreaga ţară şi a îmbogăţit elita bancară. Scopurile crizei erau: să realizeze o „crimă" financiară pentru cei dinăuntru şi să producă o impresie asupra poporului American de nevoia mare de o bancă centrală.

Paul Warburg a spus Comitetului Monetar şi Bancar: „În panică din 1907, prima sugestie pe care am dat-o a fost: să avem o casă naţională de cleanng" (Banca Centrală). Planul Aldrich (pentru o Bancă Centrală) conţine multe lucruri care sunt reguli bancare fundamentale.

— Des Griffin, Coborâre în sclavie, Emissary Publicaţions, p. 37.

Interesele societăţii Illuminati erau să creeze o Bancă Centrală în S.U.A. Ei doreau să întemeieze Rezerva Federală. Mai întâi, aveau nevoie de multe crize bancare ca să forţeze opinia publică să accepte Sistemul Federal de Rezervă. Acestea au fost oferite de Illuminati inclusiv panica J.P. Morgan din 1907. În al II-lea rând aveau nevoie de un preşedinte American care să fie favorabil ideii. Agentul Rothschild Colonel House a reuşit acest lucru prin alegerea lui Woodrow Wilson ca şi preşedinte. — Fritz Springmeier, Rânduri însângerate ale Illuminati, Ambassador House, p. 273.

Panica bancară inginerească din 1907 a făcut exact ceea ce îşi doriseră iezuiţii şi Rothschild. ˣS-a lăsat să se vadă că singura cale de a evita o altă depresiune era înfiinţarea unei bănci centrale.

Decepţia Băncii Centrale pentru a convinge Congresul şi publicul ca înfiinţarea unui Cartel bancar era cumva o măsură de protecţie a publicului, strategii din Insula Jekyll au elaborate următorul plan de acţiune: Nu se va numi cartel şi nici măcar banca centrală. Trebuie să pară ca şi o agenţie guvernamentală. Se vor crea sucursale regionale pentru a da aparenţa descentralizării, nedominate de băncile de pe Wall Streetva începe cu o structură conservatoire incluzând multe principii bancare solide, cunoscând că provizioanele pot fi uşor modificate sau anulate în anii următori. Se va folosi furia cauzată de căderile şi panicile bancare recente pentru a crea cerere populară pentru reforma monetară. Se vor angaja profesori universitari pentru că planul să aibă aparenţa unei aprobări academice. — G Edward Griffin, Creatura din Insula Jekyll, American Opinion, paragr. 438.

Banca Centrală nu Federala-Sub aceste deghizări poporul american era gata să primească Banca Rezervelor Federale. Denumirea sună foarte official ca şi cum ar fi o instituţie a guvernului american. Dacă oamenii ar fi ˣînţeles cum va opera Banca Rezervelor Federale şi că va fi controlată de câţiva dintre cei mai bogaţi bancheri, ei nu ar fi tolerat apariţia ei, Visul iezuiţilor de a avea o bancă centrală în SUA a căpătat forma în Insula Jekyll. Conducătorii, ca şi cei care controlau

această bancă sunt din aceleaşi grupuri ca cei care au stat în spatele crcării băncii centrale în secolele 18 şi 19: iezuiţii şi familia Rothschild!

Banca Centrală: o realitateun singur pas mai rămânea pentru a încheia proiectul. Iezuiţii aveau nevoie de anumiţi oameni în Casa Albă şi în guvern pentru a înainta Actul Rezervelor Federale. Până la 1912 ei şi-au avut omul lor la Casa Albă, Woodrow Wilson. Din moment ce Jacob Schiff era deja implicat adânc în ingineria financiară, iezuiţii aveau nevoie de un alt om, un expert în politică. Omul pe care l-au găsit a fost Edward Mandel House. El era cel care îl controla pe Wilson la Casa Albă. House spera ca învăţăturile lui Karl Marx să devină o realitate vie în SUA. Amintiţi-vă că învăţăturile lui Marx erau scrierile codificate ale lui Adam Weishaupt, agentul iluministo-iezuit. După propriile cuvinte ale lui Woodrow Wilson el era dominat de House cât timp a fost preşedinte!

Cât de înşelător… să ştii că omul care locuieşte la Casa Albă (White House) arătându-se poporului american ca un american loial face jocurile celui mai mare duşman al SUA: Iezuiţii Romei!

Câteva cărţi demonstrează controlul pe care House l-a exercitat asupra lui Wilson cât timp a fost în Biroul Oval. Un om cheie al exercitării controlului asupra Partidului Democrat de către Arhiepiscopul de New York prin Tammany Hall, colonelul House cunoscut sub apelativul de „călugărul sfânt" a fost implicat direct în instaurarea lui Woodrow Wilson şi a lui Franklin Roosevelt ca preşedinţi ai imp×eriului American. Ca şi sfătuitor şi „alter ego" al lui Wilson, el a făcut presiuni pentru legiferarea Actului Rezervelor Federale a lui Morgan. — Eric John Phelps, Asasini la Vatican, Halycon, p. 447.

În eforturile lor de a crea un imp×eriu iezuit în SUA, Jacob Schiff, J.P. Morgan, Rockefellerii şi Edward House erau agenţii lor. Atât de multe cărţi se referă la ei ca iluminişti, bancheri internaţionali sau ca marxişti dar am văzut că toate aceste organizaţii au fost folosite ca paravan de iezuiţi şi toţi fac pe plac papei din umbră, generalului iezuit!

Primii ani ai secolului 20 au fost ani cu adevărat încărcaţi. Actul

Rezervelor Federale şi o bancă centrală, primul război mondial şi scufundarea Titanicului au fost doar câteva dintre evenimentele care au transpărut la acel moment. Alte două evenimente nefericite au fost răsturnarea Rusiei Ţariste şi încercarea de creare a unei Ligi a Naţiunilor.

Rusia victima a fondurile SUAC – and Ţarul Rusiei, Alexandru I a respins efortul iezuiţilor de creare a Ligii Naţiunilor în Europa, iezuiţii au vrut să-l distrugă pe el şi sistemul de guvernare pe care îl reprezenta. Jacob Schiff, managerul newyorkez de la Kuhn, Loeb and Co. a cheltuit 20 milioane de dolari pentru revoluţie. Directorul Rezervelor Federale, William Boyce Thompson le-a dat bolşevicilor 1 milion de dolari. În vara anului 1917,15 finanţişti şi avocaţi de pe Wall Street, conduşi de Thompson ˣs-au dus la Petrograd, centrul activităţii revoluţionare. — Dee Zahner, Fata secretă a istoriei, LTAA Communicaţions, p. 93.

Sunt multe alte referinţe la aceste fapte pe care le-am putea cita.

Aceşti oameni erau cetăţeni americani şi majoritatea din ei au depus un jurământ de ascultare Constituţiei. Faptele lor în sprijinirea unui guvern ale cărui principii sunt diametral opuse Constituţiei înseamnă trădare.

Cum au putut aceşti oameni să facă acest lucru? Cum a putut Woodrow Wilson şi FDR să sprijine Rusia comunistă? Cu toţii erau iezuiţi lucrând pentru a distruge Statele Unite. Ei au muncit împreună şi ˣs-au sprijinit reciproc pentru că şefii lor de la Vatican le-au cerut acest lucru.

Liga Naţiunilor eşuatainfiintarea Ligii Naţiunilor după primul război mondial era foarte importantă pentru iezuiţi. Ei au încercat să creeze Liga încă de la începutul secolului 19.

Un alt front iezuitland Woodrow Wilson sub conducerea agentului iezuit Edward Mandel House nu a reuşit să convingă poporul american şi senatul Statelor Unite ca să se alăture Ligii Naţiunilor, iezuiţii şi-au dat seama că trebuie să se asigure că acest refuz să nu se mai repete vreodată. Timp de 50 de ani, iezuiţii au plănuit AL Doilea Război Mondial. Acest război care a urmat a fost planificat pentru a se

asigura că SUA se va alătura următoarei lor Ligi a Naţiunilor. De data aceasta se va numi Naţiunile Unite.

Pentru a realiza acest lucru, iezuiţii ştiau că trebuie să aibă un control mai mare asupra mass-mediei, mai mulţi congresmeni la dispoziţia lor, mai mulţi oameni de afaceri trebuia să fie dominaţi şi biroul preşedintelui trebuia să fie controlat.

Crearea Naţiunilor Uniteland ˣs-au îndeplinit aceste lucruri, iezuiţii ştiau că nu vor avea nicio problemă în a convinge un popor american orb şi înşelat în a îşi preda în cele din urmă suveranitatea Naţiunilor Unite.

Pentru a realiza această, iezuiţii au creat Consiliul de Relaţii Externe. Acesta se va dovedi un alt paravan în spatele căruia ˣs-au ascuns în timp ce şi-au îndeplinit acţiunea subversivă în SUA. În Anglia au creat o organizaţie înrudita similară numită Institutul Regal al Afacerilor Internaţionale.

Consiliul de Relaţii Externe a constituit o regrupare din eşecul liderilor lumii la sfârşitul Primului Război Mondial de a îmbrăţişa Liga Naţiunilor ca un guvern mondial adevărat. A devenit clar pentru marii plănuitori că au fost nerealişti în aşteptările lor pentru o acceptare rapidă. — G. Edward Griffin, Creatura din Insula Jekyll, American Opinion, p. 273.

Dioceza SUA a găzduit CRE (CFR) Agenţii iezuiţilor au creat Consiliul de Relaţii Externe. Locaţiile vor fi ˣîn cele mai puternice două diocese Romano-Catolice din Impˣeriul American: New York şi Chicago. CRE vor controla finanţele, guvernul, industria, religia, educaţia şi presa Impˣeriului.

Nimeni nu putea fi ales la preşedinţia Statelor Unite fără aprobarea Consiliului pentru că biroul va fi o unealtă pentru Arhiepiscopul de New York supus „Vicarului lui Hristos" (papa) de la Roma. (Unul din fondatorii CRE a ajutat de asemenea în crearea Băncii Rezervelor Federale. El era „călugărul sfânt", un mason şi agent al generalului iezuit – Edward M. House.)

Scopul lui era de a întoarce lumea la Evul întunecat al papalităţii printr-o poliţie mondială statală socialisto-economică. — Eric Phelps,

Asasini la Vatican, Halcyon Unified Services, p. 464 – 465.

Cel puţin 47 de membrii CRE au fost printre delegaţii americani la crearea Naţiunilor Unite în San Francisco, în 1945.^ Gary Allen, Nimeni nu îndrăzneşte să o numească conspiraţie, Concord Press, p. 86.

Agenţiile de media controlate pentru a proteja împotriva expunerii şi pentru a modela opinia publică, încă din 1915 oamenii puternici din SUA care lucrau în guvernul ţării au început să controleze agenţiile de ştiri. Ei au izbutit acest lucru angajând 12 lideri în domeniul jurnalistic pentru a afla de ce este nevoie pentru a controla politica generală a presei cotidiene în întreaga ţară. ˣS-a hotărât că acest lucru se poate realiza achiziţionând pachetul de control de la 25 din cele mai mari ziare. Timp de mai multe decenii, mulţi oficiali de frunte ai guvernului Statelor Unite au fost membri ai Consiliului de Relaţii Externe. Aceasta include mulţi preşedinţi, 14 secretari de stat, 14 trezorieri, 11 secretari ai apărării şi mulţi alţi şefi ai departamentelor federale. — Dee Zahner, Fata secretă a istoriei, LTAA Communicaţions Publishers, p. 91. Majoritatea americanilor nu au auzit niciodată de Consiliul Relaţiilor Externe. Deşi nevăzut şi necunoscut, el a exercitat o putere formidabilă şi un control uriaş asupra procesului elaborării deciziei de-a lungul secolului 20.

Câteva din organizaţiile media care ˣs-au dovedit în mod repetat conduse şi controlate de membrii CRE sunt: NBC, CBS, New York Times, Washington Post, Des Moines Register, Los Angeles Times, revista Time, Newsweek, Fortune, Business Week, UŞ News and World Report, agenţiile de presă ca Associated Press şi multe dintre staţiile de televiziune mari şi influenţe.

Cel puţin 170 de ziarişti sunt controlaţi de CRE. Influenţa acestor giganţi media asupra opiniei publice este fenomenala şi se realizează pe o cale atât de subtilă încât oamenii nu sunt conştienţi că sunt condiţionaţi ce să gândească. Oamenii cred, în general că iau deciziile în mod independent.

Şeful de la New York Times se confeseazajohn Swinton, şeful personalului agenţiei New York Times, care este considerat a fi

decanul profesiei lui, a făcut o mărturisire foarte clară. În 1953, la New York Press Club, a declarat: Dacă eu aş permite opiniilor mele să apară în presă, în mai puţin de 24 de ore, slujba mea ar fi pierdută. Munca jurnalistului este să distrugă adevărul, să mintă, să pervertească (adevărul), să ascundă, să cadă la picioarele mamonei şi să-şi vândă ţara şi neamul pentru pâinea cea de toate zilele. Noi suntem uneltele şi vasele oamenilor bogaţi din spatele scenei. Noi suntem păpuşi. Ei trag sforile, iar noi dansăm. Talentele noastre, posibilităţile noastre, şi vieţile noastre sunt proprietatea altor oameni. Suntem prostituaţi intelectuali. — Autori multipli, A.U.S. Police Acţion: Operaţion Vampire Killer, The American Citizen and Laumen Assosiation, paragrafele 18,19.

Swinton a fost suficient de sincer să recunoască că lui şi majorităţii celorlalţi jurnalişti li se spune să scrie lucrurile care sunt în armonie cu planurile şi scopurile CRE-ului. În cele din urmă bogăţia lumii; ca şi Rothschild, Rockefellers şi Morgan care au fondat şi care conduc CRE-ul, se găsesc sub controlul papei negru, generalul iezuit.

Iezuiţii se folosesc de media pentru a pregăti lumea să îl primească pe papa ca marele om al păcii, pentru a îl primi pe papa ca şi conducătorul lumii de la Ierusalim, pentru a accepta distrugerea Constituţiei SUA şi pentru a readuce lumea la feudalismul Evului întunecat.

NAFTA duce la pierderea job-urilor Ni ˣs-a spus cu emfază de CRE că Asociaţia Nord-Americană a Liberului Schimb, NAFTA a fost creată în folosul americanului de rând. În schimb, NAFTA a desfiinţat mii de locuri de muncă pentru clasa mijlocie în SUA şi le-a exportat în Mexic şi în China comunistă. NAFTA desfiinţează baza manufacturiera industrială din Statele Unite. Am văzut că iezuiţii se găsesc în spatele efortului de a distruge clasa mijlocie în SUA şi a se reîntoarce la structură care exista în Evul întunecat. Iezuiţii vor să desfiinţeze tot ce protestantismul şi libertatea au făcut pentru America iar NAFTA face parte din acel process.

Vietnam: De ce ne-am dus? La 8: 30, Sâmbăta, 23 noiembrie 1963, limuzina care îl transportă pe directorul CIA John MˣȻˣCone ˣs-a

oprit la Casa Albă. El era acolo, de asemenea pentru a încheia o afacere înainte de a se implica în toate detaliile cerute de interimatul prezidenţial şi de semnarea Memorandumului Naţional de Securitate nr. 278, un document secret care inversa imediat decizia lui John Kennedy de retragere din războiul din Vietnam. Efectul memorandumului 278 va da CIA undă verde în a începe operaţiuni militare pe scară largă în Orientul îndepărtat… — Robert Morrow, Cunoştinţe la prima mână, Shapolsky Publishers, p. 249

Kennedy retrage trupeleAcest război a implicat în cele din urmă mai mult de jumătate de milion din americani într-o bătălie pe viaţă şi pe moarte fără cerinţele constituţionale de a fi aprobat de Congres. Astfel, preşedintele Kennedy a început să retragă trupele din sudul Vietnamului. Biserica Catolică a obiectat puternic şi preşedintele Kennedy a fost anihilat. Chiar a doua zi, a fost semnat Memorandumul 278, care inversa decizia lui Kennedy de a renunţa la războiul din sudul Vietnamului.

La moarte! Ordin inversatrazboiul din Vietnam a fost un război iezuit care urmărea să creeze o superputere catolică în Asia de Sud Est. Singura modalitate prin care acest lucru se putea întâmpla era persecuţia virulenta a unui titan religios present deja în acea zonă: Budiştii.

Ngo Dinh Diem, un dictator catolic tiranic a fost pus conducător. Presa americană controlată de iezuiţi nu a spus aproape nimic despre persecuţiile religioase îngrozitoare care au avut loc în Asia de Sud Est. John Kennedy a început să retragă trupele americane din Vietnam dar a fost răpus de asasinii iezuiţi înainte de a realiza prea mult şi războiul fără succes a continuat pentru încă 10 ani sfârşindu-se cu o înfrângere ruşinoasa pentru SUA. Ceea ce rămâne este un perete în Washington DC enumerând 58000 americani care şi-au pierdut viaţa acolo şi alte milioane neenumerate care au trăit toată viaţa cu handicapuri ca rezultat al rănilor şi durerilor suferite în timpul acestui război religios. Războaie iezuite care vor să distrugă duşmani religioşi continua şi astăzi. În continuare ne vom concentra asupra Orientului Mijlociu şi de ce mor atât de mulţi lângă oraşul păcii, Ierusalim?

Se vor opri ei vreodată din luptă? În timpul ultimelor două generaţii a fost un conflict continuu în Orientul Mijlociu. Războiul de 6 zile israelo-egiptean din 1967 şi războiul arabo-israelian Yom Kippur din 1973 sunt mult mai proeminente decât celelalte. Bombardamentele, vărsările de sânge, ţipetele şi mizeria războiului păreau că nu se vor opri niciodată. De ce continua ei să se lupte? Care este scopul în a continua acest măcel fără sens? Pământul israelian se găseşte în centrul unei zone care îi este complet ostilă. Israel are o importanţă mare din punct de vedere religios şi istoric datorită faptului că Mesia, Iisus Hristos a străbătut pământul israelian timp de trei ani şi jumătate de slujire publică.

Catolicii ţintesc Ierusalimul Un cardinal iezuit pe nume Augustine Bea ne-a arătat cât de disperat doreau romano-catolicii Ierusalimul la sfârşitul secolului al III – le-a. Datorită istoriei sale religioase şi a localizării strategice, Oraşul Sfânt a fost considerat o comoară nepreţuită. Trebuia găsit un plan pentru a face Ierusalimul un oraş romano-catolic. Marea sursa încă nefolosită de putere care putea împlini acest plan era reprezentată de copiii lui Ismael. Arabii săraci au căzut victime unuia dintre cele mai inteligente planuri născocite vreodată de puterile întunericului… — Jack Chick, Profetul Alberto partea 6, Chick Publicaţions, paragr. 5,18

Aici vedem că Biserica Catolică dorea cu disperare să controleze Ierusalimul datorită amplasării ei şi importanţei mari din punct de vedere religios. Ei doreau să îi folosească pe arabi pentru a îi zdrobi pe evrei şi pe creştini astfel încât să pună mâna pe Ierusalim. De asemenea, Vaticanul a inventat un Mesia dintre arabi în jurul căruia lumea arabă să se unească.

Catolicii creează Islamul o doamnă arabă înstărita care era o urmaşă credincioasă a papei a jucat un rol foarte important în această dramă. Era o văduvă pe nume Khadijah… Rolul său era de a găsi un tânăr sclipitor care să poată fi folosit de către Vatican pentru a crea o religie nouă şi pentru a deveni Mesia pentru copiii lui Ismael. La scurtă vreme ea l-a găsit pe tânărul Muhammad şi ˣs-au căsătorit… Sub ordinele Vaticanului, arabii romano-catolici din Africa de Nord au

început să răspândească povestea unuia mare… care urma să se ridice din mijlocul poporului său şi să fie alesul dumnezeului lor. — Ibid. Paragr. 19,20. Papa ˣs-a mişcat repede şi a emis bule prin care le oferea generalilor arabi permisiunea de a invada şi de a cuceri naţiunile din Africa de Nord. Vaticanul a sprijinit finanţarea construcţiei acestei armate islamice numeroase în schimbul a trei favoruri speciale: eliminarea evreilor şi a creştinilor (pe care îi numesc infideli). Protejarea călugărilor augustini şi a romano-catolicilor. Cucerirea Ierusalimului pentru „sfinţenia sa" din Vatican. Pe măsură ce timpul trecea, puterea Islamului devenea formidabilă… Evrei şi creştini au fost măcelăriţi şi Ierusalimul a căzut în mâinile lor… Era timpul pentru plată… Papa a cerut Ierusalimul. Dar până acum generalii arabi au simţit entuziasmul victoriei oriunde mergeau. Ei au simţit că nimic nu le putea sta în cale. Planurile atent gândite ale papei au început să se întoarcă împotriva lor şi apoi ˣs-au fărâmiţat în faţa ochilor lor. — Ibid. Paragr. 21,22.

Musulmanii păstrează Ierusalimul Planurile papei au eşuat mizerabil. În loc să predea Ierusalimul papei, musulmanii şi-au construit aşezarea lor sacră, Domul Pietrei în Ierusalim pe exact acelaşi loc cu al templului vechi iudeu, transformând astfel Ierusalimul în al doilea cel mai sfânt loc după Meca din toată lumea islamică. Sub nicio formă armatele arabe puternice şi victorioase nu ar fi dat Ierusalimul papei. Acum liderii arabi ˣs-au orientat către noi teritorii pentru a le cuceri. Generalii musulmani erau determinaţi să cucerească lumea pentru Allah… aşa că şi-au întors privirile spre Europa. Ambasadorii islamici l-au abordat pe „sfinţia sa" la Vatican şi au cerut bule papale care să le dea permisiunea de a invada ţările europene. Vaticanul ˣs-a simţit insultat. Războiul era inevitabil. Puterea şi controlul temporar al lumii era considerat un drept fundamental al papei. Nu se gândea să le împartă cu cineva pe care el îi considera a fi păgâni. Papa şi-a strâns armatele şi le-a numit cruciade pentru a îi împiedica pe copiii lui Ismael să pună mâna pe Europa Catolică. Războaiele au continuat timp de secole… şi Ierusalimul a alunecat din mâinile papei. — Ibid. Pag. 23, sublinieri adăugate. Va fi vreodată pace

în Israel? Va fi pace probabil pentru o perioadă scurtă când papa va fi ×întronat acolo. Dar la puţin timp după aceea papa va începe să îşi exercite autoritatea sa pentru a forţa lumea întreagă să devină catolică aşa cum a făcut în timpul Evului întunecat când a controlat lumea. Aceasta va aduce o persecuţie şi o distrugere îngrozitoare pe tot cuprinsul pământului. Numai aceia care se afla sub controlul lui Dumnezeu vor găsi siguranţă în acel timp teribil.

America nu mai este liberaordinul Skull and Bones este poarta de intrare în Illuminati. Aşa cum am văzut Illuminati este un paravan pentru Ordinul Iezuit.

Oricine lucrează pentru Illuminati sau pentru o parte din această societate are legătură cu iezuiţii, cel mai mare duşman al libertăţii religioase şi civile protestante. Făcând parte din Illuminati şi din Ordinul Iezuit îţi este imposibil să iubeşti Constituţia sau să susţii principiile ei pentru că acele grupuri exista pentru a distruge Constituţia. Niciun preşedinte său oficial public din SUA nu poate face parte vreodată din aceste grupuri deoarece ar fi imposibil să susţină jurământul de a apăra Constituţia pentru că ei fac parte din organizaţii al căror scop măreţ este abolirea acelui mare document.

Eşti conştient de vreun conducător sau preşedinte care a avut vreodată atribuţii şi care a făcut parte din Ordinul Skull and Bones al Universităţii Yale? George Bush (tata şi fiu) a fost unul dintre ei. — Ibid. P. 320. George Bush tatăl şi George Bush fiul au urmat amândoi Universitatea Yale şi amândoi fac parte din Ordinul Skull and Bones. Ambii fac parte din Illuminati şi din Ordinul Iezuit. Se refac legăturile familiei Bush cu Harriman/Illuminati/Iezuiţi?

Preşedintele se va supune papeiinainte ca George Bush să ajungă prima dată la Casa Albă în ianuarie 2001, deja promitea sprijinul său pentru activitatea Bisericii Catolice în America. El a arătat că supunerea să nu vă fi pentru Constituţie şi pentru poporul American, ci mai degrabă pentru un om a cărui poziţie în ultimii peste 200 de ani a fost opusă Constituţiei Protestante.

Kennedy nu se supune Papeiin 1960 John Kennedy a mers din Washington la Texas pentru a-i asigura pe preoţii protestanţi ca el nu

se va supune Papei. În 2001, George Bush a călătorit din Texas la Washington pentru a asigura un grup de episcopi catolici ca el se va supune Papei – Washington Times, April 16,2001.

Din alt document, un ziar catolic numit Vocea lui Petru; acesta a fost de asemenea citat la ştirile Reuters din 22 martie 2001. Exista un Centru Cultural în Washington DC dedicat Papei Ioan Paul al II-lea.

Aceasta este declaraţia preşedintelui – „Cea mai bună cale de a-l onora pe Papa Ioan Paul al II-lea, într-adevăr unul dintre cei mai mari oameni, este de a-i lua învăţăturile în serios, de a-i asculta cuvintele şi de a pune în practică învăţăturile şi cuvintele sale aici, în America".

Să vă împărtăşesc din cartea Cincizeci de ani în Biserica Romei, pag. 284 pentru a vă arăta contrastul dintre cuvintele Constituţiei şi cuvintele Bisericii de la Roma.

Egalitatea legii negatalel mai sacru principiu al Constituţiei SUA este egalitatea tuturor cetăţenilor în faţa legii. Principiul fundamental al Bisericii de la Roma este negarea acestei egalităţi. Libertatea de conştiinţă este proclamată de SUA, este cel mai sacru principiu pe care fiecare cetăţean trebuie să-l susţină… Dar libertatea de conştiinţă este declarată de toţi papii şi consiliile de la Roma unul dintre cele mai păcătoase, nesfinte şi diabolice lucruri, pe care fiecare catolic bun trebuie să le deteste şi să le distrugă cu orice preţ – Charles Chinquy, Cincizeci de ani în Biserica Romei, Chick Publicaţion, p. 284.

Deci, din declaraţia lui George Bush la dedicarea Centrului Cultural el ar distruge şi desfiinţa primul Amendament al Constituţiei SUA.

Biserica şi Statul se unesclonstituţia Americană asigura independenta absolută a cetăţenilor faţă de puterea bisericii, dar Biserica Romei declara tuturor pontifilor şi în toate consiliile sale ca o aşa independenta este o lipsă de pietate şi revoltă împotriva lui Dumnezeu. Ibid. P. 284. Constituţia Americană asigura separarea bisericii de stat, dar biserica catolică din perioada evului mediu până astăzi a încercat să le unească. Rezultatul unei asemenea uniri a fost întotdeauna o teribilă vărsare de sânge şi persecuţie. Pentru că părinţii fondatori ai Americii au realizat răul care ar putea fi produs de unirea

bisericii cu statul, ˣs-au asigurat în Carta Drepturilor ca biserica şi statul vor rămâne separate.

Constituţia SUA neagă dreptul cuiva de a-şi pedepsi aproapele pentru că are o religie diferită de a lui. Dar biserica Romei spune că ea are dreptul de a pedepsi prin confiscare de bunuri sau prin condamnare la moarte pe aceia care nu au credinţa Papei.

Papa nu este infailibilmergând înapoi prin istorie şi observând că au existat diverşi papi foarte diferiţi unul de celălalt, uneori chiar rivali, având idei şi opinii diferite în diverse probleme, pe care papa infailibil ar trebui să-l acceptăm? Câte credinţe ale papilor şi ale bisericii Romei chiar se găsesc în Cuvântul Domnului? Exista Purgatoriu? Exista Cultul Fecioarei Maria? Exista transformarea pâinii din serviciul împărtăşaniei în corpul real al lui Hristos? Aceasta este nebunie şi Biserica Romei declara că papă poate pedepsi pe aceia care nu-Ł împărtăşesc credinţa. Deci, pentru o fiinţă umană, a se pleca şi a accepta credinţa unui om care nu ştie ce crede este fără sens.

Război planificat prin teroarebaza acestui întreg capitol este o scrisoare scrisă pe 15 august 1871 de Albert Pike lui Giusseppe Mazzini, citat în cartea Coborâre în sclavie. Pike a declarat că Primul Război Mondial ar putea fi folosit pentru a distruge Rusia ţarista ca apoi să aşeze acel pământ sub controlul agenţilor Illuminati.

Că Rusia Ţarista a fost distrusă în Primul Război Mondial este un fapt istoric. Ţarul Nicolae şi soţia sa Alexandra, împreună cu mulţii lor copii au fost toţi asasinaţi în timp ce pozau pentru o fotografie în 1917.

Motivele pentru care Rusia Ţarista a fost ţinta sunt mai multe elemente denaturate în istorie. Ţarul Rusiei a fost pentru mai bine de 100 de ani un ghimpe în coasta Iezuiţilor.

Rusia a îndepărtat iezuiţii în 1820Imparatul Rusiei, Alexandru era obligat să emită un decret regal în 1816 prin care el îi expulza pe iezuiţi din St. Petersburg şi Moscova. Acesta fiind ineficient, el a emis altul în 1820 excluzându-i total de pe teritoriul Rusiei – R.W. Thompson, Urmele iezuiţilor, Hunt and Eaton, pp. 245,246.

Acelaşi tar, care a avut îndrăzneala să aducă o constituţie

poporului rus, a făcut şi altceva pentru care iezuiţii nu l-au putut ierta. La apogeul Războiului Civil, când balanţa războiului putea atârna în oricare parte, Alexandru al II-lea a mers în ajutorul lui Abraham Lincoln.

Prezenţa flotei ruseşti a ajutat Uniunea să facă o blocadă navala devastatoare împotriva statelor sudice care a împiedicat accesul la bunuri indispensabile din Europa… Fără efectul inhibator al flotei ruseşti, cursul războiului ar fi fost diferit într-un mod semnificativ. — G. Edward Griffin, Creatura din Insula Jekyll, American Opinion, pp. 377,378.

Războiul Civil/Blocada Ruseascaalungând iezuiţii din Rusia, refuzând să instituie o bancă centrală, plănuind o constituţie şi ajutând nordul în timpul Războiului Civil, ţarul Rusiei a suportat furia nepieritoare a ordinului iezuit. Răzbunarea era iminentă. Celălalt „nu" al ţărilor era protecţia lor de biserica ortodoxă, duşmanul implacabil al Romei pentru mai bine de 1000 de ani.

Teroarea domniei comunismului Nu numai sistemul ţarist trebuia distrus în Rusia, ci şi Biserica Ortodoxă ar fi trebuit distrusă de asemenea. Pike a dezvăluit că agenţii Illuminati vor putea fi puşi astfel în poziţii de putere în Rusia. Agenţii Illuminati, acţionând ca un front pentru forţele malefice ale iezuiţilor vor aduce un regat îngrozitor al terorii pe acel pământ măreţ pentru câteva generaţii. Începând cu Lenin, Trotsky şi Stalin, iezuiţii i-au folosit pentru a distruge 60 de milioane de ruşi în următorii 30 şi ceva de ani. Kruschev şi Breshnev au continuat atacul violent într-un grad mai mic pentru alţi câţiva ani. Totul a fost făcut în numele comunismului, dar în realitate, iezuiţii au folosit frontul comunist pentru a efectua crime atroce în Rusia.

Atacurile teroriste declanşează războaielelu scopul de a aduce America în acest conflict pe partea cealaltă a Atlanticului şi astfel să violeze faimoasa doctrina Monroe, care a declarat că Europa îşi poate duce singură războaiele şi America poate rămâne în afara lor, a fost planificat un atac terorist care a cauzat pierderea multor vieţi ale americanilor şi astfel, a adus America în război. Atacul terorist care a fost efectuat împotriva americanilor nevinovaţi a fost torpilarea

Lusitaniei.

Faptul a fost făcut şi a pus în mişcare valuri mari de emoţii împotriva germanilor. Aceste valuri au năvălit în cele din urmă prin Washington şi a aruncat SUA în război. — G. Edward Griffin, Creatura din Insula Jekyll, American Opinion, paragr. 260,261, sublinieri adăugate.

Sună familiar acestea? Vorbeşte autorul despre Primul Război Mondial sau AL Doilea Război Mondial la Pearł Harbor sau despre 11 septembrie şi războiul împotriva terorii? În fiecare caz, situaţia a fost aproape identică. Se crează o stare de furie împotriva unei puteri străine şi SUA intra în război şi totul a fost planificat în acest fel!!! Iezuiţii, care au preplanuit războiul au planificat atacurile teroriste pentru a determina SUA să intre în conflict!!!

Expansiunea rusească – AL Doilea Război Mondialiluministo-iezuitul Pike a declarat că al doilea război mondial va duce la o expansiune a influenţei ruseşti şi la crearea unui stat Israel în Palestina. A făcut aceste lucruri cel de-al doilea război mondial? Influenţa Rusiei în lumea întreagă a fost văzută cu siguranţă după cel de-al Doilea Război Mondial. Datorită războiului, expansiunea Rusiei a fost văzută cu siguranţă pe măsură ce guvernul rus a adus sub aripile sale câteva ţări satelit şi chiar controlul Berlinului estic. AL Doilea Război Mondial a adus de asemenea subiectul crcării statului Israel în Palestina. Evreilor li ˣs-a dat fâşia de pământ de-a lungul ţărmului estic al Mării Mediterane. Albert Pike pariază 1000%. Noi ascultam?

AL Treilea Război Mondial, Sioniştii şi Arabiidupa Pike, al treilea război mondial va fi declanşat de agenţi Illuminati între sionişti şi arabi. Din moment ce Illuminati este o organizaţie paravan pentru iezuiţi, iezuiţii sunt cei care au creat războiul prezent împotriva terorismului.

Ce eveniment a fost cel care a determinat implicarea SUA în acest conflict? Au fost evenimentele tragice de la 11 septembrie 2001. Credeţi că atacurile de la World Trade Center, la fel ca în Lusitania şi Pearł Harbor au fost orchestrate ca să aducă SUA în acest război? A crede altceva decât acest lucru este ridicol!!

Acest conflict avea să se desfăşoare între sionişti şi arabi. Cine sunt sioniştii? Ei sunt evrei sau cei care sunt prolsrael. Cine se lupta în războiul împotriva terorii din present? Americanii şi englezii, naţiunile de pe pământ care susţin cel mai mult Israelul sunt în război cu arabii din Afghanistan şi Irak. Conform lui Pike, conflictul a fost planificat să se extindă în lumea întreagă. După o vreme de moarte şi devastare, lumea va deveni atât de sătulă de ororile războiului încât vor primi orice. La acel moment, „doctrina pură a lui Lucifer" (prin „legea duminicală" n.t. ˣ– Închinare indirectă) se va manifesta pe pământ.

Doctrina lui Luciferlare este doctrina pură a lui Lucifer? Lucifer este numele care a fost dat la început îngerului care era cel mai aproape de Dumnezeu în cer. După un timp, Lucifer, purtătorul de lumina a devenit atât de mândru de puterile sale, puteri date de Creatorul său încât ˣs-a răsculat şi a încercat să îi atragă pe toţi îngerii de partea sa. În cele din urmă a fost război în cer (Apocalipsa 12: 7 – 9) şi Lucifer, acum diavolul a fost aruncat pe pământ. El a încercat în mod diabolic să aducă toată făptura creată de partea sa.

Introducând închinarea la soareel a căutat închinarea care îi aparţinea doar lui Dumnezeu!! Pentru fiinţele limitate care au căzut din ascultare faţă de Creatorul lor, diavolul a avut obiectul perfect şi cel mai potrivit pentru oameni să îl venereze şi să i se închine. În mod evident, el a ales cel mai puternic lucru din universal vizibil al omului: soarele. Prin Nimrod, strănepotul lui Noe a fost introdusă închinarea la soare. Pe măsură ce generaţiile se succedau, închinătorii la soare ai diavolului au început să construiască monumente în cinstea soarelui. Stonehenge în Anglia şi Parthenonul în Roma au fost doar câteva din monumentele ridicate în cinstea soarelui. După un mileniu, construcţia bazilicii Sf. Petru din Roma a fost aranjată în formă cadranului solar în cinstea soarelui.

Către sfârşitul războiului împotriva terorii va fi o manifestare universală a doctrinei luciferice de închinare la soare; se va vedea în onorarea zilei care cinsteşte soarele. Se numeşte duminica (Sunday în limba engleză = ziua soarelui). Datorită faptului că diavolul doreşte ca toţi să se închine lui, pe tot pământul se vor răspândi legi de închinare

în ziua soarelui. Majoritatatea celor de pe pământ vor alege să cinstească această zi. Prin supunerea faţă de legea duminicală în detrimentul legii lui Dumnezeu. N. ×t.)

Lumea cinsteşte ziua soarelui sunt atât de mulţi oameni dragi care habar nu au ca închinându-se în ziua soarelui ei cinstesc contrafacerea diavolului. Ei au făcut acest lucru din ignoranţă de atât de mult timp, chiar toată viaţa lor pentru că acest lucru au fost învăţaţi şi au văzut la părinţii şi bunicii lor. Totuşi, închinarea în ziua soarelui nu are nicio bază decât în mintea diavolului pentru că el este interesat în a îndepărta pe toţi oamenii de la cinstirea Creatorului şi Răscumpărătorului lor şi în a îi amăgi să îl cinstească.

Cinsteşte-l pe Dumnezeu sau pe Luciferaceasta manifestare universală va fi adusă la cunoştinţa publicului (cum ar fi ×în această publicaţie) la capacitate maximă înaintea întregii omeniri. Toată lumea va fi pusă să decidă să cinstească doctrina lui Lucifer/diavolul prin cinstirea duminicii sau să păzească singura poruncă care îl dezvăluie pe Dumnezeu ca Singurul care merita închinarea. În întreaga Biblie este clar că închinarea la Dumnezeu este datorată Lui deoarece El este Creatorul. Veniţi să ne închinăm şi să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru! (Psalm 95: 6). Să ştiţi că Domnul este Dumnezeu! El ne-a făcut, ai Lui suntem: noi suntem poporul Lui şi turma păşunei Lui. (Psalm 100: 3)

Sabatul Creatorului Doar o singură porunca îl descoperă pe Dumnezeu ca şi Creator. Adu-ţi aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfinţeşti. Să lucrezi şase zile, şi să-ţi faci lucrul tău. Dar ziua a şaptea este ziua de odihnă închinata Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în şase zile a făcut Domnul cerurile, pământul şi marea, şi tot ce este în ele, iar în ziua a şaptea s-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă şi a sfinţit – o. (Exodul 20: 8 – 11)

Sabatul zilei a şaptea pe care îl numim sâmbăta îl descoperă pe Dumnezeu ca şi Creator şi astfel în timp ce noi cinstim ziua să de odihnă noi recunoaştem că doar El merită închinarea noastră. În timp

ce ne odihnim în ziua Sabatului ne este amintita puterea mare a lui Dumnezeu în crearea lumii. Pe măsură ce privim la puterea măreaţă şi maiestuoasa a lui Dumnezeu aşa cum ˣs-a văzut la creaţiune ni se umple inima de bucurie să ştim că acelaşi Creator ne vorbeşte de pace, speranţa şi bucurie inimilor şi minţilor noastre îngrijorate, neliniştite şi obosite. Pentru că acelaşi Creator/Răscumpărător este la fel de dornic să îşi manifeste puterea să creatoare în propriile noastre vieţi ca să ne facă fiinţe noi. Deci, în timp ce Sabatul vorbeşte despre puterea mare a lui Hristos în creaţiune ne vorbeşte de asemenea despre puterea Sa minunată de a restaura în noi caracterul Său plăcut.

Dumnezeu încă intervineS-ar putea să fie surprinzător să aflăm că… chiar şi Biblia vorbeşte mult despre subiectul pe care l-am abordat până acum. Are informaţii consistente despre papalitate, asociaţii săi şi ceea ce papalitatea va putea să realizeze în viitorul apropiat în eforturile sale de a recâştiga puterea politică extensivă de care ˣs-a bucurat în timpului Evului întunecat.

Înţelegând simbolurileuna din problemele pe care oamenii le au cu Biblia şi în special cu cărţile lui Daniel şi Apocalipsa este că foloseşte multe simboluri. Totuşi, aceasta nu este o problemă pentru că Biblia prin ea însăşi explica semnificaţia acestor simboluri. Când înţelegi simbolurile poţi citi Biblia la fel de clar cum ai citi un text complet. În următorul studiu, toate simbolurile folosite vor fi explicate foarte clar.

Femeia curate şi femeia necurataincepând cu Apocalipsa, capitolul 17, versetul 1 (de obicei scrisă Apocalipsa 17: 1) citim: „… Vino să-ţi arăt judecata curvei celei mari, care şade pe ape mari. „Aici întâlnim primele două simboluri pe care trebuie să le luăm în considerare: curva cea mare şi apele. Biblia foloseşte simbolul unei femei pentru a reprezenta o biserică. O femeie curata reprezintă biserica adevărată a lui Dumnezeu iar o femeie necurată, o curvă cum tocmai am citit reprezintă una din multele biserici false sau contrafăcute. Urmăreşte cu atenţie cum Biblia se interpretează singură. Isaia 1: 1,21 spune: „Prorocia lui Isaia, fiul lui Amot, despre Iuda şi Ierusalim… Vai, cetatea aceea credincioasă, cum a ajuns o curvă! Era plină de judecată, dreptatea locuia în ea, şi acum e plină de

ucigaşi!" Primul verset indică faptul că ceea ce a scris Isaia aici este o declaraţie a lui Dumnezeu. În acest verset Ierusalimul reprezintă biserica adevărată a lui Dumnezeu şi Dumnezeu a spus că a devenit o curvă pentru că poporul Său ales a căzut adânc în păcat. Ezechiel spune acelaşi lucru. „Fiul omului, arata Ierusalimului uriciunile lui!... Dar te-ai încrezut în frumuseţa ta, şi ai curvit, la adăpostul numelui tău celui mare; ţi-ai revărsat curviile înaintea tuturor trecătorilor, şi te-ai dat lor". (Ezechiel 16: 2,15). Acesta era un lucru foarte obişnuit în Israel. Poporul Său, biserica să l-au părăsit şi Dumnezeu, printr-unul din profeţii Săi îşi numea poporul ales prostituată sau curva.

Simboluri ale curvei şi ale apelorăimbolurile unei curve, desfrânate şi prostituate reprezintă o biserică care a părăsit legea lui Dumnezeu. Apocalipsa 17: 1 a spus: „... Vino să-ţi arăt judecata curvei celei mari, care şade pe ape mari. „Acest pasaj declara, de asemenea ca această biserică apostaziata sta pe ape mari. Apocalipsa 17: 15 ne spune: „... Apele, pe care le-ai văzut, pe care şade curvă, sunt noroade, gloate, neamuri şi limbi. „Astfel, această biserică apostaziata se găseşte într-o zonă a lumii populată masiv, în zonele cu densitate mare ale Europei. Vă gândiţi la o biserică în apostazie care ˣs-a ridicat în Europa?

Curvă din Apocalipsaapocalipsa 17: 2 afirmă: „Cu ea au curvit împăraţii pământului; şi locuitorii pământului ˣs-au îmbătat de vinul curviei ei!" Împăraţii pământului sunt liderii, preşedinţii, prim-miniştrii şi dictatorii lumii. Versetul al doilea ne spune că liderii lumii au legătură cu această biserică falsă. Vă gândiţi la o biserică care are legături de mult timp cu guverne şi lideri (prin Concordate n.t.)? Această biserică cere ca biserica şi statul să fie împreună pentru a îi putea controla pe lideri. Această biserică crede că ea conduce toţi liderii prin drept divin însemnând că toţi conducătorii guvernează cu permisiunea bisericii. Vă gândiţi la biserică care ˣs-a ridicat în Europa şi care cere controlul liderilor lumii noastre prin drept divin?

Răspunzătoare pentru toţi cei ucişiapocalipsa 18: 24 ne dă mai multe informaţii despre această curvă sau biserica apostaziata. „Şi pentru ca acolo [în această biserică apostaziata] a fost găsit sângele

profetilor şi al sfinţilor şi al tuturor celor ce au fost junghiati pe pământ. „Această biserică apostaziata este responsabilă pentru sângele vărsat în lumea noastră. Cunoscând această şi faptul că această biserică controlează liderii naţiunilor cine este atunci responsabil pentru persecuţie, război şi terorism? AI Quaida, talibanii, Osama bin Laden, Saddam Hussein? NU. Apocalipsa 17 şi 18 spune că responsabilitatea pentru război şi terorism se găseşte la uşa acestei biserici apostaziate.

O carte scrisă de Dr. L.A. Lehman intitulată „În spatele dictatorilor" are pe coperta figurile a patru lideri europeni din timpul celui de-al doilea război mondial. Între fiecare dintre ei se găsesc legături şi un om aşezat deasupra manevrează aceste sfori pentru că aceşti lideri sunt doar păpuşi. Omul de deasupra care trage de sfori este Papa Pius al XII – le-a care a condus lumea între anii 1939 – 1958.

Războiul prezent este un conflict religios pentru a înainta ţelul papalităţii de preluare a frâielor (conducerii) lumii când va conduce lumea de la Ierusalim. Aceasta este singura concluzie posibilă pe care o poate trage cineva dacă înţelegem ce ne spune Biblia. Potrivit cu Apocalipsa 17 şi 18, bogaţii pământului sunt aşa datorită legăturii lor cu iezuiţii şi papalitatea. Bogaţii lumii ×s-au închinat înaintea dumnezeului de la Vatican şi în schimb au primit răsplătiri bogate.

Mama/fiica – curveaapocalipsa 17: 5 ne spune de o altă organizaţie care are legături cu papalitatea şi cu iezuiţii. „Pe frunte purta scris un nume, o taină: „Babilonul cel mare, mama curvelor şi spurcăciunilor pământului". Cuvântul „Babilon" înseamnă confuzie. Numele curvei celei mari, Biserica apostaziata Romano – Catolică este Babilonul cel mare pentru că a adus confuzie totală în lume, pretinzând că îl urmează pe Hristos şi Biblia în timp ce i-a depărtat pe mulţi de Iisus şi de învăţăturile clare ale Scripturii. În procesul depărtării oamenilor de Biblie, biserica pretinde că este singura poartă către cer. Babilonul de aici nu are nimic de a face cu încercarea de reconstrucţie a vechiului oraş Babilon în zona Irakului de azi!

Acest verset arata ca Biserica Catolică este biserica Mamă, mama oricărui lucru spurcat şi rău care şi-a făcut loc în lume în

numele religiei. De asemenea, vedem că Biserica Catolică are multe fiice care sunt şi ele curve; pentru că versetul spune „Babilonul cel mare, mama curvelor”.

La ce se referă oare aceste fiice curve? Am văzut că simbolul unei femei imorale în Scriptură este o biserică apostaziata. (Isaia 1: 21; Ieremia 3: 6; Ezechiel 16: 15; Osea). Punând din nou aceste pasaje în Apocalipsă 17 vom ajunge doar la concluzia că sunt şi alte biserici care calca pe urmele papalităţii. Aceste biserici pot fi doar acelea care odată ˣs-au despărţit de biserica mamă dar care, de atunci ˣs-au întors treptat înapoi la ea. Fiicele curve ale papalităţii reprezintă bisericile protestante de astăzi care nu mai protestează împotriva abuzurilor Romei ci mai degrabă găsesc armonie în a lucra împreună cu ea. Aceste biserici protestante apostaziate de astăzi sunt fiicele curve ale mamei: Biserica Romano-Catolică!

Biserica ta o fiică? Unii pot crede că Alberto Rivera nu ştie ce vorbeşte. Ei cred probabil că biserica lor nu a fost preluată de iezuiţi. Notă: Alberto Rivera a fost un ex-iezuit, asasinat de serviciul de contraspionaj al iezuiţilor. N. ˣt.

Gândeşte-te la cele de mai jos: Mai protestează biserica ta împotriva dictaturii papalităţii? Mai învaţă biserica ta ca papalitatea este antihristul sau este ceva ce biserica ta a învăţat odată, dar acum ascunde asta deoarece nu este politic corect? Se implica biserica ta în servicii divine în stil festiv care sunt mai contemporane şi au mai multă muzică ritmată? Acesta a fost parte din planul papalităţii la întâlnirea Vatican IˣI în preluarea tuturor bisericilor. Uită biserica ta învăţăturile sale istorice şi devine mai modernă, dispensându-se de adevărurile vechi ca relicve ale trecutului? Găsesc publicaţiile bisericii tale din ce în ce mai multe lucruri bune de spus despre papalitate, chiar considerând liderii Vaticanului ca nişte creştini de treabă? Este dispusă biserica ta să se alăture mişcării ecumenice chiar dacă aceasta înseamnă sacrificarea câtorva învăţături şi principii de bază în care biserica a crezut odată?

Dacă răspunzi afirmativ la una sau mai multe din aceste întrebări sau la toate întrebările atunci Alberto Rivera are dreptate.

Mai sunt astăzi grupuri religioase sau denominaţiuni mari care nu îndeplinesc aceste criterii? Este interesant ca Papă Ioan Paul al ÎI – le-a este de acord cu Alberto Rivera.

Ioan Paul a făcut o declaraţie în care a deplâns o îngrijorare mare a Vaticanului… El este îngrijorat de grupările religioase noi care se ridică în SUA şi care avertizează lumea despre planurile papalităţii de preluare a conducerii lumii. Aceste grupări noi spun lumii ca papalitatea este încă antihristul şi, după spusele lui Ioan Paul al ÎI – le-a, aceste grupări afectează vădit planurile papalităţii.

Apelul „Afară din Babilon" Activitatea prozelită a sectelor şi a grupărilor religioase noi din SUA este un obstacol grav al lucrării de evanghelizare… [ceea ce vrea să spună este că sunt grupări religioase independente care blochează dorinţa papalităţii de a prelua conducerea lumii. l Succesul prozelitismului prin sectele şi grupările religioase noi din America nu poate fi ignorat. El cere din partea bisericii de pe continent un studiu complet care să fie făcut în fiecare ţară şi la nivel internaţional… — Papa Ioan Paul al II-lea, Provocarea sectelor, Exhortation, Art. 73

Ioan Paul nu a exprimat îngrijorare pentru confesiunile care exista de un secol sau două. De ce? Răspunsul este evident; acele denominaţiuni nu îl interesează pe Ioan Paul pentru că au fost infiltrate şi cucerite de iezuiţi. Acele biserici şi-au oprit protestul la adresa vicleniilor papalităţii! Ioan Paul este îngrijorat de grupările care ˣs-au ridicat în ultimele decenii, care, ca răspuns la suprimarea adevărului în bisericile mama au fost obligaţi să predice adevărul afară din aceste biserici.

Mâna divină înlăturatabiserica Romano-Catolică este minunată în isteţimea şi viclenia să ea prezintă o fată cinstită lumii, acoperind cu scuze istoria cruzimilor sale oribile şi declarând că spiritul său de persecuţie nu mai exista. Dar ea este la fel ca în zilele Reformaţiunii atunci când oameni ai lui Dumnezeu ˣs-au ridicat cu preţul vieţii lor pentru a îi demască fărădelegea; este la fel ca atunci când şi-a asumat puterea de a controla regii şi prinţii şi a pretins prerogativele lui Dumnezeu. Ea se poate îmbrăca în haine creştine cu cât mai bine

pentru a îşi îndeplini scopurile; dar încă are veninul şarpelui iar principiile sale îşi exercită influenţa în aulele legislative, în biserici şi în inimile oamenilor. Spiritul său nu este mai puţin crud şi despotic acum decât atunci când a zdrobit libertatea oamenilor şi I-a ucis pe sfinţii Celui Preaînalt. „Prin compromisuri şi concesii, protestanţii au acceptat superioritatea papalităţii oferindu-i teren favorabil lucru pe care chiar papii sunt surprinşi să îl văd şi nu reuşesc să îl înţeleagă. Lumea protestantă trebuie trezită pentru a rezista avansurilor celui mai de temut duşman al libertăţii civile şi religioase".

Legea lui Dumnezeu imutabila „Dumnezeu are o lege care… este creată să guverneze locuitorii acestei lumi. Hristos a murit astfel încât familia omenească să fie readusa la ascultarea de Dumnezeu. El era singura speranţă a lor de mântuire. El nu a suferit şi nu a murit pe crucea de pe Golgota pentru a anula legea pentru că astfel, el ar fi administratorul păcatului prin perpetuarea fărădelegii. Dacă legea lui Dumnezeu ˣs-ar fi putut schimba sau vreun precept al ei să fie modificat pentru a împlini condiţiile omeneşti căzute atunci nu era nevoie ca Fiul lui Dumnezeu să vină în lumea noastră şi să moară. Dar, datorită faptului că legea lui Dumnezeu este de neschimbat în caracter; datorită faptului că niciun principiu al ei, nici măcar o iotă sau un titlu nu poate fi dezonorată şi aruncată, Dumnezeu a consimţit să îl lase pe Fiul Sau să ia asupra Sa consecinţele călcării acelei legi de către om, făcând astfel posibil ca omul să fie iertat şi să devină ascultător de toate poruncile lui Dumnezeu. Dumnezeu accepta dreptatea şi perfecţiunea Fiului Său care ia asupra Sa păcatele noastre, defectele noastre, slăbiciunile noastre; şi prin credinţă în meritele sângelui unui Mântuitor crucificat şi înviat suntem prizonierii speranţei. Dreptatea lui Hristos devine dreptatea noastră dacă menţinem o legătură vie cu El. Atunci încetăm să mai încălcăm legea sfântă a lui Dumnezeu şi devenim părtaşi ai naturii divine".

Făcând alegerea noastră „Acum noi alegem şi în curând vom face deosebirea între cel care îl slujeşte pe Dumnezeu şi cel care nu îl slujeşte. Citiţi capitolul 4 din Maleahi şi gândiţi-vă serios la ce scrie acolo. Ziua lui Dumnezeu este chiar înaintea noastră. Lumea a

convertit biserica. Amândouă sunt în armonie şi acţionează asupra unei politici scurte la vedere. Protestanţii vor stărui asupra conducătorilor pământului să facă legi pentru a restaura superioritatea pierdută a omului fărădelegii [papa], care stă în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. Principiile romano-catolice vor fi luate în grijă şi sub protecţia statului. Aceasta apostazie naţională va fi urmată rapid de ruină naţională.

Adevărul nu mai este tolerat „Protestul adevărului biblic nu va mai fi tolerat de către cei care nu şi-au făcut din legea lui Dumnezeu o regulă de viaţă. Atunci va fi auzită vocea din mormintele martirilor reprezentaţi de sufletele pe care Ioan le-a văzut că fiind ucise pentru Cuvântul lui Dumnezeu şi pentru mărturia lui Iisus Hristos pe care le-au păstrat; apoi rugăciunea se va înălţa de la fiecare copil adevărat al lui Dumnezeu, „Este timpul, Doamne pentru Tine să lucrezi: pentru că ţi-au batjocorit legea Ta. „E. G. White, Semnele Timpului, 8 noiembrie 1899; Review & Herald, 18 decembrie 1888; Buletinul Conferinţei Generale, 1 ianuarie 1900.

Doctrina ca oamenii sunt eliberaţi de ascultarea de cerinţele lui Dumnezeu a slăbit deja forţa obligaţiei morale şi a deschis larg porţile fărădelegii în lume. Ilegalitatea, destrăbălarea şi corupţia se năpustesc asupra noastră ca o mare copleşitoare. În familie, Satana este la lucru. Steagul sau flutura chiar şi căminele declarate creştine. Exista invidie, răutate, ipocrizie, înstrăinare, competiţie, conflict, trădare a încrederii sfinte, îngăduinţa poftei. Întregul sistem de principii şi doctrine religioase care ar trebui să formeze temelia şi cadrul vieţii sociale pare a fi un gigant care se clătină, gata să se prăbuşească în ruină.

Terorism religiosăingura sursa de încredere la care ne putem duce pentru informaţii referitoare la evenimentele viitoare este profeţia de la Dumnezeu. Biblia a prezis un eveniment după altul de-a lungul istoriei şi evenimentele ˣs-au desfăşurat exact cum a spus Biblia că vor fi. Cu aceeaşi acurateţe fără greşeală Biblia prezice evenimente viitoare şi arata rezultatele care vor apărea ca o consecinţă a conspiraţiei iezuiţilor de a conduce lumea.

Cine sunt cele două fiare? Capitolul din Biblie care descoperă

consecinţele trădării iezuiţilor este Apocalipsa 13. Sunt menţionate două fiare în acest capitol; prima se ridică din mare în versetul unu şi a doua se ridică din pământ în versetul unsprezece. Uitaţi-vă la citirea acestor versete: Apoi am statut pe nisipul mării. Şi am văzut ridicându-se din mare o fiară… — Apocalipsa 13: 1Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară… — Apocalipsa 13: 11 Pentru a înţelege aceste versete trebuie să stabilim ce reprezintă o fiară în profeţia biblică şi ce semnificaţie au marea şi pământul. Priviţi cum Biblia se interpretează singură. Cartea lui Daniel ne arată ca o fiară reprezintă o împărăţie sau cum am spune astăzi o naţiune sau ţară. Aceste patru fiare mari, sunt patru împăraţi, care se vor ridica pe pământ… El mi-a vorbit aşa: „Fiara a patra, este o a patra împărăţie, care va fi pe pământ. Ea se va deosebi de toate celelalte”… „Daniel 7: 17,23Astfel, observam că Apocalipsa 13 vorbeşte de două puteri care au ieşit în faţă în lume. Aceste două puteri îşi au începuturile în diferite zone ale lumii, una iese din mare iar cealaltă iese din pământ.

Prima fiară ˣs-a ridicat în Europa

Mai departe vom descoperi ce semnificaţie are apa în profeţia biblică. Apoi mi-a zis: „Apele, pe care le-ai văzut, pe care şade curvă, sunt noroade, gloate, neamuri şi limbi. — Apocalipsa 17: 150bservam aici că prima putere din Apocalipsă 13 îşi are începutul într-o zonă a lumii populată masiv printre naţiunile existente. Aceasta sugerează că prima putere a apărut în zona populată a Europei. A doua putere a lumii din Apocalipsă 13: 11 se ridică din pământ care înseamnă că a apărut într-o zonă a lumii unde au existat puţini locuitori. Aceasta sugerează că apariţia celei de-a doua puteri a avut loc în emisfera vestică unde densitatea populaţiei era foarte scăzută. Aici găsim mai multe informaţii despre prima fiară… cu zece coarne şi şapte capete; pe coarne avea zece cununi împărăteşti, şi pe capete avea nume de hulă. Fiara, pe care am văzut – o, semăna cu un leopard; avea labe ca de urs, şi gura ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie şi o stăpânire mare. — Apocalipsa 13: 1,2

A doua fiară ˣs-a ridicat în SUA

Există, de asemenea mai multe informaţii despre fiara a doua.

Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel, şi vorbea ca un balaur. — Apocalipsa 13: 11.

Să ne uităm la semnificaţiile cuvintelor hulă, balaur şi miel din aceste versete. Prima putere spune hule iar existenţa şi autoritatea i-au fost date de către balaur.

Prima fiară huleşte

Marcu explică unul din sensurile hulei. Când le-a văzut Iisus credinţa, a zis slăbănogului: „Fiule, păcatele îţi sunt iertate! Unii din cărturari, care erau de faţă, se gândeau în inimile lor: „Cum vorbeşte omul acesta astfel? Huleşte! Cine poate să ierte păcatele decât numai Dumnezeu?" – Marcu 2: 5 – 7Ca Fiu al lui Dumnezeu, Hristos avea puterea să ierte păcatele şi încă are putere să le ierte şi azi. Dacă un om obişnuit pretinde că poate ierta păcatele atunci aceasta este hulă. Iudeii care au refuzat să îl recunoască pe Iisus ca Fiu al lui Dumnezeu au declarat că El a hulit pentru că ei credeau că este un simplu om. Această primă putere din Apocalipsă 13 huleşte pretinzând că poate ierta păcatele oamenilor. Iată un alt sens al cuvântului hulă. Iudeii I-au răspuns: „Nu pentru o lucrare bună aruncăm noi cu pietre în Tine, ci pentru o hulă, şi pentru ca Tu, care eşti un om, Te faci Dumnezeu."Ioan 10: 33Hristos era Dumnezeu în trup omenesc, dar evreii nu recunoşteau acest lucru. Aşa că atunci când Hristos pretindea că este una cu Tatăl, evreii declarau că El a hulit. Astfel, când un om pretinde că este Dumnezeu pe pământ aceasta este hula iar prima putere din Apocalipsă pretinde că este Dumnezeu.

Pretinde că poate ierta păcatul Vă gândiţi la o putere care se ridică în Europa care pretinde că poate ierta păcatele şi care pretinde că este Dumnezeu? Boxa confesionala a Bisericii Catolice este cunoscută în întreaga lume ca locul unde oamenii merg să le fie iertate păcatele de către un preot. Cele mai atroce crime şi mai îngrozitoare fapte au rezultat din împărtăşirea celor mai intime gânduri de către un individ unui alt om. Biblia spune „Căci este un singur Dumnezeu, şi este un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni: Omul Iisus Hristos, „(1 Timotei 2: 5.) Un preot catolic nu are o autoritate mai mare de a ierta păcatele decât câinele tău de companie!

Pretinde că este Dumnezeu pe pământin continuare să observăm câteva afirmaţii pe care papalitatea le-a făcut despre papa ca fiind dumnezeu pe pământ. Papa are o demnitate aşa de mare şi este aşa de slăvit că nu este doar un simplu om, ci ca şi cum ar fi Dumnezeu şi Vicarul lui Dumnezeu. Papa este de o demnitate aşa de semeaţa şi mare încât, vorbind corect el nu a fost ales în niciun rang de demnitate ci, mai degrabă a fost pus deasupra tuturor rangurilor de demnitate… De asemenea, el este monarhul divin şi împăratul suprem şi rege al regilor. Deci, papa este încoronat cu o coroană tripla ca Rege al cerului şi al pământului şi al adâncului. — Lucius Ferraris, Prompta Bibliotheca, volume 6, paragr. 438,442. Căci tu eşti păstorul, tu eşti doctorul, tu eşti soţul; în sfârşit, tu eşti un alt Dumnezeu pe pământ. — Oratorul lui Christopher Marcellus la al cincilea conciliu lateran, a patra sesiune. J.D. Mansi, Sacrorum Conciliorum… Collectio, volume 32, col. 761, tradus. Papa este judecătorul suprem al legii pământului… El este vicegerentul lui Hristos care nu este doar un Preot veşnic, ci şi Rege al regilor şi Domn al domnilor. — La Civilta Cattolica, 18 martie 1871, citat în o privire în interior asupra Conciliului de la Vatican – Leonard Woolsey Bacon, American Tract Society, pag. 229.

Să ne gândim la câteva din titlurile date lui Hristos în Scripturi şi să vedem dacă se pot aplica papei: Dumnezeu Atotputernic, Creator, Mântuitor, Hristos, Domn, Sfântul Sfinţilor, Rege al regilor şi Venerabil. Ce poate fi mai blasfemiator decât ca un om să pretindă unul din aceste titluri? „Ea şi-a deschis gura, şi a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu…” (Apocalipsa 13: 6). Citatele de mai sus sunt hule absolute. Puterea romano-catolică este prima fiară din Apocalipsă 13. Apocalipsa 13: 2 ne spune că „Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie şi o stăpânire mare. „Cine este balaurul care îi dă papalităţii puterea şi stăpânirea ei? Biblia ne spune că balaurul este Satana, diavolul.

„Şi balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit Diavolul şi Satana, acela care înşală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; şi împreună cu el au fost aruncaţi şi îngerii lui. „Apocalipsa 12: 9Diavolul însuşi I-a dat papalităţii puterea lui, tronul lui şi stăpânire mare. Diavolul

conduce papalitatea. Diavolul este cel care o conduce pentru a distruge libertatea pe pământ. Diavolul este cel care caută să câştige omagiu de la mulţimile de oameni de pe pământ făcându-l să se închine înaintea pontifului Romei.

Tipul de guvernământ brutal pe care papalitatea l-a condus în timpului Evului întunecat este acelaşi pe care diavolul şi papalitatea îl promovează azi pe pământ. Un guvernământ satanic are aceste caracteristici:

Este controlat de câţiva, este dictatorial. Nu acorda nicio libertate poporului. Adună la un loc biserica şi guvernul. Persecuta pe oricine nu se supune.

Trăsăturile celei de-a doua fiarela papalitatea este prima putere din Apocalipsă 13 este fără îndoială. Totuşi, cine este cea de-a doua putere din Apocalipsă 13? Ştim că ea se ridică în emisfera vestică şi „avea două coarne ca ale unui miel, şi vorbea ca un balaur". (versetul 11).

Acest verset ne arată ca guvernul a început ca un miel, fiind iubitor de libertate şi drept dar sfârşeşte semănând cu stilul papal sau cu un guvern satanic.

A doua putere din Apocalipsă 13 care se ridică în emisfera vestică începe cu un guvern hristocentric dar sfârşeşte prin a se comporta ca balaurul. (Satana). Începe contrar papalităţii şi sfârşeşte exact ca ea. Din moment ce un guvern hristocentric este opus unui guvern satanic atunci cea de-a doua putere are aceste trăsături la început:

Este un guvern al poporului, format din popor şi pentru popor. Garantează anumite drepturi şi libertăţi inalienabile cum ar fi: libertatea de exprimare, libertatea religioasă, etç. Păstrează biserica şi guvernul separat. Îşi apăra poporul de dictatura politică şi mai ales cea religioasă.

Mielul vorbeşte ca un balaurA două putere din Apocalipsă 13 care are aceste trăsături nu poate fi alta decât Statele Unite ale Americii. Doar ea ×s-a ridicat în emisfera vestică şi a început cu un guvern asemănător unui miel. Aşa cum am văzut foarte clar până

acum, iezuiţii au fost folosiţi pentru a distruge acest guvern care vorbea ca un miel şi pentru a îl transforma într-unul papal-diabolic.

Apocalipsa 13 a prezis acum 2000 de ani că iezuiţii vor reuşi acest lucru căci versetul 11 spune că SUA va începe cu un guvern asemănător unui miel, dar ca într-o zi „va vorbi ca un balaur".

Infiltrarea iezuiţilor la toate nivelele şi departamentele guvernului SUA este motivul pentru care această ţară devine o putere tiranică şi persecutoare. America vorbeşte şi se comporta din ce în ce mai mult că Satana (balaurul) în fiecare zi.

Ca papalitatea din Evul întunecatapocalipsa 13 descoperă ridicarea papalităţii şi a Statelor Unite. Portretizează trăsăturile guvernului american la început şi prezice preluarea ei finală de către iezuiţi. De asemenea, ne arată puterea dictatorială pe care a avut-o papalitatea înainte de marea Reformaţiune Protestantă. Şi au început să se închine balaurului, pentru ca dăduse puterea lui fiarei. Şi au început să se închine fiarei, zicând: „Cine se poate asemăna cu fiara, şi cine se poate lupta cu ea?"Apocalipsa 13: 4In timpul Evului întunecat, lumea se închină la picioarele pontifului roman. Odată cu ridicarea lui Martin Luther şi a Reformaţiunii Protestante, Biblia a fost dată oamenilor în limba lor maternă ca singura regulă de credinţă şi practică. Doar Biblia era strigătul reformatorilor. De-a lungul timpului, multe mii de oameni au acceptat învăţături care se găsesc doar în Biblie. Lumea se supune papeine dezvăluie, de asemenea un timp când închinarea înaintea papei va fi cerută din nou lumii întregi contra durerii şi morţii iar Statele Unite va fi puterea care va împinge lumea să se supună papalităţii. Ea lucra cu toată puterea fiarei dintii înaintea ei; şi făcea ca pământul şi locuitorii lui să se închine fiarei dintii, a cărei rana de moarte fusese vindecată. — Apocalipsa 13: 12

Moarte pentru non-conformiştil s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, şi să facă să fie omorâţi toţi cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. — Apocalipsa 13: 15Cum se va închina lumea papalităţii? Ce semn descoperă autoritatea papală pe pământ? Trebuie să ştim cum definesc Scripturile închinarea. De modul cum vom înţelege şi cum vom răspunde la aceasta atârna

destinul nostru aşa cum arata următorul verset.

Cea mai solemnă avertizare din BiblieApoi a urmat un alt înger, al treilea, şi a zis cu glas tare: „Dacă se închina cineva fiarei şi icoanei ei, şi primeşte semnul ei pe frunte sau pe mâna, va bea şi el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; şi va fi chinuit în foc şi în pucioasa, înaintea sfinţilor îngeri şi înaintea Mielului. „Apocalipsa 14: 9,10Aceasta este cea mai solemnă avertizare de la Dumnezeu pe care o întâlnim în întreaga Biblie. Versetele următoare ne arată distincţia între adevărata închinare dată lui Dumnezeu şi falsă închinare.

Închinându-se lui Dumnezeu în van „Degeaba Mă cinstesc ei, dând învăţături cari nu sunt decât nişte porunci omeneşti. Voi lăsaţi porunca lui Dumnezeu, şi ţineţi datina aşezată de oameni, precum: spălarea ulcioarelor şi a paharelor, şi faceţi multe alte lucruri de acestea". El le-a mai zis: „Aţi desfiinţat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să ţineţi datina voastră. „Marcu 7: 7 – 9. Evreilor li ˣs-au dat cele 10 porunci în Exod 20: 2 – 17. De-a lungul secolelor, evreii au alterat poruncile cu multe tradiţii care au dat naştere la confuzie în privinţa autorităţii Celor Zece Porunci. Acest lucru Hristos l-a condamnat fără menajamente. El a declarat că atunci când Cele Zece Porunci sunt puse deoparte şi în locul lor sunt aşezate tradiţiile oamenilor aceasta este închinare în van. Adevărata închinare va implica onorarea tuturor celor zece porunci. Falsă închinare înseamnă onorarea tradiţiilor oamenilor. Adevărata închinare este onorarea poruncilor lui Dumnezeu.

În Apocalipsă 13 şi 14 ne confruntăm cu o tradiţie papală care este ridicată deasupra uneia din poruncile lui Dumnezeu şi această datină papală este semnul autorităţii papalităţii în lume.

Cunoaşteţi vreo tradiţie papală care este direct opusă uneia din Cele Zece Porunci despre care papalitatea însăşi ne va spune că este semnul autorităţii ei pe pământ?

Această tradiţie este atât de decăzuta în ochii Cerului încât dacă cineva continua să asculte porunca papală în timp ce ştie foarte bine că este contrara poruncile explicite ale lui Dumnezeu „va bea şi el din

vinul mâniei lui Dumnezeu". (Apocalipsa 14: 10)

Semnul autorităţii papalene vom uita acum asupra câtorva declaraţii din literatură catolică care ne vor arăta conclusiv că semnul autorităţii papale este pe pământ. Demonstrează-mi doar din Biblie că sunt obligat să ţin duminica sfântă. Nu exista o asemenea lege în Biblie. Este o lege doar a sfintei Biserici Catolice. Biblia spune „Adu-ţi aminte de ziua de odihnă ca ˣs-o sfinţeşti. „Biserica Catolică spune, Nu. Prin puterea mea divină desfiinţez ziua de Sabat şi îţi poruncesc să sfinţeşti prima zi a săptămânii. Şi iată! Întreaga lume civilizată se închina în ascultare reverenţa poruncii Sfintei Biserici Catolice. — Thomas Enright, CSSR, President, Redemptorist Collège (Roman Catholic), Kansas City, MO., 18 februarie 1884.

Păzirea duminicii de către protestanţi este un omagiu pe care ei îl aduc autorităţii bisericii (catolice). — Monsenior Louis Segur, Discuţii complete despre protestantismul de astăzi (1868), pag. 213.

Dacă protestanţii ar urma Biblia, ei ar trebui să se închine lui Dumnezeu în ziua de Sabat (Sâmbăta). În păzirea duminicii ei urmează o lege a bisericii Catolice. — Albert Smith, Cancelar al Arhidiocezei din Baltimore răspunzând Cardinalului într-o scrisoare pe 10 februarie 1920.

Statul, prin elaborarea de legi pentru sfinţirea duminicii recunoaşte în mod neintenţionat autoritatea Bisericii Catolice şi îi îndeplineşte mai mult sau mai puţin recomandările. Duminică, ca zi a săptămânii pusă deoparte pentru închinare publică obligatorie înaintea Dumnezeului Atotputernic, să fie sfinţită decatre o mulţime formată din toate muncile servile, meseriile comerciale şi lumeşti şi prin exerciţii devoţionale este o creaţie originală a Bisericii Catolice. — The American Catholic Quarterly Review, Ianuarie 1883, paragr. 152,139.

Protestanţii… accepta duminică în locul sâmbetei ca zi de închinare publică după ce Biserica Catolică a făcut schimbarea… Dar mintea protestantă nu înţelege că… în păzirea duminicii ei acceptă autoritatea vorbitorului bisericii, papa. — Our Sunday Visitor, 5 februarie 1950.

Este bine de amintit prezbiterienilor, baptiştilor, metodiştilor şi tuturor celorlalţi creştini că Biblia nu îi sprijină nicăieri în păzirea duminicii. Duminică este o instituţie a Bisericii Romano-Catolice şi aceia care păzesc ziua păzesc o poruncă a Bisericii Catolice. — Preotul Brady, într-o adresă preluata în Elizabeth, N.J. „News", 18 martie 1903.

Semnul autorităţii Bisericii Catolice în lume este păzirea duminicii. Aceasta este o tradiţie care nu îşi găseşte locul în Biblie. Îşi are originea în Roma şi când onoram tradiţia duminicală aducem omagiu papalităţii. Duminica se opune în mod direct învăţăturii complete a celei de-a patra porunci care declară: Adu-ţi aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfinţeşti. Să lucrezi şase zile, şi să-ţi faci lucrul tău. Dar ziua a şaptea este ziua de odihnă închinata Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în şase zile a făcut Domnul cerurile, pământul şi marea, şi tot ce este în ele, iar în ziua a şaptea s-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă şi a sfinţit – o. — Exodul 20: 8 – 11

Papalitatea ne spune exact care este SEMNUL ei. Desigur Biserica Catolică pretinde că schimbarea (din sâmbăta în duminica) a fost opera ei. Şi această operă este un SEMN al puterii şi autorităţii sale ecleziastice în materie religioasă. — C.F. Thomas, Cancelar al Cardinalului Gibbons.

Duminică este SEMNUL autorităţii noastre… Biserica este deasupra Bibliei, iar acest transfer al păzirii Sabatului este dovada a acestui fapt. — Catholic Record, 1 septembrie 1923 (Ontario).

Prin propriile lor cuvinte ei ne spun că păzirea duminicii este Semnul Fiarei!!!

Aici e înţelepciunea. Cine are pricepere, să socotească numărul fiarei. Căci este un număr de om. Şi numărul ei este: şase sute şase zeci şi şase. (666) Apocalipsa 13: 18

Notă: Literele alfabetului din limbile antice aveau valori numerice. Literele cu care suntem cel mai bine familiarizaţi sunt cele din latina. Spre exemplu: I = 1, V = 5, X = 10, L = 50, C = 100.

În latina numele şi titlul papei, „Vicarul Fiului lui Dumnezeu”, însumează 666:

V I C A R I U S F I L I I D E I 5 1 100 O 0 1 5 O 0 1 50 1 1.500 O 1 = 666

Aduceţi-vă aminte că Satana, diavolul i-a dat Bisericii Catolice puterea lui şi stăpânire mare în lume. Din moment ce papalitatea executa comenzile diavolului, el este cel care vrea ca lumea să calce porunca Sabatului lui Dumnezeu şi să se închine papalităţii prin duminica.

Într-o zi, în curând, vor fi doar două grupuri în întreaga lume. Într-o tabără va fi marea majoritate a omenirii aliniata cu iezuiţii Vaticanului în rebeliune directă împotriva Dumnezeului Universului. Celălalt grup va fi unul mult mai mic reprezentat de cei care iubesc pe Dumnezeu şi păzesc TOATE poruncile Sale.

Linia mare de demarcaţie va fi asupra celor Zece Porunci, în mod specific cea de-a patra poruncă, porunca Sabatului.

Tu de care parte vei fi? Vei îmbrăţişa ţelul final al papalităţii, păzirea duminicii sau vei îmbrăţişa marele semn al puterii lui Dumnezeu de a crea şi de a răscumpăra – Sabatul zilei a şaptea? Păzirea duminicii, omagiu papei şi iezuiţilor Vaticanului va conduce SUA şi apoi lumea la dezastru şi ruină; pe când păzirea Sabatului care reprezintă supunere totală poruncilor lui Dumnezeu va duce la viaţa veşnică cu Iisus Hristos.

CARE ESTE DECIZIA TA?

Evenimentele şi catastrofele care au loc în prezent în lume vor lua amploare până la revenirea lui Hristos. Această lume păcătoasa şi faptele ei rele vor trece, dar Dumnezeu „voieşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să vină la cunoştinţă adevărului”. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa vecinică”. (1 Timotei 2: 4; Ioan 3: 16).

În opoziţie cu situaţia fără ieşire a acestei lumi, Dumnezeu promite un viitor glorios pentru cei care au fost loiali lui Dumnezeu aici pe pământ: „Căci iată, Eu fac ceruri noi şi un pământ nou; aşa că

nimeni nu-şi va mai aduce aminte de lucrurile trecute, şi nimănui nu – i vor mai veni în minte. „El va şterge orice lacrimă din ochii lor. Şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipat, nici durere, pentru ca lucrurile dintâi au trecut… Iată, Eu fac toate lucrurile noi. „” (Isaia 65: 17; Apocalipsa 21: 4 – 5). Aceste cuvinte nu dau doar speranţa pentru viitor ci şi pace în prezent şi siguranţă aici.

Notă: mi-am permis să ataşez nişte citate dintr-o carte numită „Tragedia Veacurilor”, care, se pare, că nu este de acord cu „ideea” cum că dacă cineva crede în Dumnezeu şi-ar auto-limita posibilităţile…

Din contră, Universul creat de Dumnezeu este infinit aşa cum Creatorul său este, prin urmare, nu există limită în cercetare-studiu-analiza (etc) pentru cei credincioşi în (adevăratul) Dumnezeu şi nu într-unul reprezentat de oameni sau sisteme politico-religioase de tip catolic etc…!

CITATELE:

Acolo, minţi nemuritoare vor contempla, cu o bucurie care nu va slăbi niciodată, minunile puterii creatoare, tainele iubirii răscumpărătoare. Acolo, nu va mai fi niciun vrăjmaş crud şi amăgitor, care să ispitească la uitare de Dumnezeu. Orice facultate va fi dezvoltată, orice capacitate va fi mărită.

Acumularea de cunoştinţe nu va mai obosi mintea şi nu va mai secătui puterile. Acolo, cele mai mari planuri vor fi realizate, cele mai înalte aspiraţii vor fi atinse, cele mai înalte ambiţii vor fi ×îndeplinite; şi încă vor mai fi noi culmi de urcat, noi minuni de admirat, noi adevăruri de înţeles, ţinte noi care să solicite puterile minţii, ale sufletului şi ale corpului.

Toate comorile universului vor fi deschise spre studiu mântuiţilor lui Dumnezeu. Neîncatusati de moarte, ei îşi iau zborul neobosit către lumile (planetele) îndepărtate – lumi care au fost mişcate de durere la vederea necazului oamenilor şi au tresăltat încântări de bucurie la vestea despre un suflet salvat.

Cu o bucurie de nedescris, copiii pământului ajung părtaşi la bucuria şi înţelepciunea fiinţelor necazute. Ei se împărtăşesc din comorile de cunoştinţă şi înţelegere câştigate prin veacuri şi veacuri

din contemplarea lucrărilor mâinilor lui Dumnezeu.

Cu o viziune neumbrita, ei privesc slava creaţiunii – sori, stele şi sisteme, toate în ordinea rânduita lor înconjurând tronul Dumnezeirii. Numele Creatorului este scris pe toate lucrurile, de la cea din urmă şi până la cea mai mare, şi în toate se manifestă bogăţiile puterii Sale.

Şi anii veşniciei, în desfăşurarea lor, vor aduce descoperiri mai bogate şi mai slăvite despre Dumnezeu şi despre Hristos. Pe măsură ce creşte cunoştinţa, cresc şi dragostea, respectul şi fericirea. Cu cât oamenii îl vor cunoaşte pe Dumnezeu mai mult, cu atât mai mare va fi admiraţia lor faţă de caracterul Său.

De la atomul minuscul şi până la lumile (planetele) cele mari, toate lucrurile, însufleţite şi neînsufleţite, în frumuseţea lor neumbrita şi într-o bucurie desăvârşită, declara că Dumnezeu este iubire.

Judecata se desfăşoară acum în cer. Curând – nimeni nu ştie cât de curând – cazul lor va fi judecat. De aceea, este esenţial acum că fiecare suflet să pună la inima avertizarea: „Astăzi, dacă auziţi glasul Lui, nu vă împietriţi inimile” (Evrei 3: 7 – 8). Când lucrarea judecăţii de cercetare se încheie destinul tuturor va fi decis pentru viaţa sau moarte. Timpul de har pentru această lume se încheie dintr-odată cu puţin timp înainte de apariţia lui Iisus Hristos pe norii cerului. Iisus Hristos a murit pe crucea de pe Golgota pentru păcatele tale pentru ca să îţi deschidă calea în viitorul nou şi glorios. Chiar şi astăzi poţi veni la El în rugăciune, mărturiseşte-ţi păcatele şi începe o viaţă nouă în ascultare de poruncile Sale. Atunci Hristos va fi Mijlocitorul tău la judecată!

Dacă doreşti mai multe informaţii te rugăm să scrii la adresa de mai jos:

Truth TriumphantP. O. Box 1417Eustis, Florida 32727

E-mail: istoria. uitataæɐyahoo˙com

În spatele Noii Ordini Mondiale!

NAŢIUNILE UNITE, PAPALITATEA, STATELE UNITE

CINE SUNT GLOBALIŞTII, (TERORIŞTII SECREŢI) ŞI CARE SUNT ACTIVITĂŢILE LOR?

PLANURILE GLOBALIŞTILOR DE-A LUNGUL SECOLELOR DE A

GUVERNA LUMEA

DE CE DORESC GLOBALIŞTII SĂ FOLOSEASCĂ PROIECTUL „HAARP" AL DOCTORULUI EASTLAND

UTILIZAREA CELOR MAI MORTALE BOLI DE CĂTRE GLOBALIŞTI

CUM ACTIVAREA ACTULUI PUTERILOR SĂNĂTĂŢII CU SECURITATEA NAŢIONALĂ ESTE LEGE MARŢIALĂ

INFILTRAREA LOR ÎN BISERICĂ ŞI ÎN ORGANIZAŢIILE ŞCOLARE PENTRU A DISTRUGE PROTESTANTISMUL ÎN AMERICA

IMAGINEA ŞI MARCA BESTIEI DUPĂ CUM ESTE VĂZUTĂ ÎN SCRIERILE PROFETICE

TERORIŞTII SECREŢI

Cine sunt teroriştii secreţi şi care sunt planurile lor? Teroriştii secreţi au fost înfiinţaţi pe perioada secolului al XVIII-lea prin intermediul Conferinţei de la Viena. Aceştia au jucat un rol important în stabilirea preşedinţilor noştri timpurii, în scufundarea Titanicului, în Primul şi AL Doilea Război Mondial, în înfiinţarea Băncii Federale de Rezerve. De asemenea, ei au fost implicaţi în masacrul de la Waco, în Oklahoma şi în bombardamentele de la World Trade Center şi Pentagon. Principalul lor scop este acela de a subjuga poporul american şi restul lumii unei dominaţii totalitare globale, guvernată de Naţiunile Unite, de papalitate şi de Statele Unite. Profeţia biblică prezice toate acestea sub „imaginea şi marca bestiei" care este reprezentată de o lege politica, economică şi totalitar religioasă. Se va vedea că „micul corn" menţionat în cartea lui Daniel este puterea de persecuţie fioroasă amintita în Apocalipsă, Papalitatea fiind identificată guvernând împreună cu un guvern mondial. Acest sistem de conducere politico-religios va deveni tiranic şi îi va persecuta pe oamenii lui Dumnezeu înainte de întoarcerea lui Mesia.

Autor: Allen M. Nichols

Editor:

Publisher:

Prima Ediţie copyright 10/10/04A două Ediţie copyright 01/31/06

CUPRINS

Cuvânt înainte…

Istoria şi constituirea Iezuiţilor şi a Băncii Federale de Rezerve…

Istoria şi dezvoltarea Organizaţiei Naţiunilor Unite…

Rapoartele Muntele de Fier, Ordinele Executive…

A Treia Opţiune şi Actul Patriotic…

Strategii globale, terorismul islamic, Programul HAARP de cercetare de înalta frecvenţă activa aurorală şi Bioteroare…

Teroriştii secreţi…

Declaraţia de război, implementarea statului poliţist…

Originile nazismului şi ale CIA…

Legea Puterilor Sănătăţii de Urgenţă…

Arta Sun-Tzu a războiului…

Departamentul Securităţii Naţionale…

Puterile Sănătăţii şi activarea Securităţii Naţionale…

Legea Patriotoca II, Legea Intensificării Securităţii Interne din 2003, Legea Doamnei Noastre a Păcii…

Legea Reformei Serviciilor Secrete şi prevenirea terorismului, din 2004…

Reforma Serviciului Secret de Spionaj şi cardurile de identitate biometrice…

Imaginea şi marca bestiei…

Planul, Un viitor AL Treilea Război Mondial…

Identificarea prezentului cu Babilonul…

Naţiunile Unire, entitatea politică a balaurului…

Reflectarea asupra luminii sfârşitului lumii…

Concluzii…

Cuvânt înainte

Această carte este dedicată celor care doresc să afle mai multe despre tendinţele care conduc la cucerirea lumii de către teroriști, toate acestea implementând imaginea şi marca bestiei. Este un lucru cert, bazat pe surse religioase şi politice, ca ţara noastră se afla la un pas de cucerirea mondială. Această carte subliniază evenimente ale sfârşitului lumii aşa cum sunt arătate în Biblie, mai ales în cărţile lui

David şi în Apocalipsă. Strămoşii noştri au pus bazele guvernului şi a Constituţiei noastre care garantează libertatea şi căutarea fericirii. De asemenea, mai este garantată separarea Bisericii de Stat, după cum este expus în articolul IV, secţiunea IV a Articolelor Confederaţiei, scrisă în 1777 şi în Constituţia Statelor Unite, scrisă în 1887 de către strămoşii noştri. A se nota: Această carte oferă informaţii cu scopul de a aduce la cunoştinţa oamenilor cele mai recente planuri secrete ale organizaţiilor secrete referitoare la formarea unui guvern mondial. Nu vă aşteptaţi că rapoartele pe care urmează să le citiţi să fie luate că profeţii sau să fie îndeplinite. Această carte NU condamna nicio Biserică şi nicio persoană. Biserica Catolică şi oamenii acesteia sunt foarte respectaţi. Ei au ajutat societatea în diferite moduri; totuşi, profeţia Biblică dezvăluie semnele vremurilor despre care Iisus Hristos ne-a avertizat acum mai bine de 2000 de ani. Această carte accentuează rolul micului corn din profeţia biblică şi cum acesta dă în vileag Papalitatea. Informaţiile pe care urmează să le citiţi ˣs-ar putea sau nu împlini aşa cum sunt formulate, întrucât ele reprezintă scenarii. Strategiile şi alte informaţii referitoare la activităţile şi planurile teroriste secrete sunt aflate de la oameni cu poziţii înalte care au lucrat cândva cu organizaţii secrete precum CIA, FBI, KGB, NATO, Papalitatea şi armata. Unii dintre aceşti oameni se ascund sau e posibil să fi fost asasinaţi. Războiul din Irak a fost considerat un scenariu pentru sporirea proporţiei crizei globale pentru că mai apoi teroriştii secreţi să poată crea un guvern mondial. Observăm că acesta nu ar putea fi un accident sau oare ar putea fi? Trebuie reţinut faptul că teroriştii secreţi pot folosi multiple strategii pentru a-şi duce planul la îndeplinire. Osama bin Laden nu a fost găsit încă. Să fie oare posibil că teroriştii secreţi să-l ţină ascuns pentru viitoare atacuri? Ce să spunem de Coreea de Nord? Cu ameninţarea războiului bactereologic, să fie oare SRAS (Sindrom Respirator Acut Sever), o afecţiune fără leac, care ucide oameni în întreaga lume, o nouă strategie a teroriştilor secreţi de a crea o criză globală serioasă şi mai apoi un guvern mondial cu o singură Constituţie prin care libertăţile noastre să fie limitate invocându-se imaginea şi marca bestiei?

ISTORIA ŞI CONSTITUIREA IEZUIŢILOR ŞI A BĂNCII FEDERALE DE REZERVE

„Societatea lui Iisus" a fost înfiinţată de Ignatius din Loyola, elev catolic devotat filosofiei şi teologiei, în anul 1541. Mulţi îi considera un Ordin paşnic al Bisericii Catolice care promovează creştinismul dar în realitate scopul lor este acela de a distruge Reforma Protestantă şi Protestantismul. Protestanţii şi alţi revoluţionari precum Martin Luther şi John Huss au fost executaţi şi numiţi eretici de către Biserica Catolică datorită credinţelor lor într-o lume a lui Dumnezeu, interpretare dată doar de Biblie şi nu de tradiţiile bisericeşti, aceasta fiind baza adevăratului creştinism. Aceştia au făcut ca Biblia să fie disponibilă în diferite limbi şi astfel să poată fi ×înţeleasă de oamenii obişnuiţi. Şi totuşi, Iezuiţii vor ca Biserica Catolică să fie din nou la conducerea lumii. „Nu exista crimă prea groaznică pentru ei de comis, înşelătorie prea josnica de practicat şi nici deghizare prea dificilă de simulat. Jurământul de sărăcie şi umilinţă perpetua reprezenta scopul lor de garantare a bogăţiei şi puterii pentru a fi devotaţi distrugerii Protestantismului. Aceşti terorisi secreţi au pus la cale timp de mai multe secole distrugerea Prostentatismului în Marea Britanie şi în America. Cartea lui Bill Huges, „The Enemy Unmasked", conţinea detalii istorice referitoare la câteva din planurile lor. Ei erau conştienţi de faptul că America nu putea fi ×înfrânta prin intermediul unui atac militar; şi războiul neconvenţional adoptat din China a fost şi este implementat şi astăzi pentru a distruge această naţiune care este bastionul libertăţii religioase. Boyd a spus:

„... Ordinul iezuit a ajuns în culmea puterii şi prestigiului ei la începutul secolului al XVIII-lea. Avea o influenţă şi bogăţie mai mare decât orice altă organizaţie din lume. „El a mai afirmat faptul că „... întreaga Europă părea a fi guvernata doar de către iezuiţi. „În cele din urmă, în anul 1762 iezuiţii au fost interzişi în Franţa de către Louis XV şi în Spania de către regele Charles III în anul 1767 deoarece doctrinele şi constituţia lor au fost considerate ca fiind vicioase şi nimicitoare societăţii şi religiei. Pe la mijlocul sfârşitului secolului al XVIII-lea, iezuiţii se aflau în pericolul de a fi interzişi. „În data de 1 mai

1776, Ordinul Iluminiştilor a fost oficial fondat în vechea forţăreaţa iezuită a Bavariei… „Iluminiştii, fondaţi de Adam Weishaupt, au devenit o organizaţie de faţadă, un paravan în spatele căreia Iezuiţii se puteau ascunde, iar Francmasoneria Evreiască, la rândul ei reprezenta un paravan în spatele căreia se ascundeau Iluminiştii. Toate aceste organizaţii „paravan" erau folosite cu scopul realizării în continuare a planurilor îngrozitoare ale Iezuiţilor. Iezuiţii l-au folosit prima dată pe Adam Weishaupt în scopul stabilirii „unei alianţe cu Baronul Mason al casei Rothschild" pentru a finanţa dezvoltarea Iluminiştilor. Mai târziu, Weishaupt ˣs-a alăturat Casei Mason-evreiască Rothschild pentru Iezuiţi. Astfel, de acum Iezuiţi „au folosit puternicul impˣeriu financiar al Casei Rothschild pentru a obţine control mai degrabă prin intermediul banilor decât prin forţa şi înşelătorie. „Iezutii au bani suficienţi pentru a pune în aplicare planurile lor de distrugere a Americii şi a Protestantismului din întreaga lume. Acesta este angajamentul lor luat fata de Biserica Catolică (distrugerea protestantismului) şi totodată acesta este rezultatul Consiliului de la Trent dintre 1545 şi 1563. Trebuie reţinut faptul că Iezuiţii au fost întemeiaţi în 1541. Se poate observa o asemănare cu cele prezise în Apocalipsă. Unul din capetele bestiei, papalitatea, este rănit la sfârşitul secolului al XVIII-lea, atunci când Generalul francez Berthier îl arestează pe Papa şi astfel pune capăt dominaţiei papale în Europa. Cu toate acestea acea rană ˣs-a vindecat un secol mai târziu. Trebuie reţinut faptul că Iezuiţii au fost nevoiţi să se ascundă pe perioada arestului Papei. În capitolul „Imaginea şi marca bestiei" este dezvăluită legătura dintre Papalitate cu iezuiţii acesteia şi micul corn al lui Daniel şi bestia Apocalipsei. În prezent Iezuiţii „deţin bănci centrale în fiecare ţară precum şi Banca Federală de Rezerve pentru a le furniza fonduri". Iată câteva încercări ale iezuiţilor de a controla banii Americii în absenţa unei bănci centrale pe teritoriul acesteia: În 1815, Nathan Rothschild şi iezuiţii aveau control complet asupra Băncii Angliei. Iezuiţii au încercat să înfiinţeze o bancă centrală în America în 1790 prin intermediul lui Alexander Hamilton, Ministrul de Finanţe. După ce bancă lui Hamilton a dat faliment, a doua încercare a fost făcută prin

intermediul iezuitului Nicholas Biddle în anul 1816; totuşi, deşi a depus jurământ, în anul 1836 Preşedintele Andrew Jackson a văzut pericolul existenţei unei bănci federale şi a interzis-o. Preşedintele Lincoln şi-a dat seama de încercarea iezuiţilor de a pune bazele unei bănci centrale, dar numai după eşecul primei încercări de a folosi Războiul Civil pentru a diviza şi slabi America. În cele din urmă, familia Rothschild şi iezuiţii l-au folosit pe Jacob Schiff, un puternic bancher german, pentru a forţa introducerea Actului de Rezervei Federale din anul 1917 prin intermediul preşedintelui Woodrew Wilson. Apoi, J.P. Morgan, Frank Vanderlip şi alţii, prin intermediul preşedintelui Wilson au deschis calea cu succes sistemului mondial bancar central în America. Această bancă este cunoscută astăzi ca fiind Banca Federală de Rezerve şi finanţează politicile din întreaga lume ale iezuiţilor şi ale casei Rothschild. Unele dintre aceste politici au scopuri paşnice, dar, citind pe parcurs observam că majoritatea acestor politici draconice sunt folosite pentru finanţarea noii ordini mondiale conduse de UN, Papalitate şi Statele Unite. Acestea sunt realizate prin generarea de activităţi teroriste, legi antiteroriste şi politici de mediu. Plătitorii de taxe americani finanţează propria lor distrugere. Thomas Jefferson a recunoscut faptul că acestea sunt periculoase pentru America. „Faptul că ei ne controlează monedă, primesc banii noştri publici şi ţin mii dintre cetăţenii noştri în dependenţă reprezintă un pericol mai mare decât puterea navală şi militară a inamicului”.

ISTORIA ŞI DEZVOLTAREA NAŢIUNILOR UNITE

Camera Reprezentanţilor pentru Cercetarea activităţilor antiamericane (UN) a fost înfiinţată de către Organizaţia Iluminiştilor, care la rândul ei a fost înfiinţata de Adam Weishaupt pe 1 mai 1976. Acesta a fost profesor de Drept Canonic la Universitatea Ingolstadt din Germania şi un fost preot iezuit. Acesta a înfiinţat Ordinul Francmasonilor, a practicat vrăjitoria şi a venerat diavolii.

FONDAREA COMUNISMULUI

Mai târziu, „Liga celor Drepţi” a fost creată de iluminişti pe perioada Revoluţiei Germane. Apoi, Karl Marx a fost supravegheat de Liga celor Drepţi. Karl Marx a actualizat scrierile lui Weishaupt şi a

scris Manifestul Comunist în 1848. „Comunismul nu a fost fondat de către săraci ci de către miliardari cu scopul înfiinţării unui guvern UN mondial… Karl Marx a fost finanţat de către Horace Greely, proprietarul New York Times, prin intermediul lui Clinton Roosevelt".

„Cecul lui Nathan Rothschild către Karl Marx poate fi văzut în Muzeul Britanic".

LIGA NAŢIUNILOR ŞI NAŢIUNILE UNITE

Uluitor, Preşedintele Wilson a înfiinţat „Liga Naţiunilor" în 1918, după Primul Război Mondial, cu scopul de a uni naţiunile într-o singură organizaţie mondială, dar guvernul Statelor Unite nu a dorit să facă parte din ea la acea vreme. În 1945, Organizaţia Naţiunilor Unite a fost fondată de agenţi comunişti şi 47 reprezentanţi ai Consiliului de Afaceri Externe pentru a înlocui Liga Naţiunilor. Jacob Schiff şi Colonelul Mendell House, susţinuţi de preşedintele Woodrew Wilson au înfiinţat Consiliul pentru Afaceri Externe în 1921. Acesta era o societate aristocratică secretă şi un paravan iluminist pentru crearea unui Guvern Mondial. Astăzi, majoritatea congresman-ilor, reprezentanţilor Camerei Comunelor, personalului Casei Albe împreună cu alţi conducători federali şi de state sunt membrii ai Consiliului de Afaceri Externe. Conducători precum Colen Powel, preşedintele Bush şi alţii sunt membrii ai acestui Consiliu. Organizaţia Naţiunilor Unite a fost fondată de iluminişti care venerau vrăjitoria şi pe diavol şi de susţinători ai comunismului. Aceasta nu este o organizaţie creştină. O statuie a lui Zeus, zeul păgân grec al cerului, se găseşte pe holul Naţiunilor Unite.

RAPOARTELE MUNTELE DE FIER ŞI ORDINELE EXECUTIVE

„O conferinţă secretă a fost organizată de către conducători politici şi financiari în 1961, într-o bază subterană aflată sub Muntele de Fier în zona superioară a New York-ului. „John Gailbraith şi Leonard Lewin au făcut cunoscut raportul Muntele de Fier în 1966. În plus, acest raport a demascat teroriştii secreţi şi planurile secrete ale Iezuiţilor de a crea un nou inamic într-un moment de pace permanentă. Acest nou inamic este identificat cu periclitarea mediului, intervenţia umană şi suprapopularea. Iată câteva din planurile

Muntelui de Fier: Să combine forţele Rusiei, ale Statelor Unite şi ale altor state şi apoi să le unească într-o forţă a Naţiunilor Unite. Aceasta este forţa poliţienească mondială propusă şi condusă de Naţiunile Unite sub noua ordine mondială. Să înlocuiască constituţia Statelor Unite şi a altor state suverane cu cea a Naţiunilor Unite. Să deţină o poliţie financiară şi un sistem bancar mondial; atunci când planul şerifului este pus în aplicare pentru a reconstrui o lume devastată de o criză plănuită, cei care deţin ipoteci şi datorii bancare, vor primi împrumuturi garantate din partea băncii mondiale propuse pentru a-şi putea achita datoriile în schimbul muncii lor. Cei care refuza să coopereze cu noua ordine mondială vor fi arestaţi de poliţia financiară (FICEN). Câteva din cele de mai sus au fost plănuite pe perioada Celui de-al Patrulea Congres Mondial de Bilanţ al Mediului la care au luat parte George Hunt, familiile Rockefeller şi Rothschild. Să folosească Agenţia Federală pentru Managementul Urgentelor pentru a gestiona crizele plănuite după cum au fost imaginate de Kissinger. Acesta este, de asemenea, un plan care are ca scop reducerea populaţiei mondiale aşa cum a fost expus în Memorandumul 20 al Securităţii Naţionale emis de Kissinger în anii ȝ70. Să implementeze „Tratatul Biodiversităţii" care integrează şi „Proiectul tărâmurilor sălbatice"; Tratatul Biodiversităţii după cum este aţâţat în documentul tratatului 103 – 20, emis de Clinton în 1995, presupune: a. Conservarea naturii şi a speciilor mai presus decât viaţa umană; b. Dezvoltarea de ecosisteme cu conţinut bio şi zone de protecţie; ç. Mutarea oamenilor din zonele bio şi de protecţie în zonele utilizate de toţi.

Toate zonele utilizate de toţi azi sunt zonele metropolitane de mărime medie din majoritatea oraşelor. Toate oraşele şi străzile existente pe teritoriile unde este propus să se afle acele ecosisteme vor fi demolate pentru a se crea un habitat pentru animalele şi plantele sălbatice. Nimeni nu va avea voie să se poposească sau să călătorească prin acele zone. De fapt, adevăratul motiv nu este unul care priveşte mediul ci este acela de a limita călătoriile şi de a controla populaţia Statelor Unite şi a celorlalte state din lume. În acest fel, bestia (Papalitatea şi iezuiţii, vezi capitolul „Marca Bestiei") poate câştiga un

avantaj asupra unei populaţii lipsite de ajutor şi anume să o conducă aşa cum a făcut pe perioada Evului Mediu. Astfel, ei împart teritoriile pentru câştigul lor aşa cum a fost prezis în Daniel 11: 39. Astăzi, teritoriul garantata prin Constituţie este luat în numele ecologiei care implică probleme de conservare precum protejarea speciilor pe cale de dispariţie. Noul taram guvernamental deschide drumul dezvoltării acestor ecosisteme pentru a fi plasate în viitor pe teritoriul Statelor Unite şi în întreaga lume. Dr. Jaques Cousteau spunea:

„350000 de oameni pe zi trebuie eliminaţi pentru a stabiliza populaţia lumii". Dl. Reed Noss, fost director al „Proiectului Tărâmurilor Sălbatice" spunea:

„Este momentul că civilizaţia industrială să ia sfârşit. Se spunea că pământul este un lucru uzual preţios în cadrul celei de a doua întâlniri a Naţiunilor Unite pentru Habitat. Astăzi, Actul speciilor pe cale de dispariţie şi Serviciul vieţuitoarelor subacvatice şi terestre, au emis următoarele motive pentru preluarea terenurilor de la proprietari: Speciile pe cale de disparitieralitatea apeihrana zilnicaprotejarea hidrografieiproiectele cumpenelor de apalrearea de parcuri naţionale şi de aşezări patrimonialelrearea de rezerve internaţionalelautarea şi atacarea, antiterorismul şi încălcarea legilor RICOC – lubul Sierra, o organizaţie secretă, a refăcut hărţile Statelor Unite şi Canadei pentru a fi ˣîmpărţite pe regiuni. Departamentul Resurselor Naturale al statului Wisconsin confisca suprafeţe mari de teren de la proprietari pentru protejarea ecologiei şi a plantelor şi animalelor sălbatice. După ce Agenţia Federală pentru Managementul Urgentelor îşi va încheia munca în ceea ce priveşte gestionare crizelor, Statele Unite vor fi ˣîmpărţite pe regiuni, fiecare având un guvernator şi astfel transformându-se în Regiunile Unite ale Americii (RUA). Restul lumii va fi ˣîmpărţită pe zece regiuni cu câte un leader şi vor plăti tribut Naţiunilor Unite, Papalităţii şi Statelor Unite (RUA), acestea formând noul guvern mondial. Se poate că aceste zece regiuni propuse ale noii ordini mondiale să reprezinte ziua de Apoi, cele zece cornuri menţionate în Apocalipsă 17: 12, când primesc putere ca şi regi sau preşedinţi, pentru o perioadă de timp sau o oră, fiind una cu bestia,

Papalitatea? Apocalipsa 17: 12 – 18 dezv a lui e cum aceşti regi se vor ridica împotriva „femeii, acel măreţ oraş", uniunea celor trei turme ale dragonului, bestiei şi falsul profet (formată din Naţiunile Unite, Papalitatea şi Statele Unite). Statele Unite, odată o adevărată naţiune protestantă, va întoarce spatele lui Dumnezeu pentru a deveni un diabolic fals profet, un stat totalitar creştin, o imagine a Papalităţii. Acum aceşti noi zece regi, după cum au fost descrişi în Biblie, vor distruge noul sistem al ordinii mondiale, poate chiar prin intermediul schimbului nuclear, înainte de întoarcerea lui Hristos.

Agenţia Federală pentru Managementul Urgenţelor (FEMA) gestionează crizele

O criză majoră va fi pusă la cale în această ţară pentru ca FEMA să se ocupe de ea prin intermediul planului de management al crizelor al decretului Legii Marţiale a Naţiunilor Unite conform viziunii lui Kissinger. Acesta este deja pus în aplicare de ordinele prezidenţiale şi Organizaţiile Nonguvernamentale. Globaliştii care cuprind societăţiile secrete şi bogate precum „Prietenii americani al Bilderburgers, înfiinţata de către persoane foarte bogate în Olanda în mai 1954, realizează întâlniri anuale privind internaţionalismul şi planurile pentru o singură lume. „Unele dintre aceste întâlniri cuprind Sumit-uri pentru ziua Pământului unde unele din planurile Muntelui de Fier au fost reanalizate. Alte organizaţii secrete şi bogate care sunt implicate sunt: Comisia Trilaterală, Francmasonii, Iluminiştii, familiile nobiliare din Europa precum Rothschild, Rockefeller, Clubul Romei, iezuiţii, Opus Dei, comunitatea secretă „Cavalerii din Malta". Acestea şi multe alte organizaţii au plănuit sau se afla în procesul de plănuire a acestor crize pentru America şi restul lumii. Aceste crize plănuite sunt concepute să ia forma poluării sau a ameninţărilor cu încălzirea globală, a marilor atacuri biochimice teroriste sau extinderea datorată războiului cu scopul de a declanşa crize globale grave. Astfel, poate lua naştere un control guvernamental mondial asupra naţiunilor industrializate şi a celor din lumea a treia. De asemenea, aceasta este o încercare de a fura America, iar nouă, libertatea. Această carte cinsteşte guvernul nostru prezent atâta timp cât acesta susţine

Constituţia şi drepturile noastre; prezenţa carte ataca o ordine care doreşte să înlocuiască guvernul şi Constituţia actuală. Acest lucru poate fi văzut în unele ordine executive (CE) emise de Administraţia Clinton în cadrul Legii Marţiale: CE 10997 – sistarea energiei electrice, combustibililor (inclusiv benzinăriile), resurselor minerale atât publice cât şi privateOE 10998 – sistarea apei, rezervelor şi resurselor de hranaOE 10999 – sistarea tuturor mijloacelor de transport, inclusiv maşinile personale, camioanele şi vehiculeleOE 11000 – sechestrarea tuturor americanilor pentru a lucra forţat sub supraveghere federală, incluzând chiar, dacă este necesar despărţirea famililor CE 11051 – permiterea ca FEMA să se ocupe şi să gestioneze orice crizaOE 11999 – răsturnarea preşedinţiei în favoarea armateiteroriştii secreţi apelează la crize plănuite cu scopul de a convinge poporul american să renunţe la libertăţiile lor constituţionale în favoarea unei siguranţe mai mari. Atacul asupra World Trade Center şi asupra Pentagonului au fost evidente şi astfel vedem profeţiile Bibliei şi ale lui Nostradamus împlinindu-se. Globaliştii încearcă să îndeplinească profeţia lui Nostradamus, în care acesta a văzut turnuri înalte distruse în New York de către un rege bogat din Orientul Mijlociu. Apoi, acesta a văzut un război mondial, mulţi oameni fiind ucişi în urma acestuia. Şi în final, a mai văzut înverzirea acestor naţiuni, având loc o pace de o mie de ani – poate prin implementarea Proiectului Tărâmurilor Sălbatice al Naţiunilor Unite. De asemenea, Ellen G. White, un mesager al lui Dumnezeu a avut acum 100 de ani o viziune în care clădiri înalte se prăbuşeau în New York. Aceasta a mai văzut, de asemenea, conform profeţiei Bibliei cum puteri politice şi religioase se vor împotrivi, vor aduce blasfemie lui Dumnezeu şi vor impune propria conducere în locul lui Dumnezeu asupra oamenilor. Această putere va declara război lui Dumnezeu şi oamenilor acestuia. Apoi Hristos va veni să distrugă şi să pună capăt acestei lumi; de fapt, nu vom avea 1000 de ani de pace pe această planetă, vezi Apocalipsa, cap. 17 – 20. A se nota: profeţia lui Nostradamus este opusă profeţiei biblice.

A TREIA OPŢIUNE ŞI ACTUL PATRIOTIC

Teroriştii secreţi deţin bani şi dorinţe de a stârni izbucnirea de

crize mondiale sau unui război major prin orice mijloace. Este posibil ca Usama Bin Laden şi teroriştii săi din Taliban să fie cei care au atacat poporul indian în regiunea Kasmir din India, dându-se drept teroriști pakistanezi în 2002. Dacă războiul ar fi izbucnit între India şi Pakistan, rezultatul ar fi putut fi o confruntare nucleară care ar fi ucis zeci de milioane de oameni. În plus, efectele radioactive ˣs-ar fi răspândit asupra Asiei şi Chinei şi astfel, milioane de oameni, resurse de hrană, recolte şi proprietăţi ar fi fost contaminate. Situaţia dintre India şi Pakistan este liniştită acum, dar acest lucru ˣs-ar putea schimba din nou. Poate Dumnezeu reţine distrugerea prin mila sa pentru a ne putea da timp să-i permitem să ne pregătească. Globalisii precum iezuiţii şi societăţiile secrete precum Iluminiştii, Cavalerii Maltei şi alte organizaţii Nonguvernamentale vor să vadă acest lucru întâmplându-se. Ca şi în cazul epidemiei de sida, care a şters de pe faţa Pământului milioane de oameni în Africa, o dorinţă de reducere a populaţiei din China şi India poate apărea, întrucât acestea cuprind peste două miliarde de oameni, o treime din populaţia lumii. Următoarele informaţii dezvăluie cum globaliştii, care deţin poziţii înalte în CIA, în ierarhia papală împreună cu oamenii foarte bogaţi, plănuiesc să răstoarne Constituţia noastră care garantează separarea bisericii de stat şi libertatea. Bombardarea de la World Trade Center a fost sprijinită de susţinători ai terorismului din CIA:

„CIA are o politică de susţinere a lui Bin Laden şi are nevoie de el pentru viitoarea destabilizare a Americii. Ziarul francez, „Le Figaro", (31.10.2001) scria că Usama Bin Laden ˣs-a internat într-un spital American în Dubai, pentru 15 zile în Iulie. Acesta a fost vizitat de agentul local ai CIA care a fost chemat înapoi la Washington D.C. ˣpe 15 Iulie, la o zi după de Bin Laden a fost externat. CIA a creat puterea lui Bin Laden finanţându-i recruţii. De asemenea, CIA a finanţat şi complexul Knost Turmel pe care Bin Laden l-a construit. „Pe perioada în care a fost închis într-o închisoare canadiană sub acuzaţii false, Delmar Reland „care pretinde că este şi a fost un locotenent în armata Navală a Statelor Unite încă din 1986 în operaţiuni ale Serviciului Secret Naval" a ştiut dinainte şi a avertizat guvernele Statelor Unite şi

ale Canadei în cele ce privesc atacurile de la World Trade Center, Pentagon şi Casa Albă de pe 11 Septembrie 2001.

„Cea de a Treia Opţiune".

„La zece ani de la publicarea raportului din Muntele de Fier, Theodore Shackley a publicat „Cea de-a Treia Opţiune: Un Raport Stimulent al unui Expert referitor la o viziune americană de Contrarevolta" Acest raport, scris la sfârşitul anilor 1970, „expunea planul de creare a unei ameninţări teroriste domestice, care ar permite ca libertăţiile civile să fie îndepărtate şi ar instala la putere CIA-ul. Gene Wheaton numeşte cea de-a Treia Opţiune a lui Shackley o pentru ascunzătoarea serviciului secret. Aceeaşi mulţime de servicii secrete, susţine Wheaton, pe perioada anilor 1980, dorea să creeze o ameninţare teroristă domestica în America, astfel încât oamenii să devină atât de speriaţi, încât să renunţe la unele dintre libertăţiile lor civile şi drepturi constituţionale şi să ofere operatorilor ascunşi ai CIA Ži Pentagon puteri mari împotriva terorismului. Cea de-a Treia Opţiune nu este pentru a fi pace în lume, dar nici pentru a avea un război mondial la scară mare. În schimb, ei doreau să creeze instabilitate în întreaga lume, haos şi nelinişte civilă cu scopul de a manipula şi controla oamenii şi guvernele, inclusiv Statele Unite. Astfel, rezulta crearea unei ameninţări teroriste domestice".

Actul Patriotic al Statelor Unite din 2001

„Pe 26 octombrie 2001, preşedintele George W. Bush a anunţat semnarea Actului Patriotic al Statelor Unite din 2001. Aceasta legislaţie draconică şi neconstituţionala oferă poliţiei dreptul de a face arestări cu închisoarea preventivă. Aceasta înseamnă că dacă un poliţist considera că o persoană poate declanşa un atac terorist, acea persoană poate fi arestată doar pe baza suspiciunilor poliţiei. Astfel, cu o singură lovitură a fost încălcat cel de-al patrulea amendament, un drept inalienabil oferit de Dumnezeu. Cu acest act, poliţia primeşte permisiunea de a percheziţiona în mod secret case, fără avertisment, să urmărească în mod secret înregistrări financiare şi activităţile oamenilor pe internet. Sub acest act, nu exista niciun privilegiu avocat-client. Punerea în aplicare a legii permite interceptarea

convorbirilor telefonice şi ale altor modalităţi de comunicare. „De îndată ce Legea Marţială, o dictatură militară temporară cere introduce dictatura Naţiunilor Unite, este impusă oamenilor, această ţară şi restul lumii vor vedea ivindu-se persecuţii religioase, precum cele din Germania Nazistă şi din Imp×eriul Roman Papal pe perioada Evului Mediu.

Prima dezvoltare: Tribunale Militare Secrete şi Inchiziţia

Tribunalele Militare Secrete vor fi ×înfiinţate de îndată ce Legea Marţială. „Bush a semnat un ordin executiv pe 13 noiembrie 2001 care permite Tribunalelor Militare să judece străinii capturaţi de forţele americane în Afghanistan. Criticii tribunalelor susţin că nu recunosc acuzaţiilor protecţia constituţionala care se găseşte la curţile federale. „Aceasta este o mare dezvoltare înspre tribunalele internaţionale pentru persoanele suspectate de terorism. Astfel, „preşedintele poate acuza o persoană de terorism, apoi această este judecată în faţa unui tribunal secret folosindu-se o şi este necesar că doar două treimi din juraţi să-l găsească vinovat. Inchiziţia, o imagine a Legii Papale Romane care este un sistem de legi aflat în contradicţie cu Drepturile Civile, va fi restabilită. Patrioţii credincioşi Constituţiei Statelor Unite vor fi catalogaţi drept teroriști şi judecaţi în tribunalele secrete. „A se nota: Capitolul 802 al Actului Ptriotic susţine că orice crimă de stat sau federală poate fi considerată drept terorism domestic.

Cea de-a doua dezvoltare: Legile Revoltei

Cei care vor vorbi deschis împotriva noii ordini mondiale a Naţiunilor Unite, Papalităţii şi Statelor Unite vor fi consideraţi eretici sub această lege, cu scopul de a menţine controlul asupra oamenilor. „Problema cu legile revoltei este aceea că atunci când oamenii diabolici preiau puterea, cei drepţi care se opun lor sunt aduşi la tăcere prin intermediul acestei legi".

„De îndată ce oamenii văd că nu-şi pot menţine poziţia conform Bibliei, mulţi determinaţi să o păstreze cu orice scop, vor ataca motivele şi caracterul celor care nu apară adevărul. Este aceeaşi politică care ×s-a desfăşurat pe perioada tuturor epocilor. Elijah a fost considerat un scandalagiu în Israel, Jeremiah – un trădător, Paul – un

contaminator al templului. Din acele zile şi până azi, cei care erau loiali adevărului au fost numiţi revoltători, eretici sau schismatici. „Trebuie notat, de asemenea, ca Martin Luther, John Huss şi alţi reformatori din Evul Mediu au fost catalogaţi drept răzvrătiţi de către Papalitatea romană. „Cei care fac rău, urăsc lumina", vezi Ioan 3: 20.

Ultima dezvoltare: Tortura

„Acum, Cavalerii Maltei – CIA, Opus Dei – FBI ?i Serviciul Secret Papal vor să ştie cât de departe pot merge cu tortura. Bineînţeles, tortura deja există. Exista poze ale acesteia. Oameni mor în mod suspicios în închisori tot timpul. Avocatul Paul Wilcher după ce a apelat la Janet Reno pentru a amenda CIA, a fost abordat de agenţi prietenoşi care doreau să vorbească mai multe cu el despre problemele sale. Aceştia l-au luat cu ei şi l-au dus într-o locaţie plăcută unde l-au servit cu o băutură care era otrăvită. Acesta în câteva minute a murit. Agenţii l-au bătut pentru a face să pară că a luat parte la o bătaie. Apoi l-au luat şi l-au dus la apartamentul lui unde l-au aşezat pe toaletă. Corpul său a fost găsit câteva săptămâni mai târziu. „Dragule prieten, tortură şi crimele sunt excesive printre cei care susţin globalizarea.

Papa „cel Negru".

Eric Jon Phelps, autor al „Asasinii de la Vatican" înţelege cel mai bine istoria iezuiţilor, operaţiuni şi strategii. Iezuiţii erau implicaţi în contra-reforma realizată la Consiliul de la Trent împotriva reformelor pe perioada Evului Mediu. Eric Phelps dezvăluie ca „Peter-Hans Kolvenbach, generalul ordinului militar internaţional al Societăţii lui Iisus" este cunoscut de asemenea şi sub denumirea de Papa „cel Negru". El a ordonat atacul de la World Trade Center şi Pentagon cu consimţământul a patru asistenţi ai statului major. Acest general iezuit doreşte să împuternicească mişcarea contra Reforma, astfel încât, America protestantă să fie subjugata ordinului papal. „Papa o l-a folosit pe Osama Bin Laden, fiind dirijat şi finanţat de CIA – precum iezuitul pregătit Fidel Castro înainte să devină un inamic fals – incluzând pregătirea piloţilor sinucigaşi la aeroportul din Veneţia, o unitate a Floridei folosită de CIA încă din 1948 şi recrutarea şi antrenarea

luptătorilor teroriști arabi pentru a se sacrifica împreună cu mii de americani inocenţi prin atacarea a doua dintre cele mai urâte instituţii de către Satana. „Papalitatea doreşte un război între Vest şi susţinătorii Jihadului ai Islamului astfel încât ea să poată avea control asupra petrolului. „Washington D.C. ˣeste condus în mod secret de Cardinalui Edward Egan al Catedralei Sf. Patrick din New York. Fiind „vicarul militar al ţării şi cel mai puternic arhiepiscop american, Egan este ajutat de Universitatea din Georgetown şi Universitatea Iezuită Fordham".

Marea Conspiraţie a Satanei şi Confederaţia!!!

„Satana încearcă să defăimeze ideea de existenţa a unei conspiraţii, bătându-şi joc de o". Totuşi, creştinul credincios în Biblie ştie că „Marea controversa dintre Hristos şi îngerii săi şi Satana şi îngerii săi" (titlul originar al cărţii numită acum „Marea controversă") implica cele mai mari conspiraţii din istoria universului. La baza acestei conspiraţii pe Pământ este Roma. „Nu numiţi uneltire tot ce numeşte poporul acesta uneltire; şi nu vă temeţi de ce se teme el, nici nu vă speriaţi. Sfinţiţi însă pe Domnul oştirilor. De El să vă temeţi şi să vă înfricoşaţi. „Isaia 8: 12,13La sfârşitul timpurilor, Satana aduce împreună toate forţele sale diabolice într-o mare confederaţie – Papalitatea, comunismul, spiritualismul, protestantismul apostat pentru a stabili noua ordine mondială; dar Dumnezeu îi avertizează pe oamenii săi să nu meargă pe calea acestor oameni; (să nu ia parte la aceasta gândire ecumenică); să nu se teamă de lucrurile de care se teme confederaţia ci să îl slăvească pe Dumnezeu şi să se teamă de El. „Această uniune confederală va impune legi politice şi religioase împreună cu „Legea Duminicii Naţionale", forţând oamenii să îl venereze pe Dumnezeu împotriva a ceea ce le dictează conştiinţa să ne rugăm ca cei patru îngeri ai lui Dumnezeu să continue să îi ţină înapoi, astfel încât să avem mai mult timp să dezvoltăm o relaţie personală cu Dumnezeu înainte de a nu fi prea târziu. Vezi Apocalipsa 7: 1,2.

STRATEGII GLOBALE: TERORISMUL ISLAMIC, PROIECTUL HAARP ŞI BIOTEROAREA

O opţiune a trei strategii care vor da naştere unei crize va fi

implementata poporului american: Conferinţă Muntele de Fier din 1962 vorbeşte despre nevoia de creare a unui nou inamic deoarece ne aflam în vremuri de pace. „Intervenţia umană şi suprapopularea" sunt considerate a fi un nou mare inamic deoarece se considera că ele măresc ameninţarea mediului. Există alţi noi inamici propuşi de Muntele de Fier ca fiind o ameninţare pentru libertate, pace şi căutarea fericirii, care sunt înşirate în Constituţia Statelor Unite ale Americii. Se poate vedea că globaliştii au implementat aceste strategii cu scopul crcării de noi inamici pe perioadă a patru decenii din 1962.

STRATEGIA I – Să creeze o ameninţare environmentala datorită intervenţiei umane care are drept rezultat poluarea şi încălzirea globală: de fapt, încălzirea globală nu este cauzată de intervenţia umană, ci este realizată de o operaţiune realizată de Rusia împreună cu Statele Unite susţinută de globalişti, folosind o invenţie a Dr. Bernard J. Eastland. Această colaborare a culminat cu un proiect numit „Programul de Cercetare Activă cu unde Radio de înalta Frecvenţă" (HAARP). Acesta a rezultat în urma unirii eforturilor Statelor Unite şi ale Uniunii Sovietice în anii 1960 din dorinţa de a încălzi zona Arctică. În cadrul summit-ului de la Vladivostok din 1974, liderii sovietici au căzut de acord să promoveze încălzirea globală. Pe 4 iulie 1976, sovieticii au început Proiectul Ciocănitoarea, acesta cuprinzând operaţiuni de inginerie meteorologică folosind unde radio electromagnetice (ELF). Echipa rusă a acestui proiect a fost adusă la laboratorul de cercetare Lawrence Livermore din Statele Unite pentru a fi implicaţi într-un proiect ruso-american care era păstrat secret faţă de poporul american şi deghizat în „cercetare de curăţare a mediului". Sistemul HAARP, construit la începutul anilor 1990 la nord de Valdez Alaska este un proiect de 175 milioane de dolari pentru încălzirea ionosferei (ultimul strat de aer dintre Pământ şi spaţiu). Oamenii de ştiinţă de la Universitatea din Alaska, UCLA ?i Penn State, împreună cu oamenii de ştiinţă ruşi erau prezenţi. Pe data de 6 septembrie 1987, Radioul Public Naţional transmitea declaraţia doctorului Eastland referitoare la cum noua să invenţie poate transforma caracterul vântului atmosferic prin încălzirea ionosferei. Sistemul HAARP

luminează cu microunde electromagnetice ionosfera, încălzind-o asemenea microundelor care încălzesc mâncarea din cuptor. Atunci când particulele din ionosferă sunt încălzite până la un punct se ridica asemenea unei pene. „Existând posibilitatea intensificării şi controlării luminii se poate astfel încălzi o anumită parte a Pământului. Acest lucru este dezvăluit de descrierile federale asupra invenţiei HAARP (specificaţia nr. SS-HAARP-02). Astfel, pentru prima dată, documentele guvernamentale ale Statelor Unite confirma existenţa unei legături între sistemele de inginerie meteorologice dintre Rusia şi SUA. Datorită existenţei confirmării ca vremea poate fi controlată prin utilizarea sistemului ELF de încălzire a ionosferei, detalii referitoare la un sistem de încălzire a ionosferei dinaintea HAARP dezvăluie o reţea universală a noii ordini mondiale de emiţători secreţi de modificare a vremii. „Aceşti emiţători de microunde au creat o transformare serioasă a caracterului meteorologic mondial din ziua de azi. Proiectul Gakona HAARP a dezvoltat un sistem pe bază de antenă care poate iradia 1,7 gigawatt (miliarde de watti), devenind astfel cel mai puternic emiţător ELF din lume. Acest lucru explica caracterul meteorologic sever precum inundaţiile din 1994 din zona central-vestica, uraganul Andrew şi alte sisteme de blocare a vremii care au cauzat 500 de furtuni pe an, viscole, secete. De asemenea, incendiile forestiere din Wyoming, Colorado şi Oregon şi norii de deasupra Indoneziei sunt rezultate ale aceluiaşi sistem. Efectul HAARP este vizibil, cauzând inundaţii dăunătoare în Europa şi China pe perioada verii anului 2002. Ebola şi alte bacterii străine create de teroriştii secreţi vor fi declarate a fi cauza încălzirii globale datorată intervenţiei umane şi asupra utilizării automobilelor. Şi totuşi, încălzirea globală a fost produsă de HAARP.

De asemenea, ei ar putea găsi aceeaşi cauză şi pentru izbucnirea virusului Nilului descoperit în Uganda în 1937. De curând ecologiştii şi oamenii de ştiinţă au declarat că nivelul încălzirii globale şi al emisiilor de gaze nocive a crescut; întrunirile Summit-ului pentru Terra susţinute la Johannesburg, în Africa de Sud şi în alte oraşe ale lumii pentru discutarea problemei încălzirii globale şi a biodiversităţii par a

promova dezvoltarea, accentuându-se planul pentru o singură ordine mondială. HAARP încearcă să facă credibilă mult mai devreme problema ecologică mondială astfel încât Legea Marţială să fie implementată în America prin activarea „Legii Puterilor Sănătăţii de Urgenţă Iezuite" din ianuarie 2002. Astfel vom vedea cum această lege ne va lua pe parcurs libertăţiile. Naţiunile Unite pot implementa după Legea Marţială propriile proiecte ale biodiversităţii şi ale teritoriilor sălbatice pentru reâmpădurirea Americii şi a restului lumii. Aceste planuri au fost create pe perioada întâlnirilor cu ocazia sumit-urilor UNESCO şi a zilelor Pământului, din ultimele trei decenii. Guvernul suveran al Statelor Unite va fi ×înlocuit şi împărţit în zece state. Drepturile proprietarilor vor fi luate şi vor fi create ecosisteme. Populaţiile vor fi mutate din oraşele care vor fi demolate pentru a pregăti calea zonelor bio care vor fi interzise acestora cu scopul de a fi păstrate doar pentru animale. Zonele metropolitane existente vor deveni zonele în care va locui populaţia, iar călătoriile vor fi interzise în viitorul apropiat. După cum am menţionat şi anterior, administraţia Clinton a emis în 1995 Documentul 103 – 20 al Tratatului Biodiversităţii, acesta fiind o strategie a Muntelui de Fier care includea noua obiective. Aceste obiective accentuau faptul că oamenii reprezintă un inamic pentru ecologie şi ca omenirea ar trebui să fie făcută egală cu toate celelalte specii (vezi Biroul Managementului Teritorial, Documentul intern referitor la managementul ecosistemului – 4/30/94).

Cea de-a Doua Strategie – Crearea unei ameninţări teroriste care ar stârni intervenţia militară a Statelor Unite în Orientul Mijlociu şi îndepărtat: intervenţia Statelor Unite se poate întinde până la o confruntare nucleară, fapt ce ar duce la o criză mondială. „Războiul împotriva terorismului global" este o reacţie la bombardările de la World Trade Center şi Pentagon. Preşedintele Bush a jurat să lupte împotriva grupărilor teroriste mai întâi în Afghanistan şi acum împotriva lui Saddam Hussein în Iraq. Preşedintele prin intermediul „Hotărârea Puterilor de Război din 1973" poate lupta împotriva uneiţări fără acordul Congresului. Din moment ce Osama Bin Laden şi

teroriştii săi talibani erau susţinuţi de talibani şi de iezuiţi, este foarte posibil ca aceştia să fi fost determinaţi să creeze nelinişte între India şi Pakistan astfel încât totul să se transforme într-un război nuclear dintre cele două ţări, ajungându-se astfel la o criză globală datorată emişilor radioactive. Invazia Iraq-ului de către Statele Unite poate duce la consecinţe grave în Orientul Mijlociu constând într-un război prelungit împotriva răzvrătirilor teroriste. Acestora ×s-ar putea să le fie furnizate arme de către teroriştii secreţi pentru a slăbi forţele americane. „În momentele finale ale Operaţiunii Vulpea Deşertului din 1998 o torpilă britanică care a retezat acoperişul unui hambar militar din sudul Iraq-ului a expus un secret bine păzit. Se putea vedea acolo un nou tip de aeronavă aparţinând iraqenilor, una pe care analiştii apărării considera că era special modificată pentru a răspândi germeni şi chimicale letale. „Se pare că Hussein, fiind ajutat a reuşit să le scoată din ţară. Unele dintre aceste arme ar putea fi accesibile operaţiunilor teroriste finanţate de teroriştii secreţi pentru a declanşa chimicale, germeni sau bombe radioactive în Statele Unite şi în alte oraşe din lume în viitorul apropiat. Astfel, vina poate cădea uşor pe Osama Bin Laden sau alte persoane care vor să stârnească revolte, aceştia devenind noii inamici creaţi ca un rezultat al invaziei din Iraq. În cartea „Cherith Chronicle" publicată de Bob Trevz se spune că grupările teroriste deţin un număr de arme nucleare de buzunar ascunse în diferite oraşe ale lumii, gata să le declanşeze atunci când li se va cere. Când un atac terorist major va avea loc, „Legea Puterilor Sănătăţii de Urgenţă" din ianuarie 2002 va putea fi aplicată asupra poporului american datorită emisiilor radioactive sau a războiului biologic. De asemenea, conform Legii Patritice a Statelor Unite din 2001, patrioţii suspectaţi a fi teroriști pot fi arestaţi şi reţinuţi pe loc. Toate acestea ar putea duce la judecăţi, apoi la închiderea ereticilor suspecţi care au vorbit de rău noua ordine mondială şi mai apoi la utilizarea torturii. Multe organizaţii, biserici şi indivizi care se vor ridica împotriva noii ordini mondiale nu vor putea face nimic dacă nu vor face un compromis în privinţa libertăţiilor lor, libertate data de Dumnezeu şi a principiilor biblice. Mulţi se vor supune acestei ordini.

Noua ordine mondială este o uniune formată din trei părţi: draonul – Satana, care deţine Naţiunile Unite ca una din entităţiile sale; bestia – Papalitatea (cu ordinele sale secrete precum iezuiţii, Opus Dei, etc.); falsul profet – America Protestantă în cădere care şi-a compromis libertatea şi principiile religioase supunându-se noii ordini mondiale.

Strategia 3 – Crearea unei ameninţări teroriste directe prin utilizarea de agenţi bacteriologici precum Antrax sau Ebola, incluzând şi Virusul Nilului care a fost importat în America. Odată cu bombardările de la World Trade Center şi de la Pentagon, această strategie poate fi intiata în Statele Unite pentru a implementa „Legea Puterilor Sănătăţii de Urgenţă" din 2002. ×S-a dovedit faptul că Virusul Nilului a fost importat şi descoperit în New York prin 1999. De fapt, se spune că acesta a fost descoperit în Africa în 1933. „Dr. Wiley, expert mondial în Ebola a dispărut în mod misterios în toamna anului 2001. Omul de ştiinţă rus, Dr. Vladimar Paashnik, care a descoperit leacul pentru ciumă, ebola şi alte boli asemănătoare a fost asasinat. Biologii israelieni au fost ucişi într-un avion care a fost doborât la graniţa cu Ucraina. „Conform publicaţiei Jane3s Weekly, o sursă standard pentru informaţiile militare, aducea la cunoştinţa izbucniri semnificative ale epidemiilor de ebola în Afghanistan, Iran şi în alte ţări din Orientul Mijlociu. Se pare că toate aceste accidente şi asasinate pot fi puse în legătură cu planurile globaliştilor. Sergi Popov, un fost om de ştiinţă specializat în arme biologice din Uniunea Sovietică care în prezent lucrează pentru Sistemul Biologic Avansat din Washington spunea:

„Este posibil să fie create noi boli pornind de la zero. Acesta dorea ca publicul să ştie cât de avansată este ameninţarea terorismului biologic azi. „Popov spunea că azi viruşii pot fi plasaţi în bacterii astfel încât atunci când oamenii sunt trataţi cu antibiotice împotriva bacterilor, viruşii să fie eliberaţi. El şi colegii săi au experimentat aceasta prin plasarea virusului care cauzează encefalita în bacteria care cauzează ciuma. Cartea „Emerging Viruses" a Dr. Leonard G. Horowitz vorbeşte despre cum 125 de oraşe americane au fost pregătite pentru urgenţe în cazul ameninţărilor biologice. Astfel, homosexualii din America, fiind vaccinaţi împotriva hepatitei B,

oraşele devin epicentrele de răspândire a Sidei în Statele Unite.

TERORIŞTII SECREŢI

„Statele Unite se afla în pericol acum mai mult ca niciodată. O organizaţie teroristă secretă a lucrat din interior pentru a distruge America, Constituţia ei şi tot ceea ce ea reprezintă. „O conspiraţie de a distruge guvernele populare, inclusiv guvernul Statelor Unite a fost creată în cadrul Consiliului General de la Viena din 1814, cunoscut sub numele de Conferinţa de la Viena. Papa Pius VII, împreună cu alte naţiuni ale Europei au creat „Sfânta Alianţă" care au distrus guvernele populare din Spania şi Italia şi au realizat planuri de a distruge guvernul popular din coloniile americane. „Papa Pius VII a dorit că iezuiţii să fie cei care se vor dedica realizării acestui sfârşit".

„Vaticanul a condamnat Declaraţia de Independenţă ca fiind o slăbiciune şi a numit Constituţia Statelor Unite – un document satanic. „Jurământul iezuit cuprinde distrugerea protestantismului, liberalilor şi separarea bisericii şi a statului. Bill Huges dezvăluie modul în care iezuiţii ataca America: prin infiltrarea societăţii Americane prin intermediul americanilor loiali Papei. Prin încercarea de a-l asasina pe preşedintele Andrew Jackson, deoarece era împotriva „Doctrinei Drepturilor Statului" lui John C. Calhoun (iezuit). Prin asasinarea altor preşedinţi precum: a. preşedintele William Harrison (1841) – ˣs-a împotrivit iezuitiilor. B. ˣpreşedintele Zachary Taylor (1848) – a luat apărarea Constituţiei. C. Preşedintele James Buchanan (1857) – a crezut în faptul că sângele nostru a cumpărat libertăţiile. D. Preşedintele Abraham Lincoln (1860) – ˣs-a împotrivit divizării naţiunii, sclaviei şi a unei bănci centrale. E. Preşedintele John F. Kenedy (1963) – era împotriva controlării economiei noastre de către străini şi a jefuirii poporului american prin intermediul sistemului bancar federal de rezerve. Prin înfiinţarea Băncii Federale de Rezerve în 1917; Nelson Aldrich şi Frank Vanderlip erau susţinuţi de bancherul J.P. Morgan şi de alţi iezuiţi din Europa precum Jacob Schiff cu finanţatorii săi, familia Rothschildprin construirea şi scufundarea Titanicului; mulţi oameni bogaţi şi puternici precum Benjamin Goggenhiem şi Isador Strauss erau împotriva înfiinţării Sistemului

Federal de Rezerve. Aceştia au fost anihilaţi prin scufundarea măreţei nave, astfel încât Papalitatea să deţină controlul asupra bogăţiilor lumii. Prin determinarea izbucnirii Primului Război Mondial pentru a înfiinţa „Liga Naţiunilor" prin intermediul preşedintelui Woodrow Wilson în anul 1918, iezuiţii au ajutat la înfiinţarea Consiliului Relaţiilor Externe în 1921. Prin determinarea izbucnirii celui de Al doilea Război Mondial prin înfiinţarea „Naţiunilor Unite" în 1945 pentru a înlocui „Liga Naţiunilor" căreia Statele Unite nu au vrut să i se alăture în 1918, au fost create treptele iniţiale înspre un singur givern mondial Naţiunile-Papalitatea-Statele Unite. Se spune că masacrul de la Wako, bobmbardarea oraşului Oklahoma şi atacurile de la World Trade Center şi Pentagon au fost plănuite cu scopul de a teroriza poporul american astfel încât să renunţe la libertăţiile lor în schimbul măsurilor de siguranţă. Dorinţele iezuiţilor şi ale globaliştilor sunt de a impune în Statele Unite Legea Marţială şi dictatura Naţiunilor Unite cu scopul de a controla poporul american, proprietăţile şi bogăţiile sale şi de a-i fura puterea politică.

DECLARAŢIA DE RĂZBOI: IMPLEMENTAREA STATULUI POLIŢIST

Legea Federală pentru Managementul Urgentelor (FEMA) a fost creată în 1978 de preşedintele J. Carter cu ordinul executiv nr. 12148. O versiune a „fascismului cu o fată democrata ar trebui dezvoltată prin reducerea la tăcere a agenţiilor guvernamentale eficiente astfel încât ele să devină o simplă faţadă. În interiorul regiunilor guvernamentale aduse la tăcere, agenţiile de urgenţă numite conduceau naţiunile şi lumea prin metode de „management al crizei". Astfel, fiecare departament al guvernului Statelor Unite deţine un Coordonator de urgenţă, numit doar de FEMA pe timp de criză. Aceasta reprezintă bază pentru lovitura de stat legală a preşedintelui. Legea Controlului Delictelor din 1993 oferă poliţiei puterea de a defini actele teroriste comise de către cetăţenii Statelor Unite. Orice individ sau organizaţie din Statele Unite care avea la cunoştinţă că un partener ar putea comite o acţiune teroristă puteau cere că proprietatea aceluia să fie sechestrata. Putem oare vizualiza întregul potenţial al statului poliţist

din acest pasaj? Ce să spunem atunci despre percheziţionarea şi sechestrata neautorizată? Această lege oferă autoritatiilor puterea de a întări controlul şi sechestrarea armelor, aceasta fiind o încălcare directă a Constituţiei. Poliţia naţională şi Operaţiunea „Cameleon" de astăzi din Ft. Polk, Louisiana reprezintă centrul internaţional de comandă din Statele Unite. În prezent deţinem peste 30.000 de militari străini (mercenari) poziţionaţi între graniţele Statelor Unite. De asemenea deţinem în Statele Unite peste 5.000 de vehicule sovietice blindate care susţin emblemele Naţiunilor Unite. În cazul unei urgenţe sau unei crize, aceste trupe ale Naţiunilor Unite vor deveni active. Henry Kissinger reprezintă promisiunea „managementului crizei". Acesta este un principiu simplu: Crearea unei probleme. Generarea opoziţiilor şi/sau isteriei. Prezentarea soluţiei problemei create care în alte circumstanţe nu ar fi fost niciodată acceptatakissinger a creat, de asemenea, Memorandumul 20 al Securităţii Naţionale din anii 1970 care spune că reducerea populaţiei reprezintă un obiectiv al securităţii naţionale al Statelor Unite. Acesta nu a fost niciodată prieten cu vreo fiinţă umană!!! Ordinele Executive pentru Legea Marţială intra în vigoare. Pe 3 iunie 1994, preşedintele Bill Clinton semnează un Ordin Executiv care atrage după sine implementarea Legii Marţiale. Azi, tot ceea ce preşedintele Bush trebuie să facă este să acţioneze.

Ca iniţiatori ai păcii: Noi, ca şi creştini şi protestanţi loiali declarăm război!!! Această „declaraţie de război" spune a nu lupta împotriva teroriştilor secreţi, iezuitiilor, iluminiştilor sau împotriva oricărui alt inamic pământean. De fapt, împotriva catolicismului, protestantismului apostat, spiritualismului şi a Mişcării Noua Eră nu trebuie dusă o luptă în care să se folosească forţa. Nu luptăm împotriva cărnii şi a sângelui, ci împotriva principiilor şi slăbiciunilor din înalta societate. Vezi Ephesians 6: 12. Naţiunile Unite, un produs al iluminiştilor care cuprinde Noua Eră, Wicca şi veneratorii diavolului oferă Papalităţii dominantă singulară, politica şi religioasă asupra lumii. Pe de altă parte, protestantismul apostat american se va uni cu Papalitatea pentru a distruge credinţa în biblie care îi ţine pe creştini atât de legaţi de Spiritul Profeţiei, care reprezintă mărturiile lui Iisus

Hristos. Vezi Apocalipsa 17: 12 şi 19: 10. Noi, ca şi copii ai lui Dumnezeu trebuie să urmărim şi să fim iniţiatorii păcii. Vezi Matei 5: 9.

ORIGINILE NAZISMULUI ŞI ALE CIA

Originile nazismului şi dezvoltarea CIA au fost dirijate de iezuiţi. Generalul iezuit Halk von Ledochowski a răsturnat împăratul protestant din Germania pentru a aduce la putere un dictator catolic. Aceasta a deschis calea arhiepiscopului Pacelli pentru a încheia un concordat cu Germania. El a devenit Papa Pius XII, Papa lui Hitler în 1919. Hitler a fost „un devotat catolic şi susţinător al Papalităţii. „În 1929, Hitler l-a numit pe Hendrich Himmler, un iezuit, şef al Gestapoului şi al SS. Himler şi unchiul său, „ochiul şi mâna lui Ledochowski" a omorât milioane de evrei pe perioada Celui de-al Doilea Război Mondial. CIA a fost creată de Allen Dulles, omul de bază al Vaticanului care l-a finanţat pe Hitler. Acesta a fost un membru al „Cavalerilor Maltei", un ordin secret al Bisericii Romano-Catolice. Aceştia l-au adus pe Reinhold Gehlen care a condus serviciul secret germen numit Gehlen Org. „Ca şi cavaler, organizaţia lui Gehlen a fost considerată ca fiind cea care a ridicat CIA-ul. „Cavalerii Maltei vor conduce CIA-ul, aceasta puternică agenţie secretă a Vaticanului. Oamenii de ştiinţă care au lucrat în programul armelor biologice naziste, oamenii de ştiinţă care au realizat experimente medicale şi manipulări ale minţii au fost aduşi pentrnu a servi noua organizaţie a Cavelerilor Maltei CIA şi serviciul secret naval. Aceasta a fost „Operaţiunea Lumina Soarelui" a lui Allen Dulles, cea care a adus mulţi dintre aceşti nazişti în serviciul secret de spionaj al Statelor Unite.

LEGEA PUTERILOR SĂNĂTĂŢII DE URGENŢĂ

Legea Puterilor Sănătăţii de Urgenţă a fost modelată după „Programul de Sănătate Publică" al naziştilor care a fost implementat de iezuiţi înainte de Cel de-al Doilea Război Mondial. Legea Puterilor Sănătăţii de Urgenţă împreună cu „Securitatea Naţională" reprezinţia Legea Marţială. Cetăţenii americani vor fi puşi în carantină, le vor fi interzise călătoriile şi vor fi supravegheaţi fără ştirea lor. O teroare biologică precum SARS reprezintă tot ceea ce este necesar pentru că acestea să fie implementate!!! SARS sau alte boli precum Ebola nu

trebuie să ucidă mulţi oameni. Este necesară doar o sperietură care să îi facă pe americani să îşi dorească să schimbe propriile libertăţi pentru siguranţă. Este posibil că iezuiţii să creeze o lege a sănătăţii publice care să ofere putere dictatorială reală autoritatiilor din domeniul sănătăţii. Acest lucru a fost făcut deja prin intermediul iezuitiilor din Germania nazistă în numlele igienei rasiale. Dr. Arthur Guest, director al Sănătăţii Publice, ministru de interne în regimul nazist declară:

„Este datoria supremă a unui stat naţional să permită viaţa doar celor sănătoşi… „Cei care au suferit toate aceste atrocităţi în Germania erau persoanele care au fost deportate prin Programul Sănătăţii Publice. Aceştia erau oamenii consideraţi neproductivi, evreii şi duşmanii guvernului. Serviciul secretplanuieşte răspândirea celor mai letale boli pe pământ cu scopul de a activa „Modelul Iezuit al Legii Puterilor Sănătăţii de Urgenţă. „O persoană inspirată de Dumnezeu pe perioada secolului XIX spunea:

„El, (Satana) vă aduce moarte şi dezastru până când oraşele populate vor ajunge în ruină şi dezamăgire… Distrugerea va cuprinde atât omul cât şi bestia. „Acum, iezuiţii din America de Nord de la Universitatea Georgetown au creat acest „Model al Legii Puterilor Sănătăţilor de Urgenţă" pentru că statele să îşi modeleze puterile Sănătăţii Publice după acesta în cazul unui atac terorist cu arme de distrugere în masă. Acest program nu oferă nimic altceva decât puteri dictatoriale virtulale, permiţând statului: să deporteze populaţii la destinaţii cunoscute doar de ei; să evacueze oamenii din propriile case; să preia controlul asupra autostrăzilor, şoselelor, liniilor aeriene şi să interzică orice fel de călătorii; să vaccineze oamenii şi să realizeze diferite teste medicale pe ei împotriva voinţei lor; vezi capitolul V al Legii Puterilor Sănătăţii; să îi aresteze pe cei care nu se supun; să izoleze oamenii şi să îi pună în carantină împotriva voinţei lor; vezi capitolul VII al Legii Puterilor Sănătăţii; să dispună după bunul plac de cadavre.

Cardul Naţional de identitate

Cardul Naţional de identitate este în plină pregătire. Acesta a

luat forma prima dată sub Legea Reformei Sănătăţii din timpul lui Clinton. De fapt, ˣS-1757 şi HR-3600 reprezintă legi care dispun fiecărui american să aibă o dovadă sigură, „Cardul de Asigurare Medicală" (CAM) prin intermediul căruia datele medicale ale fiecărui cetăţean pot fi colectate, catalogate şi transmise pe un calculator federal. Activarea Legii Puterilor Sănătăţii pe perioada unei crize plănuite reprezintă o Lege Marţială care limitează libertatea americanilor de a călători. Ca şi oameni ai lui Dumnezeu, permiteţi-ne să continuăm să ne rugăm şi să facem totul prin puterea lui Dumnezeu de a rezista răului şi a lucra cu cei patru îngeri care trag înapoi cele patru curente de dezbinare, menţionate în Apocalipsă 7: 1,2. De asemenea, să ne rugăm pentru mai mult timp pentru a dezvolta o relaţie mai profundă cu Dumnezeu înainte ca imaginea şi marca bestiei să fie impusă oamenilor.

TEROAREA BIOLOGICĂ SOFISTICATĂ

Teroarea biologică sofisticată este introdusă de către serviciul secret. „Avertizare: Se aude că arme biologice binare sunt luate în considerare pentru a fi folosite împotriva cetăţenilor americani. O armă binară reprezintă o armă care conţine două componente inofensive dacă ar fi singure, dar când sunt combinate ele devin letale. O componentă poate fi aşezată în rezervoare astfel contaminându-ne apă potabilă. Totuşi, aceasta ar fi inofensivă pentru noi în prezent. A fost făcut public faptul că agenţi chimici sunt eliberaţi în aer prin intermediul liniilor aeriene. Aceştia sunt vapori şi emisii de gaze eliberate de pe fundul motoarelor. Acest agent poate fi inofensiv de unul singur. Dar când acesta interacţionează cu alţi agenţi avem parte de o reacţie binară care poate fi letala pentru noi. De ce SARS a fost iniţiat în China? Un alt pericol a fost adus asupra populaţiei din Asia. Epidemia de SARS ˣs-a răspândit automat. Cu timpul, aceasta ˣs-ar putea transforma într-o epidemie de proporţii care ar afecta milioane de oameni din Asia, India şi eventual ar putea deveni o problemă globală.

ARTA SUN-TZU A RĂZBOIULUI

Arta Sun-Tzu a războiului este folosită de către iezuiţi şi

globalişti!!! Iezuitul Joseph-Marie Amiot, astronom al Împăratului Chinei, a fost cel care a realizat traducerea în franceză a celor 13 articole Sun-Tzu referitoare la Arta Militară, în anul 1772. Acest document dezvăluie strategiile militare ale teroriştilor secreţi, iezuiţii, şi anume subjugarea armatei inamicului fără luptă.

Subjugarea Americii libere prin intermediul războiului fără limite

Sistemul chinez folosit de iezuiţi, a fost dezvoltat de către Qiao Liang şi Wang Xiangsui. Această formă de război împrumutată din înţelepciunea Sun Tzu şi doctrinele sale de surprindere şi înşelare, nu presupun nicio limită", având scopul de a distruge toate societăţile democratice. Tacticile Sun-Tzu lucrează în taină. Se bănuieşte faptul că autorităţile federale au folosit arta războiului Sun-Tzu împotriva cetăţenilor Statelor Unite, a patrioţilor şi a conducătorilor organizaţiilor religioase care puteau reprezenta o ameninţare pentru noua ordine mondială. În articolele sale, Cherith Chronicle", Bob Trevz dezvăluie faptul că războiul neconvenţional poate fi folosit în nenumărate feluri. Războiul financiar, filozofic, psihologic, internetului şi războiul media împreună cu o mulţime de alte forme de război sunt conduse împotriva poporului American. Este posibil ca autorităţile federale să folosească tacticile Sun-Tzu pentru a-şi învinge oponenţii în următoarele etape: Îi anunţă pe toţi asociaţii oponentului să înceteze orice contact cu acesta. Apoi este denaturat caracterul oponentului şi orice document sau eveniment negativ din trecut poate fi folosit împotriva sa pentru a-l descredita. Aceştia ar putea încerca să defăimeze resursele financiare ale oponentului şi astfel acesta nu va mai avea activitate şi nici nu va mai obţine contracte prin intermediul asociaţilor săi. Oponentului i ˣs-ar putea oferi bani pentru a-şi înceta activitatea. Dacă aceasta nu funcţionează, oponentul şi cei care îl susţin ar putea primi ameninţări. În cazul în care, nici în urma acestor ameninţări, oponentul nu cedează următoarea alternativa va fi utilizarea forţei. Oponentul ar putea deveni ţinta unui asasinat.

A fost făcut cunoscut faptul că unii conducători ai organizaţiilor politice şi religioase. Care au publicat lucrări prin care se revoltau şi

ameninţau persoanele noii ordini mondiale au simţit pe propria piele aceste tactici, în modul expus mai sus.

DEPARTAMENTUL SECURITĂŢII NAŢIONALE

Documentul Securităţii Naţionale HR 5005 de 484 de pagini a fost aprobat de Camera Comunelor şi Senat. Amiralul john Poindexter, fost consilier al Securităţii Naţionale al preşedintelui Regan a susţinut adunarea de informaţii prin spionarea cetăţenilor americani. Agenţia Securităţii Naţionale a fost înfiinţată pentru a-i disciplina pe americani mai degrabă să trăiască cu mai puţină libertate decât să lupte pentru propriile libertăţi. Operaţiunea „Sistemului de informare şi prevenire al terorismului", un proiect al Departamentului de Justiţie, recrutează milioane de camionagii, poştaşi pentru a spiona şi a oferi informaţii autorităţilor, referitor la diferite activităţi suspecte. „Sistemul de informare şi prevenire al terorismului va avea un procentaj de cetăţeni informatori mai mare decât cel al Poliţiei Secrete Stasi al Germaniei de Est".

„Legile Securităţii Naţionale permit guvernului federal să aresteze şi să ţină în arest orice persoană fără niciun fel de acuzaţie, avocat sau Habeas Corpus. „Agenţia Proiectului de Cercetare Avansată a Apărării (DARPA) şi Proiectul de Cercetare Avansată a Securităţii Naţionale (HSARPA) se presupun a fi programe de cercetare şi dezvoltare a capacităţii noastre de a detecta şi de a ne proteja de terorişti externi. Totuşi aceste programe oferă autorităţilor puterea de a detecta şi a lupta împotriva americanilor etichetaţi ca fiind terorişti domestici (din interior), patrioţilor şi a disidenţilor care se vor opune sistemului propus al noii ordini mondiale. Iată componentă de bază a programului Securităţii Naţionale: Departamentul Securităţii NationaleA. Agenţia Securităţii Nationaleb. DARPA 2i HSARPAI. Biroul Securităţii Nationale1. Biroul Vigilentei Informaţionale Totale (IAO) îi. Vigilenta Informaţionala Totală (TIA) iii. Punctele de verificare internă ale Securităţii Nationale1. Îmbinarea cu Sistemul Protecţiei Integrate al Documentului Reformei Serviciului Secret din 2004. Agenţia Securităţii Naţionale a fost înfiinţată cu scopul de a conserva puterea americană pentru următorii 20 de ani. G. Gordon Liddy, pregătit de iezuiţi la

Universitatea Georgetown, dezvăluie faptul că Recensământul din 2000 va continua încă cel puţin 10 ani. Acest recensământ intra în baza de date a Biroului Vigilentei Informaţionale Totale. Herman Hollerith, un inventator german a înfiinţat în 1896 IBM-ul. Aceasta invenţie a fost folosită de naziști pentru realizarea profilului rasial pentru a da de urma sclavilor şi pentru a înfometa evreii pe perioada Celui De-al Doilea Război Mondial. Vedem aceeaşi tendinţa dezvoltându-se azi în America. Referendumul poate fi folosit ca o armă pentru a da de urma constituţionaliştilor şi a disidenţilor care se opuneau propunerii ordinii conduse de Naţiunile Unite – Papalitatea – Statele Unite. Edward Aldridge, subsecretar al Ministerului Achiziţiei şi Tehnologiei spunea că Pentagonul realizează o bază de date pentru a descoperi cererilor cumpărătorilor. Vigilenta Informaţionala Totală prin intermediul HSARPA au dezvoltat şi folosesc „infinitul TAO", care este un dispozitiv de monitorizare a conversaţiilor dintr-o casă chiar dacă telefonul este pus în cârca. Vigilenta Informaţionala Totală a jurat şi încorporează sigiliul ochiului draconic care vede totul ca logo al său. Preşedintele Franklin D. Roosevelt a ordonat ca sigiliul să fie printat pe bancnota dolarului în 1933. Un prototip al Punctului de Verificare Intern al Securităţii Naţionale „a fost viziunea lui AI Martin, un fost ofiţer în Serviciul Secret Naval. Punctele de control vor fi folosite pentru a reţine cetăţenii Statelor Unite care nu au un card de identitate internaţional sau un card de asigurare de sănătate. 100.000 de mii de recidivişti ai armatei şi gărzi de corp naţionale sunt antrenaţi la Şcoala Militară de control urban din Fort Campbell KY pentru a apăra punctele de verificare. Armata Statelor Unite a fost pregătită în Operaţiunea Militară pe teren urban şi în Operaţiunile Militare, altele decât războiul.

PUTERILE SĂNĂTĂŢII ŞI ACTIVAREA SECURITĂŢII NAŢIONALE

Legea Puterilor Sănătăţii şi Activarea Securităţii Naţionale implementează crearea unei ameninţări biologice aparent naturale, folosind agenţi bacteriologici precum Ebola, virusul Nile sau SARS. Legea Modelului Puterilor Sănătăţii de Urgenţă oferă puteri dictatoriale reale autorităţilor Sănătăţilor Publice pentru a declanşa

carantina, a izola, a sechestra proprietăţi şi să constrângă oamenii să rămână numai în anumite zone. Aceasta este o altă formă a Legii Marţiale. Articolul V al Legii Puterilor Sănătăţii: puteri speciale pe perioada stării de urgenţă a sănătăţii publice: controlul persoanelor. Se vorbeşte despre examinări medicale obligatorii, politici întărite, izolare şi carantina şi acces neautorizat. Protocolul iezuiţilor nr. 10 pentru implementarea Puterilor Sănătăţii solicita răsturnarea societăţilor democratice prin „însămânţarea" de boli. Planul de implementare al Legii Puterilor Sănătăţii este expus în Protocolul nr. 10 al iezuiţilor, din Protocolul înţelepţilor lui Zion. Acesta a fost realizat de iezuiţi şi spune următoarele:

„... este un lucru absolut necesar să tulburi în toate ţările relaţia dintre popor şi guvern, astfel încât să epuizezi umanitatea cu sentimente de ură, lupta, invidie sau chiar prin intermediul torturii, înfometării şi prin „însămânţarea" de boli..."

„Luând în considerare Legea Modelului Puterilor Sănătăţii de Urgenţă realizat de iezuiţi la Universitatea Georgetown, ne amintim de al patrulea juramât al iezuiţilor: o. „Acestea sunt de asemenea tactice ale războiului fără limite Sun – Tzu. Vigilenta Informaţionala Totală a Biroului Securităţii Naţionale a adoptat simbolul noii ordini mondiale şi anume cel al piramidei cu ochiul atotştiutor care planează deasupra. Acesta poate fi văzut pe spatele dolarului rezervei federale. „Eforturile Satanei de a şti totul despre toţi prin intermediul Sistemului Vigilentei Informaţionale Totale sunt fundamentale pentru strategia sa de a obţine control total. „DARPA, o agenţie a Biroului Vigilentei Informaţionale Totale expune obiectivele implementării unui stat poliţist. Biroul Vigilentei Informaţionale Totale plănuieşte să creeze gigantica baza de date cu amprente digitale, ale irisului şi scanări faciale, cu informaţii financiare, date medicale şi multe alte date.

LEGEA PATRIOTICĂ IILEGEA INTENSIFICĂRII SECURITĂŢII INTERNE DIN 2003

LEGEA DOAMNEI NOASTRE A PĂCII

Sub uniunea Romei, „ţara noastră va abandona fiecare principiu al Constituţiei sale ca guvern republican şi protestant. „Implementarea

Legii Patriotice ÎI reprezintă îndeplinirea profeţiei făcută de către această mică doamna inspirată cu mai bine de 100 de ani în urmă. Documentul Intensificării Securităţii Interne de 87 de pagini a fost dezvăluit pe 28 februarie 2003 de către Centrul Integrităţii Publice (CPI). Lewis şi Mayle ai acestui centru spuneau că întărirea legii şi adunarea autorităţilor serviciilor secrete urmăresc să ia cetăţenia americană celor care fac parte din grupuri religioase şi politice defavorizate. Capitolul 501 intitulat „Expatrierea teroriştilor" permite guvernului să deposedeze de cetăţenie persoanele deţinătoare de acest drept. Joanne Mariner, redactor, spunea:

„Cel de-al Paisprezecelea Amendament garantează cetăţenia cu excepţia renunţării voluntare şi lipsa manipulării de către guvern. „Capitolul 312 oferă imunitate legii de a spiona cetăţenii Statelor Unite. Capitolul 106 oferă agenţilor federali autoritatea de a realiza percheziţii fără acord judecătoresc. Acesta distruge ultimul vestigiu al Celui de-al Patrulea Amendament. Capitolul 122 reafirma puterea guvernului prin ordin judecătoresc. Domeniul public prin intermediul datelor personale ne deposedează de drepturile la intimitatelapitolul 126 permite Eşalonului şi Vigilentei Informaţionale Totale să spioneze. Capitolul 408 permite eliberarea condiţionată pe viaţă, (sclavie) pentru o întreagă diversitate de delicte. Capitolul 201 permite ascultarea informaţiilor, iar împreună cu filmările video pot fi folosite ca dovezi. În trecut, acest lucru nu era permis în instanţă. Cu numărul mare de camere video aşezate pe autostrăzi, în magazine şi în fiecare loc public vom fi ×într-o continuă supraveghere. Aplicând pentru programul „Cărţii de Identitate la Distanţa", caracteristicile noastre pot fi identificate şi transmise la un calculator central. Acest calculator ne va identifica pentru că autoritatiile „Big Brother" să dea de urma noastră în cazul suspectării noastre de terorism sau de vreun alt delict. America nu mai este „Tărâmul Libertăţilor" ci devine mai degrabă „Tărâmul Spionat". În anul 1866, pe perioada cazului Miligan, Curtea Supremă a deliberat ca preşedintele Abraham Lincoln a încălcat Constituţia prin suspendarea Habeas Corpus pe perioada Războiului Civil. Habeas Corpus reprezintă Legea Engleză Civilă care protejează

pe oricine de abuz, judecata nedreaptă, persecuţie şi pedeapsa capitală ale autorităţilor aflate la putere. „Constituţia trebuie să apere toate persoanele în timp de război, criză sau pace. „Chiar şi preşedintele Abe Lincoln a fost citat pentru încălcarea acestei politici constituţionale. Legea Doamnei noastre a păcii este o parte a marelui capitol XXII al Legii întăriri Securităţii interne din 2003 care cuprinde 7305 capitole. Această lege este în mod evident un cuvânt al romano-catolicilor. Exista un document numit „Preluarea Totală a Statului Poliţist; Legea Secretă Patriotica ÎI distruge ce a mai rămas din libertatea Americii. „Această lege susţine înregistrarea tuturor proprietarilor de arme şi interzicere vânzarea privată a armelor de foc. Aceasta este o încălcare directă a Celui de-al Doilea Amendament şi anume de a ne înarma împotriva tiraniei şi de a nu permite să ne fie încălcate drepturile. „Evreii pentru păstrarea proprietăţii armelor de foc" au văzut cum legile gemane şi sovietice de controlare ale armelor au dus la genocid. Guvernul bolşevik a adoptat Legea Controlului Armelor în aprilie 1918. „Legea Rex 84" realizată de Oliver North sub administraţia Regan cere suspendarea Constituţiei Statelor Unite pe perioada crizelor. Nat Hentoff dezvăluie că suspendarea Habeas Corpus şi a drepturilor constituţionale în orice moment reprezintă trădare şi tiranie împotriva naţiunii noastre, a strămoşilor noştri şi a lui Dumnezeu cu ajutorul cărora aceasta a fost fondată. Odată cu apropierea de sfârşitul lumii, naţiunea respinge fiecare principiu al Constituţiei cum a fost prezis de Ellen G. White cu scopul de a impune imaginea bestiei asupra propriului popor şi a lumii. LEGEA REFORMEI SERVICIILOR SECRETE ŞI PREVENIREATERORISMULUI, DIN 2004

„Departamentul Securităţii Naţionale preia naţiunea şi stabileşte prin intermediul legii „Sistemul de Protecţie Intergat" „Imaginea ierarhiei papale relaţionată cu evenimentele de la 11 Septembrie împreună cu birourile Departamentului Securităţii Naţionale ale căror personal este format din iezuiţi. Vaticanul reprezintă cea mai mare agenţie care uneşte serviciile secrete din întreaga lume. În prezent puterea ei este organizată pentru a spiona fiecare persoană a marii puteri protestante de pe faţa pământului.

Ridicarea statului spion

Pentru realizarea acestuia era necesară existenţa unui birou de spionaj conducător – acesta era cel al Directorului Naţional al Serviciilor Secrete… Subordonat acestuia trebuiau să existe 12 posturi, a se nota: 12 oameni care să lucreze în consiliul Biroului Serviciului Secret Naţional. Sunt luate măsuri de prevedere în cazul necesităţii de lărgire a numărului de persoane din consiliu. Roma, progenitura ei şi numerologia: Dzerzhinsky Hâd

Roma iubeşte numerologia. Iisus a avut doisprezece, aşa că Roma ia acest număr ca şi punct de pornire. Dzerzhinsky, primul şef al groaznicei Cheka, poliţia secretă sovietică deţinea doisprezece… Cei mai apropiaţi colaboratori ai săi erau în număr de doisprezece, „aranjaţi asemenea celor doisprezece discipoli la Cină cea de Taină".

Himmler a avut 12 în organizaţia S. S.

Himmler a avut doisprezece în cercul sau intern… Un cerc intern format din doisprezece ofiţeri S.S. ˣde nivel înalt care se întâlneau în secret pentru conferinţe şi meditaţii într-o mănăstire în Wevelsburg, Westfalia, pe care Himmler a transformat-o într-un castel.

Imaginea ierarhiei romanemembri organizaţiei S.S. ˣerau antrenaţi să se supună în totalitate. Organizaţia S.S. ˣa fost creată să fie o imagine în oglindă a ordinului iezuit. Hitler a declarat că urma să îşi înfiinţeze propriul ordin şi ca Himmler va fi noul său Ignatius Loyola. Legea Serviciului Secret stabileşte un nou guvern cu scopul centralizării tuturor legilor serviciului secret şi al conlucrării cu Departamentul Securităţii Naţionale. Toate serviciile secrete şi agenţiile guvernului federal vor ajunge pe mâna unui singur om, a directorului naţional al serviciilor secrete.

Directorul naţional al serviciilor secrete va avea acces la toate serviciile secrete

„Capitolul 113. Autoritatiile directorului naţional al serviciilor secrete –(a) acces la serviciul secret – Cu excepţia momentelor în care preşedintele îi interzice acesta va avea acces la toate serviciile secrete colectate de orice departament, agenţie sau orice alt element al Statelor Unite".

Acces la toate serviciile secrete

„Acces la toate serviciile secrete colectate de orice departament, agenţie sau orice alt element al Statelor Unite. „Acest om va cunoaşte totul din fiecare bază de date, raport şi de la fiecare sursă a guvernului Statelor Unite – CIA, NSA, FBI, Ministerul de Justiţie, Ministerul Serviciului Social, Serviciile de Protecţie a Copilului, preşedintele Statelor Unite şi de la fiecare agent FBI al NSA; vor cunoaşte fiecare convorbire telefonică, totul despre Fisc, securitate socială, fiecare răspuns scris pe parcursul referendumului, despre agenţia Serviciului Secret de Apărare".

CAPPS îi Spionarea pentru a verifica dacă cetăţenii sunt „înrădăcinaţi în societate".

Există noi sisteme de supraveghere care preiau America şi informaţiile colectate de serviciile secrete sunt transmise Directorului Naţional al Serviciilor Secrete, CAPPS ÎI. „Sistemul acronism… preascultarea pasagerior susţinută de computer a fost unul dintre cele mai mari eforturi întreprinse asupra cetăţenilor de către guvernul Statelor Unite, conform Washington Post. Acesta a fost creat pentru a spiona 612 milioane de oameni care zburau anual, analizându-le datele comerciale disponibile cu scopul de a vedea dacă erau „înrădăcinaţi în societate" – cu alte cuvinte pentru a vedea dacă aceştia mergeau la dentist, cumpărau din supermarket-uri, aveau credite bune sau dacă aparţineu vreunui club sau organizaţii… „Prin intermediul programelor de supraveghere cu ajutorul cărora se accesau toate datele din toate sectoarele private. Directorul Naţional al Serviciilor Secrete va avea acces la toate informatile atât din sectoarele federale cât şi din cele private; acesta va ştii în ce supermarket îţi faci cumpărăturile sau la ce medic dentist mergi.

MATRIX: Unirea raporturilor poliţiei şi a celor 12 miliarde de date comerciale

Un astfel de program disponibil Directorului Naţional al Serviciilor Secrete prin care se obţin date din sectorul privat este MATRIX (Multi-State Anti-Terorism Informaţion – Informaţiile Multi-Statale împotriva terorismului). „Acest program a fost o

iniţiativă susţinută de Florida şi care combina rapoartele poliţiei şi datele comerciale disponibile referitoare la cetăţenii obişnuiţi astfel încât autoritatiile legale să poată de exemplu găsi pe toţi proprietarii de acvării sau să afle ce alte produse a achiziţionat recent un anumit consumator cu ajutorul unei simple apăsări a unui buton. Până în anul 2003, peste 150 departamente de poliţie din stat ˣs-au înscris pentru a deţine un astfel de program".

Dărâmarea „zidurilor de foc".

Toate zidurile de protecţie construite odată în interiorul diferitelor servicii secrete şi care preveneau puterea totalitară au fost dărâmate în urma evenimentelor de la 11 septembrie. Toate zidurile care separau secţionarele guvernamentale de cele private au fost dărâmate.

America uita avertizarea de la Washington şi a lui Jefferson

America uita în totalitate de avertizările de la Washington şi ale lui Jefferson şi anume aceea că „guvernul este asemenea unui servitor periculos şi a unui conducător îngrozitor (te temut) şi totodată că trebuie să înlănţuim guvernul federal cu lanţurile Constituţiei. „După cum a fost menţionat în Capitolul 501 intitulat „Extirparea teroriştilor" al legii întăririi Securităţii Interne din 2003, guvernul va avea puterea de a lua cetăţenia locuitorilor Statelor Unite. Acum, întărirea legii împreună cu agenţiile serviciilor secrete conduse de o singură persoană care poate expatria pe oricine este considerat a fi defavorizat politic şi religios.

Reforma Serviciului Secret de Spionaj şi cardurile de identitate biometrice

Republicanul Ron Paul spunea:

„Guvernului federal nu ar trebui să i se permită niciodată să pretindă documente de la cetăţenii americani şi în mod cert, acesta nu are autoritatea constituţionala de a face acest lucru. „Paul mai spunea:

„Supunerea cetăţenilor supravegherii şi spionării va duce la mai puţină siguranţă, întrucât resursele nu vor mai fi direcţionate către urmărirea şi înţelegerea teroriştilor ci vor fi ˣîndreptate împotriva americanilor nevinovaţi!"

Drepturile obişnuite referitoare la permisele de conducere şi predarea certificatelor de naştere Departamentului Securităţii Naţionale

„Într-o lege mai lejeră evocatoare a fostului regim nazist a lui Adolf Hitler, promulgată de Congresul Satatelor Unite se cerea predarea drepturilor obişnuite asupra permiselor de conducere şi certificatelor de naştere Departamentului Securităţii Naţionale. Legea Reformei Servicilor Secrete ale Statelor Unite de aproximativ 3000 pagini a fost totuşi votată pentru a deveni lege, deşi membri Camerei Comunelor şi ai Senatului nici măcar nu au citit-o…

În 2005 – Permisele de conducere şi certificatele de naştere biometrice

Începând cu anul 2005, Departamentul Securităţii Naţionale va crea noi legi care vor cere ca toate permisele de conducere şi certificatele de naştere să îndeplinească standardele federale minime referitoare la provizile de siguranţă biometrice… La naştere, cetăţenii americani vor primi un număr de securitate socială care va fi trecut pe certificatele de naştere împreună cu datele biometrice referitoare la ADN… Permisele de conducere vor conţine, de asemenea, mărci biometrice ale ADN-ului şi vor include numărul de securitate socială. Acest lucru va fi cerut să fie îndeplinit de toate statele spre beneficiul programelor federale. Niciodată până în prezent, cuvintele lui Benjamin Franklin nu au fost atât de corecte atunci când a afirmat:

„Persoanele doritoare să schimbe libertatea pentru siguranţa temporară nu le merita pe niciuna şi le vor pierde pe amândouă”.

Paşapoartele interne

Cărţile de identitate naţionale biometrice cu ADN, siguranţa călătoriilor interne şi arestul preventiv merg mâna în mâna pe un singur sistem şi anume de aresta fiecare persoană care nu se integrează totalitarismului. Acestea sunt mărcile tiraniei. Scopul acestora este de a aresta pe perioada permanenta persoanele care „nu sunt înrădăcinate în comunitate”.

„Toate acestea nu vor duce decât la o societate supravegheată care va diminua semnificativ libertatea şi respectarea intimităţii

cetăţenilo Statelor Unite. O carte de identitate va duce la noi forme de discriminare şi hărţuire. Cartea de identitata va fi folosită pentru a opri, a interoga pe oricine care pare a fi străin sau orice individ aparţinând unei anumite religii.

Cărţile de identitate naţionale destinate să fie cuplate cu sistemul de urmărire prin intermediul undelor radio

Întrucât cărţile de identitate naţionale devin din ce în ce mai mult standardul „de aur" pentru documentele de identitate este foarte probabil că acestea să fie cuplate cu plăcuţe de identitate prin intermediul frecventelor radio, permiţând astfel că informaţiile să poată fi citite de la distanţă. Acest lucru este deja testat pentru că apoi să fie utilizat pe paşapoartele cetăţenilor din Statele Unite. În plus la acest cip, deţinătorul documentului care conţine un cip RFID va transmite în mod continuu datele de identificare către oricine deţine un receptor. Când acest lucru se întâmpla, guvernul va putea localiza virtual fiecare persoană care deţine un card de identitate, indiferent de locul în care se afla.

Standardele federale acordate de Securitatea Naţională pentru permisele de conducere

„Standardizarea permiselor de conducere a fost recunoscută ca fiind mai mult decât o încercare de a crea un sistem de identificare naţional. „Formularea finală a legii referitoare la permisele de conducere şi standardele minime este: Titlul X – Legea Organizării Comisiei 9 – 11 din 2004Subtitlul B – protecţia propriu-zisă şi călătoriile teroristelapitolul 1027 – cardurile personale de identificare şi permisele de conducere (2) Standardele minime – nu mai târziu de 18 luni de la promulgarea acestei legi, Ministrul Transporturilor, consultându-se cu Ministrul Securităţii Naţionale vor stabili standardele minime pentru permisele de conducere sau pentru cardurile personale de identificare eliberate de stat pentru a fi utilizate de agenţiile federale, având scopurile identificării.

Încălcarea celui de al zecelea amendament

Acest lucru înseamnă că Departamentul Securităţii Naţionale condus de iezuiţi va controla ceea ce se afla pe permisele de conducere

şi pe cardurile personale de identificare. Astfel, guvernul federal încalcă cel de-al zecelea Amendament care susţine:

„Puterile care nu sunt delegate, dar nici interzise de către Constituţia Statelor Unite sunt oferite statelor, respectiv poporului. „Constituţia nu încredinţează guvernului federal puterea de a regla permisele de conducere, astfel puterea este rezervată statelor şi persoanelor carerespecta Constituţia. Ramură legislativă ˣs-a autodepăşit şi a încălcat Constituţia prin preluarea puterii de la stat şi oferind-o guvernului federal. Legea Reformei Serviciilor Secrete este numită Legea 9 – 11.

Un sistem de apărare biometric

Raportul Comisiei 9 – 11 cerea:

„Un sistem de apărare biometric. Acest raport cere că documentele şi actele de identificare ~~a~~la oamenilor să poată fi verificate la fel cum se întâmpla în Rusia stalinista şi Germania nazistă. „A se verifica „Raportul Comisiei 9 – 11”, pg. 385 referitoare la construcţia programelor de protecţie propriu-zisă. „Ce informaţii îi sunt cerute unui individ şi în ce formă?... Identificatorii biometrici care măsoară caracteristicile fizice unice precum trăsăturile feţei, amprentele sau scanarea irisului şi le reduc la cifre numerice numite algori~~i~~tmuri doar acum încep a fi folosite”.

Puncte de protecţie biometrice care includ sistemul de transporturi

„Recomandare: sistemul de securitate al graniţelor Statelor Unite ar trebui integrat într-o reţea mai mare de puncte de protecţie care includ sisteme de transporturi şi accesul la facilitaţi vitale precum reactoarele nucleare. Preşedintele va trebui să direcţioneze Departamentul Securităţii Naţionale pentru a-şi aduna eforturile şi a crea un sistem de protecţie cuprinzător... o Americă mai puternică şi o abilitate colectivă mondială de a intercepta indivizii periculoşi”.

Puncte de verificare ale cărţilor de identitate în sistemul de transporturi

„Vom vedea oare puncte de verificare ale actelor de identitate pe autostrăzi şi în intrările oraşelor precum se întâmpla în Paris pe

perioada Revoluţiei Franceze sau va fi asemănător sistemului de paşapoarte interne din Rusia stalinista?… Acesta este un stat poliţist precum nu mai este altul în istorie".

Legea stabileşte Sistemul de Protecţie Integrat

Lucrul teribil este acela că că iezuiţii conduc deja Departamentul Securităţii Naţionale şi au primit autoritatea din partea Congresului pentru a organiza acest stat poliţist. Iată ce spune legea:

„Capitolul 1022 sistemul de protecţie integrat –(a) în general – Ministrul Securităţii Naţionale va dezvolta un plan pentru un sistem de protecţie, integrat, cuprinzător. „Legea Serviciilor Secrete din 2004Iata, Securităţii Naţionale condusă de iezuiţi i-a fost oferită responsabilitatea de a ţine în frâu naţiunea…

Crearea legăturilor integrate ale punctelor de protecţie

„Crearea – sistenul plănuit în Subcapitolul –(a) va fi realizat pentru a – (1) înconjura o reţea integrată a punctelor de protecţie care includ securitatea graniţelor naţiunilor, sistemul de transport şi infrastructura critică sau pentru a facilita că ministrul să fie protejat împotriva atacurilor teroriste. „Trebuie notat faptul că sistemul de transport – autostrăzile, şoselele, podurile, bărcile, avioanele, aeroporturile – are un scop şi anume de a avea „integrata o reţea de puncte de protecţie".

Legea introduce paşapoartele biometrice

Legea Reformei Serviciilor Secrete care paşapoartele biometrice. Aceste paşapoarte vor fi obligatorii pentru cetăţenii Statelor Unite care trec graniţele ţării. „Capitolul 1024 documentele de călătorie – (b) paşapoartele biometrice – (1) dezvoltarea planului – secretarul de stat consultându-se cu Ministrul Securităţii Naţionale va dezvolta şi implementa un plan cât de repede posibil pentru a cere paşapoarte biometrice pentru toate călătoriile în Statele Unite realizate de către cetăţenii acesteia… „Să ne amintim că S1757 şi NR3600 cer ca fiecare american să deţină un document real precum cardul de asigurare de sănătate sau cardul biometric. De fapt, toate acestea fac parte din Legea Puterilor Sănătăţii menţionată anterior. De asemenea, această carte dezvăluie ca activarea Puterilor Sănătăţii cu

Securitatea Naţională reprezintă Legea Marţială. Se poate vedea acum că atunci când o criză plănuită prin intermediul Legii Reformei Serviciilor Secrete poate fi activată şi apoi se va vedea un puternic stat poliţist totalitar cum nu a mai fost văzut vreodată în această ţară sau în lume. Toate acestea vor conduce imediat la implementarea imsginii şi mărcii bestiei.

IMAGINEA ŞI MARCA BESTIEI

Va veni timpul când Dumnezeu ne va oferi vin să bem. Celor nesalvaţi şi care venerează bestia şi imaginea ei, Dumnezeu le va oferi vinul mâniei, vezi Apocalipsa 14: 9,10. Celor salvaţi, El va oferi noul vin pe care să îl bea împreună cu El în împărăţia Tatălui Său, vezi Matei 26: 29. De ce va oferi Dumnezeu vinul mâniei celor nesalvati? Poate pe percursul lecturării veţi afla ceea ce Biblia are de spus referitor la bestie, imaginea ei şi despre marca bestiei.

Imaginile statuilor, bestiile şi coarnele

Imaginile statuii, bestiile şi coarnele dezvăluie o statuie şi imaginile bestiei pe care Daniel, un profet al lui Dumnezeu le-a văzut când a trăit în perioada conducătorului Nebuchadnezzar, rege al Babilonului în secolul al IV-lea! ˣHr. Statuia: Capitolul 2 al lui Daniel dezvăluie o statuie construită din diferite materiale pe care regele Nebuchadnezzar le-a visat. Nimeni în afară de profetul Daniel nu putea interpreta descrierea visului regelui. Statuia avea capul din aur precum conducerea Babilonului din 606 până în 538 î. ˣHr.; un sân din argint asemenea conducerii perşe din 538 – 331 î. ˣHr.; o fustă din alamă asemenea conducerii grece din 331 – 168 î. ˣHr.; picioare din fier asemenea conducerii păgâne romane din 168 î. ˣHr. — 476 d. Hr. Şi tălpi din fier şi pământ reprezentând marile naţiuni conducătoare până la sfârşitul lumii. Muntele care a izbit aceasta statuie reprezintă venirea regatului lui Hristos pentru a conduce pe vecie. După Roma, niciun alt impˣeriu nu a mai dominat lumea. Marea bestie: Capitolul 7 din Daniel dezvăluie un leu ieşind din mare. Marile reprezintă popoarele, limbile şi naţiunile, vezi Apocalipsa 17: 15. Acest leu reprezenta Babilonul. Următoarea bestie pe care Daniel a văzut-o ieşind din mare a fost un urs, Medes şi Persia; apoi leopardul cu patru

capete reprezentând Grecia care a fost divizată în patru regate. A patra bestie pe care Daniel a văzut-o era măreaţă şi teribilă. Aceasta bestie avea dinţi şi gheare din fier pentru a-i devora pe sfinţii care se vor împotrivi ei. Aceasta mai avea de asemenea zece coarne pe cap. Un mic corn a crescut şi au mai răsărit alte trei. Un studiu al istoriei dezvăluie ca acesta era al patrulea regat al Romei. Coarnele şi micul corn. Roma a fost invadată de zece triburi barbare care în cele din urmă au devenit cele zece naţiuni ale Europei. Daniel 7: 7,17,19 dezvăluie cele zece coarne de pe capul bestiei ca fiind regi. Aceste triburi erau: ostrogoţii şi vandalii din Africa de Nord, francezii, vizigoţii (Spania), anglo-saxonii, germanii. Micul corn a dezrădăcinat trei dintre aceste regate: ostrogoţii şi vandalii şi ˣs-a stabilit de unul singur. Puterea micului corn a venit după cele zece coarne. Acest mic corn nu poate fi nimeni altcineva decât înfiinţarea Bisericii Romane Papale din Evul Mediu. Cel de-al 28-lea Consiliu din Franţa în 538 d. Hr. A stabilit sărbătorirea duminicii. Pe data de 13 februarie a aceluiaşi an, împăratul Iustinian prin intermediul „Codului lui Constantin" l-a numit pe Papa conducătorul şi corectorul ereticilor şi a celor care se opun lui. Astfel, Impˣeriul Roman Păgâna luat sfârşit şi uşile erau deschise pentru stabilirea marelui Impˣeriu Roman Papal Medieval pentru a conduce Evul Mediu. Faptul ca Papă reprezentând puterea micului corn şi descrierile şi interpretările acestor simboluri care reprezintă regatele pe parcursul istoriei, ne ajuta să înţelegem că puterea acestui mic corn reprezintă Antihristul acestor ultime zile. Leopardul cu şapte capete: Scriptura dezvăluie ca cele şapte capete ale leopardului din Capitolul 13 al Apocalipsei şi micul corn din Capitolul 7 al lui Daniel sunt identice. Comparaţi descrierile menţionate în Daniel 7: 25 cu Apocalipsa 13: 4 – 7. Unele dintre semnele de identificare ale bestiei din Apocalipsă cu ceea ce a făcut în trecut şi va realiza în viitor se potrivesc cu cele ale micului corn din Capitolul 7 al lui Daniel după cum se poate vedea: El îi aduce blasfemie lui Dumnezeu; micul corn (Papa) susţine că iartă păcatele. I-a persecutat pe sfinţi pe perioada Evului Mediu şi va face acest lucru din nou în viitor. Gura se vorbeşte lucruri măreţe; şi anume că poate conduce îngeri şi felul de a fi a lui

Dumnezeu pe Pământ. A condus timp de 1260 de ani (538 – 1798 d. Hr.). Regimul micului corn a luat sfârşit când Papa Pius IV a fost arestat de către generalul Berthier în timpul încoronării sale de la Capelă Cistine pe data de 15 februarie 1798. Papa a fos exilat la Vălence France unde a murit în 29 august 1799. Profeţia biblică a timpului dezvăluie acest lucru din perioada celor 1260 de ani. La sfârşitul acestei perioade unul dintre capete a fost rănit, vezi Apocalipsa 13: 3,4. Rana ×s-a vindecat şi a fost readus la putere prin intermediul Tratatului Lateran al lui Mussolini din 1929 după cum a fost prezis în Scriptură.

Papalitatea şi iezuiţii au fost răniţi

După cum am observat, iezuiţii au fost răniţi în urmă cu câţiva ani de către răgii Franţei şi Spaniei. Ei au trebuit să se ascundă în spatele iluminiştilor şi francmasonilor. Ei au câştigat putere financiară prin intermediul legăturilor cu familia Rothschild, la sfârşitul perioadei de 1260 de ani de dominaţie şi persecuţie papală. Perioada de 1260 de ani a început în 538 î. Hr. Când Papa a fost adus la putere şi până în 1798 când a fost înlăturat de la putere. Sfinţii au fost luaţi din mâna să ia sfârşitul acestei perioade. Vezi Apocalipsa 12: l6. Capitolul 12 al Apocalipsei descrie o femeie stând pe lună, înconjurata de lumina lui Dumnezeu reprezentând adevărata să biserică. Balaurul îl reprezintă pe Diavol, Apocalipsa 12: 9, răspândind persecuţiile pentru un timp (360 de zile într-un an), timpuri (720) şi divizarea timpului (180). Toate acestea adunate dau 1260 de zile. O zi reprezintă un an în profeţia biblică, vezi Ezechiel 4: 6. La această perioadă se mai referă şi astfel: 42 de luni, de 42 de ori 30 = 1260. Vezi Apocalipsa 11: 2. A se remarca de asemenea ca perioada dintre 538 d. Hr. Şi 1798 d. Hr. au reprezentat Evul mediu Timpuriu. Acesta a reprezentat o perioadă de creştere uşoară şi dezvoltare tehnologică. Reforma protestantă deschide Epoca Industrială şi Iluminarea. Sfârşitul perioadei celor 1260 de ani de persecuţie marchează o creştere a cunoştinţelor, călătoriilor şi dezvoltărilor tehnologice. Acum, cu creşterea puterii iezuite şi a misiunii de a-i oferi Papei înapoi puterea temporală, ne putem aştepta ca persecuţiile religioase să reînceapă împreună cu o

reîntoarcere a perioadei Evului Mediu. Aceasta înseamnă că Dumnezeu îndepărtează lumina Sfântului Său Spirit de pe pământ. Minţile oamenilor vor deveni tot mai întunecate pe măsură ce acceptă decretele umane după ce adevărul a fost dezvăluit. Mulţi creştini vorbesc despre acea perioadă că reprezentând sfârşitul persecuţiilor înaintea întoarcerii lui Mesia.

Statele Unite în Profeţia Biblică

Statele Unite sunt menţionate în profeţia biblică: aceasta este dezvăluită sub forma celor 3 coarne ale unui miel asemănător bestiei din capitolul 13 al Apocalipsei. Aceasta bestie vine din pământ. Din moment ce mările şi apele reprezintă zonele populate ale globului, în acea perioadă pământul reprezintă depărtare, vezi Apocalipsa 13: 11. Statele Unite ˣs-au ridicat în perioada în care prima bestie a fost rănită. Aceasta bestie are înfăţişarea unui miel. Bivolul reprezintă America timpurie. De asemenea, stamosii noştri au stabilit acest guvern pe baza Constituţiei care protejează liberatea individuală de a purta arme, de a vorbi şi mai presus de toate de a recunoaşte această naţiune ca fiind o naţiune preotestanta supusă lui Dumnezeu. Părinţii noştri au venit aici pentru a scăpa de conducătorii tirani din Europa. Articolul IV, capitolul 4 al Articolelor Confederaţiei, garantează separarea Bisericii de stat. Din contră această naţiune respinge Constituţia, vorbind mai mult asemenea unui balaur şi ridicând o imagine a bestiei (Papalitatea şi Ordinul iezuit) după cum este prezis în Apocalipsa13: 11 – 17. O naţiune vorbeşte prin inteermediul principiilor şi politicilor sale. În prezent, naţiunea vorbeşte asemenea unui balaur, adopta politici iezuite, abandonează principiile creştine protestante pentru păgânism şi Dumnezei falşi.

Influenţa Ordinului Iezuit asupra acestei naţiuni

Iezuiţii sunt infiltraţi în sectoarele guvernamentale, şcoli, facultăţi şi mai ales în biserică. Balaurul (Satana), iluminiştii şi iezuiţii au introdus sexul şi violenţă la Hollywood, în televiziune şi muzica. Simbolurile satanice apar pe jucăriile copiilor noşti şi în jocurile pe calculator. Scopul lor este de a demoniza, degrada şi demoraliza America astfel încât iezuiţii să reuşească să supună America

controlului Papei. „Căile balaurului Statelor Unite se dezvoltă prin intermediul învăţăturilor umaniste seculare predate în şcoli. „Umanismul secular, televiziunea, drogurile, muzica şi sexul distrug credinţă creştină, sacrificiul, rezistenta şi venerarea încă din tinereţe. Bob Trenz spune într-unul din articolele sale din „Cherith Chronicle" că iezuiţii au introdus de asemenea „educaţia în funcţie de venituri", cuprinzând învăţătura în şcoli şi biserici a filosofiei relativismului. Relativismul îi învaţă că adevărul se schimbă odată cu timpul incluzând şi adevărul biblic. Adevărul biblic este absolut. Cuvânt lui Dumnezeu este neschimbător. Acesta este motivul pentru care şcolile şi bisericile noastre au devenit corupte şi intolerabile. Această naţiune devine din ce în ce mai deschisă politicilor draconice şi credinţelor păgâne.

Imaginea bestiei – persecuţiile religioase

Imaginea bestiei reprezintă persecuţia religioasă prin intermediul uniunii bisericii, statului şi a economiei. Va veni timpul când conducătorii bisericii vor câştiga acordul guvernului de a introduce doctrine religioase şi legi, spre exemplu Legea Duminicii Naţionale. Aceste legi vor fi aplicate atunci când Legea Marţială va fi decretată în această ţară şi în restul lumii datorită acţiunilor teroriste. După cum se ştie, legile Duminicii sunt impuse. Dumnezeu nu-şi sileşte credincioşii să se supună legilor sale. El ne dă şansa de a alege. Totuşi, suportam consecinţele proastelor noastre decizii. Aceasta este copia a ceea ce Biserica Romană i-a făcut lui Martin Luther şi mişcării reformate pe perioada Evului Mediu.

Marca bestiei – poruncile oamenilor

Ce este atunci marca bestiei? Papalitatea crede în adoptarea tradiţiilor păgânde de către creştinism. Majoritatea acestor practici şi obiceiuri nu se găsesc în principiile biblice. Schimbarea de la venerarea lui Dumnezeu în Sfânta zi de Sâmbătă la cea de Duminică a reprezentat o lege dată de autorităţile Bisericii Romane. Deşi Dumnezeu spune că poruncile sale sunt eterne şi adevărate (Psalmul 119: 142,172) şi ca nimeni nu ar trebui să iasă din cuvântul său (Matei 5: 17), Biserica Romană se supune schimbării. Este clar că Dumnezeu

nu a oferit Bisericii Catolice autoritatea de a schimba „timpurile şi legile sale". Vezi Daniel 7: 25. În „Manualul Baptist", Dr. Edward T. Hiscox spune că „Duminica nu exista în istoria creştină timpurie, dar a devenit sfânta odată cu marca păgânismului. „Socrate şi Sozomen, doi elevi şi istorici greci au confirmat că a şaptea zi, Sabatul, a fost păstrată de Tânăra Biserica Creştină în primele 3 secole, excepţie făcând în Roma şi Alexandria. Roma afirma că Biserica „nu a greşit atunci când a făcut schimbarea de la Sabat la sfinţirea Duminicii. „În „Catehismul Doctrinal" Stephen Keneen a mărturisit că „nu exista autoritate biblică pentru schimbare".

Conflictul final

Este decisiv că marca bestiei reprezintă sfinţirea poruncilor şi tradiţiilor omului şi că sigiliul lui Dumnezeu asupra conducătorilor îi reprezintă pe toţi cei care respectă poruncile lui Dumnezeu, vezi Apocalipsa 7: 1 – 4 şi 14: 1 – 5. Părinţii noştri au venit aici pentru a scăpa de conducătorii tirani ai Europei. Articolul IV, capitolul 4 al Articolelor Confederaţiei garantează separarea Bisericii de stat. În 1791, Primul Amendament al Declaraţiei Drepturilor Omului spunea că nu trebuie dată nicio lege referitoare la religie de către Congres. Din contră, această naţiune respinge fiecare principiu constituţional şi vorbeşte mai mult asemenea unui balaur pentru a crea o imagine a bestiei (Papalitatea şi Ordinul Iezuit) după cum a fost prezis în Apocalipsă 13: 11,17. O naţiune vorbeşte prin propriile politici şi principii. În prezent, această naţiune vorbeşte mai mult asemenea unui balaur, adopta politici iezuite, adopta principii creştine protestante pentru păgânism şi dumnezei falşi. Această naţiune este din ce în ce mai deschisă politicilor draconice şi credinţelor păgâne. O criză anticipată, apoi Legea Marţială şi mai apoi preluarea mondială de către Naţiunile Unite – Papalitate – Statele Unite. Dumnezeu va da în mod miraculos avertizarea finală. Curând după aceea, Dumnezeu va permite „spiritualismului să-şi realizeze minunile prin decepţionarea lumii excepţie făcând cei aleşi".

„Contrafăcutul va semăna atât de mult adevărului încât va trebui să fie dezvălui de Cuvântul lui Dumnezeu. „Satana va aduce foc

din Rai. Oamenii vor crede că aceste miracole sunt de la Dumnezeu. Dar Dumnezeu le va trimite mari deziluzii deoarece au crezut şi au iubit neadevărul. Vezi ÎI Thessalonians 10: 12. Dumnezeu îi va permite Satanei să verse distrugere asupra lumii întrucât dezastrele devin din ce în ce mai frecvente şi pentru că „au încălcat şi schimbat ordinele şi legile sale", vezi Isaia 24: 4,5. La acea vreme, bogaţi – săraci, liberi – întemniţaţi, vor fi afectaţi. Doar acei care ×s-au întărit prin cuvântul lui Dumnezeu vor trece peste aceste mari chinuri.

PLANUL – Un viitor AL Treilea Război Mondial

Scopul cruciadelor papale

Scopul cruciadelor este de a răspândi puterea papală nu doar asupra Islamului dar şi asupra întregii creştinătăţi. O femeie inspirată de Dumnezeu spunea:

„Bisericile Protestante sunt în mare întuneric sau vor distruge semnele timpului. Biserica Romană îşi extinde planurile şi modurile de operare. Aceasta foloseşte orice dispozitiv pentru a-şi mări influenţa şi pentru a-şi creşte puterea în pregătirea unui conflict, a recâştiga controlul asupra lumii, a stabili pewrsecuţia şi pentru a distruge tot ceea ce protestantismul a realizat. „Şi să ne reamintim că laudă de sine a Romei nu se schimbă niciodată. Principiile lui Gregory VII ?i Innocent III reprezintă în continuare principii ale Bisericii Romano Catolice. Şi dacă ar fi avut putere, le-ar fi pus în practică ç u mai multă intensitate acum, decât în secolele trecute. „Acest lucru este adevărat deoarece multe dintre tradiţiile papale care sunt deasupra cuvântului lui Dumnezeu sunt păstrate de Bisericile Protestante şi Catolice. Un exemplu este schimbarea papală de la Sfinţirea Sâmbetei la cea a Duminicii.

O scurtă istorie a cruciadelor papale

Folosirea ţărilor zioniste din vest pentru a anihila naţiunile extremiste islamice precum Irak, Iran, Liban ar putea reprezenta principalul plan de revanşa al Papalităţii. Naţiunile zioniste sunt susţinătoare ale Israelului. Motivul cruciadelor medievale se bazează pe următoarele informaţii şocante:

Papalitatea a creat naţiunea islamică pentru a cuceri Ierusalimul

„Alberto Rivera, bazându-se pe cercetările sale realizate în arhivele Vaticanului declara că Naţiunea islamică a fost creată în secolul VI cu scopul de a extermina creştinii o rămaşi în Africa de Nord şi care refuzau să se supună puterii şi autorităţii Romei. Augustine Bea, un cardinal iezuit, ne-a arătat cu câta disperare doreau romano-catolicii Ierusalimul la sfârşitul secolului III. Datorită istoriei sale religioase şi a locaţiei strategice, sfântul oraş era considerat o comoară de nepreţuit. Un plan trebuia realizat pentru a transforma Ierusalimul într-un oraş romano-catolic. Marea sursa de putere omenească nedescoperita care putea realiza acest plan erau copii lui Ismail. „Edward Gibbson a declarat că înainte de naşterea lui Mohamed „misionarii creştini erau mai activi şi aveau mai mult succes; catolicii au declarat universal regatul lor; sectele cărora li ˣs-a opus ˣs-au retras dincolo de Impˣeriul Roman; evreii şi creştinii erau popoarele o; Biblia a fost deja tradusă în arabă şi volumul Vechiului Testament a fost adoptat de aceştia. „Copiii lui Ismail „au aplaudat naşterea şi promisiunile făcute de acesta, respectând credinţa lui Abraham… „Istoria dezvăluie ca în 321 d. Hr. Împăratul Constantin a creştinat Impˣeriul Roman. Puterea lui Cezar a încetat şi episcopii şi conducătorii creştini au invadat Africa de Nord. Sfântul Augustine, un episcop romano-catolic din Africa de Nord, născut în 354 d. Hr. A scris două faimoase lucrări:

„Oraşul lui Dumnezeu" şi „Mărturiile". Acestea au influenţat timp de secole vieţile arabilor. Acesta a adus mulţi arabi de partea romano-catolicismului. „La 200 de ani după Augustine, în preajma anului 570 d. Hr., Mohamed ˣs-a născut la Meca, în Arabia Saudită. Acesta ˣs-a autointitulat o. El a stabilit marea religie a Islamului. La mai puţin de 20 de ani de la moartea sa, armatele sale au învins Impˣeriul Persan şi pe cel Bizantin… şi mai apoi armatele sale au năvălit asupra Europei. Profetul Mohamed a fost un om incredibil".

Planul Romei de a lua creştinilor şi evreilor Ierusalimul

„Un număr mare de arabi au devenit romano-catolici şi puteau fi folosiţi pentru a transmite informaţii conducătorilor de la Roma. Alţii puteau fi folosiţi că a Cincea Coloană – o reţea de spionaj subterană,

având drept scop ducerea la îndeplinire a planului Romei de a controla marea masă a arabilor care respingeau în totalitatea catolicismul. Cumva Vaticanul trebuia să creeze o armă pentru a elimina atât evreii cât şi adevăraţii credincioşi creştini care refuzau să accepte catolicismul roman. Analizând Africa de Nord, aceştia au văzut multitudinea de arabi ca pe o sursă de putere umană care să facă treburile lor necurate. Vaticanul a căutat un „Mesia" arab. În prezentarea Vaticanului, cardinalul Bea ne-a spus această poveste. O doamnă arabă bogată care era credincioasă Papei a jucat un rol important în această dramă. Aceasta era o văduvă numită Khadijah… aceasta a oferit întreaga ei avere „Bisericii Mamă"… i ˣs-a dat o sarcină ciudată… ea trebuia să găsească un tânăr minunat care putea fi folosit de Vatican pentru a crea o nouă religie şi să devină Mesia pentru copiii lui Ismail. Curând această l-a găsit pe tânărul Mohamed şi ˣs-au căsătorit. Khadijah avea un văr numit Waraquah care, asemenea ei, era credincios Bisericii Catolice… Vaticanul l-a aşezat într-o poziţie critică, ca şi sfătuitor al lui Mohamed. I-au fost trimişi învăţători lui Mohamed şi acesta a trecut printr-o pregătire intensă. Mohamed a devorat operele Sfântului Augustine prin intermediul învăţăturilor transmise de Waraquah şi a devenit devotat acestor lucrări. Papa ˣs-a mişcat repede şi a emis bule prin care permitea Generalilor arabi să invadeze şi să cucerească naţiunile din Africa de Nord. Vaticanul a finanţat construirea acestor masive armate islamice în schimbul a trei favoruri: Eliminarea evreilor şi creştinilor (adevăraţii credincioşi pe care ei îi considerau păgâni) Protejarea călugărilor augustini şi a romano-catolicilorlucrerirea Ierusalimului pentru „Sfinţia Sa" de la Vatican.

Planurile Papei dau greş

Odată cu trecerea timpului, puterea Islamului a devenit incredibilă… evreii şi creştinii erau măcelăriţi şi Ierusalimul a căzut în mâinile lor. [Un lucru interesant: romano-catolicii şi altarele lor nu au fost niciodată atacate pe toată această perioadă].

„A venit timpul plăţii… Papa a cerut Ierusalimul dar până atunci generalii arabi au avut parte de victorii oriunde au mers. Aceştia

simţeau că nimic nu le putea sta în cale. Planurile Papei au început să dea greş".

„Ca un rezultat al acesteia şi a viziunii lui Mohamed, musulmanii credincioşi au ridicat o moschee în onoarea lui Ismail pe locul templului evreu care a fost distrus în 70 d. Hr., Ierusalimul devenind astfel al doilea loc sfânt că importanţă în credinţa islamică".

Planul Papalităţii pentru răzbunare

În prezent, Papalitatea vrea Ierusalimul înapoi. Planul Papalităţii de a obţine dominaţia mondială este de a manipula puterile seculare mondiale în avantajul său. Încercarea lor de a obţine control prin intermediul activităţii iezuite poate fi văzută de-a lungul istorie. Multe dintre aceste planuri ˣs-au întors împotriva Vaticanului luându-se măsuri de răzbunare:

Iezuiţii au fost expulzaţi din Japonia dar ˣs-au răzbunat

Francis Xavier a adus iezuiţii în Japonia în 1549. Ei au „convertit" mulţi dintre Lorzii japonezi numiţi „micuţi daymyo". „Iezuiţii i-au incitat apoi pentru a distruge sute de temple budiste şi a măcelări preoţii. De la începutul regimului său, Iyeyasu şi-a organiat şi unificat impˣerius, stabilind puterea sa în concordanţă cu străinii conspiratori. În 1606 acesta a emis un decret, interzicând munca misionară..."

„Astfel, şogunii Tokugawa, Iyeyasu, Hidetada şi Iyemitsu au reuşit să exileze iezuiţii cu subordonaţii lor spanioli şi portughezi... În 1614 Iyeyasu a emis un decret în numele fiului său Hidetada... astfel ordinul fiind interzis. În 1622 mulţi iezuiţi au fost ucişi pe drept pentru înalta trădare... Şi de ce? Creştinii (iezuiţii) încercau să răspândească un cod periculos de a extermina adevărata religie (budismul) şi astfel ei să devină conducătorii întregului impˣeriu".

„După 250 de ani iezuiţii se întorc în Japonia. Mulţumită Americii, în 1854, ale căror corăbii şi tunuri ale comandantului Perry au distrus Japonia şi astfel calea de întoarcere pentru iezuiţi a fost redeschisă...

Şogunii împăratului au expulzat în mod oficial iezuiţii în 1614 şi Ordinului i-a fost interzis să revină timp de 250 de ani. Şogunul a fost

etichetat o… şi a fost forţat să părăsească tronul, punând astfel capăt celei de a cincisprezecea generaţii de soguni Togugawa. „Înlăturând şogunii, Societatea lui Iisus a reinstaurat venerarea împăratului şi centralizarea puterii (în stil iezuit) la Tokyo. În 1688 folosind agenţii ai ambasadorului Thomas Glover, Ordinul l-a asasinat pe împăratul Komei în vârstă de 36 de ani. De ce? Pentru că împăratul Komei a refuzat să supună Japonia controlului străinilor albi creştini care erau pe cale să declanşeze o revoluţie. La tron, iezuiţii l-au pus pe împăratul Meeji, fiul lui Komei. În anul 1873 iezuiţii erau oficial acceptaţi în Japonia.

1941 – Răzbunarea Japoniei

„În anul 1941, sosise timpul răzbunării poporului japonez. Sub supravegherea o (generalul iezuit Ledochowski), fiii lui Loyola din Tokyo (colaborând cu fraţii lor iezuiţi din Washington) vor crea un război între Statele Unite şi Japonia. Cu preşedintele Roosevelt (francmason) conştient de toate acestea, Pearł Horbour a fost bombardat de flota japoneză Tojo, creându-se astfel furie pe întregul teritoriu al Americii. Congresul va fi ˣînsekat în a declara război pentru ultima dată. Împăratul Hirohito şi-a pierdut monarhia absolută, Japonia şi întreaga sa cultură antică a fost distrusă, iar poporul japonez a suferit umilinţa unei înfrângeri naţionale. Iezuiţii au introdus Japonia în cel de-al Paisprezecelea Amendament al „romanului sfânt" al Impˣeriului American şi au creau o colonie comercială, socialista dependentă de Washington pentru protecţie şi prosperitate".

Iezuiţii au fost expulzaţi din Rusia, dar reacceptaţi de Lenin

„În Rusia, Alexandru I, ţar al ruşilor între 1801 – 1825 a expulzat iezuiţii în 1820. Iezuiţii l-au ucis în 1825, otrăvindu-l. Aceştia au fost reacceptaţi în Rusia de către Lenin şi bolşevici în 1922".

„1922, anul în care Lenin a reacceptat iezuiţii în Rusia era anul în care Edmund Walsh de la Universitatea Georgetown a condus o delegaţie în Uniunea Sovietică pentru a se asigura că Lenin îi va numi pe Stalin (pregătit de iezuiţi) ca secretar al partidului. „Eric von Phelps dezvăluie cum KGB-ul lui Stalin a fost susţinut şi a primit înalta tehnologie de la FBI ?i CIA. Guvernul sovietic a primit fonduri de

trezorerie de la Consiliul Rezervelor Federal şi de la Băncile federale de Rezerve prin intermediul băncii Chase şi a fondurilor de garanţii (ambele controlate de Cavalerii Maltei)…

Iezuiţii au fost expulzaţi din Germania dar ˣs-au folosit de Primul Război Mondial pentru a fi reacceptaţi

„Otto von Bismark a expulzat iezuiţii în 1872. Aceştia au fost reacceptaţi în Germania pe 19 Aprilie 1917, când Partidul central Catolic a forţat anularea legilor antiiezuite din 1872. Din acel moment Societatea lui Iisus a fost liberă să intre în Germania şi să înfiinţeze comunităţi, şcoli, facultăţi, lucru pe care l-au făcut cu multă energie".

„Germania de Est reprezintă casa şi locul de naştere al Reformei protestante. Prin intermediul programului Kulturkampf („cultura războiului") a lui Bismark, catolicismul a fost suprimat iar iezuiţii expulzaţi… În 1872 preoţilor şi măicuţelor le-a fost interzis să mai predea în şcoli. Toţi iezuiţii au fost expulzaţi din ţară".

Răzbunarea iezuiţilor prin plănuirea Primul Război Mondial pentru a înlocui împăratul german cu un dictator catolic

Primul Război Mondial a fost organizat de Generalul Superior Ledochowski cu scopul de a răsturna împăratul protestant al Germaniei, Wilhelm ÎI şi „pentru a aduce la putere un dictator romano-catolic, pe Adolf Hitler… „Ledochowski i-a invitat pe membrii Partidului Central Catolic la castelul mamei sale din Elveţia pentru o întâlnire secretă în cadrul căreia să dezvolte strategiile de distrugere ale „regimului unificat" al Germaniei protestante. Ledochowski era consilierul general pentru Germania, Austro-ungaria, Rusia, Bosnia, Serbia şi gazdă a multor altor naţiuni din Europa centrală. Ledochowski a unit aceste naţiuni într-o alianţă care a ajutat la declanşarea Primului Război Mondial. „Primul Război Mondial a fost declanşat de acordul sârb din iunie 1914. Pacelli a autorizat acest acord precum mai târziu va autoriza acordul dintre Hitler şi Papa. Scopul acordului sârb a fost de a organiza lumea conform cerinţelor Romei. La 4 zile după ce Pacelli a semnat acordul, un terorist sârb l-a asasinat pe moştenitorul tronului Austro-ungariei… „iar în câteva săptămâni întreaga Europă a fost cuprinsă de Primul Război Mondial.

La mai puţin de 4 ani de la 19 aprilie 1917, iezuiţii au năvălit din nou în Germania pentru a pregăti nazismul în Germania pentru următorul război mondial.

Apoi iezuiţii au orchestrat Al doilea Război Mondial pentru a plasa Germania de Est sub Inchiziţia Comunismului Ateist.

După cum am citit anterior, originile nazismului au fost orchestrate de iezuiţi. Generalul iezuit, Halk von Ledochowski a răsturnat împăratul protestant din Germania, pentru a aduce la putere un dictator romano-catolic prin intermediul Primului Război Mondial. Acesta a deschis calea arhiepiscopului Pacelli să stabilească un acord cu Germania pe strada Brienner nr. 15, unde Hitler şi-a făcut cale spre nunţiul papal Pacelli. Sora Pascalina „fiind martoră şi-a amintit acel moment şi l-a povestit biografului ei, Paul Murphy".

Pacelli a devenit Papa Pius al XII-lea, Papa lui Hitler în 1919. „Înţelegerea de a-l aduce pe Hitler la guvernământ a fost stabilită în casa unui bancher, a baronului Kurt von Schroeder pe 4 ianuarie 1933… de asemenea, la această întâlnire au mai luat parte John Foster şi Allen Dulles (omul principal al Vaticanului care a organizat pachetul financiar care l-a catapultat pe Hitler la putere) ai firmei de avocaţi din New York, Sullivan & Cromwell şi care reprezentau banca Schoroeder".

„Pentru a se răzbuna pentru o din 1870 care a reieşit din Prusia protestantă sau Germania de Est, iezuiţii le-au plasat pe acestea sub inchiziţia comunismului ateist la sfârşitul Celui de-al Doilea Război Mondial".

Germania de Est a devenit un stat spion sub conducerea comunismului ateist. În Germania de Est „exista cel puţin un spion la 66 de cetăţeni. Adăugând la aceştia şi numărul spionilor cu jumătate de normă, rezultatul este monstruos: un informator la 6,5 cetăţeni. Acest lucru se întâmplă şi aici în America. Administraţia Bush ţinteşte să recruteze milioane de cetăţeni ai Statelor Unite ca şi informatori locali prin intermediul „Sistemului de Informare şi de Prevenire a Terorismului". Acest lucru înseamnă că Statele Unite va avea un procentaj de cetăţeni informatori mai mare decât a avut Germania de Est.

Iezuiţii subjugă Biserica Ortodoxă Rusa

„Conform descrierii cardinalului Bea, iezuiţii munceau mult şi din greu la pregătirea Revoluţiei ruse. „Iezuiţii au lucrat în de-aproape cu Marx, Engels, Trotsky, Lenin şi Stalin. „Ne-am mutat aurul nostru în Rusia prin Germania, folosind oamenii noştri cheie".

„Noi (iezuiţii) credeam că în curând inamicul nostru va fi distrus… şi comunismul se va ridica asemenea unei sore puternice a Vaticanului!" Ţarul Nicolae II, apărătorul ortodoxismului rus şi a întregii lumi ortodoxe a fost asasinat pe 17 iulie 1918. Ţarul şi familia sa au fost uciși de o bandă de hoţi. Biserica Ortodoxă a trebuit să facă faţă persecuţiilor iezuiţilor de la Roma. Aceasta a fost o victorie extraordinară pentru Roma. Armata Roşie a început persecuţiile împotriva liderilor religioşi ai Bisericii Ortodoxe. După ce ˣs-a confruntat cu patriarhul şef al Bisericii Ortodoxe ruse, Rasputin i-a binevenit şi le-a oferit aurul tarului. Rasputin era foarte apropiat de familia tarului. „Ofiţerii Armatei Roşii au lăsat jos armele, au acceptat aurul, prietenia patriarhului şi au ordonat ca uciderea preoţilor, călugărilor şi a măicuţelor ortodoxe să înceteze. Astfel, comuniştii au obţinut aurul tarului şi au pătrat şi aurul Papei în valoare de 666 milioane de dolari. „Aceasta, transformată în dolarii de azi au valora miliarde. Aurul Papei urma să fie folosit pentru finanţarea Revoluţiei Bolşevice.

Papalitatea cauta răzbunare folosind Germania nazistă împotriva Rusiei pentru a păstra aurul propriu

Astfel, Roma se răzbuna folosind arme de război ale Germaniei naziste împotriva Rusiei, întrucât ˣs-a împotrivit lor. Hitler a intrat în Rusia comunistă şi a fost oprit la Leningrad. Germania nu a câştigat încă războiul. Totuşi, populaţiile protestante şi creştine ortodoxe au fost reduse datorită Celui de-al Doilea Război Mondial, oferind astfel romano-catolicismului marginea Europei. „După cruciada nazistă împotriva Rusiei, eşecul operaţiunii Barbarossa… convertirea Rusiei se consideră că a avut loc prin alianţa dintre Gorbachev şi Papa Ioan Paul ÎI şi odată cu prăbuşirea guvernelor din Europa de Est în 1989".

Iezuiţii adună o armată formată din 4 milioane de oameni

pentru a subjuga Spania în Războiul Civil Spaniol dintre anii 1936 – 1939

„Vor reuşi vreodată iezuiţii să determine islamul să pornească război pentru scopurile Vaticanului? Istoria demonstrează că Papalitatea a utilizat puterea islamică împotriva inamicilor săi în nenumărate rânduri. „A fost dezvăluit în „Asasinii Vaticanului al lui Alberto Rivera ca Spania a expulzat iezuiţii şi a devenit o republică în 1936. „Romano-catolicii spanioli arătau dispreţul lor pentru puterea Vaticanului… trei preşedinţi (toţi pregătiţi de iezuiţi) au cerut adoptarea a cinci legi pentru a bloca intervenţia din cadrul republicii spaniole. Acestea erau: Toate proprietăţile Bisericii Romano-Catolice să fie naţionalizate. Toate Bisericile Romano-Catolice să suporte taxe. Preoţii să nu se mai ocupe de şcoli. Toate şcolile, mănăstirile şi bisericile să se afle sub controlul Spaniei. Recunoaşterea religiei protestante. [De ce aceste legi?] Aceasta a fost rezultatul descoperirii copiilor sub mănăstiri. Guvernele preşedinţilor Aznar şi Manuel Azana au cerut să se realizeze o investigare naţională la toate mănăstirile, bisericile, şcolile romano-catolice şi în toate clădirile aparţinătoare bisericii. Multe morminte au fost găsite conţinând schelete de copii, ai călugăriţelor care au rămas însărcinate… Medicii guvernamentali au verificat corpurile şi au raportat că în majoritatea cazurilor moartea a fost cauzată de sufocare… „Papalitatea a strâns a imensa armata musulmană să lupte împotriva acestei răzvrătiri. Liderii islamici aveau o datorie faţă de Vatican pentru că l-a tras pe sfoară cu Ierusalimul, încălcând acordul secolului VII. „Atunci când au semnat un acord, aceştia au promis să îl ajute pe Papa atunci când va avea nevoie şi chiar să strângă o armată dacă acest lucru este dorit. Acum este momentul… Prin negocieri secrete, o imensă armata arabă a fost adunată sub comanda generalului Franco. Vaticanul a finanţat această maşină de război pentru a le da spaniolilor o lecţie. În 1936, noua inchiziţie spaniolă a fost declanşată. Aceasta ˣs-a numit „Războiul Civil spaniol" şi era îndrumat de Vatican. Pentru a ascunde adevărul, în media a fost făcut totul să pară precum Vaticanul ducea un război sfânt împotriva comunismului. În realitate, există doar o mâna de comunişti

în Spania. Inchiziţia romano-catolică a ordonat o baie de sânge asupra propriilor săi adepţi… Papa a excomunicat conducătorii Republicii Spaniole şi a declarat război spiritual între Madrid şi Vatican. Sub drapelul Vaticanului, forţele musulmane au invadat Insulele Canare şi au atacat apoi sudul Spaniei… Spaniolii au privit şocaţi cum cardinalul Pedro Segura a condus armata islamică la măcelărirea necredincioşilor romano-catolici… Generalul Franco a devenit dictatorul romano-catolic al Spaniei. Gevernul lui Franco a fost reorganizat de către Vatican pe 3 august 1937… Aproximativ 4 milioane de trupe musulmane au ocupat Spania dându-se drept protectori ai credinţei romano-catolice. Islamul şi-a plătit datoria faţă de Anticristul care stă la Vatican".

Vor folosi iezuiţii din nou teroarea islamică pentru a converti America şi pe aliaţii săi europeni la un stat mondial poliţist totalitar?

Istoria dezvăluie urmele „implicării iezuiţilor papali în convertirea şi subjugarea naţiunilor sau chiar urmele răzbunării în cazul în care se răzvrătesc împotriva dorinţelor lor. În prezent populaţia musulmană a crescut în mod semnificativ în America şi în fiecare naţiune europena aliata. Aceasta poate reprezenta o ameninţare în creştere. Răscoalele musulmane recente din întreaga Europă au trezit nelinişti pentru ameninţări teroriste. „Desenele din Danemarca reprezintă un exemplu recent despre cum media poate declanşa un război între Vest şi Islamul radical. „Desenele dăunătoare care au pricinuit durere lumii islamice şi au stârnit protestete violente au fost publicate prima dată în septembrie 2005 de ziarul danez Jyllands-Posten. Acestea au fost mai târziu republicate în ianuarie în Austria şi apoi la începutul lui februarie în mai multe ziare europene din Franţa, Germania, în Ţările de Jos, Italia şi Spania. „Merete Eldrep este directorul publicaţiei Jyllands-Posten care a publicat desenele în care profetul Mohamed este desenat purtând o bombă în turbanul de pe capul său. Anders Eldrep, soţul lui Merete este un membru al grupului Bilderberg, un grup al elitei foarte bogate care ţine conferinţe secrete anuale despre globalism. „S-au întâmplat toate acestea inofensiv şi accidental sau este o încercare intenţionată având un scop

ulterior?" Se crede că este o strategie de încercare de a aduce lumea islamică la a denunţa politicile din vest şi în acelaşi timp de a-i face pe cei din vest să vadă că este o adevărată ameninţare numărul în creştere al musulmanilor în ţările vestice.

Planul ţinta

„A treia opţiune" dezvăluie faptul că terorismul era folosit pentru a le lua americanilor libertăţile. Capitolul „Strategiile Globale, terorismul Islamic, HAARP şi teroarea biologică" dezvăluie folosirea celei de a doua strategii – teroarea islamică şi a celei de a treia – propaganda mediatică a luptei bacteriologice pentru a determina America şi pe aliaţii săi zioniştii din vest să anihileze naţiunile islamice extremiste prin intermediul bombelor nucleare şi a celor cu neutroni, după ce mai multe atacuri plănuite vor fi date asupra principalelor oraşe din America, Europaq şi poate chiar din Rusia. Naţiunile Unite împreună cu papalitatea şi cu Statele Unite, vor putea interveni pentru a asigura naţiunile islamice şi naţiunile aliate devastate printr-o alianţă politică economică şi religioasă. Acest lucru sse putea îndeplini prin unificarea tuturor religiilor, bisericilor, organizaţiilor, guvernelor şi instituţiilor economice într-un stat ecumenic global întemeiat prin intermediul crizelor plănuite a Celui de AL Treilea Război Mondial. Papalitatea va conduce astfel în totalitate Ierusalimul cu statele arabe, iar aliaţii vestici vor fi ×în pace. Aceasta nu este pacea de care vorbea Hristos în Scriptură deoarece această pace a fost plănuită de mâna de om şi nu este pacea data de Dumnezeu. Este prorocit în Scriptură despre cum Papalitatea va fi puternică dar întreaga putere îi este datorată puternicilor inamici ai săi, a acelor naţiuni pe care le manipulează. Ea va declara război naţiunilor nefavorabile neprotestante, folosindu-se de alte naţiuni pe care le manipulează.

IDENTIFICAREA PREZENTULUI CU BABILONUL

Bestia lui Daniel 7, Apocalipsa 13 şi 17

În urmă cu câteva capitole, este observat faptul că Dumnezeu dezvăluie istoria imp×eriilor, naţiunilor şi a puterilor ca fiind bestii, capete şi coarne: Leul este Babilonul, Daniel 7: 4Ursul sunt Medes şi Persia, Daniel 7: 5Leopardul cu 4 capete este Grecia, Daniel 7: 6Marea

şi teribilă bestie neidentificată este păgânul Imp×eriu Roman, Daniel 7: 7,19cele 10 coarne reprezintă cele 10 regate care ×s-au ridicat din Roma păgâna, Daniel 7: 7,20Este clar faptul că Roma joacă rolul principal aici. Citim de asemenea, în Daniel, capitolul 7, faptul că micul corn ×s-a ridicat printre cele 10 coarne care ×s-au dezvoltat după perioada Romei Papale: Micul corn al lui Daniel 7 ×s-a înălţat printre cele 10 coarne şi ×s-au înrădăcinat încă 3, Daniel 7: 8,20 – 22Acelaşi mic corn a crescut excesiv în toate direcţiile şi mai ales spre tărâmul gloriei (Ierusalimul) Se observa faptul că Papalitatea preţuieşte principiile dincolo de cuvântul lui Dumnezeu. Astăzi Papalitatea doreşte să ajungă pe Tărâmul Măreţ după cum este menţionat în Daniel 8: 9. Citim de asemenea, despre bestia leopard în capitolul 13 al Apocalipsei care are caracteristici identice cu cele ale bestiei lui Daniel: Bestia pe care Ioan a văzut-o avea 7 capete cu gura de leu, cu faţă de leopard şi labe de urs, Apocalipsa 13: 2Bestia avea de asemenea 10 coarne deasupra celor 7 capete, Apocalipsa 13: 10bservam faptul că aceasta bestie reprezintă perioada ultimelor zile după cei 1260 de ani de persecuţii papale când unul dintre capetele ei a fost rănit mortal, Apocalipsa 13: 3Ce este atunci cu prostituată de pe bestia în haina roşie despre care vorbeşte Capitolul 7 al Apocalipsei?

Mama prostituatelor îmbrăcată în mov şi stă pe bestia în haina roşie

Biblia dezvăluie o virgină pură precum Biserica nepătată, vezi Ieremia 31: 32. Aceasta mai dezvăluie o prostituată, Biserica apostată cu doctrine false, vezi Isaia 1: 8 – 17 şi Ezekiel 23: 2 – 4. Astfel avem acum această prostituată (Papalitatea şi toate religiie mondile unite într-o confederaţie care se crede mai presus de Dumnezeu), stând pe puterile mondiale economice şi politice ale acestei bestii cu haine roşii. A se nota: dintre toate bestiile pe care le descrie Biblia, aceasta Bestie are o haină roşie. Biblia descrie roşul ca fiind o culoare plină de păcat, ticăloşie, vezi Isaia 1: 18. Bestia cu haina roşie din Capitolul 17 al Apocalipsei reprezintă bestia sfârşitului lumii chiar dinaintea celei de a doua venire a lui Hristos.

Femeia (prostituată) are un nume scris în frunte „Misterul

marelui Babilon, Mama prostituatelor şi a ticăloşiilor de pe Pământ. „Apocalipsa 7: 5. Scriptura asociază această nouă ordine mondială ce urmează să vină cu „Misterul marelui Babilon. „Această femeie este descrisă ca fiind o mamă ale cărei fiice sunt prostituate. Fiicele sale au început ca pure şi inocente. Aceste fiice, pure şi inocente au ieşit din Marea Reforma a Evului Mediu ca un protest împotriva doctrinelor şi tradiţiilor catolice puse mai presus decât cuvântul lui Dumnezeu. Martin Luher a fondat Biserica Luterană pe baza a trei stâlpi ai credinţelor sale: Justificarea prin credinţă; Biblia şi doar Biblia; Preoţia credincioşilor; John Calvin a fondat Bisericile Congregaţionale şi Prezbiteraniene. John Estey a fondat Bisericile Metodiste şi Nazariniene în care se credea în libera rugăciune. Baptiştii credeau în botezare prin scufundare.

Mulţi reformatori au văzut că Dumnezeu, nu preoţii sau sfinţii decide salvarea sufletelor. Dar, Apocalipsa 17: 4,5 le descrie pe fiicele acesteia ca prostituate. Aceasta înseamnă că Bisericile Protestante care au profesat odată adevărul Bibliei deasupra tradiţilor păgâne ale Bisericii Romane se vor alătura tradiţilor şi credinţelor romano-catolicilor. Totuşi, Bisericile Protestante nu recunosc multe doctrine tradiţionale ale Bisericii Romane precum: concepţia imaculată, botezul prin stropire, spovedirea în faţa preoţilor pentru iertarea păcatelor şi purgatoriul. Totuşi, doctrinele statutului morţilor şi chinul etern sunt doctrine tradiţionale obişnuite pe care le menţin unele Biserici Protestante.

Una dintre tradiţiile Bisericii Romane pe care le respecta şi protestanţii este sfinţirea duminicii. „Deşi protestanţii proclama Biblia, sfinţirea duminicii îi ţine legaţi de Biserica Mamă. „Cancelarul C.F. Thomas al cardinalului Gibbons a recunoscut ca Biserica Romană a făcut schimbarea istorică. „Schimbarea de la sabat la duminică este acţiunea ei care reprezintă marca ei în probleme ecleziastice. „În prezent multe Biserici Protestante văd cele zece porunci şi sabatul ca fiind tradiţii evreieşti şi respecta falsul sabat al Bisericii Romane. Spiritul profeţiei dezvăluie marxca bestiei ca fiind sfinţirea duminicii care va fi impusă în întreaga lume.

Istoria Babilonului

Nimrod este cel care a fondat Regatul lui Babel şi este cel care a fost acolo unde Lordul a confundat limbile. Vezi Geneza 10: 9 – 11. A fost acolo unde „Nimrod a învăţat pentru prima dată arta zidăriei".

„Nimrod a construit oraşul Ninive, cunoscut sub numele de Ninus. „Zeul egiptean Osirus este cuvântul egiptean Ninus. Ares înseamnă Ninus în latină. Zernebogus este în anglo-saxonă moştenitorul lui Cush. Se poate vedea tradiţia păgâna de sfinţire a zeilor Babilonului care a fost transmisă de-a lungul secolelor. Babel este numit „Poarta lui Dumnezeu", un loc de venerarea făcut de mâna omului.

Prostituată în haina roşie şi mov

Prostituată (Biserica apostată) „este marele oraş care a condus asupra regilor. „Femeia apostată este Biserica Romană care stă pe puterile civile ale bestiei. Şi această prostituată se consideră a fi „Poartă lui Dumnezeu" Movul şi roşul sunt culorile conducătoare ale cardinalilor. În 1825 Papa Leo XII a pus imaginea sa pe o parte a unei monede din metal; şi o femeie ţinând în mâna o cupă cu legenda în jurul ei, „Sedet super universum", însemnând că întreaga lume reprezintă scaunul ei. Prostituată de pe bestie este simbolul astrologic şi al venerării Soarelui (o religie a dragonului) Prostituată este de asemenea descrisă că stând pe bestia în haina roşie, ţinând în mâna o cupă aurie plină de înşelăciune, vezi Apocalipsa 17: 4. „Extraecclesiam non salus est" – acesta a fost doctrina oficială latina timp de secole a Papalităţii. [" în afara bisericii (Romei) nu exista salvare"] Din acest motiv, mulţi dintre reformatorii din perioada lui Martin Luther au fost excomunicaţi din Biserica Romano-Catolică, fiind condamnaţi la Iad. Aceştia nu mai au acces la Rai prin această poartă a Bisericii Catolice.

Modul în care prostituata a corupt societatea noastră

Bob Trevz a dezvăluit în multe din publicaţiile sale „Cherith Chronicle" că Vaticanul are o puternică influenţă asupra structurii Bisericii Protestante prin intermediul agenţiilor de servicii secrete pregătite de iezuiţi precum CIA ?i FBI. Există mulţi spioni şi informatori în aceste biserici care raportează oficialilor iezuiţi tot ce ar

putea reprezenta o ameninţare a intereselor lor. Multe structuri ale Bisericilor Protestante sunt subvenţionate de Biserica Mamă cu profesori pregătiţi de iezuiţi, elevi şi administratori care influenţează politicile şi deciziile, aceştia pot introduce materialele şi cărţile lor pentru a promova viziunile lor şi pentru a începe dărâmarea stâlpilor credinţelor care sunt fondaţi în scrierile originale ale fondatorilor acestor biserici. Bisericile care sărbătoresc a şaptea zi, sabatul şi baptiştii reprezintă principalele ţinte. Iezuiţii prin intermediul „Vaticanului ÎI" au introdus relativismul şi cultura pop şi au schimbat societatea noastră atât de drastic încât ne-a corupt valorile protestante. Creşterea violenţei, muzicii imorale, a sexului, drogurilor şi a crimei au o mare influenţă asupra tinerilor noştri după cum ˣs-a văzut la Hollywood şi ˣs-a auzit în studiourile de producţie muzicale, acestea au o influenţă puternică asupra societăţii din prezent. Apariţia a mai multor muzici pop şi rock şi a doctrinelor, a salvării din păcat şi a aşa numitei „iubiri Evanghelice" au năvălit în Bisericile Protestante. Şi totuşi, Papalitatea susţine că nu a schimbat nimic. Ea aşteaptă să vină cu soluţiile sale la imoralităţi atunci când lucrurile scapă de sub control. În realitate, Papalitatea, prin intermediul iezuiţilor, este cea care a creat aceste influente degradante în primul rând. Exista un plan de a distruge stâlpii noştri protestanţi ai adevărului. Adevăratul protestantism reprezintă respectarea adevărului biblic şi a principilor drepte. Un romano-catolic a mărturisit adevărul:

„Adevăratul protestantism sărbătoreşte sâmbăta, catolicismul sărbătoreşte duminica".

Prezentul identificat cu Babilonul

Babilonul nu se limitează: Doar la Biserica Romano-Catolicăbabilonul nu este Roma-Şapte capete reprezintă munţi şi nu cele şapte dealuri ale Romeimuntii reprezintă regate, vezi Ieremia 51: 24 – 26/Dan 2: 35,44Babilonul reprezintă: Toate religiie care predau doctrine babiloniene derivă din venerarea Soareluitoate Bisericile Creştine care amestecă păgânismul cu adevărul bibliclitim în Ordinul Corintic 10: 21 că nu putem bea şi din cupa Domnului şi din cea a Diavolului în acelaşi timp. Se poate vedea că Babilonul din

prezent reprezintă prostituată care stă deasupra regatelor, naţiunilor şi a puterilor precum Naţiunile Unite pentru a manipula cu scopul de a-şi atinge propriile obiective şi anume dominaţia mondială şi preluarea Ierusalimului. Ar putea fi cele zece regiuni ale tratatului biodiversităţii Naţiunilor Unite. Fiecare regiune are un grup de naţiuni cu un leader.

Cele trei diviziuni ale Babilonului

Babilonul este descris ca fiind împărţit în trei părţi care vor veni în faţa lui Dumnezeu pentru Judecata, vezi Apocalipsa 16: 19. Versetul 13 al aceluiaşi capitol indica trei spirite neclare care ies din gura dragonului, a bestiei şi a falsului profet. Aceste trei entităţi vor juca un rol major în cele trei diviziuni ale Babilonului: Balaurul: Apocalipsa 12: 9 – „balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit Diavolul şi Satana. „Apocalipsa 1: 7 şi 17: 3,8 – „Fiara pe care ai văzut-o era şi nu este şi vă să se ridice din adânc şi să meargă spre pieire este Balaurul (Diavolul)" Bestia: Apocalipsa 17: 8 – „Fiara pe care ai văzut-o şi nu este".

a. „Fiară care a fost" – Roma păgână b. „Care nu este" – Roma păgână care a devenit creştină.

c. „Şi totuşi este" – Papalitatea care îşi asumă rolul însetat de sânge

Apocalipsa 13: 1,2 – „Şi am văzut ridicându-se din mare o fiară".

Falsul profet: Apocalipsa 13: 11 – „Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel, şi vorbea ca un balaur. Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei; şi făcea ca pământul şi locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rana de moarte fusese vindecată. Apocalipsa 16: 13,19: 20 şi 20: 10 – se referă la falsul profet care înfăptuia miracole înaintea primei bestii, papalitatea. Putem observa o coaliţie spirituală necurata între balaurul (Satana), bestia (Papalitatea) şi falsul profet (America protestantă) care vor veni la judecata în faţa l-ai Dumnezeu. Suntem avertizaţi să nu sprijinim aceasta coaliţie, vezi Apocalipsa 14: 6 – 12 şi 18: 1 – 4. Acesta este „mesajul a trei îngeri" care să fie transmis tuturor. Aceasta coaliţie va fi formată după ce şi-a făcut datoria, criza plănuită a celui de al Treilea Război Mondial.

Matricea 3 x 3

Romano-catolicii, protestanţii şi veneratorii Satanei vor accepta o formă evlavie şi unire anunţată pentru următorul mileniu. Divizarea Babilonului apare ca o matrice de noua entităţi unite constând în marele oraş care va fi divizat în trei părţi în faţa judecăţii lui Dumnezeu.

Partea I. Religios sau bisericesc

Entitatea a. balaurul – păgânism, spiritualism, astrologie, venerarea Soarelui, venerarea Satanei, budism, islamism, hinduise şi vrăjitorie;

Entitatea b. bestia – catolicismul roman şi practicile lor păgâne adoptate de către creştinism

Entitatea ç. falsul profet – protestantismul care a adoptat şi a fost influenţat de politicile şi practicile Bisericii Romane

Partea ÎI. Politic sau de stat

Entitatea a. balaurul – societăţile iluministe şi Naţiunile Unite

Entitatea b. bestia – iezuiţii, Opus Dei, Cavalerii Maltei etç.

Entitatea ç. falsul profet – Statele Unite – FBI, CIA, directorul Servicilor Secrete etç.

Partea III. Economic sau bancar

Entitatea a. balaurul – conducătorii aristocraţi bogaţi (Rothschild, Rockefeller)

Entitatea b. bestia – legile marxiste şi comuniste

Entitatea ç. falsul profet – capitalismul corporativ (afacerile mici vor dispărea rămânând doar afacerile corporative precum Coca-Cola, MÇ×Donalds şi alte afaceri majore care să asigure produse noii ordini mondiale)

Oraşele naţiunilor cad în pomenire în faţa lui Dumnezeu: Oraşele naţiunii şi marele oraş Babilon este divizat şi vine înaintea lui Dumnezeu pentru a primi cupă cu vinul mâniei lui Dumnezeu, vezi Apocalipsa 16: 19. Dumnezeu va turna întreaga sa putere în vinul (judecata) sau amestecat fără milă în cupă pentru dezamăgirea Babilonului prezent, vezi Daniel 9: 27 şi îl va da să fie băut, vezi Apocalipsa 14: 8 – 10. Civilizaţia, după cum ştim va intra în deziluzie,

un al doilea Ev Mediu. Dumnezeu a îndepărtat de noi binecuvântarea şi lumina să divizarea marelui oraş al Babilonului prezent reprezintă ruptura societăţii. Aceasta matrice formată din trei diviziuni ale noii ordini mondiale, Naţiunile Unite, Papalitate, Statele Unite, se vor despărţi şi vor veni la judecata în faţa lui Dumnezeu.

1. Religios
2. Politic
3. Economic

1. Balaurul păgânism, venerarea Naţiunile Unite conducătorii Diavolului, astrologia aristocraţi bogaţi

2. Bestia
Creştinismul păgân
Ordinele secrete ale marxismului Papalităţii

3. Falsul protestantismul apostat
Serviciile Secrete ale capitalismului
Profet Statelor Unite corporativ

PROSTITUATA
BESTIA CU ŞAPTE CAPETE

Prostituata (entităţile religioase false) este aşezată pe bestia în haină roşie (partea politică şi economică a Babilonului prezent). Spre deosebire de balaurul din Capitolul 12 al Apocalipsei şi al leopardului cu şapte capete din Capitolul 13 al Apocalipsei care a domnit timp de 1260 ani, bestia cu şapte capete din Capitolul 17 al Apocalipsei are o haină roşie deoarece în această ultimă zi bestia şi-a umplut cupa păcatelor. Milioane, poate chiar miliarde de oameni vor fi anihilaţi pe perioada celui de-al Treilea Război Mondial pentru a deschide calea noii ordini mondiale. Naţiunile îşi vor pierde drepturile suverane la libertate şi vor fi obligaţi să venereze imaginea bestiei. Acest lucru este cumplit în faţa lui Dumnezeu şi fiecare instituţie, organizaţie şi entitate religioasă care urmăreşte să îndeplinească această va veni în faţa judecăţii lui Dumnezeu pentru a fi pedepsită, vezi Apocalipsa 16 şi 20.

NAŢIUNILE UNITE, ENTITATEA POLITICĂ A BALAURULUI

Balaurul (Satana) este cel care îi dă bestiei (Papalităţii) putere. Capitolul „Istoria şi Dezvoltarea Naţiunilor Unite de către iluminişti”

de la începutul acestui document dezvăluie cum Naţiunile Unite au fost înfiinţate de către iluministul Adam Weisphaupt. După ce a demisionat ca preot iezuit, balaurul (Satana) a fost inspirat să îi fondeze pe iluminaţi. Apoi, Weisphaut ˣs-a asociat cu Casa iezuită de fragmasoni Rothschild pentru iezuiţi. Iezuiţii trebuiau să se ascundă în spatele iluminiştilor deoarece au fost interzişi în Europa. Iluminiştii au finanţat dezvoltarea Naţiunilor Unite. Ca un rezultat al îndeplinirii sfârşitului, Naţiunile Unite, un produs al iluminiştilor vor acorda Papalităţii dominantă să religioasă şi politica din întreaga lume. Îndeplinirea istorică dezvăluie faptul că „împăratul a lăsat Roma Papei pentru a o conduce până la sfârşitul timpului. „Cpitala Romei ˣs-a mutat la Constantinopol în 330 d. Hr. Şi l-a lăsat pe episcop la conducerea Romei. Atât istoria, cât şi Scriptura dezvăluie faptul că Roma papala care a condus de-a lungul Evului Mediu (530 d. Hr. — 1798 d. Hr.) a fost transformată din Impˣeriul Roman păgân care a condus încă din perioada Impˣeriului Grec (168 î. Hr – 538 d. Hr.) Gary Allen, autorul cărţii „None Dare Call it Conspiracy" a spus:

„Comunismul nu a fost înfiinţat de către cei săraci ci de către miliardari, pentru a forma un guvern mondial al Naţiunilor Unite. „Preşedintele Wilson, influenţat de către iluminişti şi iezuiţi, a înfiinţat Liga Naţiunilor în 1918 după Primul Război Mondial, pentru a unii toate naţiunile într-o singură organizaţie mondială, dar cu care guvernul Statelor Unite nu a fost de acord pe atunci. Dacă iezuiţii, prin intermediul iluminiştilor nu au avut succes în anul 1918, în anul 1945, după ce iezuiţii au plănuit cel de-al Doilea Război Mondial, au fost înfiinţate Naţiunile Unite de către 47 CFR (Consiliul Relaţilor Străine) şi agenţi comunişti pentru a înlocui Liga Naţiunilor. De această dată Statele Unite ˣs-au alăturat acestei organizaţii. Se spune că Naţiunile Unite au fost înfiinţate de către iluminiştii veneratori ai diavolului şi vrăjitoriilor şi de către suporteri ai comunismului. Naţiunile Unite nu e o organizaţie creştină ci una politică şi de forţare a păcii înfiinţata de către agenţi ai Satanei.

Roma considera Naţiunile Unite cea mai potrivită organizaţie

„Papa Pius XII [Papa lui Hitler] a declarat că Naţiunile Unite ar

trebui să aibă de asemenea dreptul şi puterea de a preveni toate intervenţile militare a unei naţiuni în alta naţiune… şi dreptul şi puterea de a-şi asuma prin orice mijloace puterea politică… mai ales pentru dezarmarea generală. Papa Ioan XXIII a declarat că Naţiunile Unite reprezintă o siguranţă pentru drepturile oricărei fiinţe umane care sunt universale, sacre şi inalienabile [Ioan XXIII, „Pacem în Terris, 1963,143]

Un regim mai sinistru decât a văzut planetă până acum

Cel mai elaborat şi eficient sistem de spionaj

„Niciuna dintre organizaţiile CIA sau KGB nu au atât de mulţi agenţi secreţi în teren precum Vaticanul. „Fără nicio îndoială Vaticanul conduce cel mai eficient şi elaborat sistem de spionaj cu agenţi în toate ţările din lume… Grupul agenţilor de spionaj este cunoscut sub numele de „Soldaţitium pianum" şi include fiecare preot, călugăr, măicuţă, frate sau muncitor laic catolic oriunde pe Pământ. Există aproape 260.000 de preoţi diocezani, peste 120.000 de preoţi călugări, aproximativ 65.000 de seminarişti, peste 210.000 de călugări şi peste 350.000 de călugăriţe – ca să nu menţionăm un număr secret de muncitori laici care conduc peste 2.5 milioane de oameni.

De îndată ce dinţii sunt pe poziţii

Un jurnalist internetional independent axat pe afacerile Naţiunilor Unite, Joan Veon a spus:

„Mi-am dat seama că lumea pe care noi o ştim acum va trebui să fie schimbată ca rezultat al unor evenimente catastrofale plănuite pentru a ne catapulta de la un o la unul care a fost numit o sau o. De îndată ce dinţii sunt bine înfipţi, vieţile noastre se vor schimba deoarece guvernul mondial va fi gata să îi distrugă pe toţi cei care nu sunt de acord cu el. Libertăţile noastre se vor schimba, abilitatea de a cumpăra sau a vinde se va schimba (în locul dolarilor vom folosi bani electronici) şi disponibilitatea mâncării, apei, energiei etc. Se va schimba, întrucât toate acestea vor fi controlate. Vom merge probabil într-un stat potist militar pentru a impune noile reguli, dar şi pentru a proteja resursele planetei".

Diminuarea resurselor pe planetă

Suburbia şi epoca industrială vor lua sfârşit odată cu dezvoltarea substituta prin intermediul Tratatului BioDiverităţii şi al proiectului Regiunilor Sălbatice ale noii ordini mondiale conduse de Naţiunile Unite, Papalitate şi Statele Unite. Consumul petrolului neprelucrat a atins apogeul şi acum începem să vedem resursele diminuându-se pe măsură ce înşfăcam tot mai multe resurse. Odată cu epuizarea petrolului vedem prăbuşirea visului American. Cu toţi aceşti factori, un eveniment catastrofic sau un al Treilea Război Mondial plănuit este inevitabil. Există trei opţiuni secrete numite „Cea de a treia opţiune" pe care autorităţile mondiale le pot folosi:

Permiterea folosirii petrolului pentru transporturi şi energie electrică şi a proiectului HAARP al Doctorului Eastland pentru a face mai credibilă ameninţarea încălzirii globale datorată poluării şi în concluzie intervenţiei umane; astfel pot fi luate măsuri pentru a interzicerea călătoriilor şi a utilizării vehiculelor care utilizează petrol rafinat. O nouă tehnologie energetică, care este nepoluantă este disponibilă şi poate înlocui majoritatea conglomeratelor care produc petrol şi birocraţii guvernamentali. Se poate oare ca guvernul să utilizeze creşterea preţului petrolului pentru a finanţa terorismul? De asemenea, este disponibilă şi tehnologia energtica pe bază de hidrogen, dar aceasta este mult prea scumpă în prezent. Epuizarea petrolului se va face rapid. Chiar şi cu aceste noi tehnologii, petrolul va fi ×întotdeauna necesar tuturor industrilor precum construcţiile, alimentele, plasticurile etç.

Terorismul islamic ne deposedează de libertăţi. Utilizarea unor viruşi precum antrax şi ebola oferă autorităţilor sănătăţii putere de control asupra populaţiilor.

Autorităţile secrete mondiale pot utiliza toate aceste trei opţiuni simultan pentru a da naştere crizelor, pentru a înnebuni omenirea şi pentru a-i determina să renunţe la propriile religii. Globaliştii trebuie să reducă populaţia lumii după cum este indicat în „Memorandumul 20 al securităţii naţionale" creat de Kissinger în 1970 pentru a păstra petrolul pur care a mai rămas. Acest petrol neprelucrat trebuie astfel economisit încât să existe pentru încă 1000 de ani până când va apărea

tehnologia adecvată pentru a fosiliza petrolul neprelucrat. Liderii globali, organizaţiile secrete, naţiunile şi religiie care vor fi unite pentru a reface lumea după criza vor veni în faţa judecăţii lui Dumnezeu, deoarece toate acestea reprezintă un plan de anihilare a populaţiilor pe care Dumnezeu ne-a spus să le înmulţim pe Pământ şi de deţinere a dominaţiei asupra tuturor creaturilor Pământului, „documentul Tratatului 103 – 20" realizat de Clinton în 1995 urmăreşte conservarea speciilor mai presus decât viaţa oamenilor. Tot în acest document se spune că oamenii sunt asemenea animalelor, dar mai puţin importante decât celelalte specii. Întrucât omenirea este coruptă la un nivel mai jos decât celelalte specii, reducerea populaţiilor este justificată. Toate acestea reprezintă o monstrozitate în ochii lui Dumnezeu şi el îi va pedepsi pe cei care promovează aceste politici ale noii ordini mondiale.

Constituţia Statelor Unite şi Declaraţia Drepturilor Omului au fost înlocuite cu Carta şi Declaraţia Drepturilor Omului ale Naţiunilor Unite

Joan Veon spunea:

„Constituţia Statelor Unite a fost şi este înlocuită de Carta Naţiunilor Unite, Declaraţia Drepturilor Omului este înlocuită de Declaraţia Drepturilo Omului a Naţiunilor Unite şi o nouă Constituţie a lumii este creată, numindu-se Carta Pământului. Mulţi dintre conducătorii noştri fac referire în mod constant la Carta Naţiunilor Unite. Pe 10 decembrie 1998, Bill Clintona emis ordinul executiv 13107 care înfiinţa o agenţie federală pentru a impune acordul cu Naţiunile Unite, Tratatele Drepturilor Omului, şi chiar şi pe cele care nu au fost validate de senat. Acest ordin executiv îndeplineşte trei lucruri: Protejează prin intermediul Constituţiei tratatele Drepturilor Omului care nu au fost validate. Transformă doctrina Naţiunilor Unite într-un standard legal pentru întreaga legislaţie şi politică a Naţiunilor Unite. Crează o puternică agenţie federală de supraveghere a cărei sarcina este monitorizarea atât a legilor de stat cât şi a celor federale pentru a asigura supunerea faţă de tratatele Naţiunilor Unite.Astfel, Constituţia şi Declaraţia Drepturilor Omului a Naţiunilor Unite nu ţine

cont de Constituţia Statelor Unite şi Declaraţia Drepturilor Omului. Astfel, Papalitatea a găsit o cale să realizeze anumite lucruri ocolind Constituţia. Nu e de mirare că Papă lauda Naţiunile Unite şi Declaraţia Drepturilor Omului a acestora. „Joan afirma că dinţii au fost adăugaţi pe perioada „Summitului milenar din septembrie 2000. „Ea menţionează trei componente care lipseau pentru că Naţiunile Unite să fie un guvern mondial: propria armata, o taxă globală şi o Cameră internaţională a Reprezentanţilor. Pe perioada ×s-a discutat despre aceste probleme.

Tribunalul Internaţional al Naţiunilor Unite

Faptul că Statele Unite au cerut neconsemnarea voturilor din 17 iulie 1998 a condus la pasajul din Statutul Final prin care se înfiinţează Tribunalul Internaţional al Naţiunilor Unite. Pentru prima dată în istorie după Imp×eriul Roman, a cărui jurisdicţie legală era asupra unei mare părţi a lumii, un tribunal mondial a fost înfiinţat cu scopul de a judeca persoanele acuzate de crime de gradul patru: genocide, crime împotriva umanităţii, crime de război. Pentru prima dată în istorie, acest tribunal va avea puterea de a trece peste suveranitatea statelor şi de a aresta pe oricine dacă, potrivit plângerilor făcute de anumite grupuri de interes, acea persoană era vinovat de crime împotriva umanităţii, crime de război sau genocid. Documentul Tribunalului Internaţional conţine şi procesul prin care orice persoană poate fi catalogată ca fiind teroristă. Organizaţiile nonguvernamentale, doar cele acreditate de Naţiunile Unite pot merge la Tribunalul Internaţional să prezinte o documantaţie şi să ceară ca o anumită persoană să fie arestată. Naţiunile Unite deţin peste 465 acorduri multilaterale şi legi care acoperă fiecare zonă – de la legi navale şi susţinerea drogurilor şi a narcoticelor până la controlul armelor etc. Pe 16 ianuarie 1991, Bush declara în faţa poporului american:

„Avem în faţa noastră şansă de a crea pentru noi şi pentru viitoarelor generaţii o nouă ordine mondială, o lume în care regulă legii şi nu legea junglei guvernează comportamentul naţiunilor".

Dezvoltarea armatei şi a poliţiei Naţiunilor Unite

„Sunt stabilite detalii pentru organizarea şi menţinerea a unei

poliţii numită Forţele de Pace ale Naţiunilor Unite. Poliţia mondială va fi singura forţă militară permisă în întreaga lume după ce procesul de dezarmare naţională se va încheia. Aceasta va fi construită pe perioada de dezarmare mantionata mai sus. „În mod inevitabil, poliţia Naţiunilor Unite reprezintă o îndeplinire a Tratatului Muntelui de Fier. Poliţia Naţiunilor Unite va conţine trupe din Rusia, Statele Unite, China şi alte naţiuni care vor construi această forţă

REFLECTAREA ASUPRA LUMINII SFÂRŞITULUI LUMII

Legea Marţială poate şi va fi impusă, conducând astfel al implementarea programului Rex 84 (suspendarea Constituţiei noastre) şi mai apoi la respingerea fiecărui principiu al Constituţiei. Rezultatul tuturor acestora vă fi dictatura papală şi a Naţiunilor Unite. Naţiunile Unite împreună cu Biserica Romano-Catolică vor uni toate structurile organizaţionale şi bisericeşti din întreaga lume într-o masivă mişcare ecumenică pentru a pitea oferi ajutor şi provizii maselor pe timp de criză. Totuşi, adevăratul motiv care se ascunde în spatele acestora este reprezentat de dominarea islamului şi de distrugere a protestantismului. Cei care nu doresc să facă parte din această mişcare vor fi consideraţi a fi membri a organizaţiilor şi grupurilor religioase defavorizate. Aceştia vor fi etichetaţi ca eretici. Totuşi, ca şi creştini noi credem în ajutarea oamenilor aflaţi în necaz conform cuvântului lui Dumnezeu. Trebuie reţinut faptul că aceste crize sunt plănuite de societăţile secrete, servicile secrete guvernamentale şi ordinele secrete ale Papalităţii cu scopul de a uni toate bisericile. Aceasta nu este dorinţa lui Dumnezeu deoarece toate acestea vor fi plănuite de om. Noi nu trebuie să facem parte din aceste mişcări ecumenice şi cu atât mai puţin să venerăm imaginea bestiei.

Capitolul 13 al Apocalipsei vorbeşte despre o imagine a bestiei (persecutarea adevăraţilor creştini de către uniunea ecumenică a tuturor bisericilor cu statul, de preferat sub clicatatura Naţiunilor Unite, Papalităţii şi Statelor Unite). Toţi cei care vor coopera cu această uniune pentru a-şi păstra casele, maşinile şi alte proprietăţi se închina pentru a venera imaginea bestiei. Aceasta va conduce la acceptarea mărcii bestiei (Legea Duminicii), în contradicţie cu poruncile lui

Dumnezeu. Mulţi vor primi marca bestiei pe cap, indiferent că sunt cei care cred în noul sistem sau cei care ×s-au închinat doar pentru a-şi păstra proprietăţile. De asemenea, trebuie să reţinem ca Dumnezeu vrea ca noi să păstrăm pacea. Totuşi, nu luptăm împotriva cărnii şi a sângelui ci împotriva principiilor puterii şi a înaltei slăbiciuni. Aceasta nu este modalitatea lui Dumnezeu de a face faţă situaţiei, deoarece dacă încercam să ne luptăm cu ea vom fi ×învinşi şi ne vom pierde sufletele. Cel care foloseşte sabia va fi ucis de sabie, vezi Matei 26: 52 şi Apocalipsa 13: 10. Noi, ca oameni ai lui Dumnezeu putem alege din această proclamaţie a mesajului celor trei îngeri: Să-l venerăm pe adevăratul Dumnezeu în spirit şi adevăr care ne-a eliberat şi care a primit sigilul lui Dumnezeu şi a suferit mânia oamenilor. Sau să ne închinăm şi să acceptăm decretele şi legile umane care încalcă legile lui Dumnezeu, adevărul şi principiile sale, să primim imaginea şi marca bestiei şi mai apoi să primim pedeapsa despre care se vorbeşte în Apocalipsă împreună cu vinul mâniei lui Dumnezeu.

CONCLUZII

Ordinele secrete şi agenţiile guvernamentale aflate la putere urmăreau să îi sperie pe americani pentru a renunţa la aproape sau chiar la toate libertăţiile pentru siguranţa lor. Vedem conturându-se politici după evenimentele din 11 septembrie, a căror legi vor intra în vigoare şi agenţii secrete se vor uni pentru a invada intimitatea şi vor lua din mâinile americanilor dreptul posesiei de arme şi, de asemenea, le vor limita libertăţiile date de la Dumnezeu, garantate de către Constituţie. Toate acestea sunt o realizare a Bibliei. Daniel 8: 23 – 25 dezvăluie şapte caracteristici ale acestei „mici antene" (Papalitatea): Ca un rege cu înfăţişare aprigă; (toată lumea se supune lui) Care înţelege frazele întunecate; (acţionează nejust şi inuman) Ea este puternică, dar nu prin propria putere (manipulează naţiunile şi le face să se lupte unele împotriva celorlalte) Va distruge minunatul; (persecutarea a milioane de creştini) Prin intermediul politicii a creat prosperitate; (s-a îmbogăţit şi a dezvoltat politici şi acorduri cu diferiţi conducători) Prin pace va distruge pe mulţi; (promovează o pace care este înşelătoare) Se ridica mai presus de prinţi; (se poartă ca şi cum ar

fi Dumnezeu pe Pământ)

Acum, Papalitatea prin intermediul iezuiţilor şi a familiei Rothschild, împreună cu guvernul Statelor Unite crează prin politicile lor politici pentru că ei să prospere. Cu alte cuvinte, cei la putere vor să deţină controlul politicilor şi a banilor odată cu dezvoltarea noii ordini mondiale. În prezent, odată cu ridicarea politicilor Statelor Unite, nu va dura mult până să vedem căderea Americii protestante în faţa Americii draconice după cum a fost prezis în Apocalipsă 13: 11 – 17. Că adevăraţi creştini protestanţi să ne rugăm şi să îl căutăm pe Dumnezeu pentru a dezvolta înţelepciune în noi pe măsură ce aceste evenimente din ultimele zile se îndeplinesc.